

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVERYONE HAS A BREAKING POINT

HOUSE

OF

GLASS

A NOVEL

SARAH

PEKKANEN

#1 BESTSELLING CO-AUTHOR OF

THE GOLDEN COUPLE AND THE WIFE BETWEEN US

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

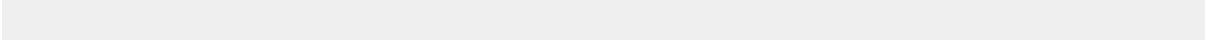
Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

EV CAMINDAN

SARAH PEKKANEN

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Jamie Desjardins için, minnettarlıkla

Çocuk oyunları pek de oyun değildir. Çocuklar hiçbir zaman oyun oynadıkları zamankinden daha ciddi değildir.

-Montaigne

BİRİNCİ BÖLÜM

Salı 16:30'da. Bu onun rutini.

16'ncı ve K Caddelerinin kesiştiği yoğun kavşağın yakınındaki kaldırımın kirli bir karesinde durmuş, yaklaşan yayaları tarıyorum.

Yeni müşterim yedi dakika içinde gelecek.

Bugün onunla tanışmama bile gerek yok. Tek yapmam gereken onunla çalışıp çalışamayacağımı görmek için onu görsel olarak değerlendirmek. Bu düşünce omuzlarımın öne doğru kıvrılmasına neden oluyor, sanki içgüdüsel olarak cenin pozisyonunun bir versiyonunu oluşturuyorum.

Bu müvekkili almayı reddedebilirim. Tarafsız olmamın imkansız olduğunu iddia edebilirim çünkü ailesinin dadısının şüpheli ölümünü çevreleyen medya çılgınlığı algılarımı çoktan şekillendirdi.

Ama bu Charles'a yalan söylemek anlamına gelir, ki o benim babama en yakın şey.

"İyilik istemekten nefret ettiğimi biliyorsun, Stella," dedi Charles geçen hafta en sevdiği İtalyan restoranında masanın karşısından. Bileğinin bir hareketiyle ağır beyaz peçetesini açtı, keskin bir çıtırtı sözlerini noktaladı.

Belki de onu tanıdığım onca yıl boyunca benden tek bir tane bile istemediğini hatırlatmak içindir?

Charles'a "Ona yardım edebileceğimden emin değilim," dedim.

"Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Onun sesi olmana ihtiyacı var, Stella."

Bana kariyerimi kazandıran, benimle evliliğe yürüyen ve evliliğimin sona ermesi sırasında bana omuz veren adama hayır demek bir seçenek değil. Bu yüzden burada bekliyorum.

Yeni müşterim, siyah elbiseli ve diz üstü çizmeler giymiş, otuz sekiz yaşında esmer, DC'nin bu güç koridorundaki insanların yarısı gibi telefonuyla meşgul görünen beni hiç dikkate almıyor.

Gelmesine iki dakika kaldı.

Zayıf Ekim güneşi bir bulutun arkasına saklanıp havanın sıcaklığını çalarken, arkamda genizden gelen bir korna sesi duyuluyor. Neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Şoföre ters ters bakmak için dönüyorum ve dikkatimi tekrar topladığımda müşterim bir düzine metre ötedeki köşeyi dönüyor, mavi kazağı boynuna kadar ilikli ve kıvrırcık kızıl saçları omuzlarına dökülüyor. Yüz ifadesi odun gibi.

Minicik, beklediğimden bile küçük. Dokuz yaşından çok yedi yaşına yakın görünüyor.

Annesi -uzun boylu, kırılgan görünümlü ve bazı arabalardan daha pahalı bir çanta taşıyor- hedeflerine yaklaşırken müvekkilimin elini tutuyor: adresi pirinç bir plakada gizlice gösterilen gri taş bir bina. İçeride DC'nin en iyi çocuk psikiyatristinin ofisi var.

Birkaç dakika sonra kapılardan geçip kaybolacaklar ve bina tarafından yutulacaklar.

O sadece bir çocuk, kendime hatırlatıyorum. Geçtiğimiz ay bazı insanların bir ömür boyu katlandığından daha fazlasını yaşamış biri.

İşimde iyiyim. Belki geliştirdiğim sistem ve stratejiler beni idare eder. Değişiklik olsun diye Charles'ın bankasına bir iyilik yapabilirim.

Terapistinin binasının girişinden birkaç adım ötede küçük Rose Barclay durur. Elini annesinin elinden çeker ve ayakkabısını işaret eder. Bayan Barclay başını sallıyor ve Rose eğilirken büyük boy güneş gözlüklerini çıkarıp bir kutuya yerleştirmekle meşgul oluyor.

Gözlerimi kısıyorum ve başımı öne eğiyorum.

İnsanlar Rose'un yanından bir kayanın etrafındaki su gibi akıp geçiyor ama kimse onun ne yaptığını fark etmiyor gibi görünüyor.

Rose, tahmin ettiğim gibi parlak siyah Mary Janet'larının tokasını ayarlamıyor.

Sol eli yana doğru uzanıyor. Bir şey arıyor. Öne doğru çekiliyorum. Ona yaklaşıyorum.

O kadar hızlı oluyor ki, ben ne yaptığını fark edene kadar neredeyse bitiyor. Eğer açım yanlış olsaydı - caddenin karşısından ya da binanın içinden izliyor olsaydım - asla fark etmezdim.

Rose doğrulur, sağ eli annesininkine uzanırken sol eli kazağının cebine girer.

Kanıtlar şimdi gitti, .

Ama ben gördüm. Bu utangaç görünümlü kızın kaldırımđan topladığı ve saklamak için gizlediği şeyi biliyorum.

Kırık bir cam parçası, hançer şeklinde, ucu şeytani görünümlü bir noktaya doğru sivrililiyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Yeni bir müşteriyle tanışmak için ilk kuralım: Her zaman kendi bölgelerinde.

Bu bazen bir kaykay parkında, bazen bir manikür salonunda yan yana sandalyelerde ya da arka bahçelerinde golden retriever'larına tenis topu atarken olabilir. Genellikle işin içinde yemek vardır. Müşterilerim sürecin başlarında nadiren bana güvenmek isterler ve pizza ya da nachos yemek sessizlik için alan sağlar.

İlk görüşmede asla baskı yapmam. Her şey güven tesis etmekle ilgili.

Onları gördüğümde, müşterilerimin bir zamanlar yetişkinlere duydukları güven paramparça olmuş oluyor.

Boşanma mahkemesi hakimlerine en acımasız, karmaşık velayet davaları - çözümün mümkün görünmediği davalar- sunulduğunda, benim gibi birini atarlar: en yüksek menfaat avukatı veya dava vekili (guardian ad litem). Biz çocukları temsil ediyoruz.

Benim özel uzmanlık alanım gençler. On iki yaşından küçük müvekkilleri asla kabul etmem. Ama Charles -ya da daha çok bilinen adıyla Yargıç Huxley- bu kuralı bozmamı istiyor. Meslektaşlarından biri Barclay davasına bakan yargıç ve Rose için doğru avukatı bulmakta zorlanıyor.

Rose'un birkaç dakika önce içinde kaybolduğu gri binaya son bir kez bakıyorum. Güvenli bir alanda, yüksek eğitilmiş bir profesyonel tarafından bakılıyor. Annesi de orada.

Peki bu kız bıçak yerine geçebilecek bir cam parçasıyla kendini kimden koruması gerektiğini düşünüyor?

Uber'im kaldırıma yanaşıyor. Arka koltuğa kayarken şoför "Stella?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Radyoyu açtı ve hoparlörlerden bir NPR muhabirinin modüle edilmiş sesi döküldü. Şoförün sohbet etmek istememesi beni rahatlatıyor. Bir sonraki varış noktam olan Ulusal Katedral'e yakın başka bir ofis binasına ulaşmadan önce kendimi toparlamam gerekiyor. Bu randevu kişisel randevu.

Şoför tıkanmış sokaklarda kuzeye doğru ilerlerken camdan dışarı bakıyorum, yasadışı park etmiş bir Tesla'nın arkasına sıkıştığında nefesinin altında mırıldanıyor.

Zihnimin aşırı dolu olduğunu hissediyorum, bir düzine uyumsuz düşünce vızıldıyor. Yakında eski kocam olacak Marco'ya bir mesaj göndermek için telefonuma uzanıyorum, sonra bu fikri bir kenara bırakıyorum. Geleceğimi biliyor ve geç kalmayacak. Prestijli hukuk firmasındaki tüm ortaklar gibi, günlerini altı dakikalık fatura artışlarıyla parseller, bu da onu zamanın son derece farkında yapar.

Saat beşi vurduğunda Uber'den iniyorum ve kalp kırıklıklarından payına düşenden fazlasını barındıran, sıradan bir tuğla binaya doğru ilerliyorum.

Asansörü atlayıp merdivenlerden dördüncü kata çıkıyorum ve 402 numaralı süitin küçük resepsiyon alanına giriyorum. Marco sandalyesinde arkasına yaslanmış, telefonundaki bir şeye gülümseyerek bekliyor.

Onu görmek hâlâ nefesimi kesiyor. İtalyan kökleri parlak siyah saçlarında, bronz teninde ve güneş vurduğunda kehribar rengine dönen gözlerinde kendini gösteriyor. Renklerimiz o kadar benziyor ki, akraba olup olmadığımız birden fazla kez soruldu.

Marco, "Birbirine benzemeye başlayan yaşlı evli çiftlerden biri," diye şaka yapardı.

Şimdi ayağa kalkıyor, yanağıma bir öpücük kondurmak için eğilirken bir elini omzuma koyuyor. Kollarımı ona dolamaya başlıyorum ama ben ona gerçek anlamda sarılamadan o geri çekiliyor.

İkimiz de aynı anda konuşuyoruz, bedenlerimiz yerine kelimelerimiz birbirine dolanıyor.

Şaka yapmaya çalışıyorum: "Seninle burada tanışmak güzeldi." Marco bir DC klişesi çıkarıyor: "Trafik nasıldı?"

Birbirinin aynı mavi kalemlerle doldurulmuş iki takım belgenin durduğu sehpayı işaret ediyor. "Lakshmi evrakları çoktan getirdi."

Gözlerimi kırıştıyorum. Her şey çok hızlı geliyor. "Yani tek yapmamız gereken imzalamak mı?"

Başını sallıyor ve ince kağıt yığınlarından birini bana uzatıyor.

İş nedeniyle karşılaştığım boşanmaların aksine, Marco ile yaşadığımız boşanma olabildiğince dostane. En büyük anlaşmazlığımız, Marco'nun DC sınırı yakınlarında birlikte satın aldığımız küçük sıra evi bana vermekte ısrar etmesiyle ortaya çıktı. İkimiz de nedenini biliyoruz: O benim şu anda kazandığının yirmi katını kazanıyor. Evi kabul ettim. Ama süslü espresso alması için ısrar ettim. Bu görüldüğünden daha büyük bir fedakarlıktı; iyi bir fincan kahveyi severim.

Tereddüt ediyorum, sonra boşanma anlaşmamızın son sayfasının altına adımlı karalıyorum. Kafamı kaldırdığımda, Marco kalemını tekrar kapatıyordu.

Lakshmi bekleme odasına girdi. "Hey, Stella. Hazır mısınız?"

Başımı sallıyorum, gözlerim onun sempatik bakışlarından uzaklaşıyor. Bu, evliliğimizin sona ermesindeki son adım. Lakshmi belgeleri dosyaladıktan sonra, anlaşmalı boşanmamızın kabul edildiğini bildiren bir mektup alacağım.

Bakışlarım sehpanın üzerindeki mendil kutusunda geziniyor. Yanında kanatlarını açmış uçan bir kartal heykeli var. Sembolizmin farkına varıyorum: mendiller bir sonun kederini, kuş ise geleceğe dair umudu temsil ediyor.

Marco ve ben yaklaşık on yıl önce, mevsimin ilk karının yağmaya başladığı kristal gibi bir kış gününde evlendik. Tüm kalbimle ettiğim yeminleri etmeden önce bile sonumuzun burada olacağını biliyordum.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Marco ve ben Tenleytown'daki sıradan bir Meksika mekanının barında iki tabure kaptık. Her zamanki centilmenliğiyle, oturmadan önce benimkini çekti.

George Washington Üniversitesi'ndeki hukuk fakültesinde tanıştığımızdan beri şehirdeki favori restoranlarımızın bir listesini oluşturuyoruz. Burası listeye giremedi ama margaritaları güzeldi ve uygun bir yerd. Ayrıca, Marco akşam yemeği için oyalanamayacağını söyledi.

Tuzsuz, buzlu bir çift baharatlı margarita sipariş ediyoruz. Barmen içkilerimizle birlikte bir sepet çıtır cips ve bir tabak sıcak salsa getiriyor.

Barmenlerden birinin küçük bir bıçakla misket limonlarını kesişini izliyorum, bıçak meyvenin yeşil kabuğunu kolayca yarıyor. Bıçak Rose Barclay'in cebine koyduğu cam parçasından sadece biraz daha büyük.

"Her zaman kocasıdır," diyor Marco, buraya gelirken başladığımız sohbete devam ederek. "Ian Barclay dadıyı hamile bıraktı. İki aylık hamileydi, değil mi?"

"Altı haftaya yakın."

"Bu yüzden sorunu ortadan kaldırmaya çalıştı."

"Karısının da bir sürü nedeni vardı," diye karşı çıkıyorum. "Kıskançlık. Öfke. Ayrıca, Beth Barclay tüm paraya sahip olan kişi. Ya dadı şantaj ya da nafaka için onun peşine düştüyse?"

"Peki Beth neden kocasını ve dadıyı öldürmedi?" Marco soruyor. "İkisi de ona ihanet etti."

Omuz silkiyorum ve bir cipsi salsa sosuna karıştırıyorum. "Tutku suçları mantığa meydan okur. Eğer o yaptıysa, muhtemelen planlayarak yapmamıştır. Birini öldürmenin üçüncü kattaki bir pencereden itmekten daha ince yolları vardır."

Duraksıyorum, Rose'un boş ifadesini hatırlayınca sözlerimin küstahlığından pişmanlık duyuyorum. Olay olduğunda Rose arka bahçede büyükannesinin sebze bahçesinden domates toplamasına yardım ediyordu. Rose dadısının havada yuvarlandığını görmüş olabilir. Taş avluya çarpan kafatasının ölümcül çatırtısını duyabilirdi.

"Her iki ebeveyn de evdeydi, değil mi? Peki kimin mazereti daha güçlü?" Marco bilmek istiyor.

Dadının ölümünden bu yana geçen bir ay içinde medyada yer alan haberler azaldı, ancak polisin "şüpheli ölüm" olarak nitelendirdiği olayla ilgili eski haberlerin sayısı hiç de az değil. Geçtiğimiz birkaç günü araştırma yaparak geçirdim, bu yüzden Marco'ya bildiklerimi anlatıyorum: Beth Barclay ikinci kattaki ofisinde Kennedy Center yönetim kurulu üyelerine bir e-posta yazdığını iddia ediyordu. Çalışırken genellikle yaptığı gibi bilgisayarının hoparlörlerinden klasik müzik çalıyordu ve bunun bir kat yukarıda kırılan pencere camının sesini maskelediğinde ısrar etti. Polis, Beth'in dadının düştüğü saatlerde bir e-posta gönderdiğini doğruladı.

Beth'in kocası Ian, peyzaj şirketinin bir çalışanıyla telefonda konuşuyordu; ev ofisi Beth'inkinin koridorun aşağısındaydı. Görüşmelerinde gürültü önleyici AirPods kullanıyor ve görüşmeyi sonlandırıp annesinin çığlıklarını duyana kadar hiçbir şey duymadığını iddia ediyor. Bu telefon görüşmesi de doğrulandı.

Çok sayıda basın kuruluşunun bildirdiğine göre, her iki Barclay de polisin kendilerini şüpheli olarak gördüğünün anlaşıldığı anda avukat tuttu ve yalan makinesi testlerine girmeyi reddetti. Polis kısa süre önce aktif soruşturmayı kapattı, bu nedenle artık faili meçhul bir dava olarak kabul ediliyor.

Her iki Barclay de Rose'un tek başına fiziksel ve yasal velayeti için mücadele ediyor.

"Diyelim ki dadıyı ittiniz. Üçüncü kattaki pencereden ikinci kattaki ofislerden birine ne kadar hızlı inebilirdiniz?" Marco merak ediyor. Sonra gülümsüyor. "Kime soruyorum ki? Öğreneceğini biliyorum."

Ben de gülümsüyorum, arabulucumuzun ofisinde hissettiğim üzüntü azalmaya başlıyor. Davalarımı her zaman Marco'ya havale etmişimdir. Dengeli mizacı ve düşünceli doğası, onun birçok harika özelliğinden ikisidir. Biz artık

Birlikte bir evi ya da hayatı paylaşıyoruz ama yine de buna sahibiz: Derin bir dostluk. Kalıcı bir bağ. Farklı türde bir aşk.

"Bir tane daha?" diye soruyor barmen.

Yere baktım ve margaritamı bitirdiğimi gördüm. "Elbette."

Marco'nun bardağı neredeyse dolu.

Bu onun yapacağı bir şey değil. Marco iyi bir kokteyle bayılır.

Kaşlarımı çatıyorum ve daha fazla ayrıntı alıyorum. Karşılaştığım hemen herkes kendi gündemlerini -ya da sanrılarını- ilerletmek için bana yalan söylediğinde, davalarımdaya yapmayı öğrendiğim şeyi yapıyorum. Söylenmemiş mesajları ararım. Onun söylediği.

Parmak uçları ahşap bara vuruyor. Genellikle iş gününün sonunda yaptığı gibi kravatını gevşetmemiş. Taburesinin kıvrımlı, davetkâr arkalığine yaslanmak yerine dimdik oturuyor.

Marco'nun vücut dili, sözlerinin ortaya koymadığını ortaya koyuyor: Aklında bir şeyler var.

Huzursuzluğunun kaynağını araştırıyorum. "İş yerinde her şey yolunda mı?" Omuz silkiyor. "İyi. Bilirsin, her zamanki şeyler."

Marco kendine verdiği değeri, yönettiği sekiz rakamlı anlaşmalardan almıyor. Daha çok, hırpalanmış kadınlara gönüllü olarak yardım etmekten ve maaşının bir kısmını kimsesiz çocuklara hizmet veren hayır kurumlarına bağışlamaktan gurur duyuyor. Kalbi insanlarla, ailesiyle birlikte.

Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Evlendiğimizde kazandığım sadece Marco değildi. Başından beri, büyük İtalyan-Amerikan ailesi beni toplantılarına kattı: herkes birbiriyle konuşuyor, masa yemekle dolu, biri her zaman şarap kadehinizi dolduruyor, dostça tartışmalar ve kahkahalar dalgalar gibi kabarıyor.

Marco' işle ilgili bir derdi yoksa, belki de ailesiyle ilgilidir. Ablası dördüncü çocuğuna hamile ve şeker hastalığı nedeniyle yüksek riskli bir hamilelik geçiriyor. Ama son duyduğumda her şey yolunda gidiyordu. Annesi yakın zamanda göğüs ağrıları yaşamış. Doktorlar testler yaptı ve sadece gaz olduğunu söylediler. Ama doktorlar yanılmaz değildir.

"Annemin yetmişinci yaşı hızla yaklaşıyor," diye girişimde bulundum. "Plan hâlâ Little Washington'daki Inn mi?"

Marco'nun parmakları ritmini hızlandırıyor. Bingo.

"Ah, evet... Aslında ben de bu konuda konuşabileceğimizi umuyordum."

Kalbim hızlanıyor, Marco'nun parmak uçlarının staccato ritmini yankılıyor.

Marco'nun annesi uzun zamandır dönüm noktası olan doğum gününü DC bölgesindeki tek üç yıldızlı Michelin restoranının imrenilen mutfak masasında kutlamaktan bahsediyordu. Yaklaşık bir yıl önce rezervasyon yaptırıldı. Marco'nun babası biz evlendikten kısa bir süre sonra vefat etmiş olsa da, Marco'nun dört kardeşi eşleriyle birlikte orada olacak.

Ben de davet edildim. Beni hâlâ aileden sayıyorlar. Marco'nun bir sonraki sözlerine hazırlanıyorum.

"Biriyle tanıştım," diyor. Arabulucunun lobisine girdiğimde telefonundaki bir şeye gülümsediği ve bu akşamki yemek davetimi nasıl geri çevirdiği aklıma geliyor.

Yeni ilişkisi ciddi olmasaydı Marco bunu bana anlatmazdı.

-Uzun zamandır beklenen o aile yemeğine getirmek istediği kadın ben değilim, eski kayınvalidesine hâlâ "anne" diyen eski bir eş. yapmak zor değil. Masada kaç sandalye önemi yok,

ikimize de yetecek kadar yer olmayacak.

Marco, arabulucunun ofisindeki kartal heykelinin vaat ettiği umudu çoktan buldu.

Onu suçlayamam. Bir yıldan fazladır ayrıyız.

Yapılması gerekeni yaparım. Gülümserim ve göz teması kurarım. Tek bir tiki ya da ipucunu bile ele vermem. İşim bana ikna edici bir şekilde yalan söylemeyi öğretti.

"Senin adına mutluyum." Kadehimi kaldırıp kadeh kaldırıyorum. "O şanslı bir kadın. Onu yemeğe getir. Annene hediyemi başka bir zaman bırakırım."

Marco gülümsüyor, duruşu nihayet rahatlıyor. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

Düğün günümüzde o kadar aşkıttım ki her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşünüyordum. Ama ikimizin de uzlaşamayacağı bir şey vardı. Zamanla daha da derinleşen ve genişleyen bir ayırım çizgisi.

Marco çocuk istiyordu.

Yapamadım. Daha da ötesi, yapamadım. Fiziksel olarak değil ama duygusal olarak.

Bir terapist bir keresinde bana, benimki gibi bir çocukluk geçiren insanların iki yoldan birine yöneldiğini söylemişti. Ya çocuklarına benimki gibi bir çocukluk yaşatmaya çalışırlar.

Keşke çocuk sahibi olsaydım dedikleri ebeveynler ya da çocuk sahibi olmaktan tamamen kaçınanlar.

Marco annelik hakkındaki fikrimi değiştireceğimi umdu. Aşkımızın yeterli olacağını umdum.

Bakışlarımı onunkilerden çevirip bıçağın başka bir kireci yarmasını izliyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uzun demir kapılar sallanarak açılıyor ve gaz pedalına hafifçe basarak kıvrımlı özel yol boyunca Potomac, Maryland'deki Barclay malikânesine doğru ilerliyorum. Kamu kayıtlarına göre bu tarihi Colonial ve yirmi dönümlük arazisi 12 milyon dolara satın alınmış. Ve bu Barclay'ler malikaneyi yenilemeden ve geri kazanılmış ahşap bir ahır ve iki katlı bir kulübe eklemekten önceydi.

Mülk hem Ian hem de Beth Barclay'in adına kayıtlı, ancak Beth'e miras kalan servet bu satın almayı mümkün kıldı.

Seyahat kupamdan bir yudum daha fındıklı kahve alıyorum. Kendimi biraz kötü hissediyorum - Marco'nun haberlerinden sonra dün gece iyi uyuyamadım - ve zinde olmam gerekiyor.

Bugün itibariyle, resmi olarak Rose Barclay'in en yüksek menfaat avukatı oldum. Yeni müvekkilimle tanışma vakti geldi.

Eve yaklaşırken boynumu eğerek dadının itildiği -ya da düştüğü- alanı görmeye çalışıyorum. Ancak görüşüm, evin yanına park etmiş, dev metal pençesiyle parçalayıp almak için bekleyen büyük bir ekskavatör tarafından engelleniyor.

Bakışlarımı eve kaydırıyorum. Gri-yeşil yılan gibi taş yapısı ve geniş ön verandasıyla zamanın unuttuğu bir yerden gelmiş gibi. Evin etrafı yayılan meşe ve sedir ağaçlarıyla çevrili ama tek bir düşmüş dal ya da kahverengi leke çimenlerin zümrüt gibi genişliğini bozmuyor. Bowling topu büyüklüğünde çiçek kümeleri olan yemyeşil mavi ortanca çalıları, ön verandayı çevreleyen yatakları sıralıyor.

Cipimi garajın önüne park ediyorum ve ihtiyacım olan her şeyin yanımda olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Telefonumun şarjı tam dolu ve iyi bir kamerası var, çünkü bir şeyi ne zaman belgelemem gerektiğini asla bilemem. Omuz çantamda

dizüstü bilgisayarımı ve yeni bir sarı bloknotu . Çok sevdiğim Montblanc kalemim -Marco'nun bir hediyesi olarak iç cepte.

Dışarı çıkıyorum ve temiz havayı içime çekiyorum. Buranın DC'nin karmaşasından ve pislüğinden otuz dakikadan daha kısa bir mesafede olduğuna inanmak zor. Tırağın yoğunluğu ve korna sesleri yerine tek duyduğum kuş sesleri.

Verandanın basamaklarını tırmanıyorum ve parmağımı zile basıyorum. Beth Barclay bir an sonra kapıyı açıyor, sanki yakınlarda geziniyormuş gibi.

Polis onu resmi olarak cinayet şüphelisi olarak görmedi. Ama 1.80 boyundaki balerin gibi zayıf bedenini değerdendirmeden edemiyorum. Minyon genç dadısını yüz yıllık bir pencerenin kırılğan tek camından içeri itecek kadar güçlü mü?

Kesinlikle.

"Bayan Hudson?" diye sordu, kapıdaki dahili telefona adımı vermiş olmama rağmen.

"Bana Stella de." Elimi uzatıyorum.

Elimi tuttu. Sıkı tutuyor.

"Hoş geldiniz. Ben Beth."

Kızıyla aynı soluk tene, narin yüz hatlarına ve kızıl saçlara sahip. Ancak yıllar Beth'in rengindeki canlılığın bir kısmını soldurmuş.

Girişe adımımı atıyorum ve gözlerimin istemsizce açıldığını hissediyorum. Sanki başka bir zamana inmiş gibiyim.

Dar tahtalı, koyu renkli ahşap zeminlerden çelik grisi buharlı radyatörlere ve iskelet anahtar delikli cep kapılarına kadar, sanki bu ev bir asırdır mükemmel bir şekilde korunmuş ve Barclays'in taşınmasını bekliyormuş gibi.

Eski evlerin büyük çaplı tadilatlarının çoğu, açık bir kat planı oluşturmak için duvarların yıkılmasını ve ışık ve akış sağlamak için mimari hilelerin kullanılmasını içerir.

Barclays bunların hiçbirini yapmadı. Zamanda geriye gittiler, ileriye değil.

Zemin hafif eğimli ve tavanlar alçak. Koridor çiçekli fildişi desenli bir kâğıtla kaplanmış ve konsol masası cılız ayakları ve pirinç armatürleriyle antika gibi görünüyor. Masanın üzerinde, bir müzenin duvarından fırlamış olabilecek, süslü altın bir çerçeve içinde bir suluboya asılı.

"Kahve ya da maden suyu ister misiniz?" Beth teklif ediyor.

Yaşadığı onca şeye rağmen -çifte ihanet, evinde bir ölüm, kamuya açık bir skandal ve yaklaşan bir boşanma- tavırları kusursuz, sesi yumuşak ve kültürlü. Dar kesim, deve rengi bir pantolon ve krem rengi bir kazak giymiş, boynuna da eski Hermès'lere benzeyen bir eşarp dolamış. Ama gözlerindeki derin gerginliği ve ağzının etrafındaki belli belirsiz çizgileri okuyabiliyorum.

Beth bir patlamanın ya da çöküşün eşiğindeki bir kadın gibi görünüyor. Belki ikisi de.

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."

"Yani." Beth'in elleri birbirine dolanıyor. "Bunun nasıl işlediğinden pek emin değilim."

Onu rahatlatacağını umduğum bir şekilde gülümsüyorum. "Bugün tek yapmam gereken Rose'la buluşmak. Sen hep bizimle kalabilirsin."

Beth mutlu görünmüyor. Yine de çoğu insan, çocukları için en iyi şeyin onlarla asgari düzeyde temas kurmak olduğuna karar verebilecek bir avukatla karşı karşıya kaldıklarında mutlu olmazlar.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca çok fazla yanında olacağım, bu yüzden Rose'un benimle rahat hissetmesi önemli," diye devam ediyorum. İşim gereği mahkemeye velayet tavsiyemi sunmadan önce Rose'un dünyasındaki her şeyi değerlendirmem ve tanıdığı insanlardan farklı bakış açıları almam gerekiyor.

"Anlıyorum." Beth, girift oymalı, kalın ahşap trabzanlı merdivene doğru başını sallıyor. "O odasında."

"Önce bir soru. Rose boşanma hakkında ne kadar şey biliyor?" "Babasıyla boşanacağımızı ve ikimizin de onun boşanmasını istediğimizi biliyor. bizimle yaşa."

Bunun küçük bir çocuğun omuzlarına yüklenecek büyük bir duygusal yük olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Beth'i merdivenlere kadar takip ederken duraksıyorum ve solumdaki resmi oturma odasına bakıyorum. Mobilyalar basit bir tuğla şöminenin etrafında toplanmış -evin bir başka orijinal özelliği gibi görünüyor- ve tuşlarının üzerindeki çıkıntıda notalar duran büyük siyah bir piyano bekliyor. Rose çalışıyor, hatırlıyorum. Yaşına göre oldukça iyi olduğu söyleniyor. Gümüş bir çay seti var.

Sehpanın üzerinde koyu mavi ve bordo tonlarında dokunmuş bir halı var. Oda sanki sahnelenmiş ama gerçekten yaşanmamış gibi steril bir his veriyor.

Bu evde başka bir şey daha varmış gibi geliyor, ama ne olduğunu anlayamıyorum. Havada bir ağırlık var, sanki yerçekimi bu duvarların sınırları içinde bir şekilde daha güçlü. Belki de etrafta dönen öfke, kargaşa ve acı beni etkiliyordu.

Merdivenleri tırmanıyoruz, yüz yıllık ahşap ağırlığımız altında gıcırıyor. Her basamakta Rose'un bebeklikten günümüze kadar uzanan bir dizi fotoğrafı simetrik bir şekilde yükseliyor. Rose'un fotoğrafların sadece ikisinde gülümsüyor olması dikkatimi çekiyor. Yeni yürümeye başlayan bir çocukken bile gözlerinde ürkütücü bir yetişkinlik var.

Durup fotoğrafları incelemek istiyorum - beynimi gıcıklayan başka bir ayrıntı daha var - ama Beth hızla ilerliyor. Ona yetişmek için mücadele ediyorum; uzuvlarım kurşun gibi.

İkinci katın sahanlığına yaklaştığımızda, bakışlarım evin arka doğru çekiliyor. Bir pencere araziye bakıyor. Dadı, yüzü dehşetle dolu, kollarını iki yana açmış bir halde o camın önünden yuvarlanarak geçebilirdi.

Bir ürpertiği bastırıyorum. Barclay'lerin yerinde olsaydım, mümkün olduğunca çabuk taşınırdım. Bekleyen boşanmalarının çirkinliği göz önüne alındığında, hala aynı çatı altında yaşıyor olmaları garip görünüyor.

Ama Charles nedenini açıkladı: Barclay'ler evi satmayı kabul ettiler ve Ian Barclay de nafaka ya da Beth'in mirasından pay istemeyerek imzaladığı evlilik sözleşmesine sadık kalıyor, yani aralarındaki anlaşmazlığın parayla bir ilgisi yok. Her ikisi de evliliğe getirdikleri varlıklarla evlilikten ayrılacaklar.

Ancak ne Beth ne de Ian, Rose'un tam velayetini kazanma şanslarından vazgeçmek istemezler ve taşınmayı kaybedecekleri bir satranç hamlesi olarak görürler.

Göğsüm sıkışıyor. Çaresiz küçük bir çocuğun kaderi ellerimde ve onun için kazanılamaz gibi görünen geleceği düzeltebilecek donanıma sahip olup olmadığım konusunda hiçbir fikrim yok.

Yuvarlak pirinç topuzlu yarım düzineden fazla kapı ikinci katta sıralanıyor ve hepsi kapalı. Arkalarında ne olduğunu merak ediyorum. Koridorda başka görünür pencere yok ve mekân loş.

Beth iki kapıdan geçiyor, sonra üçüncüsünde duraklıyor ve parmak eklemlerini kapıya vuruyor. Sıkışmış ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum. Bu benim yüzeyin ötesine bakmak, tüm magazin makalelerinin ve TV kliplerinin göremediğini görmek için ilk şansım.

Beth kapıyı açtığında duvarları yumuşak pembeye boyanmış derli toplu bir yatak odasıyla karşılaşır. Bir köşede ahşap bir sallanan sandalye ve gölgelikli yatağın üzerinde, geniş mavi gözleri ve çillerine kadar Rose'un oluşmuş gibi görünen büyük bir bez bebek vardır.

"Rose? Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Beth'in kelime seçimini sevmedim. Sanki Beth'in misafiri olarak buradaymışım gibi bir sahiplenme iması var. İşimi yapabilmem için Rose, ailesinin köşesinde olduğumu düşünmemeli. Ben ona hizmet etmek için buradayım, hayatındaki yetişkinlere değil.

Rose, kitap okuduğu beyaz ahşap masasından başını çeviriyor. Kapağındaki başlığa bir an bakıyorum: *Anne of Green Gables*.

"Merhaba Rose." Ses tonumu hafif tutuyorum. "Benim adım Stella Hudson."

Rose'un gözleri kapalı. Beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyor.

"Ben bir avukatım, Rose. Ve tahmin et ne oldu? Senin için çalışmak için buradayım." Tepki vermiyor.

Bazen müşterilerim geldiğime memnun oluyorlar. Sonunda birinin onları dinlemesi için çaresiz kalıyorlar. Diğerleri ise dirençli. Sadece bu yıl on beş yaşında bir kız yüzüme kapıyı çarptı, elimi kaptırmaktan kıl payı kurtuldu ve on yedi yaşında bir oğlan çocuğu bana küfretti, alnında bir damar şişti ve sesi derin bir haykırışa dönüştü - dizlerinin üzerine çöküp gözyaşlarına boğulmadan hemen önce.

Rose'un varlığım hakkında ne hissettiğini bilmiyorum.

"Şu anda senin için çok şey olduğunu biliyorum ve muhtemelen oldukça kafa karıştırıcı," diye devam ediyorum. "Seni en çok neyin mutlu edeceğini bulmana yardımcı olmak için önümüzdeki birkaç hafta boyunca seninle ve ailenle biraz zaman geçireceğim."

Rose bugün yeşil kadife bir elbise giymiş, gevşek kırmızı buklelerini uyumlu bir saç bandıyla arkaya toplamış. Yakından bakınca bir tutam çil görüyorum.

burnu ve yanakları boyunca. Yine ne kadar genç ve masum göründüğüne ve ne kadar resmi giyindiğine şaşıyorum.

Cam parçasını nereye koyduğunu merak ediyorum.

"Odanı beğendim." Etrafıma bakıyorum, bir at gösterisinden kalma mavi bir kurdele, beyaz ahşaptan uzun bir kitaplık ve yine büyük, süslü bir altın çerçeve içinde bir bahçe manzarası resmi görüyorum.

"Bu resim çok güzel ve huzur verici. Bakması güzel olmalı."

Pembe çiçeklere ve bir ağacın arkasından görünen küçük köpeğe hayranlıkla bakarken ses tonumu nazik ve hoş tutuyorum. "Başta köpeği görmedim... Sanki saklambaç oynuyor gibi."

Tek bir soru bile sormuyorum çünkü Rose'un cevap vermeyeceğini biliyorum. O konuşamaz.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sanki Rose dadısının ölümünü izlediğinde iki kişiye bölünmüş gibi: Önceki küçük kız - çok daha büyük bir çocuğun kelime dağarcığına sahip yetenekli bir öğrenci.

Ve şu anda karşımda oturan ifadesiz çocuk, travmatik mutizmden .

Rose bölgedeki en iyi doktorlara göründü. Kimse tekrar ne zaman konuşacağını söyleyemiyor. Bu bir gün içinde de olabilir, altı ay içinde de.

Beth kızının yatağının kenarına oturmuş, ellerini yine birbirine dolamış. Bunu sinirsel bir tik olarak sınıflandırıyorum.

Beth muhtemelen kızının neler anlamadığımı düşünüyordur.

Ama ben bunu yapan birkaç kişiden biriyim.

Çocukları etkileyen farklı mutizm türleri vardır. Bazı çocuklar okul gibi belirli ortamlarda konuşamazlar. Buna seçici mutizm denir.

Mutizm, beyin travması veya ameliyatından sonra da ortaya çıkabilir.

Rose, çok daha nadir görülen ve iyi anlaşılamayan bir durumdan muzdarip: travmatik mutizm. Başlangıcı hızlı ve bunaltıcıdır ve adından da anlaşılacağı gibi şiddetli bir travmadan sonra ortaya çıkar. Belgelenmiş bir vaka, bir köpek tarafından parçalanan ve altı hafta boyunca konuşamayan bir kızı içeriyordu. Başka bir vaka

-belgelenmemiştir- bir kız annesinin cesedini bulduğunda meydana gelmiştir.

O kız bendim.

Boğazımın kelimelerimin etrafına kapandığını ve onları mühürlediğini hissettiğimde Rose'dan biraz daha küçüktüm. Annemin cansız bedenini oturma odamızın zemininde gördükten sonra aylarca konuşamadım.

Charles bunu biliyor; bu yüzden benden Rose ile çalışmamı istedi. Onu anlamak için eşsiz bir konumda olduğuma inanıyor.

Ben çocukken, travmatik mutizm hiç anlaşılmamıştı. Bazı insanlar meydan okuduğuma, konuşma yeteneğimin mükemmel olduğuna inanıyordu. Belki de cezalandırılmak bana nasıl konuşmam gerektiğini hatırlatacaktı.

Hatıraları hızla uzaklaştırıyorum.

Sonraki birkaç dakikayı bir zamanlar tanıştığım Pacino adında nane şekeri seven bir attan bahsederek geçiriyorum, sonra kitaplığının üstünü süsleyen mükemmel küçük origami turna kuşlarına hayranlıkla bakıyorum.

"Bunları Rose yaptı," diyor Beth bana.

Rose'a odasını görmeme izin verdiği için teşekkür ettiğimde, beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyor.

Rose'a "Yarın babanla konuşmak için döneceğim, muhtemelen o zaman seni tekrar görürüm," dedim.

Beth işaretimi alıyor ve ayağa kalkıyor. Yanına gidip Rose'un alnına bir öpücük kondurmasını ve kızına birazdan döneceğini söylemesini izliyorum.

Rose kitabını tekrar eline alıyor. Ama ceket kitabın kapağından ayrılıyor ve kitabın sırtında yazılı olan başlığa bir göz atıyorum.

İlk kelime *Anne* değil. "*The*".

Okuduğunuz şeyi kamufle etmek için kitapları farklı kitapların kapaklarının altına saklamak eski bir numaradır. Ortaokulda, katı annesini kandırmak için Judy Blume kitaplarıyla bunu yapan bir arkadaşım vardı.

Eğer Rose'un kendini kaptırdığı kitap *Anne of Green Gables* değilse, nedir? Öyle mi?

Daha fazla oyalanamam. Beth kapı aralığında, bana bakıyor. Beklentiyle.

Merdivenlerden inerken onu takip ediyorum. Girişe ulaştığımızda ön kapıya doğru ilerlemeye başladı. Hemen soruyorum, "Aslında, şimdi bir bardak su alabilir miyim?"

Susamadım. Barclays'lerin evine daha fazla bakmak istiyorum. Ayrıca, Beth'le daha fazla konuşma şansım olacak.

Mutfak evin arka tarafında. Dar koridorda yürüyoruz, çıplak taş duvarlı küçük bir kütüphanenin önünden geçiyoruz ve zeminden

Tavan raflarının yanı sıra kapıları kapalı birkaç oda daha var. Verandaya açılan sürgülü mutfak kapılarının şeffaf camlarından arka bahçede olup bitenleri görüyorum.

Bahçenin bir tarafına park edilmiş bir iş kamyonunun üzerinde büyük harflerle şirketin adı yazıyor -RINITY WINDOWS- ve altında da *Pleksiglas* yazıyor: *Günümüz Evleri için Güvenli, Net Seçim.*

Göz ucuyla Beth'in koyu renkli ahşap bir dolabı açıp mavi bir bardak çıkardığını ve derin lavabonun kenarındaki küçük musluktan filtrelenmiş suyla doldurduğunu görüyorum.

Çimento tezgahlara, bakır dolap kulplarına ve taş zemine bayılıyorum. Modern lüks tadilatlarda güneş panelleri ya da duvarlarda sırlı fayanslar gibi ürünler kullanılıyor ama bu evde gördüğüm tüm malzemeler bir asır önce de mevcuttu.

Dikkatimi cam gibi görünen bir bölmeyi boşaltan iki adama veriyorum -ama pleksiglas olmalı- kamyonlarının arkasından rampa aşağı eve doğru .

"Stella?"

Beth'in bir bardak su uzattığını görmek için bakıyorum.

Elime aldığımda garip bir his veriyor. Beklediğimden çok daha hafifti. Daha yakından inceliyorum ve aynı görünmesine rağmen cam olmadığını fark ediyorum. Kırılmaya dayanıklı bir akrilik. Biliyorum çünkü dördüncü çocuğuna hamile olan Marco'nun kız kardeşi

Çocukları mutfak masasından çok fazla içki devirdiğinde. Zaman içinde donmuş gibi görünen bir evde uyumsuz modern bir ayrıntı.

Gözlerim tekrar kamyonu kayıyor. Büyük, dikdörtgen şekillerle dolu. Düzinelerce pleksiglas levha.

Bu devasa evdeki her pencere için yeterli.

"Şey, yoğun bir sabah. Rose'un da okul ödevlerine geri dönmesi gerekiyor."

"Okul ödevi mi?" Yankıladım. Bugün cumartesi ve üçüncü sınıf öğrencisinin fazla ödevi olduğunu düşünemiyorum.

"Kayınvalidem Rose'a evde eğitim veriyordu. Her şeyi göz önünde bulundurarak onu geçici olarak okuldan almanın en iyisi olacağını düşündük..." Beth'in sesi kesiliyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Beni reddediyor. Gülümsüyor ama bu ifade gözlerine ulaşmıyor.

Davranışı alışılmadık. Tipik olarak, ebeveynler ne kadar yetkin ve nazik olduklarını göstermek için bana yaranmaya çalışırlar. Ya da diğer ebeveyn hakkında kötü bir söz söylemek için.

Sadece birkaç yudum almış olmama rağmen Beth elimdeki bardağa uzanıyor. Bırakıyorum.

Sonra ön kapıya doğru yürümeye başladı. Ben de isteksizce onu takip ettim. Aklımın bir köşesinde beni rahatsız eden bir şey var. Dosyaladığım bir dizi ipucu, kavrayışımın hemen ötesinde bir şeye ulaşıyor.

Ön kapıya varmadan hemen önce, geriye dönüp büyük kıvrımlı merdivene bakıyorum. Merdiveni tırmanırken Rose'un resimlerdeki kasvetli ifadesi dikkatimi dağıtmıştı.

Bu, bilinçaltıma attığım diğer ayrıntıyı fark etmemi engelledi - ta ki şimdiye kadar.

Farkına vardığımda tüylerim diken diken oluyor.

Fotoğraflar çerçevelerinin içinde çıplak. Bir cam tabakası tarafından korunmuyorlar.

Parmak uçlarımı birbirine sürtüyorum, akrilik su bardağının şaşırtıcı hafifliğini hâlâ hissediyorum.

Şimdi ilk gözlemlerimin ötesine bakıyor, görmediğim ayrıntıları değerlendiriyorum: Tavandan sarkan kristal avizeler yok. Rose'un odasında ya da koridorda ayna yok. Şeffaf camlı porselen dolaplar yok.

Ve işçiler tüm antika pencereleri şeffaf plastik levhalarla değiştiriyor.

Bu evdeki hiçbir şey camdan yapılmadı.

ALTINCI BÖLÜM

Yolda güvenlik kapısına doğru ilerlerken eski bir Nissan Sentra virajı dönerken susturucusu silah sesi gibi patlıyor.

Çarpışmayı önlemek için direksiyonu sağa kırıp sert bir fren yapıyorum. Diğer sürücü de aynısını yapıyor, ancak benim iki katım hızla gittiği ve aşırı düzeltme yaptığı için, durmadan önce kırk beş derecelik bir açıyla çimlere doğru kayıyor.

Onu terslemek istiyorum. Ama şoförde ihtiyacım olan bilgi olabilir. Ben de motoru ve gülümseyerek dışarı çıktım.

"İyi misin?" Tekerlerinin çimlere derin kanallar kazdığını fark ederek sesleniyorum.

Cevap vermiyor. Başını direksiyona dayamış, gözleri kapalı. Bir an için yaralı olduğundan korkuyorum. Sonra kafasını kaldırıyor.

Onu çabucak değerlendirdim: Genç bir adam, belki yirmi beş yaşında. Sinirli bir şekilde yakışıklı. Kökleri siyah olan boyalı sarı saçları ve kollarında birkaç dövme . Arabası ve giysileri onu işçi sınıfından biri olarak görmemi sağlıyor ama benim işimde sonuç çıkarmaktan kaçınmayı öğrendim.

Gözlerime bakıyor, sonra motorunu çalıştırıyor. Gitmeye hazırlanıyor.

Onu durdurma dürtüsü beni ele geçiriyor ve hiç düşünmeden arabasının önüne atlıyorum.

Ön camdan bakışlarımla karşılaşılıyor ve kırmızı çerçeveli gözlerinde yanan öfkeyi gördüğümde neredeyse irkiliyorum.

Ama öfke beni korkutup kaçırıyorsa, işimi asla yapamazdım.

Avuçlarımı kaldırıp bir gülümseme daha zorladım. "Bir saniyen var mı?"

Sağ eli yukarı kalkıyor ve sonra aşağı iniyor. Ancak kornaya basmak yerine direksiyona öyle sert vuruyor ki parmakları acıyor olmalı.

Sonra camı indiriyor. "Ne?"

Rose'un piyano öğretmeni değil o. Parmaklarına o şekilde davranamaz. Barclays'in bu tür davranışları olan bir adamı müteahhit olarak işe aldığını düşünemiyorum. Peki kim o zaman?

Arabanın onun tarafına doğru yürüdüm. "Merhaba, ben Stella Hudson. Rose yüzünden buradayım. Boşanma davasına bakan yargıç ona yardım etmem için beni tuttu."

Başını arkaya yatırıp dinliyor.

"Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

Evet demiyor ama reddetmiyor da. "Barclays ile bağlantınız nedir?"

"Onlara mı? Hiçbirine."

Küçümseme ses tonunu keskinleştiriyor. Bir sonraki bariz soruyu soruyorum. "Peki neden buradasın?"

"Bakın, akşam yemeği için davet edilmedim. Tina'nın eşyaları hâlâ onlarda olduğu ve ailesi istediği için geldim."

Hiç fotoğrafını görmedim ama dadının erkek arkadaşı olduğundan artık eminim. Hafızamı yoklayıp adını buldum: Pete.

"Onunla çıkıyor muydun? Dadiyla mı?"

Direksiyona bir kez daha, bu kez iki yumruğuyla vuruyor. "Onun bir adı var! Neden kimse onun adını söylemiyor?"

O haklı.

"Tina de la Cruz." Onu tanıdığımı duymak Pete'in öfkesinin keskin kenarını köreltmış gibi görünüyor. Ama hala yüzeyin altında iltihaplanıyor olmalı.

Öfke yas tutma sürecinin doğal bir parçasıdır, ancak Pete için daha katmanlı olduğu açıktır: Tina onun kız arkadaşıydı ama aynı zamanda Ian Barclay ile yatıyordu ve Ian'ın bebeğini taşıyordu.

Pete'in ağır nefes alışını ve gergin, kaslı vücudunu katalogluyorum. Onun bu hali pastoral çevremizle çelişiyor. Uzakta, biri yemyeşil samur kahverengi, diğeri benekli gri iki at, ahşap bir çitle çevrili bir tarlada otluyor. Yeni kesilmiş otların kokusu, sonbaharın ilk günlerinin yumuşak havasına .

Yan yana durmak beni etkiliyor: Barclays'in yedi yatak odalı evinin ve bakımlı bahçelerinin her ayrıntısı kusursuz bir şekilde düzenlenmiş. Ve burada karşılaştığım her insan derinden hasar görmüş.

"Eşyalarını almaya mı geldin?" Yankılanıyorum, çünkü bir şey üzerinde çalışıyorum.

Kaba bir şekilde başını sallıyor.

"Hepsi arabana sığacak mı?" Nissan'ının fazla bir bagajı yok. "Sadece birkaç çanta ve kutu," dedi. "Tina'ya da böyle söylediler.

Anne."

Muhtemelen kıyafetleri ve tuvalet malzemeleri, belki birkaç kitap ve kişisel eşyalar. Barclays gibi bir aile dadının odasını döşer. Eski bir yatak, uyumsuz bir şifonyer ve komodin getirmesini istemezler.

Onu konuşturmalıyım. Tina'yı iyi tanıyordu. Ondandır saklasa da, belki sıra ona güveniyordu.

"Burada olmak sizin için zor olmalı," diyorum. "Yardımlarımı ister misiniz?"

Bir saniye düşünür, sonra başını sallar.

"O eve olabildiğince hızlı girip çıkacağım," diyor bana. Çenesinde bir kas seğirmesi görüyorum. "Ve Ian yoluma çıkmasa iyi olur."

Sinirime dokunmasını umarak bir soru daha yöneltiyorum. "Bu ilişki için Ian'ı suçluyor musun?"

"Ciddi misin sen? Tina öyle biri değildi, yatıp kalkmazdı. Adam onun iki katı yaşında ve *patronu*. Muhtemelen ona asıldı ve hayır derse onu kovacağından korktu."

Yaklaşıyorum ve dikiz aynasından sarkan kahverengi tespih tanelerine ve bardak tutucusundaki McDonald's içeceğine bakıyorum. Arabanın içi temiz ama yıpranmış; araç on yaşında olmalı. Arabada yeni görünen tek şey Pete'in giydiği, üzerinde bir park bankının üzerinden atlayan bir adama benzeyen bir logo olan tişört.

Başka bir yöne bakıyorum. "Sence Tina bırakmak mı istedi?"

Gözleri kararıyor. "Evet. Buradan nefret ederdi. Ev onu.

Şok tabancası alacaktı."

"Neden?"

"Burada başına bir şeyler gelmeye başladı."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Tina'ya ne oldu?" Bana inanamayarak bakıyor. "Ne mi oldu? Onu öldürdüler."

"Kim, Pete? Tina'yı kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bunu bilseydim, çoktan bu konuda bir şeyler yapardım."

Ellerini direksiyona koyuyor. Ön koltukta birkaç ilginç eşya fark ediyorum: bir çift ince eldiven ve bağcık yerine cırt cırtlı kayışları olan spor ayakkabılar. Pete'e daha yakından bakıyorum. Giydiği uzun, bol şort dizlerindeki çürükleri ortaya çıkarıyor ve sağ elinin parmak eklemlerinde sanki birine yumruk atmış gibi sıyrıklar var. Sol bileğinin etrafında da bir bandaj var. Ya korkunç derecede kazaya meyilli ya da başka bir şey onu yaralıyor.

"Son bir şey; Barclays'in seni buraya davet etmediğini söylemiştin," diye geveledim.

"Evet. Geleceğimi bilmiyorlar. Muhtemelen eşyalarını verandaya koymuşlardır ve ben de odasını son bir kez görmek istiyorum."

Her zaman yanımda taşıdığım kartvizitlerden birini almak için cebime uzanıyorum. "Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen beni arayın. Ne zaman isterseniz."

Ona verip geri çekiliyorum ve arabasını sürerken arkasından bakıyorum. Ne kadar çok bilgi verdiğinden haberi yok.

Barclays onun geldiğinin farkında değil. Ama Pete kapıdan geçmeyi başardı. Demek ki güvenlik kodunu biliyor. Tina bir noktada ona vermiş olmalı.

Çoğu güvenlik kapısında, kapı açıldığında evin içinde çalan bir uyarı sesi vardır. Belki de Barclay'ler evde iş yaptırdıkları için bugün gelen araçlardan endişe duymuyorlardır.

Benim daha çok merak ettiğim şey Pete'in malikaneye yaptığı geçmiş ziyaretler. Beth'in Tina'nın Pete'i evde ağırlamasına izin verdiğini düşünemiyorum, ama belki de Barclay'ler dışarıdayken Tina onu gizlice içeri sokmuştur. Belli ki Pete daha önce onun odasına girmiş, yoksa son bir kez görmek istediğini söylemezdi.

Konuştuğumuzda Pete'den öfke fişkırıyordu.

Tina'nın ihaneti yüzünden onu ölüme itecek kadar öfkeli miydi?

Marco'nun sözleri zihnimde yankılanıyor: *Her zaman kocadır.*

Erkek arkadaşı değilse, sanırım.

YEDİNCİ BÖLÜM

İnsanlar farklı şekillerde yas tutar. Pete öfke içinde kıvranıyor. Babam otuz altı yaşındayken bir geyiğe çarpmamak için yoldan çıkıp bir ağaca çarptıktan sonra öldüğünde, annem önce alkole sonra da uyuşturucuya yöneldi.

Bana gelince, ben meşgulüm. Bu da şeytanlarımın beni yakalamasını zorlaştırıyor.

Şu anda eve dönmek bir seçenek değil. Marco geçen yıl taşındı ama anıları bir hayalet gibi duruyor. Dün gece başını benimkinin yanındaki yastıktan kaldırdığını, gözlerinin uykulu olduğunu ve uzun saçlarının buruştuğunu görüp durdum. Bu sabah, mutfak tezgâhına yaslanmış, fincanından yudumlarken üst dudağında bir parça espresso köpüğü olan görüntüsü gözümün önüne geldi.

Cep telefonuma uzanıp Charles'ı aradım.

Cumartesi günü saat beş, ama Charles'ın boş olma ihtimali var. Kırk yıldır evli ama bu içi boş bir birliktelik. O ve karısı bir evi paylaşmaktadırlar ve başka pek bir şeyleri yoktur. Charles'ın iki yetişkin oğluyla da tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı samimi ama mesafeli bir ilişkisi var.

Bizi birbirimize bağlayan şeylerden biri de bu - biz bağlantı kurmayı arzulayan iki yalnızız.

"Akşam yemeği için boş musun?" Telefonu açtığı anda soruyorum. Tereddüt etti. "Tabii ki."

"Emin misin?"

"Old Angler's kulağa nasıl geliyor? 6:30 diyelim."

"Mükemmel."

Telefonu kapatıyorum ama Charles'ın tamamen dürüst davranmadığı hissinden kurtulamıyorum. O kısa tereddüt, muhtemelen beni görmek için iptal ettiği diğer planları ima ediyordu.

Daha iyi bir insan olsaydım, Charles'a bir anlaşmazlığı olup olmadığı konusunda dürüst olması için daha fazla baskı yapardım. Ama şu anda ona çok ihtiyacım var.

Hayatımda her zaman yanımda olan tek yetişkin o.

★ ★ ★

Charles'la on yedi yaşındayken, içi para dolu bir çanta bulduğum günün ertesinde tanıştım.

Lise son sınıftaydım ve DC ile Maryland'i birbirinden ayıran Western Avenue'deki bir şarküteride asgari ücretle sandviç yapıyordum. Mümkün olduğunca çok vardiyaya giriyordum ve bunun nedeni sadece beş parasız olmam değildi. Annem ben yedi yaşındayken aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünden beri teyzemle yaşıyordum ve bir işim olması beni evden çıkarıyordu.

Şarküteride bir haftadır çalışıyordum ve tepedeki büyük menüde listelenen otuz iki sandviçin tüm malzemelerini ezberlemiştim. Izgarada çalıştım, doğranmış sebzeleri ve etleri düzgün, cızırtılı sıralar halinde dizdim, sonra üzerlerine peynir ekledim ve taze dilimlenmiş bir bagetin içine koymadan önce uzun, düz spatulamla her sırayı topladım.

İlk maaş çekim yetmiş dört dolardı. Elimdeki ince dikdörtgen kağıda bakıp almak istediğim her şeyi hatırlıyorum. Teyzem makyaj yapmayı yasaklamıştı ve bana her yıl Sears'tan sadece birkaç ucuz, sağlam giysi alırdı - lacivert pantolon ve şort, birkaç düz tişört ve kazak.

Liseyi daha kolay hale getirmede.

Kazandığım paranın bir kısmıyla bir tüp rimel ya da dudak parlaticısı, belki de diğer kızların giydiği gibi dizleri yırtık bir kot pantolon ve kalın Steve Madden topuklu ayakkabılar almak isterdim.

Bunun yerine yandaki bankaya gidip bir tasarruf hesabı açtım ve her kuruşunu yatırdım.

O zamanlar bile paranın satın alabileceği en değerli şeyin bir çıkış yolu olduğunu biliyordum.

Yasal olarak, onu vasim olarak atayan mahkemelerin gözünde bir yetişkin olana kadar teyzemin yanında kalmam gerekiyordu. Ama on sekiz yaşına girdiğimde - liseden mezun olacağım haftadan bir hafta sonra

kendi başıma. Teyzem üniversite masraflarını karşılamayacağını açıkça belirtmişti. Diğer son sınıf öğrencileri üniversiteden ya da boş yıllardan bahsederken, ben başımı öne eğdim ve hafta sonları çift vardiya çalıştım.

Kendi başıma yaşamamın nasıl bir şey olacağı konusunda hiçbir yanılsama içinde değildim -birinin küflü bodrumunda kiralık bir ev, öğünlerde fıstık ezmeli sandviçler ve yulaf ezmesi- ama yine de teyzemle yaşamaktan, onun bana karşı her zaman kızgınlığıyla dolu gibi görünen havayı solumaktan daha iyi olacaktı. Ayılmak için gün sayıyordum.

Çantayı bir Cumartesi gecesı geç saatte buldum. Sadece ben ve bir çalışan daha dükkanı kapatıyorduk ve ben de yerleri süpürmek için sandalyeleri masaların üzerine koyuyordum.

İlk başta neredeyse çantayı görmeyecektim. Bir sandalyenin altına sıkıştırılmıştı, koyu ceviz rengi masaların ahşabıyla uyum içindeydi.

Tanımlayıcı hiçbir özelliğı yoktu. Kimlik etiketi ya da monogram yoktu.

Fazla düşünmeden açtım.

Yirmilikleri gördüğümde nefesimi tuttum.

Arkamı döndüm ama iş arkadaşım mutfağın zeminini paspaslıyor ve şarküterinin hoparlörlerinden çalan Bon Jovi şarkısına yüksek sesle eşlik ediyordu.

Çantayı hızla kapattım ve bulduğum yere bıraktım.

Pepsi içmek için geç gelen zayıf, gergin bir adama ait olduğundan şüpheleniyordum. Gözbebekleri o kadar büyüktü ki, annemin kafası iyiykenki gözleri gibi siyah görünüyordu. Gözleriyle sizi soyan müşterilerden ya da menüyü okuma zahmetine katlanmayıp sandviçlerinde soğan olduğunu fark etmedikleri için yemeklerini geri gönderenlerden daha kötüydü.

Bu adam tehlikeli gibiydi.

Bu kadar parayı yanında taşıyacak tek insanlar suçlular olmalıydı. Bunun için geri döneğinden emindim.

Yarım saat sonra kapılarımız kilitlenmişti ve ben de süpürmeyi bitirmiştım. Evrak çantası hâlâ oradaydı. Ben de onu aldım ve küçük depo odasına taşıdım. Paket siparişler için kullandığımız kapaklı kaplardan oluşan bir kutunun arkasına sıkıştırdım. Yarın sabah şarküteriyi ben açacaktım, adam çantasının yerinde olmadığını fark ettiğinde onu geri vermek için burada olacaktım.

Tereddüt ettim, sonra çantayı tekrar açmadan önce iş arkadaşımın yakınlarda olmadığından emin olmak için kontrol ettim.

Öne doğru uzandım, banknotları karıştırdım ve kafamda toplamı hesapladım.

Hiç görmediğim kadar çok paraydı.

O gece teyzemin boş odasındaki ikiz yatakta yatarken -on yıl sonra bile, asla benim yatak odam gibi hissetmedim- meşe ağacının gölgelerinin duvarımda oynaşmasını izledim. Paraların, karıştırdığım poker kartları gibi başparmağımın arasından kayıp gittiğini hissediyordum.

On bin dolar. Küçük bir servet. İkinci el bir araba almaya ve ucuz bir oda için ilk ayın kirasını ve güvenlik depozitosunu yatırmaya yeter de artar bile.

Bu bana bir başlangıç sağlar.

Ama siyah gözlü adam geri gelecekti. Bundan emindim.

Sabah 6'ya birkaç dakika kala şarküterinin kapısını açtım ve içeri girdim. Hazırladığım kahvenin kokusu havayı doldururken iki iş arkadaşım ve müdürümüz içeri süzüldü. İlk müşterimiz geldiğinde yerel bir fırından gelen kruvasan ve kekleri çıkarmış, kasanın yanındaki cam vitrine diziyordum: uzun boylu, zarif bir adam. Etrafına bakındı, sonra bana doğru yürüdü.

"Günaydın."

Selamına karşılık veremedim. Ağzım doluydu çünkü bir yaban mersinli çörek aşırırmıştım ve çalışırken kemirmek için parçalar koparıyordum.

"Bana yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyorum," diye devam etti adam. "Dün gece evrak çantamı burada bıraktım. Biri almıştır diye düşündüm ama yine de kontrol edeyim dedim. Gören oldu mu?"

Çantanın sahibi konusunda yanılmıştım; çanta siyah gözlü adama ait değildi.

Bir an için yalan söylemeyi düşündüm. Bu adam kimseye zarar verebilecek gibi görünmüyordu. Pahalı görünen ince çizgili takım elbisesine ve süslü saatine dikkat ettim. Parayı geri almayı beklemiyordu. Muhtemelen özlememiştir bile.

Çok kötü yalan söylemek istedim. Ama yapamadım.

Dürüst bir insan olduğum için değil -çalınan çörek bunun kanıtıydı- ya da adama acıdığım için değil.

Parayı saklamamamın tek nedeni yakalanacağımı düşünmemdi. Hayat genelde benim istediğim gibi gitmezdi. Bu sadece kötü bitebilirdi.

Kekimi yuttum ve başımı salladım. "Buldum." Sonra bir şey beni sormaya itti: "Tarif edebilir misin?"

Bir kaşını kaldırdı. "Kontrol etmen akıllıca. Koyu kahverengi. Birkaç yıllık."

"Hemen döneceğim."

Depoya girdim ve evrak çantasını alıp dışarı çıkardım. Tezgâhın karşısında duran ve artık gülümseyen adama uzattım.

"Buna inanamıyorum. Çok teşekkür ederim." Çantayı açtı ve içine baktı, sonra yirmiliklerden beşini çıkardı ve tezgahın üzerinden bana doğru uzattı.

"Al. Israr ediyorum."

Tartışmayacaktım. "Teşekkürler." Paraları katladım ve cebime koydum.

"Bugünlerde dürüst biriyle karşılaşmak çok nadir. Ben bir savunma avukatıyım ve işim gereği ne kadar çok yalancı ve hırsızla karşılaştığımı tahmin bile edemezsiniz. Çantayı bulduğunuzda içine baktınız mı?"

Onunla ilgili bir şey dürüst olmam için bana ilham verdi. Belki de onun hayal ettiği gibi bir insan olmak istediğim içindir. Bu yüzden başımı salladım.

"Para sende kalabilirdi. Dün nakit ödeme yapan bir müşteriden geliyordu ve izini sürmem mümkün değildi."

"Hatırlatma bana." Tam olarak şaka yapmıyordum ama başını geriye attı ve güldü.

Sonra daha yakına eğildi, gözleri yüzümde gezinirken daraldı. Beni değerlendiriyordu ama ürkütücü bir şekilde değil.

"Bunu dün gece buldun. Ve bu kadar erken saatte tekrar işe mi döndün?"

Omuz silktim. "Evet."

"Hala lisede misin?"

Normalde bir müşteriden gelen kişisel sorular karşısında sinirlenirdim. Ama bu adamın tavırlarında beni rahatlatan bir şey vardı.

"Son sınıf öğrencisiyim. Haziran'da mezun oluyorum."

"Notların nasıl?"

"Onur listesi," diye dürüstçe cevap verdim. Üniversiteden burs alma hayali kuruyordum, bu yüzden tüm derslerime çok çalışmışım.

"Peki mezun olduktan sonra ne yapacaksın?"

"Ben, ah-"

Hiçbir fikrim yok.

Söylemediğim sözleri kaydetmiş gibi başını salladı.

"Belli ki çok çalışkan birisin. Burayı seviyor musun?"

Omuz silktim. Izgara yüzünden yanık izleri oluşan ve her zaman kızarmış soğan gibi kokan bir yerde asgari ücretle çalışmaktan hoşlanan biri var mıdır?
"Elbette."

Bir kez daha başını salladı, sanki bir karara varmış gibiydi. Sonra: "Çok kötü."

"Neden?"

Nefesimi tutmuş, cevabını bekliyordum. Bir şekilde o parayı bulmanın bana bir çıkış yolu sağlayacağını zaten biliyordum.

"Resepsiyonistim ilk bebeğini bekliyor ve yeni haber verdi. Mayıs ayında ayrılacak. Bugünlerde zeki ve çalışkan birini bulmak, dürüst birini bulmak kadar zor. Yani bu işi seviyorsan, seni benim için çalışmaya ikna etmek daha zor olacak."

Gülümsedi ve elini uzattı. "Ben Charles."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Old Angler's Inn'deki bira bahçesi DC bölgesinde bir vahadır. Güzel akşamlarda sebzeli burger ve kokteyl sipariş edebilir ve ağaçlarla çevrili verandada yıldızların altında oturabilirsiniz. Bazen bir müzisyen gitar çalıp eski Carly Simon ya da yeni Ed Sheeran şarkıları söyler ve her zaman sahiplerinin ayaklarının dibinde düşen bir patates kızartması için dua eden birkaç köpek vardır.

Charles ben geldiğimde bir masada bekliyor. Ayağa kalkıyor ve teklif ettiği kucaklaşmaya doğru eğilip her zamankinden daha uzun süre sarılıyorum.

"Seni görmek harika tatlım," diye mırıldanıyor kulağıma.

Karşısındaki sandalyeye yerleşip onun sevgili, tanıdık yüzüne bakıyorum. Gür saçları artık gümüş rengine ve yüzünde çizgiler var ama mavi gözleri tanıştığımız günkü gibi keskin.

Babamdan sadece birkaç yaş büyük.

"Aradığına sevindim Stella. Davayla ilgili işlerin nasıl gittiğini merak ediyordum."

Cevap vermeden önce yaklaşan garsonun siparişimizi almasını bekliyorum.

"Bugün Beth ve Rose Barclay ile tanıştım."

"Ve?"

"Beth biraz . Soğuktu." "Belki de gergindi?"

Başımı sallıyorum. "Tahminimce daha rahatsızdı. Belki de sürecin kontrolünün kendisinde olmasını istiyordu ve kontrolün kendisinde olmamasından hoşlanmıyordu. Rose'la tanıştıktan sonra beni resmen kovdu, sanki bir şekilde otoritesini göstermek istiyordu."

Charles başını sallar. Barclay'leri şahsen tanımıyor ama bir aile hukuku hakimi olarak benzer durumlarla karşılaşmış. "Bu kadar parası olan insanlar gösteriyi yönetmeye alışkındır."

"Doğru."

Charles öne doğru eğilir. "Rose'u da mı gördün? O nasıldı?"

Ona gerçeği söylüyorum, tanıştığımız günden beri yaptığım gibi. "Karışık. O çok genç, Charles. Ve çok acı çekiyor olmalı..."

İşimi yapmak için bastırdığım duygular şimdi dışarı dökülmekle tehdit ediyor. Hayatım boyunca peşimi bırakmayan o anı beni yeniden sararken gözlerim yaşıyor: *Kapı sert bir şekilde çalınıyor. Annem beni küçük evimizdeki tek dolaba sokuyor ve "Sakin ses çıkarma" diye fısıldıyor. Derin sesli bir adamla yaptığı konuşmayı duyuyorum. Sonra "Hayır... lütfen." diyor. Ortalık sessizleşiyor. Çok sessiz. Annemin paltosunu askıdan alıp ona sarınıyorum. Onun gibi kokuyor - eskiden sürdüğü güzel parfümün kokusu, şimdi terli ve kirli kokusunun neredeyse önüne geçmiş durumda. Annemin dolabın kapısını açıp beni dışarı çıkarmasını bekliyorum. Ama hiç gelmiyor. Sonunda uykuya dalıyorum ve ayağım acıyla karıncalanarak uyanıyorum. Dolaptan sürünerek çıktığımda saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Daire karanlık ama yakındaki sokak lambasının ışığı ucuz perdelerin arasından sızıyor. Annem yerde yatıyor. Gözleri açık ve boş, sanki tüm ışık gözlerinden çekilmiş gibi.*

911'i arıyorum, ama memur çıktığında sesim çıkmıyor.

Yapamam.

Sertçe yutkunuyorum ve kendimi şimdiki zamana geri çekiyorum. "Tuhaftı... onun yaşlarındayken nasıl olduğumu görmek. Bunu yaşayan başka birini hiç tanımadım."

"Travmatik mutizm." Charles bana durumum için bir isim veren kişiydi. Şefkat dolu bir sesle, bunun benim hatam olmadığını söyledi. Bakıcılarımdan utanç ve ceza yerine yardım almam gerektiğini söyledi.

"Bana hiçbir şey söyleyemezken Rose için en iyisinin ne olduğunu nasıl anlayacağım?" Ona soruyorum.

Garson kız içkilerimizi getiriyor, benim biramı ve Charles'ın martinisini bırakıyor ve birazdan sebzeli burgerlerimizle döneceğini söylüyor. Charles ona teşekkür ediyor ve tekrar konuşmadan önce onun kulak mesafesinden çıkmasını bekliyor.

"Stella, bu davayı duyduğumda, bunun senin için olduğunu biliyordum. Sadece Rose'u anlayabilecek eşsiz bir konumda olduğun için değil. Kalbin hâlâ işinin içinde. Pek çoklarının yaptığı gibi asla hissizleşmedin ya da bıkmadın. Küçük Rose senin gibi onun için savaşıyor birini hak ediyor."

Her zaman olduğu gibi, Charles'ın bana olan inancı bir tonik ve teşvik edici. Nabzım yavaşlıyor ve nefesim düzene giriyor.

Ona teşekkür ediyorum ve birama uzanıyorum, bardak avucumda soğuyor, mikro biranın içindeki keskin limon otunun tadına bakıyorum.

Barclays'de elimde tuttuğum bardağın aksine kalın bardağın ağırlığını fark ediyorum. Yarın plastik eve geri döneceğim, orayı düşünmeye başladım. Dadi'yı korkutan yere.

Tina'ya orada başka ne oldu? Merak ediyorum.

"Sizce ebeveynlerden biri yapmış olabilir mi?" Charles'a sordum. "Beni en çok endişelendiren kısım bu. Sonunda Rose'u bir katille yaşamaya gönderebilirim."

Eli yukarı uzanıyor ve kısa bir süre çenesine masaj yapıyor. "Polis kapsamlı bir soruşturma yürüttü ve kimse tutuklanmadı. Bence dadının takılıp düşme ihtimalini de göz önünde bulundurmalısınız. Anladığım kadarıyla pencere zemine çok yakın olduğu için yönetmeliğe uygun değildi, ama evin yaşı nedeniyle büyükbabadan kalmaydı. Belki de bu trajik bir kazaydı, başka bir şey değil."

"Bu kesinlikle mümkün," diye kabul ediyorum.

"Polisle konuşacak mısın?"

Başımı salladım. "Zaten bir talepte bulundum. Referans olarak sizin adınızı verdim." "Vermen gerektiği gibi. Görüşme listenizde başka kimler var?" diye soruyor.

"Ian ve Beth Barclay, tabii ki. Annesi Harriet. Rose'un piyano öğretmeni ve okul öğretmeni. Belki Tina'nın bazı arkadaşları..."

Charles ne kadar bunalmış hissettiğimi anlamış olmalı. "Teker teker," diyor bana, "farklı insanların sunduğu hikâyenin parçaları birbirine uymaya başlayacak ve bir görüntü oluşturacak. Ve o zaman ne yapacağını bileceksin."

Keşke ona inanabilseydim. Boşanma davasında Ian ve Beth'in her iki tarafı da tanık çağırarak ama bu kadar düşmanca ve bölücü bir davada benim raporumun yargıç üzerinde çok büyük etkisi olacak. Bunu doğru yapmalıyım.

Garson kız yemeklerimizi getirdiğinde, ikinci tur içkilerimizi sipariş ediyoruz ve daha hafif konulara geçiyoruz: Charles'ın yakın zamanda Strathmore Hall'da katıldığı bir caz konseri ve benim Jeep'imi bir Bronco ile takas edip etmemem. Charles karısından ya da uzak eyaletlerde yaşayan ve Charles'ın nadiren görebildiği çocukları yetiştiren iki oğlundan bahsetmiyor. Marco'dan ve yeni ilişkisinden bahsetmiyorum.

Hamburgerlerimizi bitiriyor ve gitaristi dinleyerek arkadaşça bir sessizlik içinde oturuyoruz. Bir Jimmy Buffett şarkısını bitiriyor ve bir Ellie Goulding cover'ı olan "Bittersweet "e başlıyor. Geçen yıl çalıştığım genç müşterilerden birinin favorisi olduğu için hatırlıyorum.

"Bebeğim, sabah olduğunda adımları unutma," diye şarkı söylüyor.

Yakındaki bir masada, bir baş dolusu siyah bukleli bir bebek annesinin göğsüne yaslanmış uyuyor. Annesi parmak uçlarıyla bebeğin sırtında hafif daireler çiziyor, dudaklarının kenarında hoşnut bir gülümseme beliriyor. Kocasının kolu omuzlarına dolanmış, küçük ailesini bir kozayla sarıyor.

Bu yakında Marco olacak, farkındayım. Çocuk istiyor. Bu sefer, arzusunu paylaşan bir kadın seçmiş olacak.

Annemin bağımlılığa sürüklenişi zihnimde her zaman uyarıcı bir yer işgal eder. Bu yüzden genellikle iki içkide dururum.

bu gece garsona işaret edip üçüncüyü sipariş ettim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Saat tam 10'da arabamı Barclays'in garajının önündeki artık tanıdık olan noktaya çekiyorum. Yan tarafında *Perfectly Seasoned* logosu olan bir minibüs de dahil olmak üzere birkaç araç daha burada.

Yüksek, mekanik sesler havada titreşiyor, evin arka tarafındaki inşaatın sinyalinin veriyor. Ama bulunduğum noktadan göremiyorum.

Etrafta dolaşp bir göz atmak istiyorum, ancak yerleşik protokolümden sapmam için sürecin henüz çok başındayım. Önce Ian'la buluşup ona bazı kışkırtıcı sorular sormam gerekiyor. Bu sorulardan hoşlanmayacaktır ama vereceği tepki, duygularını ne kadar iyi yönettiğini anlamamı sağlayacaktır.

Verandanın basamaklarını tırmanıp ön zili çalışıyorum ama bu sefer kapının açılması bir dakika sürüyor.

O zaman, Ian Barclay'i ilk kez görüyorum.

İlk izlenimim: Uzun boyu, iri cüssesi, küt hatları ve güçlü çene çizgisiyle fotoğraftakinden bile daha yakışıklı. Kalın, kumlu saçları biraz dağınık, sanki yakın zamanda elini sürmüş gibi ve üzerinde sade siyah bir Henley gömlek ve yıpranmış Levi's pantolon var.

Magazin başlıklarından biri aklımdan geçiyor: *Mavi Kanlı Mirasçı, Mavi Yakalı Bahçıvana Karşı!*

"Merhaba. Stella, değil mi?" Kolay gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor ve onu başka bir çekicilik seviyesine yükseltiyor.

"Evet. Tanıştığımıza memnun oldum, Ian."

"İçeri gelin." Kapıyı ardına kadar açıyor ve ben içeri girerken çorap giydiğini ama ayakkabı giymediğini fark ediyorum. Karısından daha az resmi olduğu kesin.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor. Bu şekilde o da Beth gibi. Sanki onun daveti üzerine buradaymışım gibi, karşılaşmamızı sahipleniyor gibi görünüyor.

"Bu benim işim." Ses tonum hafif, ama anlamım hiç de öyle değil. Rose için çalışıyorum, başka kimse için değil.

"Yani." Soru sorar gibi bir hareketle kollarını iki yana açıyor. "Ofisimde konuşmak ister misin?"

Ben de tam olarak bunu istiyorum. Tina öldüğünde nerede olduğunu öğrenmem gerek.

"Mükemmel."

Dönüyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Yanlarından geçerken Rose'un fotoğraflarına tekrar bakmaktan kendimi alamıyorum. Çerçevelerdeki camları kim ve neden sökmüştü?

Yine bir ağırlık hissi, klostrofobinin boğucu inişi beni sarıyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım kurumuş.

Ian üst katın sahanlığına ulaşıyor ve sağa, arka bahçeye bakan pencereye doğru dönüyor. Pencere camı pleksiglasla değiştirilmiş mi, bilemiyorum. Ama dün gece pleksiglas pencereler hakkında bir şeyler okudum - düşündüğümde çok daha yaygınlar - ve şimdi dışarıdan gelen mekanik sesleri zar zor duyabilmemde bir ipucu olduğunu fark ediyorum. Eski, ince camlar bu yüksek sesleri etkili bir şekilde tamponlayamazdı.

Ian'a yeni pencereleri sormak istiyorum ama içgüdülerim beni beklemem konusunda uyarıyor.

Loş, dar koridordaki tüm kapılar yine kapalı. Bu da evle ilgili bir başka tuhaf ayrıntı.

Ian bir tanesinin önünde duraklıyor, ama açmak yerine kot pantolonunun cebine uzanıp deri bir anahtarlık çıkarıyor.

Gümüş bir anahtarı antika topuzun üstündeki yeni görünümlü kilide sokuyor ve tamburlar klik sesi çıkarıyor.

Ian kilidi ne zaman taktı? Merak ediyorum.

Barclays'lerinki gibi çekişmeli bir boşanmada, Ian'ın bilgisayarını ve iş dosyalarını Beth'in meraklı gözlerinden korumak istemiş olması mümkün. Ama benim aklıma başka, daha karanlık bir açıklama geliyor: Kızının dadısıyla buluşmak için güvenli bir yere ihtiyacı vardı.

Ian kapıyı açıyor ve ben de yavaşça içeri girip dikdörtgen şeklindeki odayı inceliyorum. Ortada eski bir ahır kapısından yapılmış gibi görünen bir masa var ve bir köşede küçük yuvarlak bir masa ile ayrılmış iki kumaş kaplı döner sandalye var. Masanın karşısında koyu mavi bir kanepe var.

Çerçeveli fotoğraf ya da resim göremiyorum. Masasında kağıt ağırlığı yok. Duvarda saat yok.

Camdan yapılmış bir
şey yok. Nabzım
hızlanıyor.

Tedirginliğimi bastırmak için kendimi zorluyorum. Bu karşılaşmanın her nüansını kaydetmem gerekiyor.

"Ben, ah..." Ian sandalyeleri işaret ediyor. "Oturmak ister misiniz?"

"Elbette." Gidip bir tane alıyorum ama Ian onu takip etmiyor. Sanki kaçmaya hazırlanıyormuş gibi kapının yanında duruyor. Uzun bacaklarını ve atletik fiziğini değerlendiriyorum. Ofisine giden merdivenleri koşarak inmesi sadece birkaç saniyesini alır.

"Biraz su ister misiniz?" diye .

"Bayılırım." Ağzım hala kuru; ayrıca, ne servis ettiğini görmek istiyorum içinde.

Bir raf ünitesinin altındaki mini buzdolabına doğru ilerler ve onu açar, iki kutu aromalı maden suyu çıkardı.

"Greylturt mu limon mu?"

"Greylturt, lütfen."

Oyalıyor gibi hissediyorum. Onun pozisyonundaki herkes yapabilir.

Kamuoyunda Ian'a çamur atılmıştır: mütevazı bir geçmişe sahip yakışıklı bir peyzaj mimarı, bir mirasçıyla evlenmiş ve yirmi altı yaşındaki dadısıyla ilişki yaşamıştır-oh, ve muhtemelen bebeğini taşıyan dadıyı öldürmüştür.

Ancak boşanmaların incelikleriyle uğraştığım yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da bir evliliğin çöküşünün nadiren tamamen tek bir kişiden kaynaklandığıdır. Genellikle her iki taraf da bir dereceye kadar buna katkıda bulunur. İlişkileri hiçbir şekilde mazur görmüyorum, ancak bunların daha derin bir evlilik sorununun belirtileri olabileceğine de inanıyorum.

Ayrıca, bildiğim kadarıyla, Ian Tina ile yatmadan önce Beth'in bir düzine ilişkisi olmuş olabilir.

Maden suyumu açıp uzun bir yudum aldıktan sonra başlıyorum. "Bunun eğlenceli bir süreç olmadığını biliyorum. Ama Rose için yapabileceğim en iyi işi yapmam gerekiyor ve bu da seni tanımak anlamına geliyor."

Ian'ın çenesindeki kaslar seğiriyor, sanki dişlerini sıkıyormuş gibi. Ama işe yarıyor. Sonunda oturuyor.

Nazikçe başlıyorum.

"Kızınızın kişiliğini nasıl tanımlarsınız?"

Ian göz kırıyor. Belki de Tina'nın ölümünden sonraki günlerde evinin kapısında kamp kuran paparazziler gibi olacağımı düşündü, *dadıyı ittin mi* gibi sorular sorarak.

"Her zaman Rose'un ismine uyduğunu söylerim. Narin ve tatlı."

Cesaretle başımı sallıyorum ve çocuğunu tarif vücut dilinin bir parça gevşediğini fark ediyorum.

"İnanılmaz derecede zeki. Benim onun yaşındayken olduğumdan çok daha zeki. Üç yaşındayken okumaya başladı. İlk başta tüm Dr. Seuss kitaplarını ezberlediğini düşünmüştüm ama hayır, onları gerçekten okuyabiliyordu. Müziği de seviyor, ama şunu dinleyin, klasik müzikten hoşlanıyor. Mozart ve Beethoven. Wagner'i bile seviyor, ama o herkese göre değil. O her zaman yaşlı bir ruh olmuştur, biliyor musunuz?"

Fotoğraflardaki vakur ifadesini ve yüksek yakalı elbisesiyle uyumlu kadife saç bandını düşünüyorum. Eski moda bir çocuk gibi görünüyor, sanki bir önceki yüzyıldan koparılıp bu yüzyıla yerleştirilmiş gibi.

Ian'a, Rose ile birlikte eğlenmek için neler yaptıklarını, en sevdiği yemekleri ve okul gecelerindeki rutinlerini sorarak birkaç yumuşak soru daha yöneltiyorum. Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor, akşam yemeği için kahvaltıya, özellikle de waffle ve çileğe bayıldığını ve uyumak için kitap okumayı sevdiğini söylüyor. Sanki kızını iyi tanıyor ve onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Bu doğru olabilir ya da inanmamı istediği şey olabilir.

Korktuğunu bildiğim soruyu ona yönelttim. "Tina ile aranızda ne olduğunu anlat bana."

Gerçek şu ki, iğrenç detayları duymamayı tercih ederim. Çoğu ilişkide olduğu gibi bu ilişkide de şarapnel parçaları etrafa saçıldı ve çevredeki herkesi yaraladı. Beth'in kırılğan gülümsemesini, Pete'in öfkesini ve Rose'un nasıl kendi içine kapandığını düşünüyorum.

Ian gözlerini kapatır. Acı yüzüne vuruyor. Gerçek gibi görünüyor.

"Tina'nın öldüğüne hâlâ inanamıyorum."

Kendini toparlamasını ve devam etmesini bekliyorum.

"Dedektif Garcia'ya her şeyi birkaç kez anlattım ama tekrar etmemi isterseniz anlatırım."

"Bunu doğrudan sizden duymayı tercih ederim," dedim.

Bu davadan sorumlu cinayet masası dedektifi -Natalia Garcia, onunla da tanışmayı planlıyorum- çelişkileri ya da tutarsızlıkları tespit etmek için Ian'a hikayesini tekrarlatırdı. Ben farklı bir izleyeceğim. İçgüdülerim oldukça güvenilir. Ian'ın sözlerine karşı bana söylediklerini tartmak istiyorum.

"Tina ve ben en başından beri uyumluyduk." Ian'ın gözleri uzaklara dalıyor. "Eğlenceli ve mutluydu, Rose'u biraz neşelendirdi. Beth aptallığı sevmez. Rose'un yanında komik suratlar yapmamdan ya da oyun parkında onu kovalayan bir canavar gibi davranmamdan hiç hoşlanmazdı."

Rose'un Tina'ya ne kadar bağlı olduğunu merak ediyorum ama Ian'ın akışını kesmek istemiyorum. Soruma cevap vermeye başlamadı bile.

"Beth özel durumlar dışında Rose'un fast food ya da herhangi bir tür şeker yemesine asla izin vermez. Bir Hershey's bar ya da birkaç patates kızartmasının çok önemli olmadığını düşünüyorum, bu yüzden Tina ve ben bazen ona ikramlarda bulunuyoruz ve ikimiz de bundan Beth'e bahsetmiyoruz. Bazen Tina ve ben Beth'e karşı komplo kuruyormuşuz gibi hissediyordum. Kulağa korkunç geliyor ama yıkıcı bir şekilde değildi. Sanırım iyi bir karne aldığımda kızıma milkshake aldığımda korkunç bir ebeveyn olmadığımı hissetmek güzeldi."

Yani bu ilişki Ian ve Tina'nın Beth'ten sakladıkları ilk sır değildi. Aldatmalar genellikle sınırların yavaşça bulanıklaşmasıyla başlar, ki son sınırı geçmek o kadar da önemli görünmeyene kadar.

Ian, sanki bunu daha fazla erteleyemeyeceği gerçeğine eğmiş gibi yere yığılır.

"Bir gece Beth hayır işlerinden birine gitmişti ve ben işten eve döndüğümde Tina Rose'a yemek hazırlıyordu. Tina'ya yemeği devralabileceğimi söyledim ama o da takılmaya devam etti. Çok güzeldi. Sakin ol. Müzik çalıyordu -Tina Rose'u Beyoncé hayranı yapmaya çalışıyordu- ve kimse bakmadığı için makarna tenceresinde su kaynadı ve tahmin edin ne oldu? Bu bir kriz değildi. Hepimiz güldük ve sünger alıp temizledik. Beth için büyük bir olay olurdu. Bunun için beni suçlardı.

Neyse, uzun bir gün olmuştu, ben de bir şişe şarap açtım. Tina'ya da bir kadeh ikram ettim."

O sahneyi şimdi gözümde canlandırabiliyorum ama Beth'in bakış açısından görüyorum. İhlal edilmiş hissetmiş olmalı. Ötekileştirilmiş. Yerinden edilmiş. İşim gereği ilişki kurbanı olan pek çok insanla konuştum ve en çok acı veren ve öfkeliendiren şey sadece fiziksel eylem değil. Duygusal ihanettir. Rose'un bu işe bulaşmış olması Beth için durumu çok daha kötü hale getirecekti. Beth'in benimkini sıkarken elindeki gücü tekrar hatırlıyorum. Tina'nın 1.80 boyunda olduğunu okumuştum. Beth'in onda on beş santim fazlası vardı. Ayrıca Tina arkasını döndüğünde Beth'in ona doğru koştuğunu, ellerini uzattığını ve Tina'yı narin eski pencereden fırlatacak kadar sert bir itiş için hazırlandığını görmezse sürpriz unsuru.

Ian gözlerini ovuşturuyor, sanki sözlerinin çizdiği görüntüyü silmeye çalışıyor. "Yukarı çıkıp Rose'u yatağına yatırdım ve geri döndüğümde Tina bulaşıkları yıkamıştı. Bu onun işi değildi - Rose'un okulu tatil olduğu için bütün gün çalışmıştı. Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Sanki o da benimle ilgileniyordu. Bardaklarımızı doldurdum. Hâlâ müzik çalıyordu. Şimdi bir John Mayer şarkısı."

Ian'ın elleri hareketsizleşiyor. Başını kaldırıp doğrudan bana bakıyor, yüzünde ciddi bir ifade var.

"Bunu planlamamıştım. Tina çok güzel bir genç kadındı ama ona hiç o gözle bakmamıştım. Ben o adam değilim."

Başımı sallıyorum: *Elbette*. Ian'ın nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama devam etmesini istiyorum.

"Beth ve ben bir yıldan uzun süredir ayrı yatak odalarındayız." Ian maden suyundan bir yudum almak için başını arkaya eğiyor. "Bunu pek fazla insan bilmiyor. Tatil kartları gönderirken bunun reklamını yapmıyorsunuz. Çift olarak bir şeyler yapmayı bırakmıştık. Onun tüm kurulları ve hayır kurumları , benim de şirketim. Bizi birbirimize bağlayan tek şey Rose'du ve kızımızı nasıl yetiştireceğimiz bile bir savaş alanına dönüştü.

"Tina beni öptüğünde... İlk başta geri çekilmeye çalıştım. Durdurmak için. Ama o tekrar eğildi ve gülümsedi. Bana uzun zamandır bu anı düşündüğünü söyledi. Sonra, ah, odasına çıktık..." Ian sinirlenir. "Aptalcaydı. Kendine zarar vericiydi. Ve asla olmamalıydı."

"O geceden sonra yine birlikte mi yattınız?" Ses tonumda yargılama olmadığından emin olarak soruyorum.

Boğazını temizliyor. Yüzü kızarıyor.

Bana cevap vermek istemiyor. Boşanma avukatı da Beth'inki gibi onu benimle görüşmeye çağırmış olsa da teknik olarak buna mecbur değil çünkü reddederse iyi görünmeyecek. Ama bu benim pozisyonumun tuhaf gücü: Ian sorularıma cevap vermesi gerektiğini biliyor, hatta rahatsız edici olanlara bile. Kaybedebileceği diğer şeylerin yanında itibar kaybetmek hiçbir şey.

Ian başını sallıyor. "Birkaç hafta sonra bir kez daha... Ben ofisimdeydim, o da odasındaydı. Banyosundaki lavabo akıttığı için gelip bakmamı istedi ve oraya gittiğimde ... Şey, bu diğer tek seferdi. Ama sanırım Tina daha fazla olduğunu hayal etti."

"Daha fazla mı?" Soruyorum.

"İkinci seferden sonra bana aşık olabileceğini düşündüğünü söyledi. Beth'le gerçek bir evliliğimiz olmadığını biliyordu. Tina kendimi onu severken görüp göremeyeceğimi sordu."

Bu noktada beni şaşırtan çok az şey var. En güçlü görünen aileler genellikle en karanlık sırları saklayanlardır.

"Ona bunu bir daha asla yapamayacağımızı söyledim ama bana mesaj atmaya devam etti. Rose, Beth ve annemle yemekteydim ve Tina iki kat yukarıdaydı, telefonumu kalp emojileriyle patlatıyordu. Bir keresinde iç çamaşırılı bir selfie gönderdi ve telefonumu masadan almak zorunda kaldım ... Yani, kızıma daha fazla yeşil fasulye isteyip istemediğini sormaya çalışıyordum ve Tina yatağında poz veriyor ve gelip ona katılmamı istiyor!"

"Kulağa stresli geliyor," diye yorum yapıyorum.

Sertçe yutkunuyor. "Onun olduğunu bilmiyordum..." O kelimeyi söylemek istemiyor O yüzden ben söylüyorum.

"Hamile."

"Evet. Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Otopsi yapıldıktan sonra öğrendim. Tina ölür ölmez Beth'e ve polisler her şeyi anlattım. Polisin mesajları bulacağını düşündüm ve nasıl görünebileceğini biliyordum. Saklayacak bir şeyim de yok."

Bu iddiaya yanıt vermeyeceğim. Ian, karısı ve çocuğuyla paylaştığı çatının altında bir ilişki yaşadığına bir şeyleri saklamakta oldukça başarılı.

ve annem. "Tina ile bir gelecek düşünüyor muydun?"

"Ne?" Ian başını sertçe sallar. "Hayır... fiziksel bir şeydi. Başka bir şey değildi."

Sanırım *daha çok Tina içindi*, ama küçümsediğimi saklıyorum.

Omuzları çöküyor. "Tina'da en çok hoşuma giden şey beni sevmesiydi."

Bunu daha önce de sadakatsiz insanlardan duymuştum. Aldatmıyorlar çünkü başka birinden çılgınca etkileniyorlar. Bunu yapıyorlar çünkü başka biri *onları* çekici hissettiriyor.

Ian başını ellerinin arasına alır. "Neredeyse her şeyimi kaybettim. Evliliğimi, itibarımı, işimi kaybettim... Kızımı da kaybedemem. Ve Beth öyle ya da böyle bunun olmasını istiyor gibi görünüyor. Bethin polise benim yapmış olabileceğimi söylediğini biliyorum. Ofisi benimkinin tam karşısında ama oradayken kapısını kapalı tutuyor. Dedektif Garcia bana Beth'in, annem çılglık atmaya başlamadan önce yukarı çıkıp Tina'yı itmiş ve ofisime geri dönmüş olabileceğime dair bir ifade verdiğini söyledi."

Merdivenleri ve koridoru kaplayan ağır halıları düşünüyorum - ayak seslerini yutacak kadar kalın. Özellikle de koşan kişi çorap giyiyor ve ayakkabı giymiyorsa.

Ian'ın koyu renk atletik çoraplı ayaklarına bakıyorum.

"Dedektif Garcia size eşinizin ifadesini anlattığında ne dediniz?"

Ian başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. İşte o zaman aradığım şeyi görüyorum. Ian'ın başlangıçta sunduğu o rahat, zaman zaman kendini kırbaçlayan adam gitmiş. Şimdi daralmış gözleri öfkeyle parlıyor.

"Polise de kapım kapalı çalıştığımı söyledim. Beth de benim kadar kolaylıkla üst kata kaçabilirdi."

ONUNCU BÖLÜM

Keskin bir çınlama sesi havayı yarıyor.

Ian aramızdaki masanın üzerinde duran cep telefonuna uzanıyor. "Üzgünüm, çalışanlarımdan biri arıyor."

Hattan bir adamın sesini duyuyorum ama sözleri anlaşılmıyor. Liseyi bitirir bitirmez peyzajcı olarak çalışmaya başlayan Ian'ın şimdi kendi şirketini yönettiğini biliyorum. Yapraklarınızı tırmıklatmak ya da yan bahçenizi otlardan temizletmek için aradığınız bir iş değil. The Great Outdoors, yüzme havuzlarından açık hava mutfaklarına kadar büyük bütçeli sert peyzaj projeleriyle ilgileniyor.

"Bekle, gelip bir bakacağım."

Ian bağlantıyı keser. "Arka tarafta bazı işler yapıyoruz ve oraya gitmem gerekiyor. Sadece bir dakika sürer."

Telefon akışımızı bozdu, ama bugün Ian'dan yeterince şey aldım. Arka bahçeden gelen sesleri çok daha fazla merak ediyorum. Ayağa kalktım ve çantama uzandım. "Peşine takılmamın sakıncası var mı?"

Ian göz kırpmıyor. Hemen cevap vermedi, ben de bahsi yükselttim.

"Raporum için." Bu doğru değil. "Rose'un çevresi hakkında bir fikir edinmem gerekiyor. Mahkemeye tavsiyede bulunma zamanı geldiğinde bana yardımcı olacak."

Ian'a Rose'un velayetinin nasıl verileceği konusunda asıl söz sahibinin ben olduğumu hatırlatarak ona baskı yapıyorum. Beth'in aksine, Ian benim gözüme girmeye hevesli görünüyor.

"Ah, elbette." Ama ses tonundaki, bundan hoşlanmadığını belli eden gerginliği tamamen bastıramıyor.

Uzun koridora doğru ilerliyoruz. Ian merdivenlerden önce benim inmem için kenara çekiliyor ve ben de aşağıda onu beklemek yerine dönüp

kemerli kapıdan geçip doğrudan mutfağa giriyoruz. Beyaz şef önlüğü giymiş bir kadın lavaboda marul yıkıyor ama bizi fark etmiyor.

Ian, "Görüyorum ki etrafı zaten biliyorsun," diyor. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Beth dün bana gösterdi," diyorum, Ian'ın içindeki rekabetçi kıvılcımı ateşlemeyi umarak. Eğer Beth'in bana eve serbest giriş hakkı verdiğini düşünürse, başka ne konuda açık olduğunu merak edebilir ve onu alt etmeye çalışabilir.

Mutfağa bakıyorum, her şeyi harekete geçiren sahneyi, devrilen ilk domino taşını gözümün önüne getiriyorum. Tina ve Rose yemek hazırlıyor, makarna için su kaynıyor, arka planda Beyoncé şarkı söylüyor. Ian içeri giriyor, bu mutlu sahneyi izlerken omuzları gevşiyor. Şarap şişesinin mantarının gevşemesi. Tina ve Ian arasındaki uzun bakışmalar; tutuşan kıvılcım.

Kendimi şimdiki zamana geri çekiyorum. Ian kapılardan birini kaydırarak açıyor ve eşiğin hemen üzerinde bekleyen bir çift iş botunu giymek için eğilerek mekanik seslerin kaynağını ortaya çıkarıyor: Ekskavatör avluyu kazıyor, dev pençesiyle taş ve toprak topluyor, sonra da dönüp içindekileri bir çöp konteynerine atıyor.

Tina'nın pencereden çarptıktan sonra düştüğü yeri yıkıyor.

Sahneyi siliyorum.

Ian'ı dışarıda takip ediyorum. Üzerinde Ian'ın şirketinin logosu olan uzun kollu bir gömlek giyen bir adam elinde açık bir dizüstü bilgisayarla aceleyle yanıma gelirken ekskavatör dönmenin ortasında duruyor. Ian'ın bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak, artık yıkılmış olan verandanın uzak ucuna doğru uzaklaşıyorum. Bahçeler nefes kesici; mevsimin son gülleri turuncu ve krem yapraklarını açmış, hercai menekşeler çiçek tarhlarına mor ve sarı renklerin parlak sıçramalarını eklemiş. Davetkâr bir taş patika, küçük bir göletin ortasındaki kademeli bir çeşmeye uzanıyor.

Uzakta, yine hafifçe inişli çıkışlı tarlalarda atların otladığı çitle çevrili otlakların yanındaki ahşap ahırı görebiliyorum. Ahırın tarzını tamamlayan iki katlı bir kulübe var ve kapısını ortanca çalıları çevreliyor. Gerçek bir kopyasının fışkırdığını hayal etmek zor değil

Bu evi satan emlakçı yazacak: *Pitoresk. Zamansız. Sakin bir vaha.*

İzlendiğime dair ürkütücü bir his kaplarken tüylerim diken diken oluyor. Dönüyorum ve Ian'ı bana bakarken yakalıyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çalışanı dizüstü bilgisayar ekranındaki bir şeyi işaret ederken. Ian çabucak gülümsüyor ama yüzünün asık olduğu gerçeğini gizleyecek kadar hızlı değil. Çalışanının verdiği haberdan hoşlanmadığı için mi, yoksa benim burada olmamdan hoşlanmadığı için mi?

Arkamı dönüyorum ve aradığım şeyi buluyorum: Tina pencereden içeri girdiğinde Rose ve büyükannesinin domates topladığı sebze bahçesi. Sebze yatakları gördüğüm diğerlerinden daha yüksek, belime kadar geliyorlar. Verandadan kırk metre kadar geride, altın bir meşe ağacının alçak dalına bağlanmış eski moda bir ip salıncağın yanında yer alıyorlar.

Ian işçisinden uzaklaşıyor ve bana yaklaşıyor.

"Burada ne inşa ediyorsunuz?" diye sordum.

"Pizza fırınlı bir açık hava şöminesi koyuyoruz. Evin yeniden satış değerini artıracak."

Gerçekten beni kandırdığını mı sanıyor?

"Güzel. Rose pizza sever mi?"

Ian gülümsedi. "Bayılıyor. Hamsili bile olsa. Size söyledim, benim küçük kızım türünün tek örneğidir."

"Evdeki tüm cam pencereleri neden pleksiglas ile değiştirdiniz?"

Ona soruyu sert ve hızlı bir şekilde yöneltiyorum, böylece hazırlanmak için zamanı olmuyor.

Ian irkilir. "Beth, Tina öldükten hemen sonra bir fobi geliştirdi... Buna nelophobia deniyor... cam korkusu."

önce hiç duymadım. Ama insanların her türlü olağandışı fobiden muzdarip olduğunu biliyorum - sadece örümceklerden veya mikroplardan değil, aynı zamanda güneş ışığından veya kahkahadan da yoğun korkular. İnsan zihni bizi her türlü gizemli yolla korumaya çalışır, ancak bazı stratejileri yarardan çok zarar getirir.

"Bu... zor oldu," diye devam ediyor Ian. "Kırılabilir her şeyden korkuyor. Tüm tabaklarımızı değiştirmek zorunda kaldık. Aynaları. Bu tür şeyler."

Doğruyu mu söylüyor? Gözlerimi kaçırıyor. Karısının aşırı korkusundan utanıyor olabilir. Ya da tamamen başka bir şeyi örtbas ediyor olabilir.

"Evde tek bir ayna bile yok mu?" Beth'in nasıl makyaj yaptığını merak ederek soruyorum. Geçen gün onu gördüğümde makyajı kusursuzdu.

"Banyolara teknelerde kullandıkları gibi polikarbonat olanlar koyduk. Kırılmazlar. Onun için sorun değil."

Kollarımı kendime doluyorum, Ekim başı için ılık bir gün olmasına rağmen üşüdüğümü hissediyorum.

Tina, Pete'e bu evde bir şeyler olduğunu söylerken haklıydı. Hissettiği şey hala devam ediyor.

Ben de hissediyorum.

Zihnimi, işimi doğru bir şekilde yapabilmek için cevaplamam gereken sorulara geri çekiyorum.

"Rose Tina'yı gördü mü? Düşükten sonra?"

Ian gözlerini kapatır. Ekskavatör tekrar sarsılarak harekete geçiyor, pençesi toprağın birkaç metre içine doğru tünel açıyor. Bir ürpertiği bastırıyorum. Sanki bir mezar kazıyormuş gibi düşünmeden edemiyorum.

"Onu hepimiz gördük." Sesi kısık, gözleri uzaklara dalmış. Sanki onu sevdiğini iddia eden genç kadının taşların üzerine serilmiş parçalanmış bedenine yeniden bakıyor. "Annem Rose'la birlikte sebze bahçesindeydi. İlk başta sesin bir ağaç dalının düşmesinden kaynaklandığını düşünmüştü. Sonra verandaya yaklaştı ve Tina'yı gördü. Annemin çığlığını duyduğumda bir telefon görüşmesinden yeni çıkmıştım. Merdivenlerden koşarak indim. Beth birkaç saniye önümdeydi. Rose'a bir şey oldu sandım... Her yerde cam vardı. Beth'in ayağında ayakkabı yoktu ve pencereden düşen bir parçaya bastı. Onun kanı... Tina'nın kanı..."

Ian'ın sesi monoton. O kadar solgun ki korkuyorum. Uzanıp kolunu tutuyorum. "İçeri dönmek ister misin?"

Sertçe yutkunuyor. "Evet, tamam."

Botlarını çıkarmak için oturduğunda ellerinin titrediğini görüyorum. Sağındaki yayı çözmesi iki denemesini aldı.

Mutfağa geri döndüğümüzde şefin hâlâ lavabonun başında çalıştığını görüyorum.

Ian onu fark etmemiş gibi görünüyor, ama belki de aralarında olduğum ve görüşünü engellediğim içindir. Bakışları oturma odasına, havayı dolduran derin, zengin piyano notalarının kaynağına doğru çekiliyor.

"Rose dersini yapıyor. Bazen izlemek hoşuma gidiyor. O aldırıyor."

Radyoda klasik bir kanal dinliyor olabilirdim. Bu kadar iyi çalması neredeyse inanılmaz. Rose sadece yetenekli değil.

O bir dahi.

Ian kemerli açıklıktan geçip koridora doğru yürüyor, ben de onu takip ediyorum. Girişteki bakış açımızdan Rose'un sırtı bize dönüktü. Dimdik oturuyor, uzun saçları sırtından aşağı sarkıyor, kolları mükemmel doksan derecelik açılarla bükülmüş. Parmaklarının oktavlarda bir aşağı bir yukarı süzülüşünü, notalara beni hayrete düşüren bir hız ve maharetle dokunuşunu izliyorum. Şarkı havada süzülüyor, zengin ve canlı.

Rose'un yanında, piyano sırasının üzerinde oturan, siyah gömlekli ve siyah pantolonlu, çok zayıf, kel bir adam var. Başlangıçta altmışlı yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum ama Rose'un dans eden parmaklarının izlediği yolu takip etmek için başını çevirdiğinde, çizgisiz yüzüne bir an bakıyorum ve oldukça genç olduğunu, yirmili yaşlarının ortalarından sonlarına doğru olduğunu anlıyorum. Onu yaşlandıran seyrelen saçları ve zayıf duruşu.

Rose bir dakika daha oynuyor ve ben Ian'ın onu izleyişini seyrediyorum. Hataları ne olursa olsun, kızına ya da en azından onun başarılarına değer verdiği açık. Ellerini tuşlardan kaldırdığında, Ian usulca alkışlıyor ve Rose arkasını dönüyor.

"Merhaba Rose," diyorum usulca. "Gerçekten çok iyisin."

Piyano öğretmeni arkasını döner ve kaşlarını çatar, sonra bir parmağını dudaklarına götürür.

Ian'a bakıyorum, o da omuz silkiyor.

Öğretmen Rose'la usulca konuşur; sonra parmakları klavyeye gider.

Vücudu hâlâ kukla gibi, oynamaya başlar.

Mutfaktan tiz bir çığlık yükselir. Müzik durur.

Ian topuğunun üzerinde dönüyor ve koşuyor. Hemen arkasındayım.

Beth Barclay odanın ortasında durmuş, şef önlüğü giymiş kadına bakmaktadır. Kadın Beth'e bakarken ağzı şaşkınlıktan yuvarlanmış. Kadının elinde, paslanmaz çelik bir tencerenin üzerinde duran, içi et suyu dolu büyük bir cam ölçü kabı var.

Daha dün beni kapıda karşılayan o kültürlü, ölçülü varis gitmiş. Beth titriyor, vücudu kaskatı kesilmiş. Pahalı görünen kıyafetine ve şık saç modeline rağmen tamamen dağılmış görünüyor. Gözlerinde bir vahşilik var.

"Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin?" Beth tersledi. "Sana bu evde bardağa izin vermediğimizi söylemiştim!"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Üç şey peş peşe olur: Şef bir özür mırıldanır, sonra elinde hala cam ölçü kabı olduğu halde aceleyle ön kapıdan çıkar.

Sonra Ian Beth'in koluna uzanır ama Beth ona dokunamadan kolunu çeker. "Sakinleşmen gerek!" diye bağırır.

Ve arkamda bir panel kayarak açılmadan hemen önce metal dişlilerin hareket etmesi gibi hafif bir gıcırtı sesi duyuyorum.

Arkamı döndüğümde gri saçlı, altmış yaşlarında bir kadının bastonuna dayanarak, kiler olduğunu düşündüğüm mutfak panelinin gizlediği asansörden topallayarak çıktığını görüyorum.

"Ian! Ben de Rose'u dinlemeye geliyordum. Neden herkes bağırıyor? Sen ne yaptın?"

Hiçbir benzerlik yok -Harriet kısa boylu, biraz iri yapılı ve sade yüz hatlarına sahip- ama tanıdık ses tonu bana onun ancak Ian'ın annesi olabileceğini söylüyor.

Ian sinirlenir. "Neden hep benim yaptığımı varsayıyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım. Beth'in-"

"Oh, o ben miyim?" Beth ona doğru döner. "Her şeyi mahveden *ben miyim?*"

Harriet'in yüzü düştü. Önce alevleri körüklediği için özür dileyeceğini sanıyorum; sonra koridorda tek başına duran Rose'a baktığını fark ediyorum.

Rose çok küçük ve savunmasız görünüyor.

"Belki de bu tartışmayı kızınızın duyamayacağı bir yerde yapmalısınız," diye fısıldıyor Harriet.

Haklı: Rose'un gözleri kısık, vücudu dimdik ve boyun eğmiyor. Üzerinden yayılan endişeyi neredeyse hissedebiliyorum.

Harriet uzun koridorda Rose'a doğru ilerliyor, bastonu her adımda yere vuruyor.

"Rose, dersin yarıda kesildiği için üzgünüm. Oynamaya devam etmek ister misin?"

Rose cevap vermiyor. Büyükannesi elini Rose'un omzuna koyar. "Sorun yok, tatlım. Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Göğsüm sıkışıyor. Yeterince hava alamıyorum. Rose masum ve tamamen yalnız. Sanırım *bu onun için çok fazla. Bir ölüme tanıklık etmek ve ailesinin dağılması, bu her çocuk için çok fazla.*

Nefesim kesilmeye başladı. Duvarlar sanki üzerime kapanıyor, beni boğuyor.

Zihnim geriye doğru dönüp beni tekrar otuz yıl öncesine, en korktuğum yere, annemin geceye götürürken görüşüm dalgalanıyor: *Yedi yaşındayım, ön kapının yanındaki dolaptan dışarı bakıyorum, sağ ayağım iğnelerle dolu çünkü bütün geceyi sıkışık bir pozisyonda kıvrılmış olarak geçirdim. Oda loş ve hareketsiz. Yerde bir şekil var. Bir insan. Ayağım yere değdiğinde bacağımdan elektrik kıvılcımları çıkıyor. Hareketsiz forma yaklaşıyorum. Sesim, yüksek ve korkmuş, son kez onu çağırıyor: "Anne!"*

Ciğerlerim o kadar sıkışmış ki nefes almakta zorlanıyorum. Dışarı çıkmam, bu ürkütücü, boğucu evden olabildiğince hızlı kaçmam gerekiyor. Charles'a bunun benim için çok fazla olduğunu söyleyeceğim. Başka bir avukat devralabilir. Koridora doğru bir adım atıyorum.

Sonra bulanık görüşüm düzeliyor ve Rose'un yolumun üzerinde durduğunu görüyorum.

O kadar hareketsiz ki. Sanki plastikten yapılmış gibi, tıpkı bu evdeki diğer her şey gibi.

Duyguları yokmuş gibi görünüyor. Ama çok fazla şey hissettiğini biliyorum. Rose şimdiye kadar gördüğüm en savunmasız şey.

Göğsümdeki gerginlik biraz azalıyor. Omuzlarımı gevşetiyorum, karnıma doğru nefes alıyorum. Bir zamanlar bir terapistin bana öğrettiği tüm numaralar.

Harriet'in Rose'un elini tutup onunla nazikçe konuşmasını izliyorum. "Hadi salıncağınıza çıkalım. Biraz temiz hava iyi gelecektir, değil mi? Dersini başka bir zaman bitirebilirsin."

Harriet, Rose'u mutfağın arka tarafındaki sürgülü kapılara doğru götürür. Bize doğru.

Beth, Rose geçerken ona, "Sen salıncakta sallandıktan sonra belki bir sanat projesi yapabiliriz," diyor.

"Ve bu gece sen ve ben bir film izleyebiliriz - istediğin herhangi bir şey," diye sesleniyor Ian arkasından.

Rose de kabul etmiyor.

Çantamın askısını omzumdan kaydırıp mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum. Geçirdiğim panik ataktan sonra fiziksel olarak hâlâ güçsüz ve titriyorum. Ama zihinsel kararlılığım güçlendi.

Rose koridorda durmuş anne ve babasının tartışmasını dinlerken bana ormanda tehlike yaklaştığında donup kalan bir geyik yavrusunu hatırlattı.

Sizi koruması gereken kişinin sizi en çok korkutan kişi olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Rose'a yardım etmek için katlanmam gerekenler, onun şu anda katlandıklarının yanında hiçbir şey.

Dönüp Ian ve Beth'e bakıyorum. Utanmış görünüyorlar. İçlerinden birinin katil olabileceğini asla unutamam.

"Bak, tüm bunlar için özür dilerim." Ian yüksek sesle nefes verir. "Annem iyi bir insandır. Ama Tina'yla olanlar ve bunun her şeyi mahvetmesi yüzünden beni suçluyor." Başını öne eğiyor. "O haklı."

"Harriet diz ameliyatı olduktan sonra birkaç haftalığına buraya taşındı." Beth'in ağzı gerildi. "Bu dört yıl önceydi."

"Onun kalmasını istediğini söylemiştin-"

"Başta öyleydi." Beth duygularıyla boğuşuyor gibi görünüyor. Tekrar konuştuğunda, sesi sertliğini kaybetmiştir. Yine yumuşak ve kontrollü.

"Ian'ın annesi iyi bir insan. Babası onları terk ettikten sonra Ian'ı tek başına büyüttü. Geçinebilmek için evlere temizliğe gitti. Hayatı boyunca çok çalıştı ve asla şikayet etmedi."

"Ondan bize taşınmasını istedik çünkü asansörü olmayan dördüncü kattaki bir dairede yaşıyordu," diye devam ediyor Ian. "Bastonuyla merdivenleri inip çıkarken onu izlemek çok acı vericiydi. Bütün yatak odaları boş olan kocaman bir evimiz var-"

"Ve Harriet Rose'la harika anlaşıyor," diye devam ediyor Beth.

"Anneden çok daha yumuşak bir büyükannedir," diye katılıyor Ian. "Ve annem hayatlarımıza karışmıyor. Alt katta mutfak ve oturma odası var ve zamanının çoğunu orada ya da bahçesiyle ilgilenerek geçiriyor. Haftada birkaç kez akşam yemeği için bize katılıyor ama hepsi bu."

Beth ve Ian'ın, birçok evli çiftin yaptığı gibi, sohbet bayrağını sorunsuz bir şekilde devretmeleri beni çok etkiledi. Çok iyi bildiğim gibi eski kalıpları kırmak zordur. Hâlâ yatağın sadece sol tarafında uyuyorum, sanki diğer yarısını Marco için boş tutuyormuşum gibi.

"Annem de Rose'a evde eğitim veriyor," diye devam ediyor Ian. "Rose okuldan izin aldı."

"Affedersiniz." Piyoano öğretmeni şu anda koridorda duruyor, Rose'un az önce boşalttığı yeri işgal ediyor, elinde gümüş menteşeli siyah bir müzik kutusu tutuyor. O kadar zayıf ki içbükey görünüyor. Solgunluğu endişe verici derecede renksiz ve hasta olup olmadığını merak ediyorum. Sesi fiziğiyle uyumsuz; çok daha sağlam bir adamın derin ve güçlü sesine sahip.

"Yeniden planlamak ister misiniz?"

"Phillip, özür dilerim. Evet, lütfen. Bu seansı da faturanıza ekleyin tabii ki."

Piyoano öğretmeni başını öyle derin sallıyor ki neredeyse yarım bir selam gibi görünüyor. "Ben kendim çıkarım."

Salıncağa doğru yürüyen Rose ve Harriet'e göz kulak olabilmek için hafifçe yer değiştiriyorum ama yine de Beth ve Ian'a bakıyorum.

"Anladığım kadarıyla bir cam fobisi geliştirmişsin," diyorum. Beth başını sallıyor, ağzı titreyen, gergin bir çizgi halinde.

Ian Beth'e yaklaşarak mırıldanıyor: "Tina'yı öldüren düşmenin etkisiydi ama pencere camı... Kırıldığında bir bıçak kadar keskindi ve onu kesti. Beth ona Tina'nın ölüm şeklini hatırlatan hiçbir şeye yakın duramıyor."

Gözleri benimkilerde sabit kalıyor. Hareket etmiyor ya da göz kırpmıyor. Sonra ani bir hareket dikkatimi çekiyor.

Rose atların otladığı tarlaya doğru koşuyor, ateş kırmızısı saçları arkasından dökülüyor.

Harriet bastonuna yaslanmış, torununa bakıyor. "Rose nereye gidiyor?" Ben soruyorum.

Beth arkasını döner. "Sugar ve Tabasco'yu görmeye. Kısraıkları. Onu sakinleştiriyorlar."

Rose gri benekli ata ulaştığında kollarını onun bacağına doluyor. At kıpırdamadan durur ve Rose'un ona sarılmasına izin verir.

"Bugünlerde onu mutlu eden tek şey hayvanlar," diye mırıldanıyor Ian. Ve bu sözlerle bana genç müşteriye ulaşmam için bir anahtar verdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Aile üyelerinin birbirlerine yapabilecekleri en kötü şeylerden bazılarına şahit oldum.

Babasının evini ziyaret ettikten sonra çocuğunun istismar belirtileri gösterdiğine dair doktordan sahte bir mektup alan anne.

Kendi arabasının benzin deposuna şeker döken ve akli dengesizliğini göstermek için suçu annenin üzerine atmaya çalışan baba.

Çocuklarının saksafonunun hangi ebeveynin evinde kalacağı gibi küçük ayrıntılara takılan iki yıllık bir velayet savaşı sırasında neredeyse iflas eden ebeveynler. Saksafon savaşı, ikinci bir enstrüman satın almanın bedelinden çok daha fazla olan binlerce yasal ücrete mal oldu. Çocuğun yaşadığı stres ve yoğun terapi onlara daha da pahalıya mal oldu.

Daha önce hiçbir dava beni bu etkilememiştir. Bu yüzden bir kuralı daha çiğniyorum.

Barclay davasını bitirene kadar başka müvekkil kabul etmeyeceğim. Rose benim tüm odağım olacak; tüm görüşmelerimi hızlandıracam. Hayatımdaki diğer her şey askıya alınacak.

Rose'un mümkün olduğunca çabuk güvenli bir ortama girmesini sağlamalıyım. Onu güvenli bir yere götürmeliyim. Barclays'ın kapısından içeri her adım attığımda üzerime çöken baskıcı, ürkütücü ağırlığı düşünüp bir ürperti bastırıyorum.

Hâlâ Beth, Harriet ve zihnimde Zayıf Adam olarak adlandırdığım piyano öğretmeniyle görüşmem gerekiyor ve Rose'la yalnız kalmak istiyorum.

Ama önce Rose'un psikiyatristi Dr. Gina Markman'la konuşmam gerek.

Alacakaranlık şehrin üzerine çökerken, Dr. Markman'ın binasının önünde durup Rose'un cam parçasını aldığı bölgeyi tarıyorum. Kaldırım

şimdiye kadar temizlenmiştir.

Lobinin ağır kapısını çekip açıyorum ve alışkanlığım olduğu üzere merdivenlerden yedinci kata çıkmak için asansörleri atlıyorum. Egzersiz için değil; asansörler bende derin bir klostrofobi yaratıyor.

Süit 726'nın resepsiyon alanında birkaç yumuşak görünümlü sandalye ve parlak dergilerle dolu bir raf var. Ama boş. Dr. Markman bana tüm gününün dolu olduğunu ve ofisin kapanacağı akşam 6'ya kadar benimle görüşemeyeceğini söyledi.

Biraz erken geldim, o yüzden oturuyorum.

On dakika sonra, hiçbir yerde görünmüyor.

Meşgul bir kadın. Ama eminim beni bekletmesinin tek sebebi bu değildir.

Terapistler, danışanları kendileri veya başkaları için bir tehlike oluşturmadığı sürece genellikle gizlilikle bağlıdır.

Terapistleri reşit olmayan danışanları hakkında bilgi vermeye zorlamak için bir yargıçtan emir alabilen birkaç kişiden biriyim.

Benimle görüşmeyi kabul etmesi için Dr. Markman'a bir tane göndermek zorunda kaldım.

Bu onun karşı hamlesi.

Saat 18:15'te, ahşap koridor zeminine vuran topuklu ayakkabıların sesi, o daha görünmeden gelişini haber veriyor. Hızlı, keskin ayak sesleri bile rahatsız edici.

Köşeyi döndüğünde ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Ben Stella Hudson. Benimle buluştunuz için teşekkürler." Sanki başka seçeneği varmış gibi.

Kusursuz siyah teni ve örgü bir şapka kadar yakın kesilmiş saçlarıyla çarpıcı derecede güzel. Yüksek lisans öğrencisi olacak kadar genç görünüyor ve Rose gibi bir dahi olup olmadığını merak ediyorum.

"Gina Markman."

Kendisini Doktor olarak tanıtmadığı ve şık kıyafeti - geniş paçalı siyah pantolonu ve hemen imrendiğim sıcak pembe anvelop ipek bluzu - için puan alıyor.

"Size otuz dakika verebilirim. Ofisimde sohbet edelim."

Teknik olarak ona istediğim kadar soru sorabilirim. Ama kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum. Müvekkilini korumaya çalışıyor.

Benim de öyle olduğumu anlamasını sağlamalıyım. Aynı takımda olduğumuzu.

Dr. Markman beni beklediğinden daha küçük olan ofisine götürüyor. Masasının arkasına oturuyor, ben de karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Masasının sadece bir dizüstü bilgisayar ve kablosuz fare, gümüş bir mektup açacağı ve kristal bir şekerlik var. Duvarda bir Degas baskısı ve gün doğumunda bir okyanus resmi var. Lisans için Columbia'dan ve tıp fakültesi için Tufts'tan aldığı diplomalar yan yana çerçeveler içinde. Bir pencere şehre bakıyor ve pencereden Washington Anıtı'nın açık gri-beyaz zirvesini görebiliyorum.

Tek tek paketlenmiş akide şekeri tabağı dışında bu odada çocuklara yönelik hiçbir şey yok. Böyle steril bir ortamda çocuklarla nasıl çalışabildiğini merak ediyorum.

"Burası hastalarım ile buluştuğum yer değil" diyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Ama mahremiyeti korumak için ailelerinin burada beklemesine izin veriyorum. Koridorun sonunda seansları düzenlediğim bir sanat terapisi odası var. Orası çok daha çocuk dostu."

"Rose ve ailesi hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalışıyorum," diyorum Dr. Markman'a ve hemen konuya giriyorum. "Boşanma davası çıkmaza girdi. Velayet düzenlemelerinin Rose'un çıkarlarına en iyi şekilde hizmet ettiğinden emin olmam gerekiyor, başka kimsenin değil."

Başını sallıyor, güzel yüz hatları bir parça yumuşuyor.

"Rose Barclay alışılmadık bir hasta. Ne yazık ki onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem. Belli ki travma geçiriyor."

"Bana ne anlatabilirsin?"

"IQ'sunu henüz resmi olarak test etmedim ama olağanüstü olduğundan eminim. Çok zeki. Zekâsını anlamak için ona birkaç bulmaca verdim. Çok daha büyük çocuklara yönelik olanları bile başardı. Zekası görülmeye değer."

"Ailesi hakkında ne hissettiğine dair size herhangi bir işaret verdi mi?"

Dr. Markman sorumu düşündükten sonra başını sallıyor. "Kendini sanat yoluyla ifade ediyor. Eğer bu resimlerde onun istekleri hakkında bir ipucu varsa bile, ben bunu bulamadım."

"Rose'un bazı resimlerini görmek istiyorum."

Tereddüt ediyor, sonra ayağa kalkıyor. "Beni takip edin."

Dr. Markman beni koridora götürüyor ve kapıyı açıp ışıkları yakıyor. İşte beklediğim terapi ortamı: Sıcak ve ev gibi, duvarlar ve mobilyalar parlak ana renklerle dekore edilmiş. Puf koltuklar ve doldurulmuş hayvanlar, oyuncak ve bebek sepetleri, kitap yığınları, büyük bir bebek evi, bir şövale ve boya fırçaları ve renkli kalemle dolu kavanozlar var.

Dr. Markman bir dolaba doğru yürür ve kapıyı açmak için bir şifreyi tuşlar. İçeri uzanıyor ve büyük bir dosya buluyor. Bana vermek yerine göğsüne bastırdı.

"Sanat yorumu tabidir," diyor bana. "İnsanlar aynı resme bakıp ya da aynı kitabı okuyup çok farklı izlenimler edinebilirler."

"Anlıyorum."

"Çoğu zaman sanatta gördüğümüz şey bizim bir yansımamızdır. Optik görüşümüzün. Zihniyetimizin. Hiç bir romanı okumayı denediniz ve beğenmediniz, sonra başka bir zamanda geri dönüp sevdiniz mi? Hikaye değişmedi. Ama siz değiştiniz. Bu, herhangi bir anda kim olduğumuza ve sanatla olan benzersiz kesişimimize ne getirdiğimize dair bir içgörüdür."

Beni bir şeye hazırlıyor. O dosyada ne göreceğim? "Rose çok şey yaşadı," Dr. Markman devam ediyor, hala dosyayı tutarak.

"Alabilir miyim?" Sıcak bir gülümsemeyle elimi uzattım.

"Rose bir dizi resim çizdi. Hepsi aynı sahnenin varyasyonları."

Ağır çekimdeymiş gibi hissettiren bir şekilde, Dr. Markman sonunda dosyayı bıraktı. Ben açtım.

İlk resim bir ölüm sahnesi.

Uzun saçlı bir kadın -Tina- taş avluya yayılmış, uzuvları vücuduna keskin açılar yapıyor. Ona bakan iki figür sadece Rose ve büyükannesi Harriet olabilir. El ele tutuşmuşlar.

Sahne korkunç değil.

Huzurlu görünüyor.

Rose, Tina'nın etrafına pembeler, sarılar, morlar ve mavilerden oluşan bir gökkuşağı gibi çiçekler çizdi.

Sanki dadısının ölümünü güzelleştirmek istemiş gibi.

El ele tutuşan iki figüre bakıyorum ve nefesimi içime çekiyorum. Zihnim gördüklerimi algıladıkça geri çekiliyorum.

Rose'un büyükannesi basit çizgilerle çizilmiş. Tina'nın vücuduna bakıyor, ağzı şaşkınlıktan yuvarlak bir şekil almış.

Ama Rose'un gözleri yok.

Burnunun üstünde iki siyah daire var. Delik gibi görünüyorlar.

"Bu ne anlama geliyor?" Dr. Markman'a soruyorum. Boğazım o kadar gergin ki sesim boğuk çıkıyor.

"Bu noktada, ne anlama gelmesini istiyorsak. Yorumunu seç. Tina'yı görmek istemiyor. Ne gördüğünün istemiyor. Bir düzine olasılık daha var. Bakana bağlı. Sanatçının zihniyetine bağlı."

Çantamdan telefonumu çıkarıp çizimin fotoğrafını çekiyorum.

Bir sonraki sayfaya geçiyorum. Aynı görüntü. Tina, taşın üzerinde kırılmış. Harriet şok olmuş bir ifade takınıyor. Gözleri kara delikli bir gül.

Düşüncelerimi cevaplamam gereken net sorulara yönlendirmek için kendimi zorluyorum: Rose hangi ebeveyne ait? Biri onun için tehlikeli mi?

"Seanslar sırasında annesi Rose ile nasıl etkileşime giriyor?" diye sordum.

"Oh, hayır. Ebeveynlerin buraya girmesine izin vermiyorum." Dr. Markman başını sallıyor

hızlıca. "Bu alan sadece çocuk için. Ben Rose ile çalışırken Beth ofisimde bekleyecek. Hastalarımın kendilerini özgürce ifade edebilmeleri gerekiyor."

Oda sıcak ama sanki buzun içine dalmışım gibi hissediyorum.

"Özür dilerim," dedi Dr. Markman. "Bir akşam yemeği randevum var. Gitmem gerekiyor."

Daha yakına eğiliyor. "İyi misin?"

Cevap veremiyorum.

"Travma mağduru musun?" diye fısıldıyor.

Sanki düşüncelerimi tekrar okuyor gibi. Sanki beni gerçekten görüyor ve nelere katlandığımı biliyor.

Başını sallayarak kendi sorusunu onaylıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Tanıştığımız andan itibaren. Bu tür şeyleri hissedirim."

Koluma sıcak bir el koydu. Sanki bana güç veriyor. Bana kendi rezervuarlarından bir transfüzyon veriyor.

Gözlerimi kapatıyorum. İçime çekiyorum.

Kolum aniden tekrar soğudu. Gözlerimi açtığımda onun kapıda durduğunu ve beni takip etmemi beklediğini görüyorum. "Ben kapıyı kilitleyeceğim. Kendin çıkabilir misin?"

Zaman ayırdığı için teşekkür etmeyi başardım. Koridorda yürüyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Lobiye adım atıyorum ve kapıları iterek sokağa çıkıyorum.

Yoğun saatler şehri sarmış durumda. Trafik tıkanmış durumda ve insanlar kaldırımları tıkıyor. Arabalardan, taksilerden ve otobüslerden gelen ışık huzmeleri gri alacakaranlığı kesiyor. Bir polis arabası boş yere siren çalıyor ama arabaların hareket edebileceği hiçbir yer yok.

Kapana kısıldı.

Birkaç metre ileride bir otobüs durağı var. Oraya doğru ilerliyorum ve bankın üzerine çöküyorum, bacaklarım güçsüz.

Dr. Markman'la birlikteyken öğrendiğim ve gördüğüm onca şey arasında aklımdan çıkaramadığım tek şey kristal şekerlik.

Beth Barclay Rose'u buraya sadece birkaç gün önce getirdi. Doktorda bekledi. Markman'ın ofisinde Rose kendi portresini çizerken: gözleri olmayan kız.

Beth şekerliği görmüş olmalı.

Ve çerçeveli diplomalar. Camın arkasındaki Degas baskısı. Bıçak şeklindeki gümüş mektup açacağı. Washington Anıtı'nı çerçeveleyen pencere.

Beth'in kendisine eziyet ettiği varsayılan nesnelerle çevrili küçük bir odada beklemeyi kabul ettiğini hayal etmek zor.

Ve bu düşünce aklıma gelir gelmez, başka bir şeyin farkına vardım: Beth'in Rose'u randevuya götürmek için bir arabayla seyahat etmesi gerekecekti. Yolculuk boyunca etrafı cam pencereler ve parlak aynalarla çevrili olacaktı.

Hem Ian'ın hem de Beth'in bana yalan söylemiş olma ihtimalini göz önünde bulundurmalıyım. Evlerindeki tüm camları kaldırmalarının başka bir nedeni var.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dünya tehlikeli ve öfkeli görüldüğünde, iyiliğin karşı dengesini arıyorum.

Bir blok ötemde yaşayan yetmiş dokuz yaşında dul bir kadın şeklinde geliyor.

Lucille Reed'in evi Barclay malikanesinin tam tersi. Oturma odasındaki eski kahverengi kanepenin arkasında tığ işi bir battaniye var ve avokado yeşili mutfak on yıllardır güncellenmemiş. Bir yığın *Reader's Digest* sehpanın üzerinde, hafifçe solmuş bir buket pembe krizantemle birlikte duruyor. Oymalı ahşap televizyon kulübesinin altında birkaç toz tavşanı bulunuyor.

Marco benimle yaşarken Lucille'i ara sıra yemeğe davet ederdik ve o da kar yağışından sonra Lucille'in yolunu küreyip temizlerdi. O taşınınca, işini ben devraldım. Lucille sonrasında beni hep sıcak çikolata içmeye davet eder. Swiss Miss paketlerinden yapar, mini şekerlemeli olanlardan. Karlı bir günde Lucille'in sıcak çikolatası kadar güzel tadı olan çok az şey vardır benim için.

Lucille yetişkinlik hayatını ev kadını olarak geçirdi. Kocasını yıllar önce ölmüş ve çocukları büyümüş. Bir süre için amacını yitirdi.

Şimdi yaralı ruhlarla ilgileniyor. Bu onun tutkusu. Onun çağrısı.

Rose'a ulaşmak için çaresizim, onunla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmalıyım. Hayatı buna bağlı olabilir.

Yani ilk gezimiz pizza ya da manikür-pedikür için olmayacak. Rose'un ihtiyacı olan şey yavru bir sincap.

Lucille şu anda iki tanesine bakıyor. Bir fırtına yuvalarını bir ağaçtan salladıktan sonra Lucille, annenin onları almak için geri geleceğini umarak onlara göz kulak oldu. Ama bir köpek ya da araba onu yakalamış olmalı çünkü hiç gelmedi.

"Bana yaralı bir hayvan geldiğinde, onu strese sokmamak için ellememeye çalışıyorum," diyor Lucille Rose'a, mutfağında koşturup keçi sütü ve yumurta sarısı içeren bir mama hazırlarken. "Ama bu ikisi o kadar küçük ki ben onları beslerken kucağıma almam gerekiyor."

Rose, Lucille'in kanepesinde oturmuş, içi polar yatak takımıyla dolu plastik bir kutuya bakmaktadır. Kutunun altında bir ısıtma yastığı var. Minik sincaplar çoğunlukla saklanmış, sıcaklığın içine gömülmüş. Ama yumuşak kumaşın altından açık kahverengi bir kuyruk ucu görünüyor.

Rose'la birlikte kanepede oturuyorum ama onu sıkıştırmamaya dikkat ediyorum. Şu anda üç yaralı ruhla ilgileniliyor.

Beth ve Ian'ı Rose'u bir geziye götürmeme izin vermeleri için ikna etmek şaşırtıcı derecede zor oldu. İlk başta ikisi de gelmek istediklerinde ısrar ettiler. Onlarla vakit geçirmek için değil Rose'u tanımak için işe alındığımı hatırlattığımda, onu iki saat içinde eve getireceğime söz vermek zorunda kaldım. Beth ziyaret edeceğimiz komşunun adresini ve telefon numarasını öğrenmek istedi ama içgüdülerim bana Lucille'in kişisel bilgilerini gizli tutmamı söyledi. Beth'e sadece bana ulaşması gerekirse diye cep telefon numaramı verdiğimi ve Rose'u hava kararmadan getireceğimi söyledim.

Beth, "O çok kırılgan," dedi.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye araya girdi Ian.

Harriet bile ön verandada durmuş, cipime doğru yürümemizi izliyor ve Rose'a döndüğümüzde matematik dersinde ona yardım edeceğini söylüyordu.

Not aldım: Hiçbiri Rose'un ne istediğini öğrenmeye çalışmadı.

Rose'a ses tonumu sıcak ve telaşsız tutarak, "Lucille yemek şırıngasını ısıtmak için bir fincan suyun içine koyuyor," diyorum.

Rose'un vücut dili değişiyor. Önceleri odanın sıcaklığına rağmen düğmelerini iliklediği pembe kumaş içinde bir asker gibi dimdik oturuyordu, saçları ikiz örgüler halindeydi, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Şimdi bir bacağını altına doğru kıvrımış. İfadesini bir parça canlılık ısıtıyor.

"Sincaplar için yeni ısıtma yastığımı da kurmam gerekiyor. Eskisi tuhaf davranıyor." Lucille maket bıçağıyla bir paketi bir arada tutan bandı kesiyor. "Benim için fişe takabilir misin, Stella? Kanepenin yanında bir priz var."

Ayağa kalktım ve Lucille'den ısıtma yastığını aldım. Sonra tereddüt ettim.

"Rose, bunu yapabilir misin?"

Nefesimi tutup Rose'un gözlerini plastik kutudan kaldırmasını izliyorum.

Al bunu, ona defteri uzatacağım.

Bir süre sonra yaptı. İçime bir rahatlama geldi. Bu küçük, hayati bir adım. İlk kez doğrudan iletişim kurduk.

Rose fişi buluyor, sonra ısıtma yastığını çöp kutusunun yanına yerleştiriyor. "Teşekkür ederim," diyorum. "Bu sincapları rahat tutacaktır."

Lucille iç bileğine bir damla sıkarak formülü test eder. "İçinizden biri bebekleri tutmak isterse, onları beslemek için biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Kendi başlarını ve boyunlarını taşıyamayacak kadar küçükler."

Rose'a bakıyorum. İlk kez benimle tam bir göz teması kuruyor. Onun özlemini okuyabiliyorum.

"Rose, sen de ister misin?" diye sordum. Hevesle başını sallıyor.

Nefes veriyorum. Bugün Rose'la bağlantı kurmak, benim yanımda kendini güvende hissetmeye başlamasına yardımcı olmak istedim. İlk hedefime ulaştım.

"Bu eldivenleri giy." Lucille Rose'a bir çift eldiven verir ve bir çiftini de kendi ellerine geçirir. Sonra ilk yavru sincabı çıkarır ve bir parça fanilaya sararak sımsıkı tutar.

Rose'un gözleri büyür. Hissedilir bir heyecanla titriyor. Ona gülümsüyorum ve karşılığında bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim.

Sincap Lucille'in avuç içi büyüklüğünde. Lucille kısa bir süre için sincabın ambalajını açarak büyük ayakları ve bezelye büyüklüğünde kulakları olan tüylü küçük bedenini ortaya çıkarır.

Sonraki on beş dakika boyunca Rose canlanır. Sincapları beslemeye yardım ediyor, sonra onları rahat yataklarına geri sokuyor. Sessizce telefonumu çıkarıp Rose'un birkaç fotoğrafını çekiyorum ve onun için mutlu bir anı olmasını umduğum bu anı yakalıyorum.

Lucille, eldivenleri olmasına rağmen önlem olarak Rose'dan mutfak lavabosunda ellerini yıkamasını istiyor ve Rose oturma odasından çıktığında Lucille bana doğru eğiliyor.

"Zavallı kız."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum.

Rose bir dakika sonra geri dönüyor ve Lucille kendi ellerini yıkadıktan sonra bize içeri aldığı diğer hayvanların resimlerinden oluşan bir albüm gösteriyor - serçeler, sığırcıklar, daha fazla sincap, bir baykuş ve yavru rakunlar.

Rose'la tanıştığımdan beri ilk kez yüzünü huzur kaplıyor. Lucille bir arabanın çarptığı ve bir daha asla uçamayacak olan bir şahinin fotoğrafını gösterdiğinde, Rose parmak ucuyla uzanıp kırık kanadın görüntüsüne dokunuyor ve fotoğrafa özellikle uzun bir süre bakıyor.

"Vahşi yaratıklar zarar gördüğünde, bazı insanlar doğanın kendi akışına bırakılması gerektiğini söyler. Ama daha iyi bir yol var," diyor Lucille yumuşak bir sesle. "İnsanlar yerel yaban hayatı rehabilitasyon merkezlerini arayabilir ve bazen merkez benim gibi sertifika almış birinden yardım isteyebilir."

Rose'un daha büyük bir anlam sezmesini umarak Lucille'in sözlerinin sessizlikte kalmasına izin veriyorum. Ona yardım edilebilir. Yalnız değil.

Lucille'e veda ettikten sonra Rose'u eve bırakıyorum. Ön koltuğumda oturamayacak kadar küçük olduğu için, dikiz aynasından ara sıra ona bakarken, yavru sincapların pembe karınları ve yemek yerken çıkardıkları sesler hakkında nazik yorumlar yapıyorum.

Bir ara telefonum titriyor ama duymazdan geliyorum.

Güvenlik kapısından geçip evine doğru ilerlerken Rose'un vücut dili değişiyor. Kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor. Dümdüz önüne bakıyor, yüzündeki canlılık kayboluyor.

Sanki kendi etrafında bir kale inşa ediyor.

"Rose, bu hafta içinde seni akşam yemeğine götürebilirim diye düşünüyordum. Baban akşam yemeğinde waffle sevdiğinden bahsetmişti ve ben de harika bir yer biliyorum. Sorun olur mu?"

Bana bir baş selamı veriyor. Ama gözlerimle buluşmuyor.

Beth ön verandada bekliyor. Rose ve ben arabamdan inerken koltuktan fırlıyor ve el sallıyor. Rose'un elini tutma, onu koruyabilmek için kendime yakın tutma dürtüsü beni ele geçirdi.

Kaçmak istediğiniz bir eve teslim edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yedi yaşındayken, kimse ne istediğimi öğrenmeye çalışmadığı için velayetim teyzeme verildikten sonra, kötü bir ortamdan ayrılıp daha kötü bir ortama girdiğimi bilerek, başım öne eğik ve elimde valizimle evinin merdivenlerini çıktım.

Annem, tüm hatalarına ve mücadelesine rağmen beni severdi. Teyzem bana kızdı. Beni yargıladı. Benden nefret etti.

Rose'un ellerini ceketinin ceplerine sokmuş bir halde ön kapıdan girişini izlerken içimi hastalıklı bir korku kaplıyor. Rose'a kartvizitlerimden birini vermiş ve istediği zaman aramasını, hatta bir sessizlik duyarsam o olduğunu anlayacağımı ve hemen eve gideceğimi söylemiştim. Yine başını salladı ama gözleri boş bakıyordu.

Yetim yavru sincapların etrafında canlanan küçük kız ortadan kaybolmuştu.

"İyi vakit geçirdik," diyorum Beth'e. "Yarın Harriet ile sohbet etmek için geri geleceğim." Birkaç haftalığına kalmaya gelen ve bir daha gitmeyen büyükanneyi tanımak için sabırsızlanıyorum.

Beth gülümser ve başını sallar. "Tabii ki. Görüşürüz o zaman." Yine beni etrafında istemediği hissine kapılıyorum.

Ortadan kaybolmamı istiyor.

Tina ortadan kaybolmuş gibi, zihnim fısıldıyor.

Arabama döndüğümde, kimin aradığını kontrol etmeden önce güvenlik kapısından geçene kadar bekliyorum. Lucille. Geri arama düğmesine bastım.

"Yalnız mısın, Stella?" Lucille sorar.

Sorusu karşısında tüylerim diken diken oldu. "Evet. Az önce Rose'u bıraktım." "Bu çok garip bir şey. Sen gittikten hemen sonra fark ettim."

Gelmekte olan şeyden
korkuyorum. Ya da belki
hissediyorum.

"Maket bıçağımı açtığım paketin hemen yanına koydum; bundan eminim. Hareket ettirdin mi?"

"Hayır, dokunmadım."

"Hmm. Hiçbir yerde bulamıyorum. Küçük torunlarım yarın ziyarete geliyorlar, bu yüzden her şeye girdikleri için kaldırdığımdan emin olmak istedim. Belki ortaya çıkar." Lucille'in sesi hâlâ şaşkın geliyor ama boş veriyor.

Yapamam.

Maket bıçağı lavaboya yakındı. Lucille ve ben kanepede kalırken Rose ellerini yıkamak için tek başına mutfığa girdi.

Rose'un yüzü savunmasız ve masum bir şekilde gözümün önüne geliyor.

Ve ellerini paltosunun ceplerine soktu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hızlı sonuçlar benim işimin düşmanıdır. Hiçbirine atlayamam.

Marco'yla konuşmam gerek. Bu davanın karmaşıklığını tartışırken beni dinleyecek ve cevapları bulacağıma dair bana güvence verecek. Zihnim baş döndürücü olasılıklarla dolup taşıyor. Bu davayla bağlantılı tanıştığım herkes bir şeyler saklıyor gibi görünüyor.

Telefonuma uzandım, sonra elimi çektim.

Geçtiğimiz yıl, bir zamanlar Marco ile beni birbirimize bağlayan bağların yavaş yavaş kesildiği bir yıl oldu; bir dizi acı verici kesik.

Marco, beni hayatının kenarına koyan bir geleceğe doğru ilerliyor. Ona izin vermeliyim.

Kendimi düşüncelerimle baş başa kalabileceğim bir yere gitmeye zorluyorum. Arabayla Friendship Heights yakınlarındaki evime gidiyor, sokakta dar bir yere giriyorum. Ön merdivenleri tırmanıp kapının kilidini açıyorum ve boşluğun içinde durarak içeri giriyorum.

Marco'yla ayrıldığımızda herkes bana bir köpek almamı söyledi.

Neden yapamayacağımı sıraladım. Çok fazla çalışıyorum. Seyahat etmeyi seviyorum. Hayvanlar için adil olmaz.

Köpeklerle ilgili tek kötü şey, bizi çok erken terk etmeleridir. Dört yaşındayken bir köpeğim vardı. Üç yıl sonra gitti.

Bir terapistin ne diyeceğini biliyorum. Eskiden gittiğim bir terapist bunu birden fazla kez söylemişti: *Kendini kayıplara karşı koruyamazsın Stella. Bu hayatı dolu dolu yaşamamanın bir parçası.*

Marco'yla ayrıldıktan sonra birkaç kez onu görmeye gittim.

Terapist benim yaşlarımdaydı ve hoş bir gülümsemesi vardı. Kendisini Dr. Chelsea Schneiders olarak tanıttı ama ona Chelsea dememi söyledi. Ofisi evinin içindeydi ve ön bahçesinde birkaç köpek oyuncağı vardı.

Belki de bu yüzden ona Bingo'dan bahsettim.

Ya da belki de Bingo benim ilk anım olduğu içindir.

Babam onu Noel arifesinde eve getirdi ve bir şekilde ertesi sabaha kadar saklı ve sessiz tuttu. Eski anılarım, uzun zaman önceki anılar gibi bölük pörçük ama sarkık kulaklarını, komik derecede uzun kuyruğunu ve boynuna bağladığı kırmızı fiyongu hatırlıyorum. Küçüktü ve gri kürkü yumuşak yerine tel teldi ama onu sevmeyi severdim. Geceleri dizlerimin arkasına kıvrılıp uyurdu.

Babam öldükten sonra evde sadece ben, annem ve Bingo vardı.

Sonra annem içmeye başladı. İşini kaybetti. Evimizi kaybetti.

Taşındığımız ilk dairede köpeklerle izin vardı. Bingo oradan nefret etti. Garip kokuyordu ve benim yaşımda hiç çocuk yoktu.

Bingo mu daireden nefret ediyordu, yoksa sen mi Stella? Chelsea sordu. İkimiz de nefret ettik.

Ama dairenin kıymetini bilmeliydik. Orası yaşadığımız son iyi yerdi çünkü birlikte olduğumuz son yerdi.

Annem yan dairedeki çiftle takılmaya başladı. Okuldan eve geldiğimde onu bulamadığımda oraya bakmam gerektiğini biliyordum. O daire her zaman insanlarla, müzikle, dumanla ve ekşi kokulu şişelerle doluydu. Ziyaretçiler her saat gelip giderdi.

Annem tuhaf davranmaya başladı. Çok uyurdu. Çok fazla gülüyordu. Onunla konuşurken dikkati dağılıyordu. Sık sık duş almayı bıraktı. Bazen evimizi didik didik ediyor, dolapların içini fırçalıyor ve arkasını temizlemek için ocağı yerinden . Diğer zamanlarda çöplerin mutfakta birikmesine ve kirli bulaşıkların lavabo ve tezgahları doldurmasına izin veriyordu.

O da sık sık ağlıyor, saçlarımı okşuyor ve bana üzgün olduğunu, toparlanacağını ve yeniden Bingo için bahçesi olan bir evimiz olacağını söylüyordu. Ama ona inanmak zordu. Görünüşe göre bir gecede yirmi yıl yaşlanmıştı. Annem çok güzeldi, parlak siyah saçları ve pembe saçları vardı.

Yanakları. Şimdi derisi kemiklerinin üzerine sıkıca gerilmiş görünüyordu. Kıyafetleri üzerinde asılı duruyordu.

Bir öğleden sonra annem kanepede uyuyakaldı ve üşümüş görünüyordu, ben de üzerine bir battaniye örttüm.

Uyandığında bana baktı ve gözlerini kırıştırdı; sonra bütün yüzü çöktü. Taktığı yüzüklere baktı - babamın altın alyansı sol dördüncü parmağında gevşemişti ama daha küçük, eşleşen yüzük tarafından yerinde tutuluyordu. "Rüyam çok gerçekti. Geri geleceğini sanmıştım," diye hıçkırdı. "Onu çok özlüyorum, Stella."

Bir akşam eve hiç gelmedi. Bingo ve ben yatakta birbirimize sokulduk, bir binanın geceleri çıkardığı garip seslerden ürktük.

Ertesi gün öğleden sonra annem geri döndü, pis kokuyordu ve ayağında sadece parmak arası terliklerinden biri vardı. Komşulara hapisane hücresinde tutulduğu hakkında atıp tuttuğunu duydum.

O zaman işler benim için biraz bulanıklaşıyor.

Hayatımızda kabul edemeyeceğimiz kadar acı veren dönemleri genellikle bastırırız, Chelsea anlattı. O zaman hakkında ne hatırlıyorsun?

Annem daha da zayıfladı. Telefonumuz kesildi. Ev sahibi geldi ve annem saklanıp evde yokmuşuz gibi davranmamız gerektiğini söyledi.

Sonra annem bana o daireden ayrılıp yeni bir yere gideceğimizi söyledi. Aklını başına toplayacaktı. Yeni bir başlangıç yapacaktık.

Bunu söyledikten kısa bir süre sonra okuldan eve geldiğimde Bingo'nun gitmiş olduğunu gördüm. Annem bana yeni evimizin evcil hayvanlara izin vermediğini, bu yüzden onu babamın aldığı kurtarma grubuna geri verdiğini söyledi. Ona inanmıştım. Annemin iyi bir kalbi vardı. Bir hayvana asla kötü bir şey yapmazdı; bu yönüyle, bir geyiği öldürmekten kaçınmaya çalışırken hayatını kaybeden babama benziyordu. Annem bana, "Bingo'nun gidişini görmek için burada olmazsan daha kolay olur diye düşündüm," dedi.

Chelsea nazikçe, *köpeğine asla veda edemeyeceğini* söylemişti. *Tıpkı babana hiç veda edemediğin gibi. Ya da annene.*

Haklısın, diye tersledim, bir öfke patlaması hissettim. Bununla ne yapmam gerekiyor? Bunu değiştiremem. Kimse geçmişi değiştiremez.

Sonraki on beş dakika boyunca kanepesinde hıçkıra hıçkıra ağlarken Chelsea bana sabit bir şekilde bakıyor ve ara sıra mendil uzatıyordu. *Şimdi sen*

zor işleri yapmaya başladığını söyledi.

Bu sözler üzerine kapısından çıktım ve bir daha geri dönmedim.

★ ★ ★

Evim küçük ama güzel ve rahat hissettirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Lambalar, aplikler ve tavan armatürlerinden gelen ışık katmanlarıyla dolu. İyi inşa edilmiş, rahat mobilya parçalarına yatırım yaptım ve duvarlarımdaki sanat pahalı olmasa da renkli ve ilgi çekici.

Dağınıklığı minimumda tutarım. Kalkar kalkmaz yatağımı toplarım ve lavaboda kirli bulaşık olmasına dayanamam. Temizlik hastasıyım; sanırım bu erken yetiştirilme tarzımın bir yan ürünü.

Kişisel kurallarımdan bir diğeri: Uyurken bile her zaman müzik çalarım.

Sessizlikte yalnız kalmaya dayanamıyorum.

Oturma odasına girdiğimde evimin tamamen sessiz olduğunu fark ediyorum. Müzik setini kontrol edip birkaç düğmeye basıyorum ve en sevdiğim istasyondan tanıdık akustik rock sesi odayı dolduruyor.

Bir elektrik arızası ya da belki de mahallemde kısa süreliğine elektrikler kesildi.

Sese uzanıyorum ve her zamankinden daha kısık tutarak birkaç kademe kısıyorum. Sonra büyük gri koltuğuma gömülüyorum ve botlarımın fermuarını açıyorum.

Tedirginliğimin içinde oturmam ve sorunlu düşüncelerimin kendilerini çözmeye çalışmasına izin vermem gerekiyor.

Gözlerimi her kapattığımda Rose'u görüyorum.

Rose da benim gibi her şeyini kaybediyor. Sesi gitti. Bildiği şekliyle ailesi parçalara ayrıldı. Okulunu bıraktı. Yakında evini de kaybedecek.

Bunlar elle tutulur şeyler.

Neşesini de kaybetmiştir. Güven duygusu yok oldu. Başımı ellerimin arasına alıp alnıma masaj yapıyorum.

Beth neden eve cam girmesine izin vermiyor?

Ve Rose neden gizlice keskin şeyler topluyor?

Rose'un yatak odasına yalnız girmeliyim. Sakladığı kitabın adını görmeliyim.

Ve maket bıçağının onda olup olmadığını bilmem gerek.

Rose'la ne kadar çok vakit geçirirsem, onu o kadar az anlıyorum.

Cep telefonum tanımadığım bir numaradan gelen mesajla çaldığında hala koltuğumdaydım, ayaklarımı sehpaye dayamıştım. Ekte bir video var.

Mesaj kısa: Ben Pete. Tina bunu bana onu öldürmeden birkaç gün önce gönderdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tina telefonunun kamerasına doğru eğilir. Video sanki bir deprem sırasında çekilmiş gibi sallanıyor.

Bu da Tina'nın elinin titrediği anlamına geliyor.

Gördüğüm fotoğraflar Tina'nın güzelliğinin hakkını vermiyordu. Karizmasını ya da boğuk sesini yakalayamadılar. Kahverengi gözlerinin inanılmaz uzunlukta kirpikleri var, dolgun dudakları kiraz kırmızısı ile parlatılmış ve şık saçları altın çizgilerle vurgulanmış.

Resimler ayrıca korktuğu zaman nasıl görüldüğünü de göstermiyordu.

"Bebeğim? Bir tane daha aldım."

Çiçekli bir zarf tutuyor. Üzerinde blok harflerle adı yazıyor ve adresin Barclay'lerin evi olduğunu fark ediyorum.

Parti davetiyesine benziyor.

Tina kartı çıkarır ve kameraya doğru tutar.

Bir eve bakan bir kişinin karikatürize edilmiş görüntüsü. Ev tamamen boş görünmektedir; ön kapı ve pencereler açık bırakılmış ve mobilyaların eksikliği ortaya çıkmıştır.

Bu bir veda kartı, bir arkadaşın taşınan birine gönderebileceği türden.

Ama Tina'nın Barclay'lerin evinden ayrılmak gibi bir planı yoktu. Orada sadece altı aydır çalışıyordu.

Tina kartı açar. Önceden basılmış bir mesaj var: *Gitmene* .

Ve onun altında, siyah mürekkeple yazılmış blok harflerle: , *TINA*.

"Bunu bana kim yapıyor?" Sesi öfke ve korku arasında gidip gelirken titriyor.

Sonra kendi etrafında dönüyor. Tekrar ekrana döndüğünde gözlerinin akı görünüyor.

"Bir şey duyduğumu sandım. Ama hepsi dışarıda. Büyükanne bile." Yutkunuyor. "Bu ürkütücü evin çıkardığı seslerden nefret ediyorum."

Kamera Tina'nın üçüncü kattaki odasından bir kesit gösteriyor: Mavi-beyaz patchwork yorganlı bir yatak ve ahşap zeminde düğümlü bir halı görüyorum. Tina'nın yuvarlandığı pencere - yerden sadece bir ayak kadar yüksekte olan ve bugün asla geçit vermeyen uzun, geniş pencere - çekimde görünmüyor.

"Sanırım-" Tina'nın sesi aniden . Başını tekrar çevirir.

"Yukarıda biri var."

Bir an sonra, bir sesin bağırdığını duydum:

"Boo!" Tina irkildi. "Rose! Beni korkuttun."

Rose video karesine giriyor ve kameraya bakıyor. "Özür dilerim. Ne yapıyorsunuz?"

Aklım başımdan gitti. Bu daha önceki Rose. Sesi berrak, gözleri parlak ve canlı.

"Bana böyle sinsice yaklaşma, tamam mı?"

Tina'nın eli kameraya doğru uzanır. Video duruyor.

Ekranımda donup kalan son görüntüye bakıyorum.

Tina, gülümsemiyor. Korkunun kalıntıları yüz hatlarını büküyordu. Rose, dadısının omzunda beliriyor. Gülümsüyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dedektif Garcia'nın gözleri aynı anda hem yorgun hem de keskin görünmeyi başarıyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ceketini kayarak açılıyor ve lacivert pantolonunun kemerine asılı rozeti ortaya çıkıyor.

Kahvesini sade içiyor ve bir şarküterinin köşesindeki masaya karşılıklı oturduğumuzda kupasını boşaltıp garsona yeniden doldurmasını işaret ediyor.

Görüşme talebinde bulunmak için ulaştığımda, dedektife iyi niyetli olduğumu belirttim ve referans olarak iki yargıç gösterdim - Charles ve Barclay davasına başkanlık eden Yargıç Cynthia Morton. Dedektifin benimle konuşmayı kabul etmesi bir buçuk gün sürdü. Bu süreyi beni kontrol etmek için kullandığından eminim.

"Bana söyleyeceğin her şeyi gizli tutacağım," diye söz veriyorum. "Eğer yapmazsam barodan atılabilirim. Tek istediğim Rose için doğru olanı yapmak. Bu da onu bir katille yaşamaya göndermemek demek."

Başını sallıyor. "Gerçek mi? Herhangi biri yapmış olabilir." "Onlardan herhangi biri derken-"

"Ebeveynlerden biri. Büyükanne. Erkek arkadaşı. İlk başta Ian'an hoşlanıyordum ama ona hiçbir şeyi kabul ettiremiyoruz. İnan bana, denedim."

Büyük kahverengi gözlerini koyu halkalar çevreliyor. Geceleri onu neyin uyutmadığını tahmin etmek zor değil. Beni uyutmayan şeyle aynı: hayaletler.

"Hiçbiri olmayabilir de," diye devam ediyor. "Belki de Tina'nın ayağı takıldı ve düştü."

"Basın Ian'ın yaptığını düşünüyor gibi görünüyor," diye öneriyorum.

Dudakları kıvrılıyor. "Basının umursamasının tek nedeni Tina'nın genç ve güzel olması ve Barclay'lerin zengin olması. Eğer hepsi önemsiz insanlar olsalardı, Tina'nın ölümü gazetenin polis bülteninde iki satır yer alırdı."

Annemin yerde yatan cansız bedenini görüyorum, gözleri bomboş. Annemin iki satırı bile hak edip etmediğini merak ediyorum.

Hiç kimse aşırı dozdan mı öldüğünü yoksa birinin mi onu öldürdüğünü bulmaya zahmet etmedi. Ben bile, bağımlılığı bir zamanlar tanıdığım sevgi dolu anneyi tüketene kadar üzerine titrediği kızı bile.

Boğazım düğümleniyor ve dikkatimi hızla dedektife geri çekiyorum.

"Bunun için büyükanneme baktık ama bu çok zor," diyor. "Asansör sadece onun alt kattaki süiti ile birinci kat arasında gidip geliyor. Taşındığında onun için kurdular. Büyükannem iki kat merdiven çıkmak, Tina'yı itmek ve aşağı inip dışarı çıkmak zorunda kalacaktı.

kimse fark etmedi. O kötü dizle mi? Ayrıca Rose'u izliyordu."

Kahvesini tekrar içiyor ve garson kız kahveyi doldurmak için yanlarına geliyor. Dedektif devam etmeden önce kızın duyamayacağı bir yere gelmesini bekler.

"Erkek arkadaşı Pete'in bir mazereti var. Çok sağlam değil ama ona kefil olan bir arkadaşıyla birlikteymiş. O geceki telefon kayıtlarını inceledik. Telefonunu arkadaşının evinde bırakması gerekiyordu çünkü başka hiçbir baz istasyonundan sinyal almıyordu, sonra Barclays'e gitti, çitlere tırmandı, eve girdi, Tina'yı itti ve görünmeden kaçtı. Tekrar söylüyorum, bunu anlamak biraz zor. Gün boyunca alarmlar devreye girmemiş olsa bile, çünkü eve ya da araziye çok sayıda insan gelip gitmiştir."

Nefes veriyor, vücuduna pompalanan kafeine rağmen bitkin görünüyor.

"Tutuklama yapıp yapmayacağınızı bana söylemenizin bir yolu var mı?" diye sordum. "Çünkü mahkemeye tavsiyemi vermeyi geciktirebilirim."

"Elimde yeterli kanıt olsaydı, birini suçlardım. Ama yok. Bu yüzden faili meçhul bir dava. Her zaman açık kalacak, ancak aktif tutmayı haklı gösteremeyiz."

Vücudum sarkıyor. Bu kadar o zaman. "Yani Tina'ya ne olduğu asla bilinemeyecek mi?"

Dedektifin cep telefonu titrer. Ona bir göz atar, sonra tekrar masaya bırakır. Sesi biraz boğuk. "İnsanlar işimin en kötü yanının ceset görmek olduğunu düşünüyor. Ama öyle değil. En kötüsü yaşayanları görmek. Birine kardeşinin, annesinin ya da kızının öldüğünü ve bunu neden ya da kimin yaptığını asla bilemeyeceğimizi söylediğimde?"

Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. O zaman tırnaklarının hızla ısırıldığını görüyorum.

"Tina'nın öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Dedektif Garcia gözlerini açar. Neredeyse boş olan şarküteriye bakıyor, sonra daha da yaklaşıyor. "Düşünüp durduğum iki şey var. Birincisi bu ve bizim masamızdan öteye gitmiyor: Tina ölmeden hemen önce bir arkadaşıyla telefonda konuşuyordu."

Bu davayla ilgili haberlerin hepsini okudum ama bu ayrıntıyı hiç duymadım.

"Basından bazı şeyleri sakladık," diye devam ediyor. "Tina Ian hakkında konuşuyordu, ona bebekten bahsettikten sonra onunla kaçma fantezisinden bahsediyordu. Bir sonraki ses cam kırılma sesiydi. Tam olarak ne zaman düştüğünü bu şekilde saptayabiliyoruz."

Nabzım hızlanıyor. "Yani arkadaşın arka planda başka sesler duymadı mı?"

Dedektif Garcia başını sallar. "Tina konuşurken neredeyse hiç duraklamadı bile. Yaptığı tek şey nefes almaktı. Hızlı konuşuyordu ve oldukça heyecanlıydı; sadece yüksek sesle nefes almış olabilir. Ya da biri ona gizlice yaklaştığı için irkilmiş olabilir. Ya da ayağı takıldığı için nefesi kesilmiş olabilir. Ama şöyle bir şey var: Tina'nın telefonunu olay yerinden hiç alamadık."

Kaşlarımı çattım. "Biri mi aldı?"

Gözleri kararıyor. "Telefon kazadan beri kapalı. İzini süremiyoruz. Yani kimin aldığını söylemenin bir yolu yok. Olay yerinde çok sayıda müdahale ekibi vardı. Ve tabii ki tüm Barclay'ler."

Kalemime uzandım. "Arkadaşının adı ne?"

Dedektif kaşlarını çatar. "Bunu söyleyemem. Bazı kısımları saklamam gerekiyor." Kabul eder gibi başımı sallıyorum. Sonra devam ediyorum.

Dedektif sürekli iki şey olduğunu söylemişti. "İkinci şey nedir?"

"Rose sebze toplamayı severdi, değil mi? Her zaman kullandığı küçük bir hasır sepeti bile vardı. Tina düştüğünde büyükannemle birlikte dışarıda sezonun son bebek domateslerini topluyormuş. Büyükanneme göre Tina verandaya çarptığında yaklaşık on dakikadır dışarıdaymışlar."

Başımı sallıyorum; bu okuduklarım ve duyduklarımın örtüşüyor.

"Sepeti bulduk. Olay yeri fotoğraflarına göre sebze yataklarının arkasındaydı."

Nereye gittiğini takip edemiyorum. "Rose muhtemelen Harriet çılgılık atınca sepeti düşürdü."

Garson elinde bir fincan kahveyle geliyor, ama dedektif benimle göz temasını kesmeden eliyle fincanı kapatıyor ve garsonun gitmesini bekliyor.

"Yazın sonuydu ama asmalarda hâlâ bir sürü domates vardı. Peki sepet neden boştu? Eğer kız sebze toplamayı bu kadar çok seviyorsa, Tina ölmeden hemen önceki o on dakika boyunca ne yapıyordu?"

Damarlarımdan buz akıyor.

"Rose değil- Sence o da bu işin içinde mi?"

Dedektif omuz silkiyor. "Hiçbir şeyi göz ardı etmem ama yine de zorlama gibi görünüyor. Çocuk konuşmıyor, bu yüzden ona bir şey soramayız."

Dedektif Garcia'nın gözleri yüzümde geziniyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor; sonra telefonu ısrarla çalıyor.

"Gitmem gerek." Ayağa kalkıyor, çantasına uzanıyor. Sonra tereddüt etti.

"Ian ve Beth'in yalan makinesi testine girmeleri istendiğinde çekip gittiklerini duydunuz mu?"

Başımı salladım.

"Basın böyle düşünüyor. Ama tam olarak böyle olmadı." Bekliyorum, midem bulanıyor.

"Kızlarını sorduğumda ikisi de çekip gitti."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Plastik evde şeytani bir şey gizleniyor.

Ne zaman orada olsam, dalları etrafımda dolanıyor ve sanki bataklıkta ilerliyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Kaynağını bilmiyorum ama içimi bir aciliyet duygusu kaplıyor ve beni Rose'un odasını aramaya zorluyor.

Olan biten her şeyin merkezinde o var.

River Road'dan Barclay malikanesine doğru sürüyorum, hız yapmamak için kendimi zor tutuyorum. Harriet'e mesaj atıp sohbet etmek için uğramak istediğimi bildirdim. Henüz bir yanıt almamış da, ne kadar sürerse sürsün bölgede beklemeyi planlıyorum.

Rose'un *Anne of Green Gables* kitabının kapağının arkasında ne sakladığını görmeliyim.

Ve çaldığından emin olduğum cam parçası ve maket bıçağıyla ne yaptığını görmem gerek.

Önümdeki kırmızı ışık yanıyor ve ben de frene basıp kavşağa girmeden hemen önce duruyorum.

Harriet zamanının çoğunu evde geçiriyor, çünkü hasarlı dizi kısa mesafeler dışında araba kullanmasını engelliyor. Şimdi orada değilse bile yakında orada olacak.

Potomac banliyösüne yeni girmiştin ki telefonuma cevap mesajı geldi: Sorun değil. Bütün öğleden sonra boşum.

Midem bulanıyor.

Tina'nın yumuşak kahverengi gözlerini dolduran dehşeti, camdan fırlayan parçaların derisini keserkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

Barclay malikanesinin yenilenmesinde hiçbir ayrıntı ya da masraf göz ardı edilmemişken, düşük gelirli insanların ölüm tuzağı olan

pencere hiçbir zaman dikkate değer görülmedi.

Yarım mil daha gidiyorum ve tanıdık heybetli demir kapı solumda beliriyor.  zerinde isim yok, sadece ev numarası var. Oradan geçiyor olsaydınız, buranın Barclays'in girişı olduğunu asla bilemezsiniz.

Dahili telefon düğmesine basıyorum. Sesini tanımadığım bir kadın cevap verdi.

"Ben Stella Hudson. Harriet beni bekliyordu."

"Bir dakika lütfen."

Temizlikçi ya da başka bir çalışan olduğunu ve Harriet'i kontrol ettiğini tahmin ediyorum. Dahili telefon hoparl r ne bakıyorum ve hemen solunda bir kameranın küçücük, göz kırpmayan gözünü fark ediyorum.

şu anda biri beni mi izliyor?

iti değerlendirmek için bakışlarımı başka yöne çekiyorum. Oldukça atletik ve bunu yapmaya kararlı biri olsaydı tırmanmak mümkün olabilirdi.

Kapı geriye doğru açılmaya başlıyor. Açıklık yeterince genişlediğinde, içeri giriyorum.

Otlayan atların yanından geçiyorum ve Pete'in tekerleklerinin çimenlerde açtığı derin oyukların çoktan onarılmış olduğunu fark ediyorum, sanki o hiç burada olmamış gibi.

Bir virajı daha dönüyorum ve dört s t nlu  n sundurmasıyla mağrur kemiklerini vurgulayan büyük taş ev karşıma çıkıyor. Barclay malikanesi bana, ters çevirdiğinizde alt tarafına yapışmış kıpır kıpır böceklerle dolu ıslak, çürümüş yaprakları ortaya çıkaran güzel bir kayayı hatırlatıyor.

Kalbim göğsümde çırpınıyor. Arkamı dönüp bu tuhaf yerden ve aldatıcı sakinlerinden uzaklaşmak istiyorum ama kendimi her zamanki park yerime zorluyorum.

İhtiyacım olan her şeyin yanımda olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Dedektif Garcia ile görüştükten sonra kalın, yumuşak oraplarımı ve spor ayakkabılarımı giymek için eve uğradım. Sonra bir CVS b fesinde durup Rose'un yavru sincaplara bakarken çekilmiş fotoğrafının çıktısını aldım ve bir zarfın içine koydum.

Tam kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda Harriet kapıyı açıyor. Lacivert bir pantolon ve boğazlı kazak giymişti. Cilalı ahşap bastonu her zamanki gibi sol elinde.

"Stella. Mesaj atmana sevindim. İçeri gel." Fuayeye adımıımı attım.

Ağır karanlık, ağır gölgeler gibi üzerime katlanıyor. Bir ürpertiýi bastırıyorum. Burada olmak istemiyorum; içgüdülerim gitmem için çığlık atıyor.

Harriet, "Oğlum ve Beth arasında tanık olduğunuz sahne için özür dilemek istiyordum," diyor. "Ve doğru dürüst tanışmadık bile. Terbiyem neredeydi bilmiyorum. Sadece Rose'u tartışmadan olabildiğince çabuk uzaklaştırmak istedim."

Sesimin titrememesini umarak derin bir nefes alıyorum.

"Siz doğru olanı yaptınız. Boşanmak zordur ve ebeveynlerin anlaşmazlık yaşadığını görmek benim için alışılmadık bir durum değil," diyorum ona dürüstçe. "Ama şimdi seninle tanışma fırsatımız olduğu için mutluyum."

"ister misiniz?" diye teklif ediyor. "Bize çay yapabilirim."

Bunun için hazırlandım. Planımın işe yaraması için Harriet'i evden olabildiğince uzağa götürmeliyim.

"Anladığım kadarıyla sebze bahçesi sizin gurur ve neşe kaynağınız. Konuşurken bana gösterebileceğinizi umuyordum."

Harriet'in gözleri keskinleştii. Düşüncelerini okuyamıyorum.

Bağımsız bir kadın, metanetli ve çalışkan. Kendini torununa adanmış. Fiziksel kısıtlamalarına rağmen, çelik gibi bir güç yayıyor.

"Tabii ki. Çok güzel bir gün ve dışarı çıkmak güzel olacak."

Harriet'i mutfağa giden uzun koridorda takip ediyorum, geçerken çeşitli odalara göz atıyorum. Ev boş görünüyor, oturma odasında toz aldığını gördüğüm bir hizmetçi dışında. Harriet benim doğal tempomdan daha yavaş hareket ediyor. Ama sarsıntılı yürüyüşüne rağmen duruşu dik ve gururlu.

Arka bahçeye açılan kapıya ulaştığımızda Apple Watch'uma dokunuyorum. Saniyeleri göstermeye başlıyor.

İnşaat devam ediyor, ancak verandanın yıkımı tamamlandı. Hepsi de Ian'ın şirketinin logosunu taşıyan uzun kollu tişörtler giymiş birkaç işçi araziýi düzleştirmekle meşgul. Biz yanlarından geçerken Harriet dostça bir selam veriyor ve işçileri isimleriyle selamlıyor. Acaba çalışanlara karşı her zaman bu kadar nazık mi, yoksa öyle olduğunu düşünmemi mi istiyor?

"Bahçeyle hep ilgilenir miydin?" Sebze yataklarına doğru ilerlerken Harriet'e soruyorum. Bileğimdeki kronometre bire vuruyor-

dakika işareti.

"Bu daha çok yeni bir hobi. Rose küçükken başladı ve onun için bir balkabağı asması aldım, böylece kendi balkabağını yetiştirip onu bir jack-o'-lantern'a dönüştürebilecektik. O kadar iyi sonuç verdi ki ertesi yıl en sevdiği sebze olan kuşkonmaz ektik."

"Kuşkonmaz mı?" Ben . "Çoğu çocuk bunu işkence olarak görmüyor mu?"

Harriet gülümsüyor. "Rose'un yetişkin zevkleri var ve Beth de bunu teşvik ediyor. Bazen Rose'un yaşıtı diğer çocuklar gibi giyinip etrafta koşturmasını ve kirlenmesini diliyorum. En azından benimle bahçede çalışmayı seviyor. Ben taşındıktan sonra Ian ve Beth Anneler Günü hediyesi olarak benim için bu yatakları yaptırdılar."

Bel yüksekliğindeki yatakların nedenini onlara ulaştığımızda anlıyorum. Harriet bahçeyle uğraşmak için eğilmek ya da dizlerinin üzerine çökmek zorunda kalmıyor. Burada sebzeler onu karşılamak için yükseliyor.

"Ne kadar düşünceli bir hediye," diye yorum yapıyorum.

Saatime tekrar dokunuyorum. İki dakika on dört saniye. Harriet'in doğal hızıyla evin içinden bu noktaya gelmemiz bu kadar sürmüştü.

"Sanırım bu aslında Beth'in fikriydi," diye itiraf ediyor Harriet. "O çok düşünceli bir kadın. Ian genellikle Anneler Günü için bana sadece bir kart alır."

Oğluyla dalga geçiyor gibi görünüyor. Ian'ın annesinin aileyi yok ettiği için onu suçladığına dair yorumunu hatırlıyorum ve kızgınlığının ne kadar derin olduğunu merak ediyorum.

Harriet'in yüz ifadesini ve beden dilini net bir şekilde görebilmek için hafifçe kayıyorum.

"Ian ve Beth'in Rose'un onlarla birlikte yaşamasını istediklerini biliyorum," diye başlıyorum. "Velayet düzenlemesinin nasıl olması gerektiği konusunda herhangi bir düşünceniz var mı?"

Harriet eğilir ve bir bitkiden ölü bir yaprak koparır. Başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlayarak eziyor.

"Bence velayet Beth'e verilmeli," diyor bana. "O çok iyi bir anne."

Şaşkınlığımı gizliyorum. Belki de Harriet'in iddiası, genellikle anneleri çocukların bakıcısı olarak gören kendi kuşağının bakış açısının bir ürünüdür.

"Ian sadık bir babaya benziyor," diye hafifçe öneriyorum.

"Rose'u seviyor, tabii ki seviyor. Ama Ian bencil biri. Eski kocamın görünüşünü ve cazibesini almış. Ne yazık ki eski kocam seri aldatan biriydi. Ian'a babasının zayıf karakteri de miras kaldı."

Harriet yaprak parçalarını toprağın üzerine bırakıyor. "Yaprakların toprağa karışması ve onu beslemesi gerektiğini biliyor muydunuz? Doğa Ana ne yaptığını biliyor. Bunu Ian'a açıkladım ama yine de işçileri birkaç günde bir gelip yaprakları . Görünüş, toprağı için doğru olanı yapmaktan daha önemli."

Harriet sadece Ian'ı suçlamıyor. Ona çok kızgın.

"Harriet sözlerine şöyle devam ediyor: "Kararı verseydim, Ian'a Rose'la bol bol görüşmesi için zaman tanırdım ama günlük bakım Beth'in sorumluluğunda olmalı. "Güzel ailemizi mahveden Ian iken Beth neden cezalandırılsın ki?"

Harriet son derece açık sözlü davranıyor, ben de farklı bir açıdan yaklaşıyorum.

Ian, Beth'le gerçek bir çift olmadıklarını iddia ediyor. Ian'ın bu konuda da yalan söyleyip söylemediğini bilmek istiyorum.

"Ian ve Beth mutlu muydular?"

"Başlangıçta, hem de çok. Nasıl tanıştıklarının hikayesini biliyor musun?" Okumuştum ama "Duymak isterim." dedim.

"Ian yirmi iki yaşındaydı ve Beth'in ailesinin Upperville, Virginia'daki malikânesine hizmet eden bir peyzaj ekibinde çalışıyordu. Beth bir yaş büyüktü ve bir aile dostlarının oğluyla nişanlıydı. Yale'de okumuştun, biliyorsunuz. Her neyse, Beth o yaz evde düğünü planlıyordu. Ama içten içe şüpheleri vardı. Sonra bir gün Ian bahçede çalışırken bir şey duydu. Bir kadın ağlıyordu. Araştırmaya gitti ve Beth oradaydı."

Bir peri masalı gibi: Zengin bir taliple nişanlı olan güzel mirasçı, yakışıklı, iyi kalpli bir işçi tarafından sevgisiz bir hayattan kurtarılır.

"Sonra Ian, Beth ona tüm vermiş olsa da mutlu olmadığına karar verdi." Harriet elini uzatıp araziye kaplıyor, sesi duygusallıkla yükseliyor. "Bu güzel ev. Bu güzel aile. Her şeyi bir kenara attı!"

"Sence Beth de Ian'a aşık olmuş mudur?" diye sordum. "Yoksa tek taraflı mıydı?"

"Beth bana sır vermiyor. Ben de burnumu sokmam. Haddimi bilirim."

Eve bir göz attım. Sanırım üçüncü katın penceresinde bir hareket görüyorum, sanki biri döndüğümü görünce kaçmış gibi. Ama bu sadece bir ışık oyunu ya da üst katı temizleyen temizlikçi de olabilir.

Kollarımı kendime doluyorum. "Evde başka kimse var mı?"

Harriet bana, "Beth ofisinde çalışıyor ve Rose da onunla birlikte," dedi.

"Tina'nın eski odası hiç kullanıldı mı?" diye sordum. "Ekstra ofis gibi bir şey mi?"

Harriet kaşlarını çatır. "Hayır, oraya kimse giremez. Tina orada yaşarken bile Rose üçüncü kata çıkmasına izin verilmediğini biliyordu. Orası Tina'nın özel alanıydı."

Bir görüntü zihnime çarpıyor: Rose, videoda Tina'nın üçüncü kattaki yatak odasında arkasından gizlice yaklaşıyor.

Tekrar pencereye baktım. Orada kimse yok.

Ya şimdi ya hiç, diyorum kendime. Bu şanssı bir daha yakalayamayabilirim.

Cep telefonumu almak için çantama uzanıyorum ve ekrana kaşlarımı çatıyorum. Ekran boş ama Harriet'in görüş alanından uzak tutuyorum. "Özür dilerim, Yargıç Morton arıyor -bu davaya o bakıyor- ve bana ulaşmaya çalışıyor," diye yalan söylüyorum. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum, bu yüzden daha sonra konuşmaya devam etmemizin bir sakıncası var mı?"

"Elbette," diyor Harriet.

"Yarın akşam Rose'u yemeğe götürmeye geliyorum, o zaman görüşürüz." Konuşurken birkaç adım uzaklaşıyorum.

Sonra, sanki yeni hatırlamışım gibi, çantamdan bir zarf çıkarıyorum. "Geçen gün Rose'un çektiğim bir fotoğrafı var. Gitmeden önce bunu onun odasına bırakayım."

Harriet ile arama mesafe koyarak uzaklaşmaya devam ediyorum. "Ben kendim çıkarım!"

Harriet eve dönmeden önce iki dakika on dört saniyem var - acele ederse belki daha da az.

Rose'un odasını aramak için yeterli zamanım yoktu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saatime tekrar dokunuyorum, eve doğru hızlı adımlarla ilerlerken sayımı yeniden başlatıyorum.

Şans eseri, bir bahçe işçisi yaprak üfleyiciyi çalıştırdı. Ama gürültü patlamadan hemen önce Harriet'in "Bekle!" diye bağırın tiz sesini yakaladım. Beni Rose'un odasına yaklaştırmak istemiyor.

Bu da beni oraya gitmeye daha da kararlı kılıyor.

Mutfğa açılan sürgülü kapıdan geçer geçmez eğilip spor ayakkabılarımı çıkarıyorum ve merdivenlere doğru koşarken parmak uçlarıma takıyorum.

Hâlâ oturma odasının tozunu almakta olan temizlikçinin yanından geçip gidiyorum ama o beni fark etmiyor bile. Onun rolü cilalamak ve düzenlemek ama asla dikkat çekmemek - bu evde görünmez bir şekilde hareket etmek.

Benim de yapmam gereken bu.

Merdivenleri olabildiğince hafif çıkıyorum ama ağırlığımanın altında birkaç inilti duyuyorum.

Bir noktada durup nefesimi tutuyorum ama kimseyi duyamıyorum. İkinci kata ulaştığımda şansım yaver gidiyor: Tüm kapılar yine kapalı.

Beth'in ofisinden klasik müzik notaları geliyor. O ve Rose'un burada olduğumu asla anlayamayacakları kadar gürültülü.

Rose'un kapısının soğuk metal tokmağına uzanıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Eğer Rose içerideyse, muhtemelen onu ürküteceğim. Ama bu riski almalıyım.

Parmak eklemlerimi olabildiğince nazıkçe Rose'un kapısına vuruyorum, sonra nefesimi tutarak itiyorum.

Yatağında bir kız görüyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Sonra bunun Rose'un bebek olduğunu fark ediyorum, kızıl saçlarına ve dağınık çillerine kadar. Odaya ve kapıyı arkamdan kapattım,

bebeğin gözlerinin beni takip ettiği hissinden kurtulmaya çalışıyorum.

Rose'un odası yine tertemiz, her şey mükemmel bir şekilde düzenlenmiş. Rafındaki sıralardan hiçbir kitap dışarı çıkmıyor. Masaüstünde sadece bir kalemlik, bir yığın okul defteri ve üzerine kalemleştirilmiş bir beyaz tahta var. Güzel küçük çöp kutusu bile boş.

Rose'un okuduğu kitap için komodine baktım. Fırfırlı gölgeli hasır bir lambadan başka bir şey yoktu.

Apple Watch'umdaki zamanlayıcı bir dakikayı . Aceleyle kitaplığa gidip başlıkları tarıyorum.

Anne of Green Gables orada değil.

Otuz saniye daha geçti. Rose'un arka bahçeye bakan penceresinden dışarı bakıyorum ve Harriet'in evin arkasına doğru sarsıla sarsıla ilerlediğini görüyorum.

Verandaya varmak üzere.

Masasının çekmecelerini çekip açıyorum, ama bulduğum tek şey ufak tefek şeyler: küçük bir el feneri, çiçekli bir toka, bir paket Post-it Not. Yatağındaki yastıkları kaldırıp altlarına bakıyorum. Hiçbir şey yok.

Pembe-krem halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküp Rose'un yatak örtüsünü kaldırıyorum.

Yatak başlığının çok yakınında, duvara yaslanmış bir kitap var.

Yatağın altına girip kitabı çıkardım. Toz kapağının üzerinde *Anne of Green Gables* yazıyordu. Kalın, parlak kılıfın keskin kenarı işaret parmağımı keserken yüzümü buruşturarak kılıfı çıkarıyorum.

İçimi bir şok kapladı.

Kitabın adını iki kez okudum: *Yanımdaki Yabancı*.

Rose'un okuduğu kitabı biliyorum. de okudum. Ama kütüphaneden ödünç aldığımda yirmili yaşlarımdaydım ve o zaman bile konu beni geceleri uyutmuyordu.

Hiçbir küçük kız seri katil Ted Bundy hakkında bir kitap okumamalı.

Gördüklerimi sindirecek zamanım yok. Telefonumu çıkarıp kitabın kapağını yerine koymadan önce bir fotoğraf çekiyorum. Kitabı yatağın altına geri kaydırduğımda, sayfaların kenarına kanımdan küçük bir damla düştüğünü görüyorum. Ovalayarak çıkarmaya çalışıyorum ama sadece bulaştırmayı başarıyorum.

Temizlemeye vaktim yok. Tek yapabileceğim kitabı değiştirmek.

Doğrulup tekrar pencereden dışarı bakıyorum, parmağımı temizlemek için ağzıma sokuyorum ve kendi bakır rengi kanımın tadına bakıyorum. Harriet'i göremiyorum. Mutfığa doğru ilerliyor olmalı.

Sadece birkaç yeri kontrol edecek zamanım var. Hizmetçinin bulamayacağı ve Rose'un ailesinin kolayca rastlayamayacağı yerler olmalı. O zeki bir kız; iyi bir saklanma yeri seçecektir.

Dolaba bakıyorum, Rose'u Dr. Markman'ı görmeye giderken ilk kez izlediğimde giydiğini gördüğüm kazağı arıyorum. Kadife bir askıya asılmıştı. Ceplerine hafifçe dokunuyorum ama boşlar. Lucille'e giderken giydiği pembe montun ceplerinde de bir çift eldivenden başka bir şey yok.

Rose'un ayakkabıları bir rafa dizilmiş, o kadar küçükler ki neredeyse yatağındaki bebeğe sığacakmış gibi görünüyorlar. Kıyafetleri düzgünce asılı. Dolapta herhangi bir kutu ya da çekmece yok.

Bu odada bir şey saklayabileceği başka bir yer göremiyorum.

Sonra Rose'un şifonyerindeki büyük kadife mücevher kutusunu fark ediyorum. Antika gibi görünüyor, büyükannesinden kalmış bir şey olabilir.

Kapağı açıyorum ve ince, narin notalar çalarken minik bir balerin dönmeye başlıyor.

Kutuda birkaç parça var; altın bir bileklik, haçlı bir kolye, güzel mavi taşlı bir yüzük.

Ve altta bir çekmece var. Kaydırarak açıyorum.

Onları bulmayı bekliyor olsam da, nesnelerin görüntüsü nefesimi kesiyor.

Rose sadece keskin cam parçasını ve Lucille'in maket bıçağını toplamadı. Küçük bir cephanelik saklıyor.

Ayrıca bir çakı, kırık bir aynanın parlak bir parçası ve bir buz kıracağı var.

Düşünmeme izin vermiyorum. Otomatik pilota geçip içindekilerin fotoğrafını çekiyorum. Kapağı kapatırken alt kattan Harriet'in adımı haykıran sesini duyuyorum.

Çantamı karıştırıp Rose için zarfı alıyorum ve yatağının ayak ucuna bırakıyorum. Zarfın üzerinde kesğimden kalan küçük bir kan lekesi bırakıyorum.

ama artık çok geç, açıp fotoğrafı yatağının üzerine koyabilirim.

Odadaki diğer her şeyin bulduğum gibi olduğundan emin olmak için son bir kez bakıyorum, sonra çıkıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Merdivenlerden aceleyle iniyorum, bu sefer gürültü yapmaktan korkmuyorum.

Harriet merdivenleri tırmanmaya çalışıyor. Zor nefes alıyor ve bastonuna ağır bir şekilde yaslanıyor.

"Orada ne yapıyordun?" diye soruyor.

Kalbim en az onunki kadar hızlı çarpıyor olsa da masum numarası yapıyorum.

"Sana söylediğim gibi Rose için bir fotoğraf bıraktım."

Harriet dikkatle bana bakıyor. Masum bir ifade takınmaya çalışıyorum ama o kadar sarsılmış durumdayım ki gözlerimde ne gördüğünü bilmiyorum.

Rose için bir şey bırakmamın asla bu kadar uzun sürmeyeceğini biliyor olmalı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Gitmen gerekiyor"
diyor. Kapıya doğru bir adım atıyorum. "Tabii ki."

Harriet'in beni sarsan bir şey olduğunu bildiğini söyleyebilirim.

Anne ve babası tartıştığında Rose'u alıp götüren ve Tina hafifçe kayarak düştüğünde Rose'un yanında olduğunu iddia eden sevgi dolu, koruyucu büyükanne. Kendini benimle merdiven arasına bir muhafız gibi koyuyor.

Rose'un odasına gitmek için onu tekrar geçmeye çalışsam, yaralı vücudunu kullanarak beni engelleyeceğinden hiç şüphem yok.

Öfke ve korku dalgaları yüzüne yayılır.

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, sonra eğilip ayakkabılarımı giyiyorum.

Harriet'in sesi beni çağırıyor. Sesi artık kızgın değil. Şimdi yalvarıyor; sanki merhamet istiyor.

Sözleri beni derinden ürpertti: "O sadece küçük bir kız. Ailesine ihtiyacı var."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hâlâ bana yapışmaya çalışıyormuş gibi hissettiren karanlıktan kaçmak için güvenli bir şekilde yapabildiğim kadar hızlı sürüyorum. Henüz kapıya varmamıştım ki, gelen bir arama Jeep'imın konsolunu aydınlattı. Arayanın kimliği Rose'un gittiği özel okuldan geldiğini gösteriyor.

Cevap vermemeliyim. Konsantre olamayacak kadar sarsılmış durumdayım. Ama bütün hafta Rose'un öğretmenine ulaşmaya çalıştım.

Kapının yanına çekip cipimi park ediyorum ve nefesimi düzene sokmaya çalışırken tekrar çalmasına izin veriyorum.

"Stella Hudson."

Sesim yüksek ve gergin çıkıyor. Kapıya bakıyorum, kameranın beni çekip çekmediğini merak ediyorum. Ses özelliği olan bir kamera olsa bile camlarımın kapalı olduğu konusunda kendimi rahatlatıyorum. Beni izleyebilirler ama kimse beni duymaz.

"Bayan Hudson, ben Diane Jackson. Rollingwood İlkokulu'nun müdürüyüm."

Rose'un öğretmenine mesaj bırakmıştım, müdüre değil. Mesajları yukarıya iletmiş olmalı. Yine de çantamdan not defterimi ve kalemimi çıkarıp müdüre olayla ilgim hakkında bilgi vermeye başladım.

Sözümü kesti, sesi netti.

"Rose Barclay burada sadece kısa bir süre öğrencilik yaptı. Bir yıldan az. Yardımcı olabileceğimden emin değilim."

Aklım kullandığı kelimeye takılıyor: *idi*.

"Anladığım kadarıyla Rose okula dönecek," diyorum. Ian ve Beth bana evde eğitimin geçici olduğunu söylemişlerdi; bundan eminim.

"Bu doğru değil," dedi bana. "Rose artık Rollingwood'da öğrenci değil. Geri dönmeyecek."

"Ailesi onu geri mi çekti?" Ben soruyorum.

Sırayı sessizlik dolduruyor. Arkamda, devasa ev dikiz aynamda beliriyor.

"Rose'dan gitmesi istendi. Kurallarımızın ihlalini çok ciddiye alırız."

Bu da Ian ve Beth'in beni inandırmak için uydurduğu bir başka büyük yalan.

Ian'la ilk konuştuğumda Tina'yla işbirliği yaptığını kabul etmişti. Şimdi de yakında eski karısı olacak kişiyle işbirliği yapıyor. Nefret ediyormuş gibi davrandığı.

Başım dönüyor. Rose kovuldu mu? "Anlamıyorum."

"Daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız eski okuluyla irtibata geçmenizi öneririm."

Rose sadece dokuz yaşında. Kısa hayatı boyunca kaç okula gitti?

Kürek kemiklerimin arasında bir karıncalanma hissediyorum, altıncı hissim birinin beni izlediğı. Elim titriyor ve kapılarımın kilitli olduğundan emin olmak için düğmeye basıyorum.

Dönüp evin olduğu yöne bakıyorum. Arkamda kimse yoktu.

Boğazımı temizliyorum ve yeniden odaklanıyorum. "Benim işim Rose'u mümkün olan en iyi ortama sokmak. Bu da onun mahremiyetini ihlal gibi görünebilecek sorular sormam gerektiğı anlamına geliyor. Ama yasalar bunu yapmamı gerektiriyor. Kayıtlarını yayınlamak için mahkeme kararı çıkartabilirim ama sizin bana söylemeniz daha kolay olur. Rose'dan neden gitmesi istendi?"

Nefes veriyor. "Okula silah getiren her öğrenci derhal okuldan atılır."

"Silah mı?" Tekrar ediyorum.

"Rose okula bir bıçak getirdi. Öğretmeni onu sırt çantasında bulmuş."

Kalbim boğazıma sıçradı.

"Size söyleyebileceklerim bu kadar." Müdür görüşmeyi sonlandırır.

İlk buluşmamızda Beth'in beni plastik evden nasıl çıkardığını düşünüyorum. Ve Rose'un domates topladığı sebze bahçelerini incelerken Ian'ın yüzünde yakaladığım acımasız ifadeyi.

Tina'nın öldüğü zaman. Ian ve Beth, Rose'la yalnız kalmam fikrinden hoşlanmadılar; onu Lucille'e götürmek için pazarlık yapmak zorunda kaldım. Ve Harriet -başta çok sıcak ve misafirperverdi- beni Rose'un yatak odasına yaklaştırmak istemedi.

Charlesın söz verdiği gibi, parçalar birbirine uymaya başlar.

Bu parçalanmış, savaştan aile, silahlara takıntılı olan ve pembe yorganının altında sadist bir seri katil hakkında bir kitap saklayan küçük kız söz konusu olduğunda birleşir.

Rose'un etrafındaki safları sıklaştırıyorlar.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kötülük sadece bir kelime değildir.

Somut, boyutsal bir şey. Havada süzülür, molekülleri değiştirir ve çeşitli avlanma alanlarını değerlendirirken enerjinin yerini değiştirir. Bir hedefe odaklandığında, kötü niyetli elektrik arkı avına yapışır.

Karanlıkta kötülüğü hissetmek daha kolaydır. Işığın sıcaklığında, rasyonel zihinlerimiz ilkel beynimizin çaresiz uyarı çılgınlığını susturmaya çalışır.

Bazı insanlar, kendileriyle bağlantı kuran tehdide diğerlerinden daha duyarlı görünüyor. Florida'da bir gece geç saatlerde su içmek için yatak odasından çıkan kız öğrenci yurdundaki kız gibi. Gölgede gizlenen şeyi hissetmişti. Kemiklerini ürperten kesinlik onu geri sıçrattı ve kapısını kilitledi. Aynı gece Ted Bundy kız öğrenci yurduna saldırarak iki genç kadının hayatını çaldı ve diğer ikisini de ağır yaraladı.

Rose Barclay gibi Bundy de çocukken keskin nesnelere ilgi duyuyordu. Bir keresinde teyzesi uyuduğunda, mutfaktan bıçakları toplayıp teyzesinin uyuyan bedeninin etrafına dizmiş.

Katiller hakkında da okudu mu? Merak ediyorum.

★ ★ ★

Hayatımda iki kez şeytanın varlığını hissettim. Muhtemelen üç kez.

En son plastik evde.

Ve yirmili yaşlarımin başında, Honda'm neredeyse terk edilmiş bir alışveriş merkezinin otoparkında çalışmadığında. Güneş ufuk çizgisini geçmişti; alışveriş merkezindeki mağazaların çoğu kapalıydı. Kaputumu açtığımda, bir adam

kalın bir destek sütununun arkasından cisimlendi. Bana doğru bir adım attı, o kadar yakındı ki kaşlarının arasındaki koyu renkli beni görebiliyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Sesi dostçaydı. Ama onu çevreleyen aura ciğerlerimdeki nefesi söküp aldı.

Zihnim çılgınca dönerken, içgüdüsel olarak fiziği ve riski hesaplarken zaman dondu. Alışveriş merkezine olan mesafe yüz metre kadardı. Topuklu ayakkabılarım ve eteğim onu geçmemi imkânsız kılıyordu. Ben arabanın kaputuna yakındım, o da bagajın yanındaydı; içeri kornaya basmaya çalışsam, ben daha kapıyı kilitleyemeden o kapıda olurdu. Çantam yolcu koltuğundaydı. İç cebime sıkıştırdığım telefonumu almam çok uzun sürerdi.

Tuzağa düştüğümü biliyordu. Bunu kırpmayan gözlerinde görebiliyordum.

Dört kapılı küçük arabamın arkasına atlayıp aramızda kalmaya çalışabilirdim. Ama onun tek yapması gereken, bana yaklaşırken hareketlerini gizlemek için camların altına eğilmektir.

Son, umutsuz umudum - onun gerçekten bir iyiliksever olduğuna dair - başını çevirip hızla alışveriş merkezine doğru baktığında buharlaştı.

Ne yaptığını anladığımda kafamın içinde bir gürültü patladı. Başka kimsenin gelmediğinden emin olmak için kontrol ediyordu.

Bir adım daha yaklaştı. Gülümsemesi genişledi.

Korkumun tadını çıkarıyordu. Lezzetliymiş gibi ziyafet çekiyordu.

Sonra uzaktan gelen kahkaha seslerini duydum. Saniyeler sonra kaykaylı üç genç vızıldayarak otoparka girdi ve benim bulunduğum yöne doğru ilerledi.

"Bekle!" Çığlık attım.

İçlerinden biri ayağıyla bir şey yaptı ve tahtasının havaya fırlamasına neden oldu. Ayakları sendeleyerek dururken bir eliyle tahtayı yakaladı.

Arkadaşları bize doğru gelirken bana "Ne ?" diye sordu.

Adam elini kaldırdı ve bana hayali bir şapka çıkarır gibi bir hareket yaptı. Sonra döndü ve gecenin içinde buharlaştı.

Polis geldiğinde arabamın aküsünün kasıtlı olarak sökülmiş olduğunu fark etti. Sonra bir memur içimi yakan bir şey söyledi. Eşkalime uyan iki kadın yakın zamanda bölgede öldürülmüştü.

Şans, iyi zamanlama, ilahi müdahale - her neyse, o gece kötülüğün güç alanını bozdu.

Annemin öldüğü gece onun varlığını üçüncü kez hissedip hissetmediğimden emin değilim.

O zamanlar çok gençtim ve terör ile kötülük kaçınılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı. Belki de zihnim ikisini birbirine karıştırdı.

Hatırladığım bu: Beni dolaba soktuktan sonra annem ön kapıyı isteyerek açtı. Bir adamın derin sesinin gürültüsünü duydum. Biraz sonra annemin müziğe itiraz ettiğini duyduğumu sandım: "Hayır... lütfen." Sesi yumuşaktı. Çılgılık atmadı ya da yardım için bağırmadı. Dolaptan çıkmamı istemediği için miydi bu? Belki de son hareketi nefes kesici bir sevgiydi, benim hayatımı kurtarmak ve yalnız olduğu maskaralığını sürdürerek kendi hayatını feda etmek.

Ama şimdi merak ediyorum: Onun protestosunu gerçekten duydum mu, yoksa zihnim beni rahatlatmak için hatıralarıma hayali diyaloglar mı kattı?

Söylediğini sandığım son sözler, ruhumun beni sevdiğine ikna etmek için yaptığı umutsuz bir numara olabilirdi. Beni isteyerek terk etmeyeceğine.

Belki de gerçek şu ki, eroinin baştan çıkarıcı çağrısına tekrar hevesle eğdi ve birkaç metre ötede kıvrılmış yedi yaşındaki kızını bir an bile düşünmedi.

Chelsea bir keresinde bana *annene kızgın olabilirsin* demişti. *Onu sevebilir, ondan nefret edebilir ve onu umutsuzca özleyebilirsiniz.*

Biliyorum, eski terapistime aklımdan cevap veriyorum.

Babamla durum farklıydı. Noel sabahı kıpır kıpır Bingo'yu oturma odasına taşıırken ve bulmacalarından biriyle uğraşırken dilini ağzının bir köşesine sıkıştırırken çekilmiş birkaç soluk zihinsel enstantane taşıyorum. Ama onu kurtarmak için benim ya da herhangi birinin yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyorum. Alacakaranlıkta yoldan çıktı ve bir ağaca çarptı. Sonra güzel, nazik kalbi ambulans gelmeden önce atmayı bıraktı.

Annemin nasıl öldüğünü ve birinin onu damarlarına eroin akıtarak öldürüp öldürmediğini bilmemekten nefret ediyorum.

Yanımda taşıdığım tüm hayaletler arasında beni en çok annem rahatsız ediyor.

Hayatımda bıraktığı boşluk o kadar derin ki, uçurumun kenarından bakarsam düşmekten ve düşmeyi asla durduramamaktan korkuyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Boğazımda şişen bir çığlıkla uyanıyorum.

Biri evime giriyor.

Yataktan fırlıyorum, parmaklarım komodinin üzerindeki iPhone'umu arıyor. Mavi ve kırmızı ışıklar panjurumun çıtaları arasından geçerek duvarlarda acil bir desen oluşturuyor.

Alt kattan gelen muazzam sesler evimi deprem gibi sarsıyor ve sesler "Kapıyı aç!" diye bağıyor.

911'i aradım ve çılgınca etrafa bakındım. Nereye saklanabilirim?

Dolapta değil. Dolapta değil.

Büyük bir gürültü ön kapımı kırdıklarını söylüyor. Şimdi içerideler.

Yatak odamın kapısında kilit yok. Zamanında pencereden atlayamayacağım. Rüya gibi geliyor ama tamamen uyanığım.

911 operatörü "Acil durumunuz nedir?" diye sorar.

Boğazım düğümleniyor. Bir an için tekrar çocuk oluyorum, konuşamıyorum.

Sonra aşağıdan bir bağıriş duydum: "Polis!" Mavi ve kırmızı ışıklar evimin önünde bir ekip otosu olduğu anlamına geliyor.

Rahatlama hissi bedenimi zayıflatırken bacaklarım tutmuyor. Polis davetsiz misafiri korkutup kaçırmış olmalı. Yere kayıyorum, telefon elimden düşüyor, tam o sırada iki üniformalı polis memuru silahlarını çekmiş halde kapıda beliriyor.

Erkek memur "Evde başka kimse var mı?" diye bağıırken, kadın memur tepe lambasını yakarak gözlerimi yakıyor.

Vücudumla birlikte sesim de titriyor. Ama artık konuşabiliyorum. "Hayır... hayır, sadece benim."

"Olduğun yerde kal!"

Telefonumu açıp operatöre güvende olduğumu ve polisin zaten burada olduğunu söyledikten sonra kapatıyorum. Telefonumun ekranında saat 02:38. Bütün gece açık tuttuğum klasik müzik hala komodinin üzerindeki mini hoparlörden usulca çalıyor.

bir bağırış duyuyorum-"Temiz!"-ve bir yankılanan çağrı alt kattan -"Temiz!"

Beynim bulanık. Marco'nun omzunda küçük bir delik olan eski Georgetown Hukuk tişörtlerinden birini giymiş, kapımda yeniden beliren ve silahını kılıfına geri koyan bir memura bakıyorum.

Memur diz çöküyor, derin gözleri benimkilere dikiliyor.

"Yardım için bağılıyor muydun?" Üzerine sinmiş sigara dumanının keskin kokusunu alabiliyorum.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Hayır. Mışıl mışıl uyuyordum."

"Televizyondan olabilir mi? Yoksa yüksek sesle müzik mi açtınız?"

Yine başımı sallıyorum. Telsizinden bir cızırtı geliyor ve bir düğmeye basarak telsizi susturuyor.

"Ne oldu?" diye sordum. Boğazım acıyor ve kavruluyor. Umutsuzca bir bardak su içmek istiyorum ama bacaklarım o kadar güçsüz ki ayağa kalkmaya çalışsam yere yığılacağımı biliyorum.

"Evinizin içinde bir kadının çığlık atarak yardım istediği ihbarını aldık. Kapıyı kırmadan önce yanıt almak için birden fazla girişimde bulunduk."

Bakışlarım komodinin üzerindeki reçetesiz satılan uyku hapi şişesine kayıyor. Gece yarısı bir tane almıştım.

Memur şöyle bir bakıyor ve onun da haplara baktığını görüyorum. "Bir kabus görmüş olmalıyım," diye fısıldıyorum.

Annemin boş gözlerine bakıyor ve onu sarsarak uyandırmaya çalışırken soğuk tenini hissediyordum ki kapımı kıran polisin gürleyen sesi beni rüyamdan kopardı.

Memur .

"Bu gece için evinizin güvenliğini sağlamaya yardımcı olabiliriz" dedi. "Ancak kapınızı mümkün olan en kısa sürede değiştirmeniz gerekecek."

İki saat sonra kanepeye kıvrılmış, ellerimi bir fincan kahveyle ısıtıyordum.

Bu gece benim için daha fazla dinlenme olmayacak.

Eşofman altımı ve polar üstümü giyip polisleri aşağıya kadar takip ettikten sonra, sokağın karşısında kümelenmiş birkaç komşunun evime baktığını gördüm, nefesleri mürekkepli gecede küçük bulutlar oluşturuyordu. Hangisinin polisleri çağırdığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Kapım ağır bir gardıropla kapatılmış durumda ama soğuk rüzgârlar parçalanmış tahtadan içeri giriyor. Tamir edecek birini bulana kadar arka girişimi kullanmam gerekecek.

Bir battaniyeye sarılmışım, ayaklarım tüylü çoraplarla kaplı. Bir türlü ısınamıyorum.

Ve önümdeki sehpanın üzerinde duran karton kutuya bakmaktan kendimi alamıyorum. On sekiz yaşına bastığım gün steril, sert evinden ayrıldığımda teyzem onu kollarına itmişti. O zamandan beri dolabımın arkasında saklıyorum.

Bu kutu ailemden bana kalan tek şey.

Uykumda komşularımın duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atıyorsam, geçmişimi kilit altında tutma çabalarım çöküyor. Eski korkularımın neden su yüzüne çıktığını anlamak zor değil: Şüpheli bir ölüm, sessiz bir çocuk; çocukluğumun planı yeniden çiziliyor. Otuz yıldır içimde sıkı sıkıya tuttuğum her şey sarsılarak gevşiyor.

Gömmeye çalıştığımız şeyler genellikle en çok gün ışığına ihtiyaç duyan şeylerdir. Chelsea bunu terapiyi bıraktıktan sonra telesekreterime gönderdiği bir mesajda söylemişti. O zaman sözleri bana saldırgan ve sert gelmişti. Şimdi sesinin yankısında şefkat duyuyorum.

Çocukluğum yetişkin hayatım boyunca beni takip etti. Belki de dönüp sonunda bununla yüzleşmeliyim.

Kutunun yanına koyduğum mutfak bıçağına uzandım.

Eski ambalaj bandını keserken, Lucille'in mutfağında aynı hareketi yaptığını görüyorum. Zihnimde sahneyi canlandırmaya başlıyorum: Rose kanepede oturmuş, başını çevirip keskin uçlu maket bıçağına imrenerek bakıyordu.

Sonra görüntüyü zorla uzaklaştırıyorum. Önümüzdeki günlerde Rose ve onu çevreleyen korkunç olasılıklar hakkında düşünmem gereken çok şey var. Fakat

Bu ciddi ve karanlık anlar başka bir çocuk içindir.

Eskiden olduğum küçük kız için.

Kapağa uzanıyorum, Rose'un mücevher kutusunun çekmecesini açtığımda yaşadığım hissin aynısı üzerime çöküyor. Göreceğim şeyi hem biliyor hem de korkuyorum.

Üstteki eşya benim bebek defterim.

Kapağını açıp annemin güzel el yazısını gördüğümde kalbimi bir şey delip geçiyor.

Her şeyi yakaladı: İki haftalıkken ilk gülümsememi -babam *gaz olduğunu söylüyor ama ikimiz de bana gülümsediğini biliyoruz*. İlk katı gıda tadım -*Dört ısıruk pirinç gevreği... çoğunu tükürdün. Kızımızın şimdiden seçici bir damak zevki var*. İlk kestirdiğim saçımdan bir tutam, onu yerinde tutan bant kırılğan ve yaşla sararmış.

Her sayfayı çeviriyorum, zaman zaman durup parmak uçlarımda kelimelerin izini sürmesine izin veriyorum, kalbime kramplar giriyor. Derim soyulmuş gibi hissediyorum; ciğ sinirlerimi tamponlayan hiçbir şey yok.

İlk doğum günü pastamı tadarken çekilmiş fotoğraflarıma bakıyorum, yüzümde büyük bir mutluluk ifadesi var. Çikolata buzlu pasta ev yapımı ve hafif orantısız, üzerinde pembe krema ile adım yazılı. Annem ve babam fotoğrafta yanımdalar, ikisi de kamera yerine bana gülümsüyorlar.

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum ve iki büklüm oluyorum. O kadar çok titriyorum ki sanki beton zemine düşmüş bir cam şişe gibi paramparça olacaktım gibi hissediyorum.

Annem beni çok severdi; bu kadarının doğru olduğunu biliyorum.

Ağzımdan çıkan soru beni şoke ediyor. Sadece yüksek sesle konuştuğum için değil, sesim çok ciğ ve küçük olduğu için. Kederli bir çocuğun sesi.

"Beni neden terk ettin?"

BÖLÜM YIRMI İKİ

Zihniyetimi umutsuzca yeniden ayarlamam gerekiyor.

Gün doğar doğmaz spor ayakkabılarımı bağlayıp Capital Crescent Trail boyunca dört millik yorucu bir koşuya çıkıyorum. Çelik kesilmiş yulaf ezmesine karıştırılmış yaban mersini ve cevizden oluşan sağlıklı bir kahvaltı beni daha da merkezileştiriyor. Mutfağımı temizlerken ve iki çamaşır yıkarken en sevdiğim klasik rock çalma listesini açıyorum. Yeni ön kapımı takması için bir müteahhitle anlaşmayı bitirdiğimde, geçmişimin travmaları, onları tutan mandal artık o kadar güvenli hissettirmese de, kendi bölmelerine geri sürülmüş oluyor.

Dikkatimi işime vermeye hazırım. Görevim hiç : Müvekkilime yardım etmeliyim.

Ancak Rose'un ihtiyaç duyduğu yardım, başlangıçta tahmin ettiğimden farklı bir şekil alabilir.

Rose'un ailesi hakkında bildiklerim şunlar: Kızlarını seviyorlar. Ve her ikisi de Rose'un üzerine hoş bir hologram yerleştirir gibi belli bir imaj yansıtmak için yalan söylediler. Rose'u, iyileşme sürecine yardımcı olması için geçici olarak okuldan alınmış bir kurban olarak gösteriyorlar.

Harriet Barclay hakkında bildiklerim şunlar: Torununa çok korumacı. Ve Rose'un Tina'nın üçüncü kattaki odasına hiç girmediği konusunda ya farkında olmadan ya da bilerek yalan söyledi. Ayrıca Tina'nın ölümü sırasında Rose için bir mazeret sağladı.

Tina'nın ölümüne giden süreç hakkında ilk elden bilgi sahibi olan bir kişi daha var: onunla telefonda konuşan arkadaşı. Dedektif Garcia'nın araştırmaya devam etmemi istediği için bu kadar açık sözlü olduğumu hissediyorum. Ian ve Beth'ten polisin alamayacağı bilgileri alabilecek eşsiz bir konumda olduğumu bildiği için bu bilgiyi verdi.

Dedektif Garcia Tina'nın arkadaşının adını vermedi. Ama verebilecek birini tanıyorum.

Ben de erkek arkadaşı Pete'e mesaj attım:

Konuşabilir miyiz? Hemen cevap verdi:

Neden?

Onu yakalamasını umduğum oltayı atıyorum: Eğer bugün parkur yapacaksan, seninle Gateway'de buluşabilirim.

Onu ekranına bakarken hayal ediyorum, içinde bir şaşkınlık kabarıyor.

Yeni hobisini nereden bildiğimi sormasına fırsat vermiyorum. Hızlıca yazıyorum: İnsanları araştırmak benim işim. Bu konuda iyiyimdir. Ve Tina'ya gerçekten ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

İpuçlarının hepsi Pete'in arabasındaydı: bağciksız yeni görünümlü ayakkabılar, ince eldivenler, parktaki bir bankın üzerinden atlayan bir adamın logosunu taşıyan tişört ve Pete'in taze sıyrık ve çürükleri.

Onları tanıdım çünkü eski müşterilerimden biri Rockville'deki bir spor salonunda parkur dersleri alıyordu. Bir keresinde onun insan yapımı engellerin üzerinden atlayışını, takla atmasını, yuvarlanmasını ve zıplamasını izlemiştim. Ama Pete'in sakatlıkları göz önüne alındığında, kalın güvenlik yastıkları ya da koşum takımları olmadan merdivenler gibi doğal engelleri kullanıyor olması gerektiğini düşündüm. Ve bölgedeki açık hava parkurları için en popüler yer Gateway Park.

Oynadığım kumar işe yaradı. İhtiyacım olan bilgiyi almak için evimden çıkmama bile gerek kalmadı. Pete bir dakika sonra isteyerek verdi.

Yirmi beş yaşında bir Bethesda sakini olan Ashley Brown, Tina'nın ölmeden hemen önce konuştuğu arkadaşındır.

O gizli polis tanığı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Parlak ışıklı, kavernöz odaya adımımı attığım anda şakaklarımın arasında donuk bir zonklama oluşuyor. Düzinelerce çocuk çığlık , bağılıyor ve bir futbol sahası uzunluğunda birbirine bağlı elli trambolin üzerinde zıplıyor.

"Bayan Hudson?"

Gözlerimi, annesi onu yatıştırırken dökülmüş bir patlamış mısır torbasının üzerinde durup ağlayan küçük bir çocuktan ayırıyorum. Ashley Brown önümde duruyor, üzerinde agresif bir şekilde neşeli mavi ve kırmızı çizgili bir tulum, üzerinde *JUMP'a Hoş Geldiniz* yazan yuvarlak bir rozet ve güzel yüzünde yorgun bir ifade var.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler Ashley." Seslerin kakofonisi yükselirken yüzümü buruşturuyorum.

Ashley buna aldırıyor gibi görünüyor, ama kapısında *Parti Odası Bir* yazan büyük bir tabela olan yan odaya girmem için eliyle işaret ediyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve gürültünün çoğunu dışarıda bırakıyor. Oda tam bir felaket: Kirli kâğıt tabaklar uzun, dikdörtgen masayı çevreliyor ve buruşuk peçeteler yere dökülüyor. Meyve suyu kutuları yan yatmış, yapışkan kırmızı sıvıları kâğıt masa örtüsüne damlıyor. Bir sandalyenin arkasını mavi krema izleri kaplıyor ve cansız pembe bir balon tezgahın üzerinde harcanmış bir şekilde duruyor. Balonu suçlamıyorum.

"Birisi hasta olduğunu söyledi, bu yüzden bugün mola veremiyorum. Ama temizlik yaparken konuşabilirim." Ashley kullanılmış parti tabaklarını ve bardaklarını büyük bir çöp torbasına atmaya başladı.

Masanın diğer tarafına geçiyorum ve ben de çöpleri toplamaya başlıyorum. Bu kısmen kendimi Ashley'nin seviyesine indirmek için bir teknik; onun akranı gibi davranırsam açılma olasılığı daha yüksek olacaktır. Ama aynı zamanda ne olduğunu bildiğim için

Genç olmak ve yemek hizmeti sektöründe çalışmak ve başkalarının bıraktığı devasa pislikleri temizlemek zorunda kalmak gibi bir şey.

"Arkadaşınızı kaybettiğiniz için üzgünüm," diye başlıyorum. "Anladığım kadarıyla Tina'yla yakınmışsınız."

Ashley, içinde el değmemiş gibi görünen bir pizza parçası bulunan tabağı çantaya koyarken başını sallıyor. "Onu sadece bir yıldır tanıyordum ama evet, Tina en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Onun gitmesi çok kötü oldu, anlıyor musun?"

Saygılı bir şekilde bekledim. "Hiç işinden bahsetti mi?"

"Elbette. İkimiz de bölgedeki zengin ailelerin yanında dadı olarak çalışıyorduk; bu şekilde tanıştık. Ve ikimizin de tuhaf izin geceleri vardı - Pazar ve Pazartesi günleri, çünkü patronlarımız hafta sonu gecelerini boş geçirmek istiyorlardı. Yani evet, çok konuştuk."

Kaşlarımı çattım. Pete bu ayrıntıdan bahsetmemiştii. "Sen de mi dadılık yaptın?"

"Yatılı kalıyordum, bu yüzden bütün çeklerimi bankaya yatırdım. Anaokuluna giden basit bir çocuk. Sonra Tina öldükten sonra Bay Barclay'in bebeğine hamile olduğu haberi yayıldı ve birden yanında çalıştığım anne bana evde yoga pantolonu giymemem gerektiğini söyledi. Daha profesyonel giyinmemi istiyor. Kocasının etrafta olduğu her anı şahin gibi izliyor, beni kesip kesmediğini anlamaya çalışıyor. Sonra bir baktım, iki hafta önceden haberim var."

Ashley gözlerini deviriyor, sonra yan masadaki uzun Domino's kutularına doğru ilerliyor. "Pizza ister misin?"

Başımı salladım. "Daha yeni yedim ama teşekkürler."

İki turtayı çöpe atıyor, ardından kutuları geri dönüşüm kutusuna atıyor. "Burada mülakata girdiğimde sanki bu bir avantajmış gibi davrandılar: *İstediğin kadar pizza!* Şimdi kokusuna bile dayanamıyorum."

Masanın benim tarafımı temizlemeyi bitiriyorum ve köşedeki lavaboda bir süngerini ıslatıyorum, böylece sandalyedeki buzlanmayı silebiliyorum. Normalde sorularımı Rose ve ailesi arasındaki ilişki üzerine yoğunlaştırırdım. Ama araştırmamın odak noktası genişledi.

"Tina Rose hakkında ne hissetti?"

"Başlarda mı? Her şey harikaydı. Tina Rose için üzülmüyordu çünkü hiç arkadaşı yoktu. Önceki okulunda zorbalığa uğramıştı, bu yüzden Rollingwood'a transfer olmak zorunda kalmıştı."

Nefesimi tuttum. Bu da Rose o okuldan atıldığı için Barclays tarafından yaratılan başka bir örtbas hikayesi mi?

Ashley'nin dikkati, yerde kurumuş çikolatalı dondurma olduğunu umduğum bir leke yüzünden dağılıyor. Ona süngerini fırlatıyorum, o da eğilip temizliyor.

"İlk başta harika olduğunu söylemiştin," diye sordum.

"Evet, Rose Tina'ya hayrandı ve tam tersi. Sonra bir gecede her şey değişti."

Kıpırdamadan, her kelimeyi yakalamaya odaklanıyorum.

"Rose sanki başka bir çocuğa dönüşmüştü. Tina'nın annesi olmadığını haykırırdı. Tina'ya gitmesini ve bir daha geri gelmemesini söyledi. Tina için çok korkunçtu."

Rose'un bağırdığını hayal etmek zor. Sonra Beth Barclay'in, şefin mutfağında cam bir ölçü kabı kullandığını gördüğünde nasıl kültürlü, yumuşak dilli bir kadından vahşi gözlü bir bağırana dönüştüğünü hatırlıyorum. Ian da onu çalışma odasında ilk kez sorguladığımda değişmişti; güler yüzlü ifadesi bir maske gibi kayarak yüzündeki sert ifadeyi ortaya çıkarmıştı. Belki de ruh hallerini bir oyun destesindeki kartları çevirir gibi kolayca değiştirebilme yeteneği ortak bir aile özelliğidir.

"Rose neden Tina'ya sırtını döndü?" Ben soruyorum.

Ashley doğruldu ve yerleri süpürmek için bir süpürgeye uzandı. "Hiçbir fikrimiz yoktu. Tina neyin yanlış olduğunu anlayamıyordu. Bazen Rose tatlı davranıp ona sarılıyordu, sonra tekrar soğuyor ve Tina'ya onu rahat bırakmasını, ondan nefret ettiğini söylüyordu."

"Rose ne zaman değişti?"

Sorumu düşünürken süpürgesini sallıyor. "Umm... belki Tina ölmeden birkaç hafta önce."

Kafamda zaman çizelgesini çalıştırıyorum: Tina ve Ian'ın ikinci kez birlikte yattıkları sırada Rose'da bir değişim oldu. Ian bana bunun Tina'nın yatak odasında, Rose'un gizlice girmeyi sevdiği yatak odasında olduğunu söyledi. Rose babasıyla dadısının seks yaptığına tanık olmuş olabilir mi?

Köşedeki farası alıp eğilerek Ashley'nin süpürgesindeki pizza kabuklarını ve diğer döküntüleri topluyorum; sonra içindekileri çöp torbasına atıyorum.

Tekrar konuştuğunda sesi yorgun ve daha yaşlı geliyor. "Onu kullandılar- Beth ve Ian ikisi de. Zengin insanlar ben ve Tina gibi insanlara böyle yaparlar. Çocuklarına ve evlerine bakmamız için bizi işe alırlar ve *ailenin bir parçası* olduğumuzu söylerler - *bu* onların en sevdiği ifadedir çünkü onları gerçekçi gösterir - ama sorun çıktığı anda bizi işten çıkarırlar. Şimdi Tina gitti ve ben buradayım. Asgari ücret artı bahşış için çalışıyorum ama çoğu insan bahşış vermiyor."

Ashley genç ve güzel olduğu için kovuldu. Kızgın olmak için her türlü hakkı var.

"Caleb'i özlüyorum. O eskiden baktığım küçük çocuk. Okumayı öğrenmesine yardım ettim. Buzdolabımda onun çizdiği bir resim vardı. Ve şimdi onu bir daha asla göremeyeceğim."

Ashley temiz bir peçeteyle gözlerini siliyor.

"Ben de Tina'yı asla göremeyeceğim. İlk başlarda her hafta mavi ortancalar alırdım çünkü en sevdiği çiçektir. Onları bahçeden toplamayı ve odasına koymayı çok severdi. Sonra bir gün bir şey oldu ve ona mesaj atmaya gittim ve telefonumu elime alır almaz öldüğünü unuttuğumu fark ettim."

Ashley'nin iri kahverengi gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Geçen hafta ortanca almadım. Hafızamda kaybolup gidiyor."

Ailem öldüğünde duyduğum boş basmakalıp sözlerin hiçbirini tekrarlamıyorum. Bunun yerine, Ashley'nin kederine tanıklık ederek onu kabul etmeye çalışıyorum.

"Bu korkunç değil mi? Unutuyor olmam?" Sesi son kelimedede kesiliyor.

Başımı sallıyorum. "Keder bizi tüketebilir, bu yüzden başka şeylerle dikkatimizi dağıtmak doğal bir koruyucu mekanizmadır. Bazen mutlu ya da kızgın hissetmeniz ya da Tina'yı sık sık düşünmemeniz onun anısına saygısızlık ettiğiniz anlamına gelmez. Bu, hayatta kalmaya çalıştığınız anlamına gelir."

Ashley başını sallıyor. Bir süre sonra işine devam ediyor, kirli, vıcık vıcık masa örtüsünü çıkarıp çöp torbasına dolduruyor, ardından masanın yüzeyine temizleyici püskürtüyor. Birkaç kağıt havlu alıp masayı silmesine yardım ediyorum.

Tepedeki bir hoparlör çatırdıyor; ardından hafif manik bir ses bangır bangır bağırıyor: "Dikkat, Zıpızıplar! Emily'nin parti misafirleri, Parti Odası Bir'de toplanın."

pizza ve pasta on dakika içinde!"

Bilgi almak için fazla zamanım yok. Ashley'le daha sonra da konuşabilirim ama şu anda ham ve açık bir durumda. Bir dahaki sefere bu kadar açık olmayabilir. "Pete bana Tina'ya evde garip şeyler olduğunu söyledi. Sana bundan hiç bahsetti mi?"

Ashley dolaptan yeni bir kâğıt masa örtüsü çıkarıyor, ben de masanın üzerine sermesine yardım ediyorum. "Ah, evet." Titriyor. "Eğer Tina Ian'a bu kadar düşkün olmasaydı, işi bırakıp taşınırdı. O ev Rose gibiydi, başlarda çok mükemmeldi, sonra tüm kötü şeyler olmaya başladı."

"Bana belirli bir olaydan bahsedebilir misiniz?"

Ashley yukarı ve sola bakar - ki insanlar genellikle bir anıyı hatırlarken bunu yapar. Bazı araştırmacılar yalan söyleyen insanların yukarı ve sağa baktığına inanıyor. Elbette bu hipotezi bilen herkes testi geçebilir.

Ashley'den şüphelenmek için bir nedenim yok ama Charles'ın kariyerime başladığımda bana söylediklerini asla unutamam: Herkes yalan söyler.

"Küçük şeylerle başladı. Bazen Tina'nın eşyaları kayboluyordu. Ama mesela en sevdiği halka küpelerinden sadece biri. Sanki biri onunla dalga geçiyordu, onu kaybettiğini ya da alınıp alınmadığını merak etmesini sağlamaya çalışıyordu. Odasında her şey biraz garipti, bıraktığından farklıydı. Birinin eşyalarını karıştırdığından emindi. Ve sonra ürkütücü bir hal aldı. Bazen gece geç saatlerde büyükbabasının sesinin kendi adını söylediğini duyduğuna yemin ediyordu. Ama o birkaç yıl önce öldü."

"Bu herkesi sinirlendirir," diye yorum yapıyorum.

Ashley dolaptan bir yığın kâğıt tabak ve peçete alır ve masanın etrafında dönmeye başlar, hareket ettikçe yer ayarlarını yapar.

"Ve bir keresinde Tina dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Ian'ın yanından geçip onu arzulamasını sağlamak için seksi görünmeye çalışıyordu. Biri siyah diğeri kırmızı iki elbise denedi. Bana ikisinin de içinde olduğu selfie'lerini gönderdi. Ona siyahı beğendiğimi söyledim ve o da onu giydi."

Ashley şu anda masanın karşısında, masanın başındaki minyatür sandalyenin önüne bir tabak ve peçete koyuyor. "Tina birkaç saat sonra eve geldiğinde yatağının üzerinde bir not vardı."

Evde beni saran ağır dehşet duygusu sanki buharlı, kavrayıcı parmakları beni buraya kadar takip etmiş ve etrafımı sarıyormuş gibi aşağı iniyor. "Notta ne yazıyordu?"

"Kırmızı olanı giymeliydin."

Kalbim tekliyor. Tina yatak odasında yalnız olduğunu sanırken biri onu izliyordu.

"Notu kim yazdı?" Ben sordum.

"Bilgisayar kağıdına basılmıştı, bu yüzden herhangi biri olabilirdi."

Ashley bir tabak daha koyup masanın etrafında dönüyor. Bana yaklaşıyor.

"Tina Rose olabileceğini düşündü. Çünkü Rose onu hazırlanırken izlemeyi severdi. Tina ona dudak parlaticısı sürer, saçını yapar ve selfie çekerlerdi. Tina belki de Rose'un onu izlediğini düşündü ve notu şakayla karışık bıraktı. Ama bu onu ürkütmüştü. Neden yazmış ve basmıştı? Kendini uğursuz hissetti."

Evde kimseyi göremediğim zamanlarda bile gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimi düşünüyorum.

"Tina Rose'a sordu mu?"

"Planlamıştı. Ama Rose çok sıcak ve soğuk davranıyordu. Doğru zamanı bulamıyordu... Biliyor musunuz, Ian olmasaydı Tina'nın gerçekten taşınacağını düşünüyorum. Hamile olduğunu öğrendiğinde Beth'i onun için terk edeceğini umuyordu."

"Ian'a bebekten ne zaman bahsedecekti?" Ben soruyorum.

Ashley bana bir adım daha yaklaşıyor ve bir tabak daha koyuyor. "Öldüğü gün. Biz de bundan bahsediyorduk - o gece Ian'a söyleyecek ve boşanmayı teklif edecekti. Sonra, bana planını anlattıktan hemen sonra ayağı takıldı ya da düştü ya da... biri gelip onu itti."

Parti odası pırıl pırıl. Masa hazır. Şeffaf cam kapıdan, bir yığın Domino's kutusu taşıyan bir adamın bize geldiğini görüyorum.

Son bir soru soruyorum.

"Aklına gelen başka bir şey var mı - konuyla ilgili görünmese bile - bana söylemek istediğin?"

Bu soru genellikle insanlara göz ardı ettikleri bir detaydan ya da sezgiden bahsetme özgürlüğü verir. İnsanların bu kadar sık

En alakalı bilgileri görüşmelerimin sonuna saklıyorum.

"Çılgınca bir şey daha var," diyor Ashley. Masayı hazırlamayı bitirdi ve benden birkaç santim ötemde duruyor. Parfümünün baharatlı notalarının kokusunu alabiliyorum ve parmak uçlarından birinin açık mavi cilasına gömülü küçük parıltılı çipi görebiliyorum.

"Tina, Beth'in bu ilişkiden haberdar olabileceğini hissediyordu. Beth'in onu daha yakından izlediğini hissetti. Ve Beth onun üzerine gitmeye başladı. Tina'nın işleri berbat ettiğini, bir gün Rose'u okuldan yanlış saatte aldığını söyledi. Ama Beth ona saat değişikliğinden hiç bahsetmemiş. Sonra Beth, Ian, Harriet ve Rose aniden hafta sonu için gitmeye karar verdiler."

Ashley yine titriyor. "Geceleri o kocaman evde olmayı hayal edebiliyor musun? Tina hafta sonunu onunla geçirmemi istedi ama çalışmak zorundaydım. Ian'a aşık olduğu için Pete'den uzaklaşıyordu. Sonunda orada yalnız kaldı."

Bunun Tina için nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum. Gıcırdayan zeminler ve her odanın köşelerini kemiren karanlık gölgeler. Ağır mobilyaların ve perdelerin arkasındaki saklanma yerleri. Her şeye rağmen gerçekten yalnız olmayabileceğine dair o keskin, dikenli his. Birinin onu izlediğini.

"Gecenin bir yarısı Tina uyandı ve birinin eve zorla girdiğini düşündü. Bağırان adamlar duymuş. Tamamen çılgına dönmüş. Tam 911'i arayacaktı ki kapıdaki polis olduğunu fark etti."

Tüm nefesim ciğerlerimden fişkırıyor. Sersemlemiş durumdayım.

Ashley'nin sonraki sözleriyle daha da kötüleşti.

"Birisi polisi aramış ve gece 3 gibi Barclay'lerin evinde bir kadının yardım için çığlık attığını duyduğunu söylemiş. Tina birinin onu korkutmak istediğini düşündüğünü söyledi. Ona ne kadar savunmasız olduğunu göstermek için."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu bir tesadüf olamaz.

Birisi Tina'yı korkutmaya çalıştı. Şimdi beni ürkütücü bir devam filminde yedek karakter olarak değiştiriyor olabilirler.

Eğer evimde yardım isteyen bir kadının çılgılık attığını bildirmek için 911'i arayan bir komşu değilse, o zaman bunu kim yaptı?

911 aramasıyla ilgili bilgi talebinde bulunmayı planlıyorum, ancak raporun elime ulaşması otuz gün kadar sürebilir ve o zaman bile işe yarar bir bilgi olmayabilir. Aramayı her kim yaptıysa muhtemelen izini kaybettirmiştir.

Gina Markman, Rose için çok *zeki* demişti. Masum görünüşüne rağmen çok zeki. Rose, ailesinin onu silahlardan uzak tutma çabalarına rağmen silahları elde edebildi. Ailesinin okumasına izin vermediğini bildiğim bir kitabı ele geçirdi. Bir telefona ya da iPad'e erişimi olup olmadığını öğrenmeliyim. Muhtemelen ailesinin bilmediği bir telefona da.

Ne kadar de Rose'u tamamen göz ardı edemem. Onu hafife alamam.

Aklıma tüyler ürpertici bir düşünce geldi: Tina, birinin onun mekanında olduğuna ve eşyalarını karıştırdığına inanıyordu.

Geçen gün eve geldiğimde müzik setim kapalıydı.

Elektronik cihazlar her arızalanır, kendime sıkıca hatırlatıyorum. Bu bir hataydı.

Kolayca ürkebilen saf bir yirmi altı yaşında değilim. Hayalet seslerinden ya da gece gelen gıcırtilardan korkmuyorum.

Yine de pencerelerimin ve yarına kadar takılmayacak olan yeni ön kapımın kilitlerini düzenli olarak kontrol etmeye başlamayı planlıyorum.

Ashley'e teşekkür ediyorum ve parti odasından çıkıp oyun alanında koşuşturan yüzlerce çocuğun kaosu karışıyorum. Heyecanlı bağırırlar duvarlardan sekiyor; tiz sesler cırtlak cırtlak bağılıyor.

Çocukken yaşadıklarımın çok farklı bir evren.

★ ★ ★

Gençken sessizlik benim acımdı. Sessizlik aynı zamanda benim cezamdı.

Teyzem sessizliğimin bir seçim olduğuna inanıyor ve benden memnuniyetsizliğini göstermek için tercih ettiğı yöntem, kendi ilacım olduğuna inandığı şeyi bana tattırmaktı.

Yağmurlu bir günde okuldan eve geldim ve ayakkabılarımı çıkarmadan önce yeni paspaslanmış mutfak zemininde iki çamurlu ayak izi bıraktım.

Onları temizlemek için kâğıt havlu almak üzere lavaboya koştum ama teyzem gördü. İki ayak izi, iki gün boyunca bana bakmadığı ya da benimle konuşmadığı anlamına geliyordu.

Sekiz yaşındaydım.

Beni sarsan ceza değildi. Yaptığım kabahati gören teyzemin gözlerindeki memnun parıltıydı. Artık beni dışlamak için bir bahanesi vardı. Bana olan nefretinin bir kısmını göstermek için.

Teyzemin çocuğı yoktu ama sessiz, uysal bir adamla evliydi. Kötü bir adam değildi. Geceleri bana dokunmaz ya da el kaldırmazdı ama teyzemden korkardı. Belki de bu yüzden her hafta seyahat etmesini gerektiren bir satış elemanı olarak işe girmişti.

Ona göre, muhtemelen eve getirdiğı başıboş bir kedi gibiydim. İçime kapanıktım. Radarın altında uçtum. Başlarda ağlarsam, yastığıma ağlardım. Bir süre sonra ağlamayı bıraktım.

Uyum sağladım. O çorak ortamda nasıl hayatta kalacağımı öğrendim.

Annemin ölümünden birkaç ay sonra, sesim sanki hiç kaybolmamış gibi hızlı ve akıcı bir şekilde bana geri geldi. Teyzemin evinin yakınındaki bir parkta, kavisli plastik bir salıncakta oturuyordum, ellerim onu yukarıdaki direğe bağlayan zincir bağlantılarını kavriyordu, o sırada tasmaını sürükleyen çikolata rengi bir Labrador parka koştu ve tam önümde durdu, sakız pembesi dili dışarı sarkıyordu.

"Merhaba," dedim içgüdüsel olarak.

Sanki bir büyü bozulmuş gibiydi, sanki köpek kılık değiştirmiş bir sihirbazdı. Daha önce pek çok kez konuşmaya çalışmışım ama başaramamışım. Şimdi, hiç çaba harcamadan sesim geri gelmişti. Paslı bile gelmiyordu.

"Huck! Huck, seni serseri!" Kot şortlu ve puantiyeli tişörtlü genç bir kadın nefes nefese bize doğru koştu.

Tekrar kaçamasın diye Huck'ın tasmaına bastım.

" teşekkür ederim!" Uzandı ve ilmek sapını aldı.

Büyünün tutup tutmayacağını merak ederek ağzımı açtım. Tuttu da. Kelimeler ortaya çıktı: "Rica ederim."

Kadın ve Huck, kısa etkileşimimizin benim için ne kadar derin olduğunu asla bilmeden ayrıldılar.

Tekrar konuşabildiğimde bile okul daha kolay hale gelmedi.

Çocuklar farklılıkları algılar ve farklı ya da savunmasız olanlarımızı, sürüden en zayıf hayvanları ayıklayan yırtıcı hayvanların hesaplı acımasızlığıyla ayıklarlar.

Buna da katlandım. Dişlerimi sıkarak dayandım. Beni hiç ağlarken görmediler.

İşkencecilerim benim eğitim alanımdı.

En kasvetli zamanlarımda, sanki koruyucu bir melek beni izliyor ve bana parlak umut kırıntıları gönderiyormuş gibi hissettim. Annemin ölümünden kısa bir süre sonra, eski komşularımdan biri tarafından yas tutan çocuklar için iki haftalık bir kampa katılmak üzere burs için aday gösterildim ve seçildim. Danışmanların nezaketi acımı dindirmedi, özellikle de hiçbiriyle konuşmadığım için, ama yaralarım merhem oldu. Ve ilkokulun geri kalanında, okul danışmanı doğum günlerimde okuldan sonra kalmamı istedi. Benim için her zaman küçük bir pasta ve bir hediye hazırlardı; bir kitapçıdan cömert bir hediye çeki, güzel bir bileklik, bir CD çalar ve bir yığın CD. CD çaları odamda saklardım ve geceleri uyuyamadığımda gizlice kulaklığımı takar, müzikte teselli bulurdum. O anlar bana şamandıra gibi geliyordu; genç hayatımın karanlık ve çalkantılı okyanusunda yüzmeye devam etmeden önce dinlenmek için tutunabileceğim somut şeyler.

Çocukken defalarca hayal kırıklığına uğradım. Ama Rose'u hayal kırıklığına uğratmayacağım - ailesi yalan söylese ve her adımda benimle savaşa bile.

Rose tehlikedeysen, onu koruyacağım.

Rose'un kafası karışıksa ve yaramazlık yapıyorsa, onu sakinleştirmeye yardım edeceğim.

Ve eğer Rose derinden rahatsızsa - hatta tehlikeliyse - ona yardım getireceğim.

Günün geri kalanı için planım markete gitmek, ardından Rose'u waffle yemeğimiz için almadan önce biraz kestirmek, böylece onu gerçekte olduğu gibi görmeye başlayabilirim.

Ama bunların hiçbirisi olmuyor.

★ ★ ★

Ashley'i parti mekanında gördükten sonra eve dönerken telefon geldi.

"Rose kayıp!" Beth'in sesi saf panikti.

"Ne oldu?" Arabayı en soldaki şeride çekip Barclay malikânesine doğru dönmeye hazırlanıyorum.

"Onu erken mi aldın?" Beth ağzından kaçırıyor.

"Hayır, sana söylemeden bunu asla yapmam. Onu en son ne zaman gördün?"

"Bir saat önce Phillip'le piyano dersini bitirdi, sonra da odasına kitap okumaya gitti. Kaçmaması gerektiğini biliyor-"

Rose kaybolmadan önce Zayıf Adam evdeydi. Rose'un kaçması için bir şey söyledi mi ya da yaptı mı?

Karşıdan gelen trafikte bir mola var. Direksiyonu sola kırıyorum ve boş şeritte hızla ilerliyorum.

"Harriet'le birlikte olabilir mi? Atlarla birlikte olup olmadığını kontrol ettiniz mi?" Ben sordum.

"Hayır, Harriet burada bizimle. Rose da atların yanında değil; ilk baktığımız yer orasıydı."

Dilsiz bir çocuk, olası bir cinayetin binada kaybolmuştur.

"Polisi ara." Kelimeler içimden fırladı, doğrudan ve içgüdüsel.

Beth ilk kez tereddüt eder. Sesi . Modüle edilmiş Beth şimdi tekrar kontrolde.

"Görüyorsunuz, polis son zamanlarda buraya çok fazla geldi. Eğer Rose bir yere kıvrılıp uyuyakalmışsa..."

Çocuğunun güvenliği yerine görünüşe öncelik veriyor. Telefonu kapatıp gaz pedalına daha sert bastığımda yüzümün yandığını hissediyorum.

Trafiğe , on dakikadan az bir sürede orada olurum. Ben sekiz buçukta varıyorum.

Garajın yanındaki her zamanki yerime park etme zahmetine girmiyorum; evin mümkün olduğunca yakınına çekiyorum ve dışarı fırlıyorum. Üzerimde eski bir kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört var ve saçlarım sabah koşumdan sonra havayla kurutulduğu için biraz dağınık.

Ama Beth'in aksine, şu anda dış görünüşle hiç ilgilenmiyorum.

Eve doğru koştum ve ön kapıya vurdum. Ian bir an sonra kapıyı açtı, yüzü endişeliydi.

"Bakmaya yardım etmek için buradayım." İtiraz etmesine fırsat vermedim. Onu geçip eve giriyorum.

"Tina'nın odasını kontrol ettin mi?"

Ian başını sallar. "Orada değil. Belki uyuyakalmıştır diye yüksek sesle adını bağırdım. Ona bir yere sıkıştığında görebileceği her şeye vurmasını söyledim. Bilmiyorum-"

Sözünü kestim.

"Rose'un cep telefonu var mı?"

"Hayır." Pantolonunun cebini yokluyor. "Oyun oynamak için benimkini ödünç alıyor ama burada var."

"Ahırda saman balyaları var mı? İçine girip saklanabileceği yerler? Tırmanabileceği ağaçlar var mı?"

Ian'ın vücudu çöküyor. "Bütün paltoları burada. İçeride olması gerektiğini düşündük."

Dışarısı yaklaşık kırk beş derece, ama Rose birkaç kat giyer ve rüzgârdan uzakta rahat bir yer bulursa yeterince rahat edecektir.

Ian ceketini almak için dolaba uzanmaya başladı bile. Harriet'in bastonunun döşeme tahtalarına vurma sesi beni onun gelişinden haberdar ediyor. Harriet bana bakıyor ama tek selamlaması keskin bir baş sallamadan ibaret.

Harriet, "Aşağıda değil," diye bildirdi. "Her yere tekrar baktım, duş perdemin arkasına bile."

"Stella her şeye rağmen dışarıda olabileceğini düşünüyor." Ian kemerli mutfak kapısına doğru yürümeye başlamıştı bile. "Bir çalının altında ya da bir ağacın içinde. Belki de ahırda küçük bir yer yapmıştır."

Beth de bize katılmıştı. "Stella-geldiğin için teşekkür ederim."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap vermedim. Aceleyle arkadan çıkıyoruz, Harriet grubumuzun arkasını getiriyor.

Yeni veranda henüz döşenmedi, ancak temeller döküldü ve toprak düz ve pürüzsüz. Şu anda etrafta hiç işçi yok ve içeri girdiğimde temizlikçiyi de görmedim. Belki bugün izinlidir.

Tıpkı Tina'nın düşerek öldüğü zaman olduğu gibi, Barclay ailesi dışında ev çoğunlukla boştur.

Güneş gökyüzünde alçalıyor. Yakında alacakaranlık olacak. Arazide küçük bir kızın saklanabileceği düzinelerce yer var. Her çalı, çırpı, ağaç ve karanlık köşe bir olasılık sunuyor.

Ian koşmaya başlar ve ahırlara doğru ilerler.

Beth, Rose'un adını tekrar tekrar haykırıyor, ince, yüksek sesi havaya karışıyor. Yan bahçeye doğru yöneliyor.

Tekrar hissettiğimde Ian'a yetişmeye çalışıyordum. İzlendiğimi hissediyorum.

Harriet'in bakışlarını yakalamayı umarak etrafımda dönüyorum. Ama Beth'i takip ediyordu. Bana doğru bakmıyor.

Sonra bir şey beni yukarı bakmaya zorluyor, gözlerim mutfak kapılarının ve ikinci kattaki salon penceresinin önünden geçiyor.

Üçüncü katta, Tina'nın çarptığı pencerede küçük bir figür var. Yüz hatlarını seçemesem de kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Işık kıvırcık kızıl saçlarında parıldıyor.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Diğerlerine seslenmiyorum ya da Rose'u bize gelmesi için çağırmiyorum.

İçgüdülerim beni yönlendiriyor. Beni eve geri götürüyor. Hızımı eşit ve hareketlerimi küçük tutuyorum, ama kimse yönümü değiştirdiğimi fark etmiyor. Aramaya çok odaklanmışlardı.

Mutfağa giriyorum ve merdivene doğru ilerliyorum. Sanki Rose beni çağırıyor gibi hissediyorum. Sanki ortaya çıkışı beni yalnız görmek istediğine dair bir işaret.

İlk katı aceleyle çıktım ve koridora döndüm. Hangi kapının tavan arasına çıktığını bilmiyorum, bu yüzden doğru kapıyı bulana kadar biri misafir yatak odası, diğeri banyo için olmak üzere iki kapı açıyorum.

Tavan arası merdivenleri sıkışık ve dar, tavan ise o kadar alçak ki başımı eğmek zorunda kalıyorum. Ama en üst basamağı çıktığımda, alan açılıyor.

Eğimli, koyu panelli duvarların altında, Pete'in gönderdiği videoda gördüğüm mavi-beyaz yorganlı kraliçe yatak var. Karşı duvarda uzun bir şifonyer, bir okuma koltuğu ve ona uygun bir sedir, komodin ve düğümlü bir halı var.

Mekan bir otel odası kadar kişiliksiz. Burada bir zamanlar hayat dolu genç bir kadının yaşadığına dair hiçbir iz yok.

Ve Rose'dan iz yok.

Bir an için bu mekânı olması gerektiği gibi hayal ediyorum: Tezgahın üstü renkli makyaj kavanozlarıyla, dolap güzel kıyafetlerle dolu. Masanın üzerinde bir küme fotoğraf. Komodinin üzerinde açık duran bir kitap. Havayı koklayan parfüm.

Bitişikteki banyoya giriyorum. Pençe ayaklı küvet boştu. Rose'a usulca sesleniyorum, sonra lavabonun altındaki büyük dolabı kontrol ediyorum. Bir adım atıyorum.

Yatak odasına dönüp dolaba baktım, sonra eğilip yatağın altına baktım.

Her şey, Tina'ya dair tüm kanıtlar temizlenmiş gibi titizlikle temizlenmiş.

Odaya tekrar bakıyorum ve duvarlara neredeyse kusursuz bir şekilde karışan iki küçük kapı fark ediyorum. Sadece koyu renk düğmeleri ve menteşeleri varlıklarını ele veriyor.

Eğildim ve ilkini açtım. Yarım düzine bavulun bulunduğu bir depolama alanı ortaya çıkıyor. Rose'un çantalardan birinin arkasına emin olmak için eğiliyorum; sonra ikinci kapının arkasını kontrol ediyorum. İnsanların bayram süslerini ya da eski giysileri saklamak için kullandıkları türden büyük bir plastik kutu var.

Bir çocuğu içine kapatacak kadar büyük. Kapağa uzanırken içimi istemsiz bir titreme kaplıyor.

Açması zor ama açtığımda içinde katlanmış havlular, çiçekli çarşaflar, bir battaniye ve bir banyo paspası olduğunu görüyorum.

Barclays bu eşyaları Tina'ya taşıdığında vermiş olmalı. Polis bu odadaki soruşturmasını tamamladıktan sonra, birisi her şeyi paketlemiş olmalı.

Çöp kutusuna uzanıyorum, belki dibinde başka bir şey vardır diye etrafı yokluyorum. İşaret parmağım bir keskinliğe değiyor ve elimi geri çekiyorum. Cildime neyin battığını görmek için yastığı ve havluları kaldırıyorum.

Tek bir altın halka küpe. Tıpkı Ashley'nin bahsettiği gibi.

Uzanıp elime alıyorum. Metal sanki yakın zamanda birinin tenine değmiş gibi sıcak hissettiriyor.

Bu eski, gıcırdayan evle ilgili bir şeyler içimde ürpertici hisler ve düşünceler uyandırıyor. Mantıklı zihnim savaşıyor; kendime elimin soğuk olduğunu ve bu yüzden metalin sıcak hissettirdiğini söylüyorum.

Eğer Tina küpeyi kaybettiye ve odasını temizlerken bulduysa, neden diğer eşyalarıyla birlikte annesine geri vermedi ya da çöpe atmadı? Altın sahte ve üzerine serpiştirilmiş küçük elmas benzeri kristaller de öyle, yani değerli olduğu için saklanmış gibi görünmüyor. Beth ya da Harriet asla böyle bir şeye sahip olmazdı ve Rose'un kulakları delik değil.

Tina'nın olduğuna eminim.

Bu küpenin neden bir çöp kutusunun dibinde saklı olduğuna dair aklıma gelen tek bir neden yok.

Tabii bir tür ödöl olarak saklanmadıysa.

Kasnağı cebime sokuyorum, sonra kutunun içindekileri yerine koyuyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Gidip Rose'u bulmalıyım. Ama önce aceleyle arka bahçeye bakan pencereye gidiyorum. Bu alanı bir daha asla inceleme şansım olmayabilir.

Pencere yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve belki de iki buçuk metre genişliğinde. Çok alçakta, yerden sadece bir ayak kadar yukarıda. Sağlam pleksiglas artık çerçeveyi dolduruyor ve ortasına bir güvenlik çubuğu yerleştirilmiş olsa da, yakınında olmak beni derin bir tedirginlikle dolduruyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, sonra aniden dönüyorum ve Tina'nın son hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum.

Onu şiddetle çarpmasına ne sebep oldu?

Telefonumu çıkarıp bölgenin videosunu ekiyorım; sonra Tina'nın yatak odasını filme alıyorum. Ancak tüm alanı görüntüledikten sonra ikinci kattaki koridora iniyorum.

Rose'un yatak odasının kapısı açık.

Birkaç dakika önce koridordan geçtiğimde de böyle miydi hatırlamıyorum. İki kez vurdum, bir süre bekledim, sonra iterek açtım.

Déjà vu üzerimden geçti.

Rose elinde *Green Gables'ın Anne'ini* tutuyor. Bileklerini beyaz ahşap masasına dayama şekline kadar, onunla ilk tanıştığım zamanki pozisyonunun aynısı.

Beni kabul etmiyor - ilk karşılaşmamızın bir başka yankısı. Yanına gidip ömeliyorum, böylece göz hizasına geliyorum.

"Rose, seni gördüğüme çok sevindim," diyorum nazikçe. "Sana yardım etmek istiyorum. Benimle paylaşabileceğin bir şey var mı?"

Kalemler ve okul defterleri hâlâ masasının bir köşesinde, küçük bir beyaz tahta ve üzerine iliştirilmiş keçeli birlikte duruyor. Belki Rose bir mesaj yazar. Ya da belki ben sorular sorarım ve o da başını sallayarak ya da sallayarak cevaplar verir. İletişimimizi güçlendirmek için her şeyi yaparım.

Ama Rose gözlerini kitabından ayırmıyor.

Hızlıca bir göz atıyorum, çünkü artık sayfa başlıklarındaki başlığı ve yazarı okuyabilecek kadar yakınım.

Yanımdaki Yabancı kayboldu. Doğru roman toz kapağına geri döndü.

Midem bulanıyor. Rose odasına girip eşyalarını karıştırdığımı biliyor mu? Gerçek suç kitabının ve fotoğrafın bulunduğu zarfın üzerinde bir kan lekesi bırakmıştım; bu da onun özel alanını araştırdığımın açık bir kanıtıydı.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi Rose kitabını kapatıyor. Yavaşça sandalyesinde kayıyor ve gözlerimle buluşuyor.

değil; içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Görünüşü ve odasıyla ilgili her şey ilk tanışmamızın ürkütücü bir kopyası gibi. Ama şaşırtıcı bir fark var.

Önceden Rose'un gözleri boş bakıyordu. Şimdi ise öfkeyle yanıyorlar.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bir dakika sonra Beth'in aşağıdan gelen çılgın sesini duyuyorum.

Rose'la iletişim kurmak için ne kadar çaresiz olsam da annesini görmezden gelemem. Koridora çıkıp sesleniyorum, "Rose odasında. Onu az önce buldum."

Beth merdivenlerden uçarak çıkmalı çünkü saniyeler içinde varıyor.

"Rose! Çok endişelendik!" Kollarını kızına doluyor.

Rose kucaklaşmanın içinde erimiyor ama kabullenmiş gibi görünüyor. "Bunca zamandır burada mıydın?" Beth soruyor.

Rose başını sallıyor. Bu gerçeğin bir versiyonu -Rose teknik olarak üst kattaydı- ama ikimiz de onun sadece odasında olmadığını biliyoruz.

"Seni nasıl kaçırdık bilmiyorum!" Telefonunu almak için cebine uzandığında Beth'in rahatladığı görülüyor. Konuşması kısa sürer: "Odasında... Hiçbir fikrim yok... Tamam."

Beth telefonu kapattı ve bana döndü.

"Onu nasıl buldun?" Sesinin tonu sorusunun ortasında keskinleşiyor ve suçlayıcı bir hal alıyor. "Onun dışarıda olduğunu düşünen sendin."

Ben de gerçeğin bir versiyonunu anlatıyorum. "Pencerede bir hareket gördüğümü sandım ve kontrol etmek için geri geldim."

Göz ucuyla Rose'un bana baktığını fark ediyorum. Bakışlarına karşılık verdiğimde yüzümü inceliyor. Ben de aynısını yapıyorum. Yüz ifadesi kaskatı. Sanki gördüğüm kızgın kız, bir vitrin sahibinin metal bir güvenlik ızgarasını aşağı çekmesi gibi, aşılmaz bir kalkanı aşağı çekmiş gibi.

Aşağıda ayak sesleri duyuyorum, sonra Harriet'in sesi. "Rose?"

Beth elini kızına uzatır. "Gel. Eminim baban ve büyükannen iyi olduğundan emin olmak için seni görmek istiyorlardır."

Rose başını sallar ve eliyle kitabını işaret eder.

"okuyabilirsin. Büyükannem için merdivenleri çıkmak zor.

Bir dakikalığına aşağı gel."

Rose itaatkâr bir şekilde ayağa kalkar ve annesinin elini tutar.

Sonra Beth bana açık bir mesaj gönderdi. Koridora doğru yürüdü ve yatak odasından çıkmamı bekledi. Çıktığımda, abartılı bir hareketle kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Evimizde mahremiyete önem veririz," diyor Beth sıkıca gülümseyerek.

Beth belli ki Rose'un odasına yalnız girdiğimi biliyor. Harriet ona söylemiş olmalı.

Beth ve Rose'u aşağıya kadar takip ediyorum, ayakkabımdaki keskin bir çakıl taşı kadar kot pantolonumun cebindeki hassas metal halkanın da farkındayım.

★ ★ ★

Bir saat sonra, Waffle House'daki bir kabinde Rose'un karşısında oturmuş, genç müşterimin koyu mor bir boya kalemi almasını ve kağıt yer minderinde kelime arama bulmacasına başlamasını izliyordum.

Onu buraya getirmek neredeyse imkansızdı.

Beth bana Rose'un öğleden sonra yaşadığı stresten sonra evde sakin bir akşam geçirmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Stresli olanların sadece yetişkinler olduğunu belirttiğimde, Ian araya girerek Rose için her şeyin çok hızlı geliştiğini ve beni tanımak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Yemeğimizin amacının da tam olarak bu olduğunu söyledim.

Sonunda, epeyce bir pazarlıktan sonra Rose'u doksan dakika içinde eve getirmeyi kabul ettim. O zaman bile Harriet yine bir nöbetçi gibi ön kapıda durdu ve Rose'a her zamankinden daha sert bir sesle, döner dönmez onunla Çince karakterler üzerinde çalışmayı dört gözle beklediğini söyledi. Arabama vardığımızda ve Rose'un arka koltuğa geçmesine yardım etmeye gittiğimde, Harriet'in hâlâ bizi izlediğini fark ettim.

Şimdi nihayet müşterimle yalnızım.

Onun ölçüsünü almaya başlamanın zamanı geldi.

"Rose, bu menü çok büyük." Çift taraflı, lamine edilmiş sayfayı kaldırıyorum. "Her şeyden birer tane alalım mı?"

Rose başını kaldırmıyor. Yüzünü inceliyorum, kirpiklerinin saçlarıyla aynı ateş kırmızısı tonunda olduğunu fark ediyorum.

"Sanırım Nutella waffle'ı tercih edeceğim. Eğer hiç yemediyseniz, lezzetli bir çikolatalı fındık ezmesidir."

Rose'un boya kalemi kâğıt menü üzerinde birkaç kalın çizgi oluşturarak bulmacasındaki harflerin çiziyor.

Garson kız geldi. "Karar verdiniz mi hanımlar?"

"Buzlu çay iyi olurdu." Ian'ın bana Rose'a arada sırada ikramda bulunmam konusunda söylediklerini düşünüyorum. "Kök birasına ne dersin Rose?"

Tepki yok.

Garson önce Rose'a, sonra da bana bakıyor, gülümsemesi yüzünden uzaklaşıyor.

"Kök birası alacağız," diyorum. "Bir tane Nutellalı, bir tane de taze çilekli waffle alabilir miyiz?"

"Waffle'ınızın yanında krem şanti ister misiniz?" diye soruyor garson kız.

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

Sonraki birkaç dakikayı Rose'un dikkatini çekmek için farklı taktikler uygulayarak geçirdim. Onunla ilk tanıştığım zamankinden farklı hissediyorum. Önceden mesafeliydi. Şimdi ondan yayılan düşmanlığı hissedebiliyorum.

Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim, bana bakmasını sağlayamıyorum. Yer minderinin üzerine eğilmiş, harfler tamamen yok olana kadar pastel boyasıyla çizgileri kalınlaştırıyor.

İçeceklerimiz ve yemeklerimiz teslim edildiğinde Rose, kelime araması üzerinde çalışmaya devam edebilmek için yer minderini waffle'ının altından çekip çıkarıyor.

Waffle'ımdan bir parça kesip ona ikram ediyorum. Altın sarısı kahverengi ve çıtır çıtır görünüyor, üzerinden erimiş Nutella damlıyor. "Biraz ister misin?"

Rose ilk kez bana bakıyor.

Teklifimi düşünür gibi oldu, sonra elini uzattı. Ama onun için kestiğim parçayı kabul etmek yerine, kolunu kök birası bardağına daldırıyor ve içindekileri masaya ve kucağıma sıçratıyor. Bardak masadan yuvarlanıp yere düşüyor ve bir düzine parçaya ayrılıyor.

Buz gibi sıvının şoku nefesimi kesiyor ve sıçramama neden oluyor.

Garson kız elinde bir avuç peçeteyle koşarken yakındaki birkaç müşteri dönüp bakıyor.

Garson kız yerdeki soda birikintisini temizlemek için eğilirken ben de üzerimi siliyorum. Bir süre sonra elinde süpürge ve faraşla bir komi geldi.

"Dağınıklık için özür dilerim," diyorum onlara.

Rose izliyor. Yüz ifadesini gördüğümde buna inanamıyorum.

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

Bir vuruş sonra Rose'un etrafının potansiyel silahlarla çevrili olduğunu fark ettiğimde vücudum kıvrılıyor - yere düşen cam kırıkları ve tabağındaki bıçak.

Sonra Rose'un başka bir cam hançer almasının mümkün olmadığını fark ettim. Oturduğu yerden kımıldamadı. Ve hafif tırtıklı, kör gümüş bıçağı hâlâ masanın üzerinde duruyordu.

Tabii ki mücevher kutusunda çok daha keskin aletler var. Ve Rose'un paltosunun cepleri var. Bir şeyler getirmiş olabilir.

O sadece küçük bir kız. Harriet'in sözleri zihnimde yankılanıyor.

Rose'un sorunlu olduğu açık ama beni bu kadar tedirgin eden kendi geçmişim ve çözülmemiş travmalarım, diyorum kendi kendime. Kot pantolonum yapış yapış ve soğuk bir şekilde üzerime yapışıyor ve halka küpenin artık çantamın iç cebinde olduğuna seviniyorum.

Tekrar Rose'un karşısına oturdum ve konuyu doğrudan ele almaya karar verdim. Rose genç olabilir ama zekâsı gelişmiş. Ve gerçek şu ki, başka seçeneğim kalmadı. "Bana kızgın olduğun çok açık Rose. Ve belki de bana tam olarak güvenmiyorsun. Ama umarım senin için en iyisini yapmaya çalıştığımı anlıyorsundur."

Rose pastel boyasını bıraktı ve başını kaldırdı. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Ashley'nin sözleri aklıma geliyor: *Sanki başka bir çocuğa dönüştü.*

Şimdi yine oluyor. Sadece birkaç gün önce tanıştığım kibar, utangaç kız ortadan kayboldu.

Rose benden nefret ediyor gibi görünüyor. Sanki içinde bir şalter gibi.

Elindeki kağıdı bana doğru itiyor. Bulmacadaki harflerin neredeyse tamamı kaplanmıştı.

Sadece birkaç tane kaldı. Bulmacanın içine dağılmışlar, bu yüzden onları anlamlandırmam biraz zaman alıyor.

Bunu yaptığımda, bir mengene göğsümü sıkıyor.

Rose bana kendi mesajını yarattı. Tina'nın ölmeden birkaç gün önce aldığı mesaja benziyor.

Harfler *GO AWAY* yazıyor.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Bu gece Charles'ın evinde olmayı beklemiyordum.

Parçalanmış ön kapım ve merdivenlerime vuran polis ayak seslerinin yankılarıyla evde kalmaya ve sadece kendime bile duruşumu pekiştirmeye niyetliydim: Bu davadan korkmayacağım.

Ama Rose'u bıraktıktan birkaç dakika sonra Charles aradı. Sesimi duyar duymaz bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Ona ön kapımın harap olduğunu söylediğimde, beni misafir odasında kalmaya davet etti.

Bu gece yalnız olmamanın bir rahatlama gibi gelmesinden nefret ediyorum. Hizmet etmekle yükümlü olduğum dokuz yaşındaki bir kız çocuğunun beni bu kadar sarsmış olmasından.

Rose'un mesajı, iki basit kelimenin içine yerleştirilmiş çirkin bir kod gibi hissettiriyor.

Waffle House'daki yüz ifadesini görüp duruyorum. Ama gözlerinde çalkalanan öfke ve kızgınlık değil. Gazozu kucağıma sıçradığında yaşadığım şok ve rahatsızlığa gülümseme şekliydi.

Sanki oynadığımızın farkında olmadığım bir oyunu kazanıyormuş gibi. İlk tanıştığımdan tamamen farklı bir çocuk gibi.

Charles'ın Chevy Chase, Maryland'deki görkemli Tudor'una vardığımda, Charles'ın oturma odasında bir tabak peynir ve kraker ile en iyi tek malt viskisinden iki bardak bekliyor.

Charles'ın tercih ettiği berjer koltuğun karşısındaki derin kanepeye gömölüp ayaklarımı altına alıyorum. Akşam serinledi ve gazlı şöminede mavi altın alevler dans ediyor. Viskiye yudumluyorum, boğazımın arkasında hoş bir yanma hissediyorum.

Charles'ın evine daha önce bir düzine kez gittim ve hatta burada onunla ve eşiyle akşam yemeği yedim, bariz duygusal mesafe nedeniyle biraz rahatsız ediciydi. Sıradan ve zarif evleri

değişmemiş: Mobilyalar, perdeler halılar sıcak tonlarda ve zengin dokularda yapılmış ve kitap rafları ağır hukuk ve edebiyat ciltleriyle dolu.

Charles'ın gözleri sabit bir şekilde bana bakıyor, tuzlu ve biberli kaşlarının arasında bir karık derinleşiyor.

Charles ile yıllar boyunca davalarım hakkında konuştum, ama daha önce hiç birine bu kadar yatırım yapmamıştı.

Nedenini biliyorum. Çünkü Rose'da beni görüyor. Ben de öyle sanmışım.

Ama ben çocukken farklıydım. Dehşet içindeydim, kendi bedenimin kabuğunda saklanıyordum. Birinin bana yardım etmesi için umutsuzca minnettar olurdum.

Ağzımı açtığımda, içimde sessizce evirip çevirdiğim soru ortaya çıkıyor: "Sizce çocuklar kötü doğabilir mi?"

Charles bir krakere uzanır ve üzerine bir dikdörtgen peynir koyar. Bir ısırık alıp çiğnedikten sonra peçeteye ağzını siler.

Onu beni ertelediğini ya da görmezden gelmediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Derin derin düşünüyor. Bir yargıç olarak, dikkatlice düşünülmüş açıklamalar yapmaya alışkındır. Kelimelerin algıları şekillendirme gücünü anlıyor.

Charles sonunda, "Çok nadir durumlarda, evet," dedi.

"Sanki iki farklı kız gibi." Ateşin sıcaklığına rağmen kollarımı kendime doluyorum. "Uysal ve travma geçirmiş, sonra öfkeli ve kindar. Eski bir videoda gördüğüm Rose'u da sayarsan üç kız - o zaman yaramaz görünüyordu."

Charles krakerini bitiriyor ve viskisinden bir yudum daha alıyor. Onun sakin ve kararlı yapısı benim dağınık duygularımı yatıştırıyor.

"Görünüşe göre onu bir şüpheli olarak görüyor olabilirsiniz. Haksız mıyım?" Başımı salladım, bir utanç hissettim. Sanki Rose'u hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

Çocuklar öldürür. Olur böyle şeyler. Bazen kazara, bazen de kasıtlı olarak. Yıllar önce İngiltere'de on yaşında bir kız çocuğu küçük bir çocuğu boğarak öldürdü. Ve Illinois'de dokuz yaşındaki bir çocuk, mobil evlerinde uyurken birkaç aile üyesinin ölümüne neden olan yangını kasten çıkarmaktan suçlu bulundu.

Başından beri Rose'u bir katille yaşamaya göndermekten korkuyordum.

Rose'un velayetinin hangi ebeveyne verileceğini seçerken, *onları da* bu kadere mahkum edebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Aklım gittiği yoldan geri dönüyor. Rose'u henüz herhangi bir varsayımda bulunacak kadar iyi tanımıyorum.

Charles'a Rose'un okuldan ayrılmasının gerçek nedenini ve Bundy kitabını nasıl sakladığını anlatıyorum. Birkaç soru sordu ve Barclay'lerden herhangi birinin Tina'yı öldürmüş olabileceği konusunda bir sonuca varmak için çok erken olduğunu kabul etti.

Sonra konuşmamı değiştirmek istediğimi hissetmiş gibi görünüyor.

"Davadaki parayı ne kadar yakından incelediniz?" diye soruyor.

"Sadece yüzeysel olarak. Ian'ın evlilik sözleşmesine itiraz etmediğini doğruladım. Beth evliliğe getirdiği her şeyi alacak, Ian şirketine sahip olacak ve evin satışından elde edilen geliri paylaşacaklar. Her ne kadar sonunda evden zarar etseler de, anlıyorum."

Charles başını sallar. "Yine de, eğer Ian'a Rose'un tam velayeti verilirse, nafaka ödenmesi gerekecek."

O haklı. Eğer Rose şu anki özel öğretmen, aktivite ve tatil seviyesini korursa, bu önemli bir miktar olabilir. Başkentte son derece varlıklı bir çiftle ilgili olarak üzerinde çalıştığım bir davada, kadın nafaka almadı ama ayda 80.000 dolar nafaka aldı.

Omuz çantamda bulunan dizüstü bilgisayarımda tüm mahkeme belgelerinin kopyaları var. Bu davanın başında onları gözden geçirdim. Ancak bazen bilgiye yeniden bakmamız gerekir. Yeni bir bağlam verildiğinde, durumlar, sayfanın açısına bağlı olarak farklı görüntüler ortaya çıkaran optik illüzyon tilt-kart kitapları gibidir.

Charles'a "Bu konuyu daha derinlemesine araştıracağım," dedim.

"Kapınız tamir edilene kadar misafir odasında kalabilirsiniz. Arkadaşlık hoşuma gider. Ve dava hakkında konuşmaya devam edebiliriz."

Sesindeki bir nota duraksamama neden oldu.

Kendimi yüzük parmağını kontrol ederken buluyorum. Altın alyansı hala orada.

Charles karısının ne kadar süre uzak kalacağından bahsetmedi. Geçen ay yemek yediğimizde karısının oğullarından birini ziyaret ettiğini hatırlıyorum.

Şimdi evde ne kadar zaman geçirdiğini merak ediyorum. Belki de çocukları gittiği için onları birbirine bağlayan hiçbir şey kalmamıştır.

Bakışlarım parlak ahşap şöminenin üzerindeki çerçeveli aile fotoğrafına kayıyor. Daha önce de görmüştüm, Charles'ın oğullarının kendisi gibi uzun boylu ve yakışıklı, karısının ise gülümseyen ve zarif olduğunu fark etmiştim. Şimdi yeniden bakıyorum, yeni bir bakış açısı için zihnimdeki görüntüyü eğiyorum. Charles'ın karısı kollarını, fotoğrafta onlu yaşlarının sonlarında görünen iki oğluna dolamış. Üçü birbirine bağlı. Kimse Charles'a dokunmuyor.

Ailelerindeki kopuşun nedenini bilmiyorum. Charles bana sadece çocukları küçükken farklı bir adam olduğunu ve büyük hatalar yaptığını söyledi. Ailesinin onu asla tam olarak affetmeyeceği kadar büyük hatalar.

Şimdi merak ediyorum: Annem yaşasaydı, babamın ölümünden sonra bana yaşattığı tüm travma için onu affedebilir miydim?

Bunu söylemek mümkün değil, ancak temizlense ve yeni bir ilişki kursak bile, ikimizin de sonsuza dek kalıcı bir yara izi kalacağından şüpheleniyorum.

Daha önce aklımın Charles'ın ailesiyle ilişkisini neyin kopardığı ihtimalinde dolaşmasına hiç izin vermemiştim. Bir şekilde Charles'a sadakatsizlik gibi geliyordu.

Şimdi merak etmeden duramıyorum. Belki de ihanet sadakatsizlikti.

Charles'ı beni incelerken yakalıyorum ve sanki bir şekilde aklımı okumuş gibi kızarıyorum.

"Araştırmak istediğim başka bir şey daha var," diye ağzımdan kaçırıyorum. Ve bunu söylediğimde hem şaşırtıcı hem de kaçınılmaz geliyor. Dedektif Garcia ile görüştüğümden beri bu karara doğru ilerliyordum. Belki de küçük bir kızken, şafağın grenli ışığında annemi uyandırmak için umutsuzca uzandığımdan beri buna doğru ilerliyordum.

"Annem ve nasıl öldüğü hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum." Charles'ın tepkisi beni şaşırttı. Gülümsüyor.

Charles'ın pek çok gülümsemesine maruz kaldım. Gurur, üniversiteden ve hukuk fakültesinden mezun olduğumda. Düğünümde benimle koridorda yürüdüğünde sevinç.

Bu sonsuz bir şefkatten oluşuyor.

"Bilmeyi hak ediyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "şimdiye kadar kendini bu bilgiye hazır hissetmemeni anlıyorum. Ama bunu tüm hayatın boyunca taşımak sana hayal bile edemeyeceğın kadar ağır geldi. Gerçeğı bilmek bunu kolaylaştırmayabilir. Ama seni özgürleştirebilir."

Sanki Charles beni kutsuyormuş gibi hissediyorum. Sanki sabırla geçmişimi öğrenmeye hazır olmamı bekliyormuş ve bunun ilerlememe yardımcı olacağını biliyormuş gibi.

Charles bana iyi geceler dilerken eğiliyor ve beni alnımdan hafifçe öpüyor.

Ve hayatın ikimize de yaşattığı tüm kayıplara rağmen, birbirimizi bize verdiğinde teraziyi biraz dengelediğini düşünmeden edemiyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gece geç saatlere kadar uyanık kalıyorum, viskimi papatya çayı ile değiştiriyorum ve yüzlerce sayfalık mühürlü boşanma belgelerini incelerken dizüstü bilgisayarım ve hukuk defterimle yemek masasına geçiyorum.

Beth Barclay'in parası olduğunu biliyorum. Ama ne kadar olduğuna hiç bakmadım, çünkü mali durum boşanmada bir anlaşmazlık konusu değildi. Ben daha çok ilişkilere odaklanmıştım.

Şimdi Beth'in hisse senedi raporlarını ve banka hesap özetlerini inceliyor, rakamları hesaplıyor ve finansal terimleri ayrıştırıyorum. Toplamları çözmek epey zaman alıyor. Ama sonunda toplam rakamı bulduğumda, sandalyemde arkama yaslanıyorum ve inanamayarak gözlerimi ovuşturuyorum.

Beth sadece zengin değil. Olağanüstü zengin.

Kişisel hisse senedi portföyünün değeri yaklaşık 150 milyon dolar. Tek çocuk olduğu için ailesinin servetinin tek mirasçısıdır ve bu da net servetini üç katına çıkaracaktır.

Neredeyse yarım milyar dolar. Bu tür bir para benim için anlaşılmaz. Kalabalıkları çılgınca piyango bileti almaya sevk eden türden bir meblağ. İnsanlar çok daha azı için yalan söyledi, çaldı ve öldürdü.

Ian'ın şirketi geçen yıl 200.000 dolardan daha az bir kâr elde etti - kıyaslandığında önemsiz bir miktar.

Ian'ın onunla ilk karşılaştığımda söylediklerine kulak kabarttım: *İşler kesat.*

Ian'ın adı lekелendi. Finansal olarak mahvolabilir, özellikle de ev zararına satılırsa. Seçkin müşterileri onu bırakacaktır, tıpkı Ashley'nin patronu tarafından kovulması gibi.

Ian'ın sonu Beth'le tanıştığında başladığı gibi, maaştan maaşa çalışan bir adam olarak bitebilir. Özel aşçı, kahya ve hayranlık uyandıran mülk onun için uzak bir anı haline gelecektir.

Bu konuda iyi görünüyor. Ama gerçekten öyle mi?

Charles'ın oturma odasındaki büyükbabanın saati bir kez usulca çalıyor. Saat 11:30. Gözlerim doldu ve bedenim ağırlaştı. Ama duramıyorum.

Artık Beth ve Ian'la tanıştığımı göre, dizüstü bilgisayarımın ekranındaki kısa yasal kelimeler sanki ikisi de benimle birlikte yemek masasının etrafında oturmuş, birbirlerine suçlamalarda bulunuyormuş gibi sıçrayıp üç boyutlu hale geliyor. *Ahlaksızlık... Duygusal terk... Sadakatsizlik.*

Ne Beth ne de Ian birbirlerini herhangi bir şekilde taciz etmekle, hatta öfkeli olmakla bile suçlamadı.

Ancak her ikisi de Tina öldükten sonra cinayet şüphelisi olarak birbirlerini işaret ettiler. Ve ikisi de Rose sorulduğunda karakoldan çıkıp gittiler.

Hareketleri neredeyse koreografi gibiydi.

Saat gece yarısını işaret etmek için bir düzine çan çaldığında, Rose'un mevcut programının bir diyagramını oluşturdum.

Hem meşgul hem de boş hissettiriyor.

Haftada bir kez Zayıf Adam'la piyano dersleri. Salı öğleden sonraları Dr. Markman ile elli dakikalık terapi. Haftada bir kez binicilik dersleri. Harriet ile haftada on beş saat temel derslerde (matematik, tarih, fen ve İngilizce) özel ders. Haftada iki kez Çinli bir öğretmenle dil seansları.

Ama düzenli oyun günleri ya da yatıya kalma yok. Grup karate dersleri ya da futbol takımları yok. Diğer çocuklarla hiç etkileşim yok.

Programı gözden geçiriyorum, yorgun gözlerim küçük bir ayrıntıya takılıyor. Dizüstü bilgisayarımdaki takvimi çağırıp iki tarih arasında çapraz referans yapıyorum.

Tarihlerin çakıştığını gördüğümde vücudum kenetleniyor.

Tina'nın öldüğü gün Zayıf Adam Barclay'lerin evindeydi.

Piyano öğretmeninden şüphelenmesem de Tina hakkındaki izlenimini öğrenmek istiyorum.

Bana anlaşılması zor geliyor, farklı insanlar için farklı şeyler olan buharlı bir şekil değiştirici gibi.

Pete onu bir kurban, Ian ise bir baştan çıkarıcı olarak tanımlıyordu. Ashley onu derin bir aşk yaşayan harika bir arkadaş olarak görüyordu. Görünüşe göre Rose onu

dönüşümlü olarak bir müttefik ve bir rakip olarak. İzlediğim videoda Tina savunmasız ve korkmuş görünüyordu.

Piyano öğretmenin ne gördüğünü merak ediyorum.

Adını -Phillip- defterime daire içine alıyorum.

Büyükbabamın saati zamanın geçmekte olduğunu hatırlatırcasına usulca tik tak ederken içimi bir aciliyet duygusu kaplıyor. Eninde sonunda tükenecek.

Yakında görüşmek istediğim bir kişi daha var. Hatta bugün. Çince öğretmeni. Programa göre, Harriet Rose'u haftada iki kez o seansa getiriyor.

Öğretmenin Harriet'in Rose ile ilişkisi hakkında ne fark ettiğini bilmek istiyorum.

Rose'un odasında sakladığı rahatsız edici sırları keşfettikten sonra Harriet, sesinde yalvaran bir tonla, "*O sadece küçük bir kız*" dedi. *Ailesine ihtiyacı var.*

Harriet, Tina'nın ölümü sırasında Rose'a bir mazeret sundu. Sebze bahçesinde birlikte olduklarını söyledi. Ancak Harriet Rose'un üçüncü kata hiç çıkmadığını da söyledi.

Yani Harriet da Rose'u korumak için yalan söylüyor.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Korkunun pek çok şekli vardır.

Harika bir motivasyon kaynağı. Güçlü bir caydırıcıdır. Bir kişi uzun süre bunun içinde yaşarsa, dünyasının hatlarını değiştirebilir.

Zayıf Adam korku içinde yaşıyor.

Onu ziyaret ettiğimde görüyorum. Beni zemin kattaki dairesine aldıktan sonra kapıyı kilitliyor ve yerine oturduğundan emin olmak için düğmeyi kontrol ediyor. Bana çay ikram ediyor, sonra çaydanlığı ocaktaki halkaların tam ortasına yerleştiriyor ve tatmin olana kadar milimetrik olarak ayarlıyor. Her bardağa bir kaşık bal karıştırıyor ve tam sekiz kez döndürüyor. Binasının dışındaki sokakta bir araba kornası çaldığında irkiliyor.

Müzik, katı bir yapı içinde yer alan güzelliştir. Piyanonun alfabesindeki yedi harf. On iki nota. Seksen sekiz siyah ve beyaz tuş.

Ona çekilmesine şaşmamalı.

Tutkusunun kanıtları küçük dairesinin her yerinde: Kitap ayracı olarak kullandığı yarık işaretli heykeller, küçük yemek masasının üzerinde özenle istiflenmiş notalar ve duvarında asılı çerçeveli Beethoven posterleri.

Eşleşen bir bank ile ahşap bir dik piyano yaşam alanının çoğunu kaplar. Kalan alanı ise bir okuma koltuğu ve sedir ile küçük yuvarlak yemek masası dolduruyor. Mutfağı mikrodalga fırın, ocak, lavabo ve otel odası büyüklüğünde bir buzdolabından oluşuyor.

Oturduğum anda pencere kenarındaki vazoda duran çiçeği fark ediyorum.

Tek bir mavi ortanca. Tina'nın en sevdiği çiçek. Gayri resmi bir tapınak mı yoksa bir tesadüf mü?

Phillip bana bir fincan çay ikram ederken, "Çay nefis kokuyor," diyorum.

Sıcak ve güzel, bal tarçın ve karanfil notalarını tatlandırıyor. Kupanın üzeri dans eden müzik notalarıyla kaplı. Rose gibi bir öğrencinin tatillerde piyano öğretmenine verebileceği türden bir şey, belki de içine bir Starbucks hediye kartı sıkıştırılmış.

Phillip'in uzun, kemikli parmaklarını Barclays Steinway'in parlak tuşları üzerinde gezdirmesinin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum, bu kalibrede bir enstrümanın her zaman ulaşamayacağını bilerek.

Göz dikti mi?

Ulaşamayacağını bildiği Tina'ya da göz dikmiş miydi?

Phillip küçük masada karşıma oturdu. Tıpkı onu ilk gördüğümde olduğu gibi siyah bir pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek giymiş, giysileri iskelet gibi vücudunda sallanıyor. Belki bu onun resmi olmayan üniforması, belki de korkusunun hayatını nasıl yönettiğinin, tekrar ve düzen talep ettiğinin bir başka tezahürü.

"Tadı iyi mi?" diye soruyor derin, zengin sesiyle. "Kendi aromalarımı karıştırıyorum."

Bir yudum daha alıyorum. Çok lezzetli.

Ona bunu söylediğimde yüzü değişiyor, gözleri parlıyor ve utangaç, çekici bir gülümseme tenini geriyor.

Malzemelerini soruyorum, bir düzine çeşit baharat ve çay yaprağı sayıyor ve harmanlama sürecini anlatıyor.

Phillip'in müşterilerinin onunla ne sıklıkla ilgilendiğini merak ediyorum. Barclay'ler gibi ebeveynler sadece çocuklarının gelişimini ve yeteneklerini duymak isteyecektir. Onlar için Phillip muhtemelen çocuklarını daha da parlak ve başarılı kılmak için tasarlanmış bir tür enstrümandır.

"Rose'a yardım etmeye çalışıyorum ve bu da Barclay evindeki ilişkilerin nasıl olduğunu anlamam gerektiği anlamına geliyor," diye başlıyorum. "Tina hakkında da daha fazla şey bilmek istiyorum. Ve birinin Tina'ya zarar vermek istemiş olmasının mümkün olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Phillip başını sallar ve hafifçe öne eğilir. Bilekleri ince ve yumrulu, adem elması ise belirgin.

"Bir polis dedektifi benimle çoktan konuştu. Ona ne söylediğimi size anlatabilirim."

Bu kadar kolay olmasına şaşırdım. Sonra aklıma geldi: Phillip yalnız. Bu temas -çayına olan minnettarlığım, evine yaptığım ziyaret-

Onun için alışılmadık bir durum. Muhtemelen tüm öğrencilerinin evlerine seyahat ediyordur. Çok fazla misafir ağırladığından şüpheliyim.

"Rose ile neredeyse bir yıldır çalışıyorum ve daha önce hiç bu kadar doğal yeteneğe sahip bir öğrencim olmamıştı. Asla. O olağanüstü."

Devam etmesi için başımı salladım.

"Ian ve Beth yakın zamana kadar pek ortalıkta görünmüyorlardı. Onları hiç etkileşim halinde görmedim, sadece ikisi vardı. Bugünlerde biri ya da diğeri ders izliyor ama öncesinde ya da sonrasında pek sohbet etmiyoruz."

"Ya Tina?" Soruyorum.

"Tina harikaydı," diyor, sesinde bir acı var. O sızı, dile getirmediğim sorumu yanıtlıyor.

"Barclays'den çok daha arkadaş canlısıydı. Ben geldiğimde bana su ya da buzlu çay ikram ederdi ve Rose çalarken oturma odasında kalıp onu dinlerdi. Bir keresinde Tina'ya piyano öğrenmek isterse ona ücretsiz öğretebileceğimi söyledim. Sadece güldü ve on tane başparmağı olduğundan emin olduğunu söyledi. Tina çok güzel gülerdi. Bazen eve gittiğimde hala onun gülüşünü duyabildiğimi düşünüyorum."

Bunu gerçek anlamda söylemiyor gibi görünse de, Ashley'nin bana Tina'nın bazen geceleri büyükbabasının sesini duyduğunu sandığını söylediğini hatırlayınca midem sıkışıyor.

"Rose Tina hakkında ne hissetti?"

Phillip çayından bir yudum alır, sonra ellerini bardağının etrafına sarar.

"Başlarda birbirlerinden çok hoşlanıyor gibiydiler. Sonra Tina ölmeden birkaç hafta önce derslerimizi izlemeyi bıraktı. Bunun benim yaptığım ya da söylediğim bir şey olmasından endişelendim."

Kaşığını fincanın içinde döndürmeye başlar, daireler eşit ve pürüzsüzdür, bir kez bile porselenin kenarına çarpmaz.

"Sonra bunun Tina'nın izlediği son gün olanlar yüzünden olduğunu fark ettim."

"Ne oldu?" Nazikçe soruyorum.

"Ian geldi ve telefonundan bir belgenin çıktısını nasıl alacağını bulmaya çalıştığını ve yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi." Phillip'in yüzünde acı ifadesi belirir. "Ve Tina her şeyi bırakıp Ian'a yardıma koştu."

Bir şeyler yolunda gitmiyor. "Tina'nın ondan sonra bir daha ders izlemeye gelmediğini mi söylemiştin?"

Phillip'in sesi hafifçe yükseliyor, odanın içinde gürlüyor, duvarlarda gibi görünüyor. "Rose, Tina için bir Chopin parçası çalmak üzereydi. Öğrenmeyi yeni bitirmişti. Ve Tina gerçekten dinlemek istiyormuş gibi davrandı. Sonra "-Phillip parmaklarını şıklattı-"Ian ortaya çıktı ve Tina kaçtı. Rose'la ilgili her şeyi unuttu."

Ve sanırım seni unuttu. Ian, cazibesi ve sert yakışıklılığıyla, Phillip büyürken ona sataşan her çocuğun günümüzdeki tezahürü olmalıydı. Phillip, Tina'ya ne sunarsa sunsun -dersler, hayranlık- Ian ortaya çıkar çıkmaz Tina'nın zihninde buharlaşıyordu.

Bir çeşit empati hissediyorum. Kendimi Ian'lardan çok bu dünyanın Phillips'iyle özdeşleştiriyorum.

Ama Rose'un ruh hali hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var, onun değil. "Tina gittiğinde Rose nasıl tepki verdi?"

"Hiç hoşuna gitmedi. Ona çalabilmesi için Tina'nın dönmesini beklememizi önerdim ama Rose ayağa kalktı ve piyanonun kapağını kapattı."

Sanki kötü muamele görmüş enstrümanın acısını hissediyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Rose o kadar kızgın mıydı?" Bir hafta önce bunu hayal etmek benim için zordu. Ama içkimi kucağıma attıktan sonra bunu görebiliyorum.

Phillip başını sallar. "Şu andan itibaren Tina dersindeyken oynamayacağını söyledi. Sanki yetişkin olan, karar verme yetkisi olan Rose'du. Tina'yı yasakladı ve hepsi bu kadar. Tina'yı son görüşümdü."

Birkaç dakika daha konuşuyoruz ama Phillip başka bir şey söylemiyor. Bana Tina'nın öldüğü gün saat 17:00 civarında bir sonraki dersine gitmek Barclay'lerin evinden ayrıldığını söylüyor - Ashley'i arayıp Ian'a bebekten bahsedeceğini söylemesinden bir saatten fazla bir süre önce.

Bir ya da iki kez Phillip'in gözlerinin pencere kenarında açan ortancaya kaydığını görüyorum. Sade dairesinde taze, güzel bir nota. Tina'nın hayatında olması gerektiği gibi.

Ayrılmak için kalkmadan önce Phillip'e çay tarifini benim için yazıp yazamayacağını soruyorum. Tekrar gülümsediğinde memnun oluyorum; sonra aceleyle bir

kalem ve kağıt parçası.

Beni kapısına kadar uğurladı ve ben de binasının bir blok aşağısına park ettiğim cipime doğru yürümeye başladım. Sonra kısa bir süre durdum.

Kaldırımında bana doğru gelen bir kız var. Geri geri gidiyorum. Bir an için onun Rose olduğunu düşündüm.

Sonra bunun başka bir çocuk olduğunu fark ettim. Rose'dan bir ya da iki yaş büyüktü ve ona pek benzemiyordu bile.

Uykusuzluk ve stresin yanılsamaya neden olduğunu söylüyorum kendime. Yine de Rose'un restoranda bana gönderdiği mesajı düşünmeden edemiyorum.

Hiçbir yere gitmiyorum, diye zihinsel olarak cevap veriyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Her zaman merdivenleri kullanırım ama Çinli öğretmenin dairesine üç kat tırmanmamın tek nedeni bu değil. Başka seçeneğim yok.

Rockville'de mütevazı bir mahallede yer alan bu alçak kırmızı tuğlalı binada asansör bulunmuyor. Zihnim ilk başta bu detayın önemli olduğunu fark etmedi.

Koridorun sonundan gelen baharatlı köri kokusunu içime çekerek 406 numaralı dairenin kapısını çalıyorum ve yumuşak ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Bayan Li'nin gözetleme deliğinden baktığından şüphelendiğim bir duraklama oluyor, ardından sürgülü kilitten ayrılan emniyet zincirinin takırdama geliyor.

İkinci ipucu eşikten adımımı atar atmaz karşıma çıkıyor.

Bu salaş daire, güneşte parıldayan mika parçalarıyla beneklenmiş yıpranmış bir kaya gibi parlak cazibe parçalarıyla süslüdür.

Yıpranmış kanepeler büyük ekran plazma televizyona bakıyor. Yontulmuş laminat mutfak tezgâhının üzerinde pırıl pırıl bir Vitamix duruyor - karıştırıcıların Cadillac'ı. İçime çekiyorum ve okaliptüs kokusu alıyorum, sonra kaynağını buluyorum. Sehpanın üzerinde üç fitilli bir Nest mumu yanıyor. Bu mumların satış fiyatının seksen dolar civarında olduğunu biliyorum çünkü mağazalarda görmüştüm.

Bayan Li'nin evi, eksik parçası olan bir bulmaca gibi.

Beni oturma odasına götürüyor ve limonata ikram ediyor. Bir sürahi hazırladığını görünce kabul ettim.

Bir bardağa buz doldururken "Taze," diye beni temin ediyor. Parmak uçlarında durduğunda 1.80 boylarında, pürüzsüz tenli ve tuzlu biberli saçları var. Bakışlarımı çekip oturma odasını tarıyorum; masanın üzerinde, ucuz metal çerçeveli bir fotoğrafın yanında duran, kelebek kanadı gibi narin görünümlü muhteşem cam vazoyu görüyorum.

Köşedeki antika görünümlü antika dolabının şeffaf camları içerideki hazineleri ortaya çıkarıyor: kırmızı ve daha ince kadehleri olan bir dizi şarap kadehi

Beyaz kaseler, camdan yapılmış üç at heykeli, büyük bir kristal kase. Bu yan yana geliş şaşırtıcı.

Sorgulayıcı sorular sormaya alışkınım ama aklımın en önündeki soruyu ifade etmenin zarif bir yolunu bulamıyorum: Tüm bu küçük lüksleri nasıl karşılıyorsunuz?

Bayan Li hızlı ve zarif hareketlerle yanıma geliyor ve bardağı bana veriyor. Elimde ağır ve neredeyse muhteşem bir his veriyor.

Bir de ja vu hissi kapladı içimi. Bu an, Barclays'in mutfağında, Beth bana beklediğimin tam tersi bir bardak uzattığında yaşadığım anın .

Sanki iki aile içki bardaklarını değiştirmiş gibi.

Bundan daha fazlası olduğunu fark ettiğimde başım dönüyor: Bu daire plastik evin fotoğraf negatifine benziyor.

Cam objelerle dolu.

İpuçları zihnimde bir farkındalığa dönüşüyor. Bu da ilk sorumu körüklüyor. "Harriet ile bir süredir arkadaşsınız, değil mi?"

"Evet, birkaç yıldır. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra tanıştık."

Beth malikânedeki tüm cam eşyaların emrettiğinde Harriet'in birkaç parçayı buraya gönderecek kadar dost canlısı olduklarını düşünüyorum.

"Nasıl tanıştınız?"

"Harriet koridorun hemen aşağısında oturuyordu." Bayan Li solunu işaret ediyor ve ben şaşkınlığımı gizliyorum. Bu binada asansör yoktu -ilk ipucum- bu da Harriet'in diz ameliyatından sonra üç katı çıkmakta zorlandığı anlamına geliyordu. Bu yüzden Ian ve Beth onu alt katlarında kalmaya davet etmişlerdi.

Kendimi kanepeye bırakmaya başladım.

"Hayır, hayır, bu sandalyeyi alın lütfen. Bu daha rahat." Yatar koltuğu işaret ediyor.

Oraya gidip . Dikkatli ; Bayan Li, Harriet'e sadık kalacaktır.

"Bu bariz Harriet tapıyor Rose," I Başla. "O a harika bir büyükanne."

Bayan Li başını sallar. "Evet. Rose'u çok seviyor."

Harriet için övgüden başka bir şey alamayacağımı biliyorum, bu yüzden dönüyorum.

"Rose konuşamazken ona nasıl Çince öğretiyorsun?"

"Şu anda yazılı dile odaklanıyoruz. Rose karakterleri öğreniyor.

Çok zeki bir kız. Çok çabuk anlıyor."

"Rose ailesinden herhangi biri hakkında herhangi bir bilgi verdi mi?"

Bayan Li daha ben sözümü bitirmeden başını sallıyor. "Asla. O iyi bir kız ve çok sıkı çalışıyor."

Bir süre daha dönüp duruyoruz. Sarı bloknotuma sadece birkaç kelime yazıyorum: *ders ödemeleri, hediyeler, sadakat.*

Mahkemede pek çok düşmanca tanık gördüm ve Bayan Li bana en iyilerini hatırlatıyor, işbirlikçi görünürken hiçbir şeyi ele vermekten kaçınmak için avukatlar tarafından iyi eğitilmiş olanları.

Sonunda Bayan Li'ye zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum. Yüzünde beliren rahatlama ifadesini kaçırmıyorum. Beni oradan yeterince hızlı çıkaramıyor gibi görünüyor: Ben daha ayağa kalkmadan limonata bardağımı aldı ve mutfığa doğru yürüyor. Onu takip etmek için ayağa kalktığımda kalemim bloknotumdan yuvarlanıp duvardan duvara halıya düşüyor.

Onu almak için eğildim ve doğrulduğumda yerde, oturduğum sandalyenin hemen altında ince, dikdörtgen bir nesne gördüm.

Sanırım ne olduğunu biliyorum. Ama emin olmalıyım.

Bayan Li'ye bakıyorum. Bulaşıkları lavaboya koyuyor. Birkaç saniye içinde arkasını dönecek ve neden onu mutfığa kadar takip etmediğimi merak edecek.

Riske girmeye karar verdim.

Hızla tekrar aşağı eğildim ve nesnenin gördüğümü sandığım şey olduğunu doğruladım: bir iPhone.

Ekranda hoparlör işlevi için beyaz bir daire yanar. Birisi dinliyor.

Kim olduğunu tahmin etmek zor değil; Harriet aslında tüm bu süre boyunca bizimle birlikte odadaydı.

Yüzümü nötr tutarak hızla doğruluyorum. Bayan Li hâlâ lavaboda bardaklarımızı duruluyordu. Eğildiğimi fark etmemiş gibiydi.

Harriet belli ki Bayan Li'yi sorularımın tonunu ölçebilmek için bu işe bulaştırmış. Belki de hangi ebeveyne benzediğim hakkında bir ipucu alacağını düşündü.

velayet için tercih edilecek.

Keşfimi kendi yararına kullanabilirim. Yanlış yönlendirebilir, yalan söyleyebilir ve Harriet'in aklına sahte şüpheler yerleştirebilirim. Barclays'in bana yaptığı her şeyi yapabilirim.

"Aslında konuşmak istediğim bir şey daha var. Bunu söyleyip söylememeyi tartışıyordum ama bence bu önemli."

Bayan Li'nin başı döndü. Yapacağını bildiğim gibi aceleyle yanıma geldi. Açık telefon hattından uzaklaşmamı istemiyor.

"Beth iyi bir anne. Ian da dadıyla yatarak tüm ailesini incitmiş olsa da çok sadık ve şefkatli bir baba gibi görünüyor."

Bayan Li donmuş gibi bakıyor, sanki konuşmamız rotasından sapmış gibi -Ki öyle.

Ama şu an Bayan Li'yle konuşmuyorum. Harriet'le konuşuyorum, onu müttefik olduğuma ikna etmeye çalışıyorum.

"Tina'nın korkunç kazasından sonra Rose'un şefkate ve tutarlılığa ihtiyacı var," diye devam ediyorum. "O eski büyük tavan arası penceresi - geriye dönüp baktığımda, Tina'dan önce kimsenin takılıp düşmemiş olması şaşırtıcı geliyor."

Kelime seçimim çok hassas. Harriet'in bunun bir kaza olduğuna inandığına inanması gerek. Şansımız varsa, bu bilgiyi Beth ve Ian'a iletecektir.

Ama daha da ileri gitmeliyim. Rose'un sözde domates topladığı o on dakika boyunca neler olduğunu sadece Harriet'in bildiğine ikna oldum. Eğer gardını düşürürse, ağzından bir şeyler kaçırmasını sağlayabilirim.

"Kararımı vermeden önce Barclays ile daha fazla zaman geçirmem gerekiyor. Ama Harriet'in harika bir etkisi olduğunu biliyorum. Rose'u çok önemseddiği açık. Umarım velayeti kim alırsa alsın Rose'un hayatına dahil olmaya devam eder."

Bayan Li bana "Harriet Rose için her şeyi yapar" dedi.

Ben de bunun için endişeleniyorum, sessizce cevap veriyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Harriet'e sözlerimi zihninde evirip çevirmesi için zaman tanımak istiyorum. Bu yüzden Barclays ile bir ziyaret daha ayarlamak için sabırsızlansam da kendimi beklemeye ve attığım yemin onu yakalayıp yakalamayacağını görmeye zorluyorum.

Harriet'in bana ulaşması, kontrolün onda olduğu derinleştirmesi daha iyi olur.

Ön kapımı tamir etmeye gelen şirket öğleden sonraya kadar gelmeyecek, bu yüzden boş zamanım var. Eve gitmeli ve gece geç saatlere kadar çalıştıktan ve arka arkaya görüşmeler yaptıktan sonra rahatlamaya çalışmalıyım. Kanepeye uzanır, televizyon izler, internetten alışveriş yaparım.

Sıradan insanların boş zamanlarında yaptıkları türden şeyler.

Düşüncesi bile bana kendimi sıkışmış hissettiriyor.

Klostrofobik.

Vücudumda huzursuz bir enerji dolaşıyor. Deneyimlerimden biliyorum ki zihinsel dikkat dağınıklığı ve fiziksel hareket bunun için tek toniktir.

Kıpırdamadan oturmak senin için zor, Chelsea bir kez gözlemledi. Hiç meditasyon yapmayı denedin mi?

Bir keresinde dürüstçe cevap verdim. Hayatımın en kötü doksan saniyesiydi.

Acı gerçek şu ki, Marco ile beni ayıran sadece çocuk sahibi olup olmama meselesi değildi. Bu en büyük, en sivri çatlaktı ama evliliğimiz boyunca başka çatlaklar da yaşadık.

Tayland'a yaptığımız balayında ben tapınakları gezmek ve şehirleri keşfetmek isterken Marco plajda vakit geçirmeyi arzuluyordu. Uzlaştık ve ikisini de yaptık, ama ben her zaman sudaydım, kumda koşuya çıkıyordum ya da yerlilerle sohbet ediyordum. Onun beni yanında dalgaları izlerken, dalgaların ona verdiği huzur duygusunu paylaşırken görmek istediğini biliyordum.

Ama atmosferlerimiz o kadar farklıydı ki birbirimizin yörüngesine giremiyorduk.

Evde de durum aynıydı. İş haftalarımız doluydu, ancak Marco Pazar günlerini rahat geçirmeyi severdi: mutfak adasında *New York Times* açık, ocakta kaynayan ev yapımı bir çorba, tembel bir uyku. Bir maraton koşmak için kaydoldum ve Pazar günlerini uzun antrenman günüm olarak geçirdim, saatlerce koştum.

Zıt kutuplar birbirini çeker. Kendime ve Marco'ya söylediğim buydu. Önce inanmış gibi yapmayı bıraktı.

Marco'yu çok özleyorum. Ona ulaşma konusunda kendimi rahat hissetmediğim için, bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum. Annesi Angela'yı aradım.

Angela ikinci zilden sonra telefonu açıp bana boş olduğunu söylediğinde omuzlarımdan bir yük kalktı.

Hareket etmeye devam etmek için bir sebebim var.

Kırk beş dakika içinde eve uğradım, yetmişinci yaş günü hediyesini ve Ekim soğuğu bastırdığı için hafif bir ceket aldım ve Silver Spring'deki çiftlik tarzı evinin kapısında durdum.

Ön verandası, ilk dondan önce içeriye taşıdığı sardunya saksıları ve kokulu otlarla (fesleğen, kekik, kekik ve nane) dolu. Mobilyalar çiçekli minderlere sahip iyi yıpranmış hasırlardan oluşuyor ve yakasında çan olan küçük bir patiska koltuklardan birine kıvrılmış. Kedi Cannoli'yi sevmek için eğildim ve doğrulduğumda Angela kapıyı açıyordu.

"Stella!" Beni kucaklıyor. Ben de onun ince ve güçlü bedenini hissederek sıkıca sarılıyorum. Makarna, ekmek ve tatlılarla beslenmesine rağmen Angela'nın bir yogi fiziğini koruması tüm adalet ve mantık kurallarına meydan okuyor. Röfleli sarı saçları ve düzenli botoks randevularıyla, gerçek yaşından on yaş daha gençmiş gibi görünebilir.

Beni içeri buyur ediyor, ceketimi alıp tırabzanın tokmağına asıyor ve mutfaka götürüyor.

"Harika görünüyorsun," diyorum ona. Normalde yaptığım gibi cümlemi *anne diye* bitirmiyorum.

"Ve sen de zayıf görünüyorsun," diye yanıtlıyor Angela. İşaret parmağını kaşlarımdan arasındaki boşluğa bastırıyor. Yüzümde ne kadar gerginlik taşıdığımı fark etmemi sağlıyor; dokunuşu kaslarımı gevşemeye zorluyor. "İş mi, yoksa seni strese sokan başka bir şey mi var? Biriyle çıkıyor musun?"

Soruları mermi gibi hızlıdır. Kayınvalidelere göre, Angela karışık bir çanta olabilir. Sıcak ve misafirperverliği, patavatsızlık ve meraklı olmakla harmanlamıştı. Bir Şükran Günü'nde Marco mutfakta turta dağıtırken tüm ailenin önünde beni neden çocuk sahibi olmak istemediğim konusunda sorguya çekmesini affetmem biraz zaman aldı. Affettiğimde - onu tüm kusurlarıyla kabul ettiğimde ve sevmeye başladığımda - gerçekten bir aile olduğumuzu anladım.

"Özel biriyle çıkmıyorum," diyorum ona dürüstçe. Angela'nın geri adım atmasını sağlamanın en iyi yolunun onu mizahla şaşırtmak olduğunu öğrendim. "Peki ya sen? Tinder'a girdin mi, puma?"

Bir kahkaha attı ve bir avuç kurabiye almak için bir kutuya uzandı. Onları kilitli bir poşete koyuyor ve elime tutuşturuyor. Angela'nın evini ziyaret edip de yiyecek almadan dönmek mümkün değil.

"Senin için de bir şeyim var." Büyük omuz çantama uzanıyorum ve onun paketlenmiş hediyesini çıkarıyorum. Üzerinde çocuklarının her birinin baş harflerinin kazılı olduğu yuvarlak takılar bulunan zarif bir altın kolye.

Angela sevinçli bir çocuk gibi ellerini çırpıyor. "Şimdi açayım mı?"

İçimi bir utanç dalgası kaplıyor. "Doğum gününe kadar dikizlemek yok. Umarım yemeğin harikadır."

Angela bir an beni düşünüyor ve aramızda söylenmemiş olan her şeyin ağırlığını hissediyorum. İlk kez, filtresiz düşüncelerini ağzından kaçırmıyor.

"Sana biraz ziti hazırlayacağım. Tartışmak yok."

"Sanki." Ev yapımı erişte ve taze fesleğenle yapıyor.

Buzdolabının kapağını açıp bana doğru sallıyor. Üzerine mıknatıslarla tutturulmuş düzinelerce fotoğraf, bir kolaj gibi üst üste biniyor. Fotoğraflarda yer alan olayların çoğunda ben de vardım; düğünler, doğum günü kutlamaları, mezuniyetler ve tatiller. Marco'nun ailesinin yüzlerini tararken kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Sonra gördüm.

Marco ve yeni aşkının bir fotoğrafı. Sarışın ve atletik görünümlü, saçlarını kırmızı bir bandana ile bağlamış ve kocaman gülümsüyor. Marco için mükemmel görünüyor.

İçimdeki tüm rüzgar dışarı fırlıyor.

Marco tamamen neşeli görünüyor. Kolları kız arkadaşına sarılmış, onu yakınında tutuyor.

Angela büyük bir cam tava çıkarıyor ve buzdolabının kapağını kapatarak resmi gözümün önünden siliyor. O büyük bir porsiyonu kepçeyle alıp bir kaba koymakla meşgulken bana lütuf gibi gelen bir an veriliyor.

Bana döndüğünde tekrar nefes alabiliyorum. Yine de gözleriyle buluşmak zor.

"Bu harika görünüyor." Fırında ziti'ye bakıyorum. "Akşam yemeğinde yemek için sabırsızlanıyorum."

Cep telefonum gelen bir mesajla çaldığında bana ikinci bir lütuf bahşedildi.

"Kahretsin, gitmem gerek. Bir dakika içinde iş görüşmem var," diye yalan söyledim. "Ama yakında öğle yemeği için bir araya ."

"Ben pişiririm."

"Tabii ki. Ben de yüzden önerdim."

Yanağına bir öpücük konduruyorum ve ceketimi alıp aceleyle kapıdan çıkıyorum. Jeep'ime ulaştığımda sürücü koltuğuna geçip birkaç titrek nefes alıyorum.

Bir keresinde biz insanların sağlıksız da olsa kalıplar yaratmaya yatkın olduğumuzu okumuştum. Beynimizin en şekillendirilebilir olduğu genç yaşlarda öğrendiğimiz dinamikler, yetişkinler olarak aradığımız dinamiklerle aynı. Öngörülebilirlik bize olumlu değişimden daha gerekli geliyor.

Çocukken bir ailem vardı ve onu kaybettim. Şimdi bir ve bir ailemi daha kaybettim.

Telefonumu çıkarıp Angela'nın kişi kartına ilerliyorum. Geri alıyorum.

Anne ve Angela yaz.

Yara bandını çeker gibi hızlıca yapıyorum.

Sonra birkaç dakika önce gelen mesajı açıyorum. İçime bir ilaç gibi rahatlama akıyor; bir dikkat dağıtıcı kendini sundu.

Mesaj umduğum gibi Harriet'ten değil.

Ian Barclay'den: Bu akşam buluşup konuşma şansımız var mı?

Bir şey için endişeleniyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Arabamın arkasına bakan biri seyahate çıktığımı sanır. İşimin gerektirdiği farklı senaryolar için ihtiyacım olan her şeyi içeren bir el çantası boşluğa sıkıştırılmış durumda.

Müşterinin atletik bir şeyler yapmak istemesi ihtimaline karşı spor ayakkabı, çorap, yoga pantolonu ve tişört. Aynı nedenle bir beyzbol şapkası ve bir paket saç bağı. Bir kapüşonlu, hafif yağmurluk ve şemsiye, çünkü bazen insanlar yürürken daha kolay açılırlar ve göz teması kurmak zorunda kalmazlar. Ekstra yasal defterler, kalemler ve dizüstü bilgisayarım için yedek şarj aleti. Bir torba granola bar ve Snickers, çünkü genç müvekkillerim her zaman açtır ve konsolumda sakladığım mendili boşaltmaları ihtimaline karşı bir kutu mendil.

Bavulumun iç gözünde, sert plastik bir kutunun içinde bir eşya daha var. Sofistike bir kayıt cihazı. Sütyenimin içine sokabileceğim kablolu bir mikrofonla birlikte geliyor ve sesi çantamdaki cihaza aktarıyor.

Daha önce kullanmak için hiç sebepim olmamıştı.

Ama içimden bir ses, Ian'ın bu gece söylediği her kelimeyi belgelemek isteyeceğimi, ipuçlarını ve anlamlı vurguları bulmak için tekrar tekrar dinleyeceğimi söylüyor.

Ian aile malikanesinde buluşmak istemiyor, bu da ilginç. Görünüşe göre kimsenin konuşmamızı duymasını istemiyor, hatta konuştuğumuzu bilmesini bile.

Evinden çok uzak olmayan bir şarap barı öneriyor.

DC sınırının hemen ötesindeki bir bira fabrikasında buluşmayı tercih ettiğimi söyleyerek karşı çıkıyorum. Kabul etmesi benim için büyük bir kazanç. Konumuz çok önemli.

Maryland'de bir görüşmede taraflardan birinin diğer tarafın rızası olmadan görüşmeyi kaydetmesi yasa dışıdır. DC'de kanunlar daha gevşek. Ben gizlice

Ian'ın söylediği her şeyi belgeleyin, muhtemelen mahkemede kabul edilebilir olacaktır.

Birkaç dakika geciktim çünkü müteahhitle anlaşmak ve yeni kapımın anahtarlarını almak için eve gitmem gerekti. Ayrıca Angela'nın zitisini buzdolabıma koydum, hızlı bir duş aldım ve kıyafetlerimi değiştirdim.

Şimdi kapının girişinde duruyorum, masa bekleyen bir çift tarafından korunuyorum ve Ian'ı izliyorum. Henüz beni fark etmedi. Kot pantolon, flanel gömlek ve iş botları giymiş, sanki bir işten çıkmış gibi. Sessiz bir televizyondaki futbol maçına bakıyor, vücudu çökmüş ve yüzü asılmış. Önünde iki bira duruyor, köpüklü kafaları bardağın kenarlarını sıyrıyor.

Ian beni gördüğünde farklı bir görüntü sergileyebilir ama bu onun nasıl hissettiğinin bir göstergesi: Stresli. Bitkin. Beyni ve vücudu kızarmış.

Çift kenara çekiliyor ve ben öne çıkıyorum, hareketlerim Ian'ın dikkatini çekiyor. Yarı ayağa kalktı ve ben de ona katıldım.

Biralardan birini bana uzattı. "Sana spesiyalim olan Lumpy Dog'u getirdim ama istediğin her şeyi sipariş edebilirsin. Bar kalabalıktı, ben de düşündüm ki..."

Cümlesini yarıda bıraktı. Bir an için birayı kabul etmekten çekindim. Ian ona bir şey yapmış olabilir.

Ama bu doğru, bar meşgul.

Stres ve uykusuzluk beni paranoyak yapıyor.

Ian bana burada zarar vermeye çalışmaz. Halka açık bir yerde, şahitlerin ve profesyonel güreşçi gibi görünen bir barmenin olduğu bir yerde olmaz.

"Teşekkürler." Bir yudum alıyorum ve üst dudağımdaki köpüğü yalıyorum. ". "

Bu bira ve Angela'nın buraya gelirken yediğim kurabiyeleri bu akşamki yemeğimi oluşturdu. Daha kötülerini de içmiştim. Ama yarısından fazlasını içmeyeceğim. Zinde kalmam lazım. Ian'ı test etmek için bir fırsat bekliyorum.

"Evet. Bu benim ikinci. Buraya biraz erken geldim." "Peki neler oluyor?" diye sordum.

Ian ellerine bakıyor, oyalanıyor gibi görünüyor ve içimi bir öfke kaplıyor. Bana yalan söylenmesinden ve kendimi gergin hissetmekten bıktım. Beni buraya kendisi, Beth ve Harriet tarafından yaratılan başka bir sis perdesini sürdürmek için mi çağırdığını bilmemekten nefret ediyorum.

"Sanırım Hail Mary zamanı." Ian sertçe yutkunur. Bu bir futbol terimi ama artık ekrana bakmıyor.

"Kızım değişiyor. Bu sadece onun dilsiz olması değil, tabii ki bu çok önemli. Ama doktorlar tekrar konuşacağını söylüyor." Ian boğazını temizliyor ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Beth ve annemin bunu söylediğim için beni öldüreceklerini biliyorum ama bu doğru: Bazen Rose'un artık kim olduğunu bilmediğimi hissediyorum."

İçim daralıyor. Etrafımdaki her şey -konuşmalar, bira bardaklarının şingirtisi ve kahkaha patlamaları- kayboluyor. Ian tüm dikkatimi bana veriyor.

"Herkes Rose'un Tina'nın ölümü ve boşanmayla birlikte çok şey yaşadığını söylüyor," diye devam ediyor. "Ve bunu anlıyorum. Ama ondaki değişiklikler bundan bir süre önce başladı. Tam olarak ne zaman başladığını bilemiyorum."

Ian baş ağrısıyla savaşıyormuş gibi burnunun kenarına masaj yapıyor. "Çok fazla çocukla çalıştın. Bu normal mi?"

Ona cevap vermedim. "Bunu söylemek zor."

Ian elini cebine atıyor ve telefonunu çıkarıyor. Bana bir şey göstermek üzere olduğunu hissediyorum; sonra tereddüt eder gibi oluyor. Sanki kararı hâlâ belirsizmiş gibi telefonu yüzüstü aramızdaki masaya bırakıyor.

"Bakın, harika bir koca olmadığımı kabul ediyorum. Tina benim ilk ilişkim değildi. Ama ben iyi bir babayım. Hakkımda başka ne söylerlerse söylesinler, kimse bunu benden alamaz."

Ian'ın onaylanma ihtiyacı ve açık sözlülüğü beni şaşırttı. Anlatıyı, var olmayan ilişkileri içerecek şekilde şekillendireceği bir evren göremiyorum.

"Bana Rose'a neler olduğundan biraz daha bahset," diye yönlendiriyorum.

Nefes veriyor. "Onu sürekli Tina'nın odasında buluyorum, orada durmuş pencereden dışarı bakıyor. Ona nedenini sorduğumda, ses çıkarmıyor. Origami turnaları yapmayı çok seviyor ve bu bana onları düşündürüyor, kendi içine doğru katlanabilmesi."

Ian birasına uzanıyor ve üçte birini yudumluyor, adem elması her yudumda aşağı kayıyor.

"Yemin ederim onun kargaşasını hissedebiliyorum. Bu elle tutulur bir şey. Bazen korkuyor, bazen öfkeleniyor, sonra da... bomboş."

O g llerin hepsine ben de şahit oldum.

"neden ?" diye sordum.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok: Ian yere yığılır. Ön kolları masaya çarpıyor ve gözleri kapanırken başı aşağı kıvrılıyor.

Sonunda tekrar konuştuğunda, sözleri kutsal bir itirafın sessiz ağırlığını taşır.

"Beni endişelendiren şey belki de kendinden korkuyor olması."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ian beni kandırmıyor ya da iyilik yapmaya çalışmıyor. Umutsuzca kızı için yardım almaya çalışıyor.

Ian telefonuna tekrar bakıyor ama dokunmuyor. İçinde ne olduğunu görmem gerek.

"Rose'un Dr. Markman'ı haftada bir kez gördüğünü biliyorum," diyorum ona. "Bence bundan daha fazla yardıma ihtiyacı var. Gerçekten neler olup bittiğinin kökenine inmek için ona yoğun bir terapi uygulamayı düşündünüz mü?"

Ian başını sallar. "Yüzüm mosmor olana kadar bunu önerdim. Dr. Markman da denedi - Rose'un daha derin bir tedavi sürecinden faydalanabileceğini düşünüyordu. O öyle diyordu. Ama Beth bunu yapmayacak. Yaptığım şey yüzünden Rose'un berbat durumda olduğunu söylüyor. Ve eğer tam velayeti alırsa, Rose beni o kadar sık görmek zorunda kalmayacağı için bu sorun ortadan kalkacakmış."

"Harriet ne olacak?" Sesim alçak ve acil. Sert metal mikrofonun göğsümün yumuşak derisine değdiğinin farkındayım. "Yardıma ihtiyacın olduğunu söyleseydin annen sana destek olur muydu?"

"*Benim* için bir müttefik mi?" Ian tam olarak kahkaha sayılamayacak kısa ve keskin bir ses çıkarıyor. "Kimse anneme ne yapması gerektiğini söyleyemez, en azından ben. Rose'un sadece zamana ve ailesinin sevgisine ihtiyacı olduğu konusunda kararlı. Yoğun terapinin saçmalık olduğunu düşünüyor. Annem hep böyleydi. Ben büyürken yanlış bir şey yaparsam, doğruyla yanlış hakkında konuşmak yerine beni tahta kaşıkla döverdi."

Ian telefonuna bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum.

Çevir şunu, sessizce onu zorluyorum. Ama tek yaptığı bardağından tekrar derin derin içmek oluyor, yüzü gerilmiş ve gergin.

geldi: Ian sadece Rose'un kendini korkutmasından endişelenmiyor. Onu da korkuttuğundan şüpheleniyorum.

Ben de kendimce bir Hail Mary atıyorum.

"Bana söylemediğin bir şey var, Ian."

Sözlerim hedefine ulaştı; bunu onun irkilmesinden anlayabiliyorum.

"Rose benim önceliğim ve ona hizmet etmekle yükümlüyüm. Sana yemin ederim Ian, kızına yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Ian'ın gözlerinde rahatlamaya benzer bir şey belirir. Telefonunu çevirir ve geçiş kodunu girer.

Ekranı birlikte görebilmemiz için havaya kaldırdığında geri çekiliyorum.

Tina'nın düştüğü yerin yakınında yerde yatan kızıl saçlı bir kızın -Rose-fotoğrafı.

Bir saniye sonra zihnim ayrıntıları fark ediyor ve sahneyi yeniden canlandırıyor. Bu Rose değil. Odasındaki oyuncak bebek, ona benzeyen.

"Rose'u Tina'nın düştüğü pencereden bebeği iterken yakaladım," diye fısıldıyor Ian. "Pencereyi açtı ve bebeğini güvenlik çubuğunun altına sıkıştırdı ve itti, böylece üç kat aşağı düştü. Küçük bir kız neden böyle bir şey yapsın ki?"

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ian'ın sorusuna yanıt olarak aklıma gelen birbirinden oldukça farklı iki olasılık var.

Rose travmasını atlatmaya çalışıyor olabilir.

Ya da bu deneyimin heyecanını yeniden yaşıyor olabilir.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum," diyorum Ian'a. "Ama Beth ve Harriet gösteriyi yönetmeye devam ederse, bunu asla öğrenemeyebiliriz."

Ian birasının son yudumunu da yuttu. Ben de kendiminkinden küçük bir yudum daha alıyorum. Birkaç tane içtiğine sevindim. Alkol doğal tepkilerini maskeleyen yeteneğini ortadan kaldırabilir.

"Rose ile büyük bir zaman geçirmem gerekiyor," diye devam ediyorum. "Yeni bir bakış açısı getirebilirim. Ama bunu senin ayarlamam gerekecek çünkü Beth ve Harriet'in bundan hoşlanacağından şüpheliyim."

"Yarın Rose'u Baltimore akvaryumuna götürecektim."

Ian ve ben bir plan üzerinde anlaştık: O sabah arabaya binene kadar Rose'a onlarla akvaryumda buluşacağımı söylemeyecek. Bir süre sonra, Ian bir bahane uydurup uzaklaşacak ve Rose ile ben günün büyük bir kısmında yalnız kalacağız.

Ian'ın gerçek eylemleri ve niyetleri hakkında at gözlüğü takmak için farklı insanlarla işbirliği yapma konusunda ne kadar rahat olduğu beni yeniden şaşırtıyor. Bunu Tina, Beth ve şimdi de benimle yaptı.

Ian'ın telefonu çalışıyor ve eline alıp ekrana kaşlarını çatarak bakıyor. Sandalyesini geriye iterken zemine sürtünme sesi çıkarır. Ayağa kalkıyor ve tuvaletlere doğru başını sallıyor. "Affedersiniz."

Onun yokluğu bana aradığım fırsatı veriyor.

Her şeyi ayarlamam sadece birkaç saniyemi alıyor. Masaya döndüğünde, gözlerim yüzüne takılı kalıyor.

Bir iki dakika görmüyor. Sonra işaret etti. "Küpeni mi düşürdün?"

Tina'nın odasından aldığım altın kasnak bardağımın yanında.

Ian'ın ifadesi kuruntusuz, gözleri açık ve sorgulayıcı. Ses tonu rahat. Ya şaşırtıcı derecede başarılı bir yalancı ya da küpeyi alan kişi o değil.

"Almalıyım." Onu alıp omuz çantamın iç cebine geri koyuyorum.

Ian'ın telefonu yine çalıyor. Bu sefer bakmıyor. "Üzgünüm, gitmem gerek. Eve gitmem gerek."

"Her şey yolunda mı?"

Bakışlarımı tutuyor ve başını sallıyor. "Neredeyse Rose'un yatma vakti geldi ve son zamanlarda bu onun için çok zor..."

"Benim de çıkmam gerekiyor." Telefonumda hızlıca bir şeylere dokunuyormuş gibi yapıyorum, sonra çantamın askısını omzuma kaydırıyorum.

Otoparkın çıkışına geldiğimizde kapıda durup telefonumu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. "Uber'im yedi dakika uzaklıkta. Ben burada bekleyeceğim."

"Seninle beklemesem sorun olur mu?" Ian elini saçlarında gezdiriyor. Tedirgin olduğunu anlamak için bu işarete ihtiyacım yok; her halinden belli.

"Elbette. Yakında görüşürüz."

Ian yola çıkıyor ve ben kapıdaki büyük cam bölmeden onun kırmızı bir kamyonete binişini izliyorum. O otoparktan çıkar çıkmaz ben de dışarı fırlayıp cipime atlıyorum.

Ian aldatma konusunda bir ustadır; Tina ile olan ilişkisini evdeki diğer yetişkinlerden gizlemesinin başka bir yolu yoktur.

Şu anda bana karşı ne kadar dürüst olduğunu görmek istiyorum.

Ian'ın yaptığı gibi otoparktan sağa döndüm. Gecenin bu saatinde sokaklar kalabalık değil ve Ian'ın aracının belirgin arka lambaları var. Çok yaklaşımadan onu görüş alanımda tutmak kolay.

DC'den Maryland'e geçip River Road'da kuzeye doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Barclay malikanesine giden yol bu. Belki de sezgilerim yanılıyor ve asıl takip etmem gereken konu Rose'a yatmadan önce ne olduğu.

Sonra Ian hızlanıyor. River Road'dan Potomac'a kadar gitmek yerine sağa, Çevre Yolu'na sapıyor.

Gaza basıp takip ediyorum, dört şeritli otoyola girdiğimizde yaklaşıyorum. Gecenin bu saatinde bile Inner Loop'ta hafif bir trafik var.

Ian sinyal vermeden şeritlere girip çıkıyor ve hız sınırının on mil üzerinde gidiyor. Gaithersburg'a giden bir çıkışa girmeden önce I-270'e sapıyor.

Rotası ürkütücü derecede tanıdık. Birkaç gün önce ben de aynı yolu izlemiştim.

Ian'ın gideceği yeri daha o ışıklardan sağa dönmeden biliyorum. Ama hala tam olarak inanamıyorum.

Burası onun gelmesini bekleyeceğim son yerlerden biri.

Neyse ki alışveriş merkezinde bir bakkal ve bir eczane var, bu yüzden tamamen boş değil. Büyük bir SUV'un arkasına park edip farlarımı kapatıyorum.

Ashley mavi-kırmızı üniformasıyla JUMP!'tan çıkıyor. Kapıyı kilitliyor. Parti mekanının içi artık karanlık. Temizlik yapıyor olmalı.

Ashley'nin Ian'ın aracının ön koltuğuna tırmanışını izliyorum, sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi doğal ve kendinden emin bir şekilde.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nereye giderlerse gitsinler, takip edeceğim.

Ama Ian'ın arabası hareket etmiyor. İçinde neler olduğunu göremiyorum ama iki dakikadan az bir süre sonra Ashley dışarı atlıyor. Ian uzaklaşıyor, lastikleri gıcırıyor.

Karar vermek için birkaç saniyem var: Onu takip mi edeyim yoksa onunla mı kalayım?

Ashley'i seçiyorum; bana cevap verme olasılığı daha yüksek görünüyor. O otoparkta ilerlerken ben de cipimden iniyorum, spor ayakkabıları asfaltta ses çıkarmıyor. Arka çamurluğu ezik mavi bir Nissan'a ulaşıyor ve ben adını söylediğimde kapıyı açıyor.

Etrafında dönüyor, gözleri açılıyor.

"Hey." Yanına doğru yürüdüm. "Seni yakalamayı umuyordum."

Zihninin çalkalandığını hissedebiliyorum. Ne gördüğüm hakkında hiçbir fikri yok, bu yüzden masum davranmaya karar veriyor.

"İşten yeni çıktım. Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Ashley, hadi ama. Ian Barclay'e mesaj atıp seninle burada buluşmasını söylediğini biliyorum."

Kumar oynuyorum ama hesaplı bir kumar. Ian mesajlar yüzünden telaşlanmıştı; içkilerimizi kısa kesip buraya koştu. Bu planlanmış bir karşılaşma değildi, en azından Ian açısından.

Ashley geri çekildi. "Sana ne söyledi?" Başını çevirip etrafı tarıyor. "Polisi aradın mı?"

Son sorusunun beni şaşırttığı gerçeğini gizlemeye çalışıyorum. Eğer Ashley ve Ian, Tina'nın ölümünden sonra bir ilişki yaşamaya başladıysa - ilk şüphelerim - polise haber vereceğinden şüpheliyim. İkisi arasında başka bir şeyler dönüyor.

"Henüz değil. Önce sana açıklaman için bir şans veriyorum."

Ashley kollarını kendi etrafında sarar. "Tamam, tamam. Yine de arabamda konuşabilir miyiz?"

Nissan'a bir adım daha yaklaştığımda içimi bir ürperti kaplıyor. Üşüdüğüm için değil.

Ashley'e güvenmiyorum. Şu anda kimseye güvenmiyorum.

Ve bazı içgüdülerimden şüphe etmeye başlamam hoşuma gitmiyor. Ian'ın ikram ettiği birayı yudumladım ve şimdi elindeki anahtarlıkta biber gazı olan, neredeyse hiç tanımadığım birinin arabasına binmek üzereyim.

Bu davayı ilk aldığımda kendimi Rose ile özdeşleştirmiştim. Şimdi yaşadıklarım Tina'ninkileri kopyalamaya başladı: polis istilasası, Rose'un bana karşı dönüşümlü olarak sıcak ve soğuk davranması, birinin eşyalarımı dair endişelerim. Belki de paranoyak *olmalıyım*.

"Hayır," dedim ona. "Burada konuşacağız. Bana bunun nasıl başladığını anlat."

Ashley'nin sesi titriyor. "Fotoğrafla ilgili hiçbir şey yapmayacaktım. Sadece Ian'ın öyle olduğumu düşünmesini istedim."

Sanki bu bilgi benim için yeni değilmiş gibi sertçe başımı sallıyorum. İnsanların bir durumun ayrıntılarını zaten bildiğinizi varsaydıklarında ne kadar çok şey açıklayacakları şaşırtıcı.

"Onu görmem gerek."

Ashley çantasından telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor ve sonra bana uzatıyor.

Tina'nın Barclay malikanesinde yatakta çekilmiş bir selfie'sine bakıyorum. Mavi-beyaz yorganı ve tavan arasındaki ahşap karyola çerçevesini tanıyorum. Ian onun yatıyor, yorganı çıplak, kaslı göğsünün yarısına kadar çekmiş. Uyukluyor gibi görünüyor. Tina'nın uzun saçları çıplak omuzlarına dökülüyor ve göğüslerini örtüyor. Gülümsüyor.

Bu fotoğrafın masum bir açıklamasının olabileceği hiçbir evren yok. Magazin basını bunun için çıldırırdı. İnternette sonsuza kadar yaşayacak türden bir şey, Ian'ın adı her arandığında çıkan ilk görüntü.

"Anlamalısınız, kovulduğumda çok şey kaybettim. Her hafta iki yüz dolar daha az kazanıyorum. Artık kira da ödemek zorundayım. Ve her zaman büyük bir Noel ikramiyesi , ama bu yıl bu olmayacak ... Bunu sadece kendim için yapmadım. Parayı Tina'nın annesiyle paylaşacağım."

Yani şantaj. Ashley beni şaşırtıyor; böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim. Aslında ne kadar az şey bildiğimi ortaya çıkarmayacak bir soru bulmaya çalışıyorum.

"Yarı yarıya mı bölüşüyorsunuz?"

Ashley şiddetle başını sallar. "Evet. Yemin ederim. Tina'nın annesi hâlâ Filipinler'de yaşıyor ve Tina ona her ay bir şeyler gönderirdi. Ben de onun için bir şey yapmak istedim, anlıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Para Ian için bir şey ifade etmeyecek. Ama benim için her şey demek."

Bundan pek emin değilim. Ian'ın ortalıkta dolaşan çok parası olamaz.

-Ama kabullenmiş gibi yapıyorum.

Ashley sessizliğimi yargılama olarak yorumluyor gibi görünüyor. Bana daha fazlasını anlatmak için çaballıyor.

"Barclay'tıpkı eskiden çalıştığım aile gibi. Çocuklarıyla hep birinci sınıfta uçarlar ama biz dadılar onlarla seyahat ettiğimizde bizi tekrar ekonomi sınıfına koyarlar. Bize bir ayda ödediklerinden daha fazlasını bir çift ayakkabıya harcıyorlar. Evde kalmamızı istemelerinin tek nedeni, her an ulaşılabilir olmamız. Bize ihtiyaçları olana kadar görünmez olmamızı istiyorlar." Ashley nefes almak için duraklıyor. "Ian Tina'yı umursamadı. Hiçbiri umursamadı. Barclay'ler onun anma törenine bile gitmediler. Barclay'lere her şeyini verdi ve şimdi sanki onlar için hiç var olmamış gibi."

Gözlerini siliyor ve burnunu çekiyor. "Yani evet, sanırım onlara bunu ödetmek istedim."

"Ne kadar?" Ben soruyorum.

"Beş bin. İki kez. Biri benim için, biri de Bayan De la Cruz için."

Ona parayı iade etmesini söyleseydim, eminim ederdi - özellikle de polisi bu işe karıştırmakla tehdit edersem. Şantaj ağır bir suçtur.

Geri çekilip Ashley'nin arabasına doğru elimle işaret ediyorum. "Üşümüş görünüyorsun. Eve gitmelisin."

Alnı kırışıyor. "Ne yapacaksın?"

Ian, Tina'nın anma törenine bile gitmedi. Barclay'lerin hiçbiri gitmedi.

"Barclays'in Tina'ya yaptığının aynısını yapacağım. Ben de şeyi unutun."

Ben uzaklaşırken Ashley'nin yüzüne rahatlama çöküyor.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu geceyi bitirmeye hazır değilim.

Çevre Yolu'ndan Connecticut Caddesi'nde çıkıyorum, DC'nin kalbine giden bir ana arter. Bu berrak sonbahar gecesinde şehrim muhteşem; Washington Anıtı'nın kremsi mermeri mürekkepli gökyüzüne doğru yükseliyor ve Lincoln'ün sonsuza dek nöbet tutan figürü Ulusal Alışveriş Merkezi'nin batı ucuna demir atıyor.

Karanlık, pırıl pırıl Potomac Nehri'ne paralel uzanan otoyoldan Alexandria, Virginia'ya doğru ilerliyorum. Orası benim büyüdüğüm yer.

Babamın, annemin ve benim yaşadığımız mahalle, banliyö yayılmasının açlığına boyun eğerek evrim geçirdi. O zamanlar, zanaatkar kahve dükkanları, şarap tadım barları ve muhteşem oturma odaları gibi tasarlanmış lobileri olan apartmanlar yoktu. Burası işçi sınıfının yaşadığı bir mahalleydi; birkaç park, boş arsalar ve şehir evlerinin arasında tek katlı evler vardı.

Bizimkine giden yolu bulmak çok kolay. Kırmızı tuğlalı dış cephe değişmemiş ama kapı artık lacivert boyalı ve çevre düzenlemesi çok daha zarif. Küçük bahçenin ortasında zarif bir krep mersin ağacı duruyor - ince, soluk dalları mevsim için çıplak - ve çim mükemmel bir şekilde kenarlanmış. Bingo'yu aldıktan sonra babam arka bahçeyi çevrelemek için basit bir ahşap çit inşa etti ama o da yenilendi.

Annemin mutfaktan yatak odama kadar yükselen sesini neredeyse duyabiliyorum: "Stella! Akşam yemeği!"

Hemen cevap vermezsem -*Çifte Cesaret* izliyor ya da Bingo oynuyorsam- merdivenleri hızla çıkardı, ayak sesleri hafif ve hızlı bir kalp atışı gibi hızlıydı.

"İşte buradasın!" derdi, sesindeki endişe notası son kelimeyle birlikte kaybolurdu.

Annemde ciddi bir anksiyete vardı. Bunu şimdi anlıyorum. Hayatı altüst olduğunda, belki de yardım alamadığı ya da nasıl yardım alacağını bilmediği için kendi kendini tedavi etti.

Öldüğünde benden birkaç yaş büyüktü. Ondan geriye sadece birkaç parça kaldı. Evimdeki karton hatıra kutusu. Beni yatırırken John Denver'ın "Annie's Song" şarkısını söyleyen nazik sesi. Öldüğü gece fısıldadığı "Hayır... lütfen".

Teyzemle yaşamaya başladıktan sonra, onun kocasıyla annem hakkında konuşmasına kulak misafiri oldum; sabunlu suyla dolu lavaboda bulaşık yıkarken ince dudaklarını büzüyordu.

"Değersiz... her zaman peşinde erkekler vardı... hayatın içinde süzüleceğini sanıyordu... tam bir utanç kaynağıydı."

Odaya dalıp ona bağışlamak istedim: *Dur!*

Protesto boğazımda ama onu serbest bırakamadım.

Ben de döndüm ve odama gittim. Annemi hiç savunmadım. Teyzeme karşı değil. Öldüğü gece dolaptan çıkıp belki de onu kurtarabilirdim.

Kendime bile.

Telefonuma uzanıyorum ve arama motoruna onun adını giriyorum. Boğazımda mide bulantısı yükseliyor ama kendimi derin nefesler almaya ve sonuçlara bakmaya zorluyorum.

Tina'nın ölümünü araştırmak için çok zaman harcadım. En azından aynı çabayı kendi anneme borçlu değil miyim?

Dedektif Garcia, hiç kimsenin ölmediği konusunda haklıydı. Annem polis kayıtlarında iki satırı hak ediyordu: *40 yaşındaki Mary Hudson, Kuzeydoğu DC'deki bir dairede aşırı dozda uyuşturucudan ölmüş olarak bulundu. Polis, bilgisi olan herkesi öne çıkarmaya çağırıyor.*

Dedektif ayrıca bana faili meçhul dosyaların asla kaybolmadığını söyledi. Dosyalar sonsuza kadar saklanır.

Bağlantıyı bir e-postaya ekledim ve Dedektif Garcia'ya gönderdim.

O benim annemdi, yazıyorum. Ve sonunda o gece ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Akvaryumun ana girişinin hemen içinde bekliyor, yaklaşan ziyaretçileri tarıyorum.

an gelebilir.

Rose'u ilk gördüğüm zamanki gibi gergin ve huzursuz hissediyorum. Varlığıma nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok. En azından Ian, Rose agresif bir davranışta bulunursa şahitlik edecek.

Zeki, çılgınca yetenekli, narin görünümlü kızıyla arasında derin bir sorun olabileceği ihtimalini aklında tutan tek Barclay odur.

Sarı tişörtler giymiş bir grup okul çocuğu balık sürüsü gibi etrafımda dolanıyor. Rose ile hemen hemen aynı yaşta. Çocuklarla neredeyse hiç iletişim kurmamasının ne kadar tuhaf olduğunu bir kez daha düşünüyorum.

Bugün onlardan kaçmak imkansız olacak. Rose'un tepkisini ölçebilmek için bir karşılaşma ayarlamak için fırsat kollayacağım.

Ian ve Rose tam zamanında geldiler. Ian beni görünce gülümsüyor ve el sallıyor. Rose'un duygularını anlamak imkansız. Kalkanı yerinde.

Gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Merhaba

Rose." Cevap yok.

Ian elini kızının omzuna koyar. "Rose, Stella'ya gülümseyebilir misin? Eğlenceli bir gün geçireceğiz."

Ian isteğini yerine getirip getirmediğini görmek için Rose'a bakmaz. Belki de yapmayacağını zaten biliyordur.

"Nereden başlamalıyız?" Ian soruyor. "Yunuslardan mı? Ahtapotlar mı? Köpekbalıkları mı?" Rose her seçenek karşısında başını sallıyor.

"Dokunmatik tank mı?" Ian tahmin ediyor.

Rose şiddetle başını sallıyor. Rose ve Ian biraz önde yürürken biz de sergiye doğru ilerliyoruz.

Vücut dillerini inceliyorum. Yan yana yürüyorlar, yürüyüşleri ne aceleci ne de yavaş, Ian uzanıp Rose'un koluna dokunuyor ve geçtikleri bir sergideki kaplumbağayı işaret ediyor. İlk bakışta tipik bir baba-kız gibi görünüyorlar. Ancak Ian'ın çarpıcı yakışıklılığına rağmen, göze çarpan Rose'dur. Duruşu bir balerininki kadar kusursuzdur ve diz boyu ekose eteği ve kaşmir gibi görünen balıkçı yaka kazağı diğer çocukların giydiği kot pantolon ve tişörtlerden çok daha resmidir.

Barclays'e o kadar odaklanmışım ki bizimle aynı yolu takip eden üniversite çağındaki üç kadını hemen fark etmiyorum. Kadınlar Rose ve Ian'a yaklaşıyor ve ben de itilip kakılmamak için kenara çekilmek zorunda kalıyorum.

Kadınları çevreleyen enerjide bir tuhaflık var; birbirlerine sokulmuşlar, heyecanla fısıldaşıyorlar ve kot ceketli sarışın sürekli tiz bir kıkırdama çıkarıyor.

At nalı yengeçleri ve vatozların tuzlu suyla dolu büyük, sığ akvaryumlarda hareket ettiği dokunmatik tank alanına ulaşıyoruz.

Bir görevli ziyaretçilere, yaratıklara dokunmayı planlıyorlarsa ellerini yıkamalarını söylüyor. Rose ve Ian küçük lavaboya doğru ilerliyor ama ben geride kalıyorum. Deniz suyu sergisiyle hiç ilgilenmiyor gibi görünen üç kadın da dahil olmak üzere şu anda beş kişiyi izliyorum.

Ian bana bakıyor. "Işınlar sokmaz. Zararsızdırlar." Gülümsüyorum.

"Siz ikiniz devam edin. Ben böyle iyiyim."

Görevli, ışınlara sabit ve düz bir avuçla nasıl dokunulacağını gösteriyor ve Rose kazağının kolunu yukarı çekip elini suya uzatarak büyük gri bir ışının yaklaşmasını izliyor.

Kadınlar başlarını birbirine yaklaştırıp yine fısıldaşıyor. Kot ceketli olan telefonunu kaldırıyor ve bir fotoğraf çekiyor gibi görünüyor.

"Bu o!" diye fısıldıyor, bu sefer benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Kızının saçları tıpkı karısı gibi kıvılcık."

Arkadaşı "Eski karım," diye açıklar ve kahkahalara boğulurlar.

Ian'ın vücut dili sertleşir. Rose duraklar, eli vatozun üzerinde gezinir. O dokunamadan vatoz süzülerek uzaklaşır.

"Az önce kaçırdın." Ian'ın sesi gergin. "Tekrar dene, tatlım." Rose elini tanktan çıkarıyor ve orada öylece duruyor, başı öne eğik, parmak uçlarından yere su damlıyor.

Sarışın kadın telefonunu tekrar kaldırıyor. Sanki Ian ve Rose da onu eğlendirmek için buraya yerleştirilmiş bir sergideki yaratıklar.

Öfke içime hücum ediyor, bir gök gürültüsü kadar hızlı ve güçlü. Sadece Rose adına değil. Yapmak üzere olduğum şey, şiddet dolu boşanmalarda piyona dönüştüğünü gördüğüm tüm çocuklar için. Ebeveynlerinin hayatlarında ikincil hasar haline gelen tüm çocuklar için.

Bir adım öne çıkıyorum ve tam fotoğrafı çekerken Barclays ile kadının arasına giriyorum.

Sesimi alçak tutuyorum ama çelik akıyor.

"Fotoğrafları hemen sil yoksa polisi arayacağım."

Sesi alaycı. "Ne için, vatozların fotoğrafını çekmek için mi?"

Ona dik dik bakmaya devam ediyorum. "Göster o zaman."

Bakışları uzaklaşıyor. Rose'un , her şeyi içine çektiğini hissedebiliyorum.

Sarışının arkadaşlarından biri küstah bir ses tonuyla, "Halka açık yerlerde fotoğraf çekebiliyoruz," diyor.

"Doğru. Ancak Anayasa'nın 26. Bölümü, çocuğu ilgilendiren her konuda çocuğun yüksek yararının her şeyden önemli olduğunu belirtmektedir. Resminizin çocuğun yüksek yararına olmadığından oldukça eminim, bu nedenle bunun bir mahremiyet ihlali olup olmadığına mahkeme karar verecektir."

Geveze kadının blöfüne verecek bir cevabı yok.

"Hemen sil yoksa polis çağıracağım."

İlk kadın telefonundaki bir tuşa dokunur. "Sheesh, iyi." Yaklaşıyorum ve fotoğrafın kayboluşunu izliyorum.

"Şimdi çöpü boşalt."

Gözlerini deviriyor ama yapıyor.

Onlar gidene kadar orada durup Rose ve Ian'ı görmelerini engelliyorum. Onlar köşede kaybolmadan hemen önce sarışın bana işaret ediyor.

Ona en parlak gülümsememi veriyorum.

Arkamı döndüğümde, Ian "*Teşekkür ederim*" dedi.

Rose tepki vermiyor ama elini tekrar tankın içine sokuyor. Bu kez vatoz ona doğru süzüldüğünde, pürüzsüz gri sırtına dokunuyor.

* * *

Yaklaşık on dakika sonra, Ian çömelip Rose'un yüzüne bakar.

"Tatlım, biraz uzaklaşıp birkaç iş görüşmesi yapmam gerekiyor. Sen Stella ile biraz vakit geçirebilirsin. Öğle yemeği için sizinle buluşmak üzere buraya döneceğim."

Rose bana bakıyor ve ben nefesimi tutup bekliyorum. Sonra başını salladı. Sanki bir sınavı geçmişim gibi garip bir zafer duygusu hissediyorum.

Yine de gardımı düşürmüyorum. Rose'la Lucille'de de birbirimize bağlandığımızı sanıyordum.

"Şimdi nereye gidelim?" Ian uzaklaşırken Rose'a soruyorum. Duvardaki haritaya bakıyorum ve seçenekleri sıralayarak onun örneğini takip ediyorum: "Denizanası? Avustralya sergisi?" Rose başını sallıyor. "Köpekbalığı Yolu'na ne dersin?"

Başını sallıyor ve yürümeye başlamadan önce kendimi yönlendiriyorum. Kuşluk vakti olduğu için akvaryum giderek kalabalıklaşıyor. Gözüm üç kadının yanı sıra diğer çocuklarda da. Ters yöne giden birkaç tanesinin yanından geçiyoruz ama Rose tepki vermiyor. Ancak Rose'dan biraz daha büyük görünen bir kız dönüp bakıyor. Rose'un kendine özgü saçlarına hayranlık duyuyor ya da Rose'da bir farklılık veya hasar seziyor olabilir. Bunu söylemek imkânsız.

Köpekbalığı Yolu akvaryumun en ucunda. Biz orada yürürken Rose ara sıra durup egzotik balıklara ya da mumlu ağaç kurbağalarına bakıyor. Bir alacalı dişi balığı incelemek için oyalanırken, tanktan gelen ince mavi ışık yanağının yumuşak kıvrımını, düz burnunu ve lülelerini aydınlatıyor. Rose'un profili bana on dokuzuncu yüzyılda popüler olan cameo kolyeleri hatırlatıyor.

Onunla fazla zamanım yok. Hemen konuya girmeliyim. "Bazen çok kızgın hissediyor olmalısın."

İki kez göz kırpmıyor, bu onu hazırlıksız yakaladığının tek işareti. "Belki sen de üzgün ve korkmuş hissediyorsundur."

Rose kalkanını indirmedi. Beni dışlamadı.

Daha önce sadece çok az kişiyle yaptığım bir şeyi yapıyorum, asla bir müşteriyle değil.

Kapıyı açıyorum.

"Bu benim de başıma geldi Rose. Annem öldükten sonra dilsiz kaldım. Bir süre konuşamadım. Yedi yaşımdaydım."

Rose yüzünü bana döndü. Yüzünün bir yarısı ışıktaydı, diğer yarısı gölgeler içinde.

"Hayatta kalma modundaydım. Etrafımdaki kimseye güvenmiyordum. Gecenin bir yarısı uyanır ve onun için ağlamak isterdim ama yapamazdım."

Sesimdeki titremeyi gizleyemiyorum. "Kendimi tamamen yalnız hissettim, sanki bir tüneldeydin ve kimse bana ulaşamıyordu. Ama yalnız değilsin Rose. Neler olduğunu bilmiyorum ama sana yardım etmek istiyorum."

Rose birkaç saniye daha bana bakıyor, sonra dönüp akvaryum tankına bakıyor. Umarım sözlerimi sindirmeye çalışıyordur.

Bir süre sonra Shark Alley'e doğru yürümeye devam ediyor. Metal korkuluklu üç katlı bir yürüme rampası devasa serginin ortasından geçiyor. Işıklandırma çok loş. Etrafımızdaki cam duvarlar tanktaki canlıları tutuyor. Onların dünyasının tam ortasındayız, tam tersi değil.

Kum kaplanı köpekbalıkları ve büyük testere balıkları süzülüyor, durmadan etrafımızda dönüyorlar. Rose tüm bunların ortasında büyülenmiş gibi duruyor.

Köpekbalıklarını izliyor. Ben onu izliyorum.

Onda giderek artan bir yumuşama var mı? Bana güvenmeye mi başlıyor? Kesin olarak söyleyemem ama sanırım öyle.

Birkaç kişi yanımızdan geçiyor -genç bir çift, sonra sırt çantasında yürümeye başlayan çocuğu olan bir baba- ama Rose yerinde kalmaktan memnun.

"Tina'nın yanında olmaması çok garip hissettiriyor olmalı," diyorum usulca. "Annemin öldüğü zamanı hatırlıyorum, anlayamamıştım. Nasıl da bir an buradayken bir an sonra yok olabilirdi?"

Rose bana doğru döndü. Eğimli rampada benden biraz yukarıda duruyor, bu da ona fazladan bir ayak yüksekliği veriyor.

Bunu neden yaptığımı anlamadan önce ona bir adım daha yaklaşıyorum. Neredeyse benim kadar büyük olduğu yanılsamasından hoşlanmıyorum.

Annem öldükten sonra birinin bana ne söylemesini isterdim diye düşündüm. Şimdi o kelimeleri Rose'la birlikte kullanıyorum. Ama tüm olasılıkları kapsayacak şekilde onları yumuşatıyorum.

"Tüm dünya senin için değişti. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil."

Rose dikkatle bana bakıyor. Enerjisinde bir aksama hissediyorum, sanki bir akımla birbirimize bağlıymışız gibi.

Ona ulaşmaya çalışıyorum. Söylediğim bir şey sinirlerine dokundu.

Tam araştırmaya devam edecektim ki rampada bir anne ve kızı belirdi. Kız Rose'dan sadece birkaç yaş küçük görünüyor ama yıpranmış kot pantolonu ve kelebek kazağıyla, dağınık saçları ve hareketli yürüyüşüyle başka bir türe benziyor.

Annenin bebeği n taşıyıcıda ve bebek bezi çantası omzunda. Bir düzine metre geride. "Olivia, yavaşla!"

Küçük kız Rose'a ulaşıyor ve "Senin adın ne?" diye . "Merhaba," diye cevap verdim. "Ben Stella ve bu da Rose."

Olivia Rose'u bir aşağı bir yukarı szer. "Kaç yaşındasın sen?"

Rose'un rahatlık seviyesini ölçmeye çalışıyorum. Etkileşimden rahatsız olmuş gibi görünmüyor, ben de akışına bırakıyorum.

Rose ellerini kaldırır ve dokuz parmağını havaya kaldırır.

"Dokuz yaşında. Senden dört yaş büyük, Olivia." Annesi bir süre daha Rose'a, sonra da bana baktı. "Seni rahatsız etmek istemiyoruz. Gel Liv."

Çocukken durumumun açıklanmasını nasıl isterdim diye düşünüyorum. "Rose şu anda konuşmuyor ama söylediğiniz her şeyi duyabiliyor." Ses tonumu rahat tutuyorum ve fazla açıklama yapmıyorum. "Kalmak istersen burası köpekbalıklarının izlemek için iyi bir nokta."

Anne kolayca gülümsüyor ve rahatlamış bir i çekişle bebek bezi çantasını yere bırakıyor. "Olivia ikisine de yetecek kadar konuşacak."

Bu doğru; Olivia, sürekli sohbet eden mutlu çocuklardan biri. Elma yanaklı ve çabuk gülümsüyor.

Rose'a köpekbalıklarının asla uyumadığını söylüyor ve bu komik ama yemin ederim Rose'daki hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyorum. Muhtemelen Oliva'ya köpekbalıklarının dinlendirici veya hareketsiz dönemleri olduğunu ve konunun çoğu insanın fark ettiğinden çok daha karmaşık olduğunu söylemek istiyor.

Olivia Rose'a yaklaşır ve elini tutar. "Kolyeme bak. Doğum günüm için almıştım. zerinde Olivia'nın *O*'su var."

Rose geri çekilmeye çalışır ama Olivia tekrar elini tutar. "İstersen dokunabilirsin!" Rose'a başka seçenek bırakmaz; elini kolyesine doğru çeker.

Müdahale etmiyorum. Rose'un benim korumama ihtiyacı yok. "Neden konuşmuyor ya da gülümsemiyorsun?" Olivia soruyor.

Olivia'nın soru değil agresif, ama I olabilir hissetmek a vardiya içinde atmosferi.

Anne olanları duymuyor gibi görünüyor; bebeği başladı ve birkaç adım ötede ileri geri yürüyor.

"Ha?" Olivia araştırıyor.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Rose'un kazağının cebine uzandığını görüyorum. Ona doğru hamle yaptım.

Rose'un bazen kazağının cebinde ne sakladığını biliyorum. Rose'un kolunu tutmadan bir an önce parlak bir şeyin parladığını görüyorum.

Sonra donup kalıyorum, elim havada. Gümüş bir dudak parlaticısı tüpü.

İçime bir rahatlama geldi. Görünüşe göre Rose küçük hazinelerinden birini Olivia'ya göstermek istiyor, belki de kolyeyi görmesi karşılığında.

Rose parlaticıyı çevirerek açıyor ve dudaklarına biraz sürüyor. Canlı kırmızı, porselen tenine karşı şatafatlı duruyor. Beth'in Rose'un bunu almasına izin verdiğini ya da kendisinin bu renge sahip olduğunu hayal edemiyorum. Ayrıca, marka ucuz, eczaneden alabileceğiniz türden, sahte gümüş rengi tüpten dökülüyor.

Rose onu nereden aldı?

Sonra Ashley'nin sözleri aklıma geldi: Tina bazen dışarı çıkmaya hazırlanırken Rose'a biraz dudak parlaticısı sürerdi.

Belki Rose bunu Tina'nın odasından almıştır. Pete'in bana gönderdiği videoda giydiği gölgeye benziyor.

Rose bunu dadısına yakın kalmanın bir yolu olarak mı kabul etti? Yoksa başka bir ödül olarak mı?

Olivia mutlu konuşmasını sürdürüyor. "Görebilir miyim?"

Dudak parlaticısına uzanır ama Rose onu geri çeker.

Bebek şimdi yüksek sesle mızızlanıyor. Annesi beceriksizce eğiliyor, bez çantasına uzanıyor ve az önce orada duran emzikle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Ona yardım etmek istiyorum - emziği bulmayı ya da bebeği tutmayı teklif ediyorum - ama gözlerimi Rose'dan alamıyorum.

Öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyorum; bu elle tutulur bir şey.

"Hiç adil değil! Kolyeme dokunmana izin verdim!" Olivia dudak parlatıcısını kapmak için hamle yapıyor.

Rose boştaki elini uzatır ve küçük kızı iter.

Olivia arkasının üzerine düşmeden önce sendeleyerek geri çekilir. Korkulukların altından geriye doğru yuvarlanmadan önce kendini yakalıyor ve platformun kenarından yuvarlanmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Oh, hayır-bal! İyi misin?" Annesi yanına koşar, bebeği şimdi ağlamaktadır.

"Çok özür dilerim, kazaydı." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu bir kaza değildi.

Olivia düşseydi ciddi bir yara almazdı. Düşüş sadece bir metre.

Yine de kalbim boğazımda.

"İtmemelisin. Bu hiç hoş değil," diye uyarıyor diğer anne Rose'u.

Rose dudak parlatıcısını cebine geri koyuyor ve bize sırtını dönüyor.

Anne Olivia'nın elini tutuyor ve uzaklaşıyorlar. Olivia'nın yüksek sesi bize geri dönüyor: "O kızıdan hoşlanmıyorum. O kötü biri."

Rose'a bakmak için hareket etmeden önce bile ne olacağını biliyordum. Kısa süreli bağlantımız koptu.

Panjurlar gözlerinin üzerine düşmüş. Ona ulaşamıyorum.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Rose'u tanıdıkça onu daha az anlıyorum.

Onunla aramda güçlü ama bir örümceğin ipeği kadar geçici bağlar olduğunu hissettim ama her seferinde bu bağlar o kadar hızlı kopuyor ki var olup olmadıklarını sorguluyorum.

Belki de bağlantı kapalı bir devredir, sadece benimle başlar ve benimle biter.

Olivia'yla yaşadığı olaydan sonra Rose, Ian bize katılana kadar origami gibi kendi içine kapanıyor. Tuvalete gitmek için izin istiyorum ve döndüğümde Ian bana Rose'un karnının ağrıdığını ve eve gitmek istediğini söylüyor.

"Kısa kestiğim için üzgünüm. Yakında başka bir zaman ayarlarız," diye söz veriyor.

Ayrılışlarını izliyorum, Rose'un başının tepesi Ian'ın beline zar zor geliyor, eli Ian'ın çok daha büyük olan elinin içine giriyor.

Shark Alley'deki rampada onu görmeden duramıyorum. Belki de Olivia'ya hayır diyecek kelimeleri olmadığı için bunu yapmıştır. Dudak parlatıcısının Rose için özel bir anlamı olabilir; Tina ile arasındaki son somut bağ olabilir.

Ama Rose'un refleksinin nasıl ıkmak olduğunu da düşünmeden edemiyorum.

Akvaryumdan çıkıp İç Liman'da dolaşıyor, Patapsco Nehri'nde sergilenen savaş gemilerine bakıyor ve ısı lambalarının altında Old Bay buharında pişirilmiş yengeç yığınlarına dalan insanları izliyorum. Karnım guruldadığında küçük bir şarküteriden bir fincan kavrulmuş domates çorbası alıyorum. Gri ve soğuk bir gün, bu yüzden yürümeye devam ediyorum ve sıcak, lezzetli çorbayı doğrudan kaptan yudumluyorum.

Arabama dönmek üzereydim ki telefonum çaldı. Arayanın kimliğinde *Harriet Barclay* yazıyordu.

Bayan Li'nin dairesinde attığım yemi yuttuğunu umarak hemen cevap veriyorum.

"Stella, ben Harriet. Umarım önemli bir işiniz varken sizi rahatsız etmiyorumdur?"

Boş çorba kabımı geri dönüşüm kutusuna atıyorum. "Hiç de bile. Öğle yemeğimi bitiriyordum."

Cevabım onu şaşırtmış gibi kısa bir tereddüt geçirdi.

Ian karşılaşmamız hakkında sessiz kalmayı kabul etti. Ama Harriet bilgi toplama konusunda kendini kanıtladı. Günü Rose'la geçirmemi bekliyorsa ve zamanımızı bölemediği için hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu belli etmiyor.

"Konuşmamızın nasıl kısa kesildiğini düşünüyordum ve tamamlamak için sabırsızlanıyorum." Harriet altmışlı yaşlarının ortalarında ve fiziksel zorluklarına rağmen güçlü ve enerjik görünüyor. İlk defa sesinin yorgun çıktığını duyuyorum. "Burada işler giderek zorlaşıyor. Bir tür çözüme ulaşırsak rahatlayacağız."

"Bir saat içinde seninle buluşabilirim" dedim.

"Oh-ah, aslında, ben biraz daha geç düşünüyordum. 5:30 diyelim mi?" Kaşlarımı çattım. Saat bana tuhaf bir şekilde belirli geliyor. "Tabii."

"Eve gelebilir misin? Yağmur yağacakmış gibi hissettiğimde dizim ağrıyor, bu yüzden araba kullanmam zorlaşıyor."

Ekim günleri kısa, bu da ben evin içindeyken havanın kararacağı anlamına geliyor. Daha önce hiç gece Barclays'e gitmemiştim.

"Elbette. Görüşürüz o zaman."

Son görüşmemizde bir planla gelmişim: Rose'un odasına gizlice girmek. Harriet artık buna hazırlıklı olacak.

Bu beni ilgilendirmiyor. Rose'un saklandığı yeri çoktan buldum.

Beni rahatsız eden şey, bu kez bir planla donanmış olanın Harriet olduğundan kuşkulananmam.

★ ★ ★

Barclays'e vardığımda gökyüzü yoğun bulutlarla kaplıydı ve hava nemli ve şişmiş hissediliyordu. Malikâneye giden özel yol eski moda fenerlerle aydınlatılmış, kasırga kürelerinin içinde gaz alevleri titriyor.

Barclays'in burada da camı plastikle değiştirme zahmetine girip girmediğini kısaca merak ediyorum. Ama amaçları Rose'un daha fazla potansiyel silah biriktirmesini engellemekse bundan şüpheliyim.

Uzun tabanların doğal el veya ayak dayanakları yoktur. Bir ocuğun yardım almadan tırmanması imkansızdır.

Park etmek için garaja yanaştığımda, kendimi direksiyonu çevirirken ve arabamı yola bakacak şekilde döndürürken buluyorum. Bedenim, zihnimin düşünmekten kaçınmaya çalıştığı şeyi hayata geçirmek için adımlar atıyor: İhtiyacım olduğunda hızlıca dışarı çıkabilmek istiyorum.

Arabamdan ıktım ve çantamı omzuma attım. Her zamankinden çok daha hafif. Bugün aldığım tek iş aleti temiz bir bloknot, en sevdiğim kalemim ve iPhone'um.

Sundurmanın alt merdivenine adımıımı attığımda, uzak köşeden bir ses yükseliyor.

"Merhaba, Stella."

Harriet hasır bir salıncakta hafifçe sallanıyor. Kucağına bir battaniye örtülmüş ve cilalı tahta bastonu parmaklığa yaslanmış.

"Birkaç dakika burada oturmamızın bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Elbette." Hava serin ama evden çıkmadan önce kalın bir palto giymiştim. Ceplerimden polar eldivenlerimi çıkardım ve ellerimi içine soktum.

Kendimi onun karşısındaki sandalyeye bırakıyorum.

Hemen konuşmadı, ben de ona sordum. "İşlerin giderek zorlaştığından bahsetmiştin."

"Ian ve Beth dün gece korkunç bir kavga ettiler. şiddete dönüşebilir diye endişelendim."

"yle mi?" Ben araya giriyorum.

Harriet hemen başını sallar. "ığlık atmıyorlardı - Beth biraz atıyordu ama sadece en sonunda - bu yüzden Rose'un uyanıp hiçbirini duyduğunu sanmıyorum. Ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle bağırıyorlardı. Bu eski evin alt döşemesi çok ince ve hiçbir zaman tamir edilmedi çünkü bu orijinal ahşap döşemelerin sklmesini ve tarihi detayların yok edilmesini gerektiriyordu. Bu yüzden sesler içeri sızıyor."

Koltuğumda geriye yaslandım. "Neden kavga ediyorlardı?"

"Ian dışarı çıktı ve eve döndüğünde Beth onu başka bir kadınla birlikte olmakla suçladı. Görünüşe göre medyanın daha fazla dikkatini çekmemek için boşanmaları kesinleşene kadar çıkmamaya karar vermişler."

"Ian nasıl tepki verdi?" Ian'ın dün gece nereye gittiğini biliyorum ve diğer iki kadınla birlikteydi - ben ve Ashley - ama Beth'in şüphelendiği şekilde değil.

"İnkar etti ama nerede olduğunu söylemedi. Ben Beth'e inanma eğilimindeyim. Kadınların bu tür konularda altıncı hisleri vardır; bir erkeğin dışarı çıktığını anlarlar. Beth Tina'yla ilk seferinde bunu kaçırmıştı ama eminim artık farkındadır. Bir kez yanmışsanız, ipuçlarını nasıl arayacağınızı her zaman bilirsiniz."

"İpuçları mı?" Yankılanıyorum.

"Şehvet erkekleri dikkatsiz yapar. Biz kadınların aptal olduğumuzu düşünüyorlar; eve ve çocuklara bakmakla o kadar meşgulüz ki, birdenbire telefonlarıyla ilgili gergin ve sahiplenici olduklarını fark etmiyoruz." Daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir gülümseme veriyor. "Güven bana, ben de o yollardan geçtim. Biz kadınlar ikinci kez kandırılmayız."

Harriet sağlam bacağıyla hafifçe iter ve salıncak yeniden hareket etmeye başlar. "Her halükarda, tartışmaları hızla Rose'un velayetini kimin hak ettiğine dönüştü. Birbirlerini korkunç şeylerle suçladılar."

Yorgun görünen sadece sesi değil. Loş ışık yüzündeki kırışıklıkları derinleştirirken Harriet bitkin ve yorgun görünüyor.

"Bu çirkinliğe o kadar kilitlenmişler ki Rose'u unutuyorlar. Ian ve Beth hiçbir zaman sevimli bir çift olmadılar ama nadiren kavga ederlerdi. Ve bu iş uzadıkça daha da kötüye gideceğinden endişeleniyorum. Ailemiz yok ediliyor."

"Tecrübelerime göre, boşanmalar sürdükçe işler daha da kötüye gidiyor. Kimse yaralı ve öfkeliyken en üst düzeyde çalışamaz." Eve doğru bakıyorum. "Şu anda içerisi sessiz görünüyor."

Harriet cevap veremeden evden sesler yükselmeye başlar, tıpası açılmış bir şampanya şişesinden akan köpükler gibi hızlı ve parlaktır.

Rose piyano çalıyor. Müzik beni canlı, elektrik akımı içinde sürüklüyor. Genç bir kızın bu coşkuyu yarattığını düşünmek imkansız.

Harriet'in yüzü zevkle parlıyor.

"O bir mucize," diye fısıldıyor Harriet.

Başını salıncağa yaslıyor. "Eskiden günün en sevdiğim zamanıydı. Burada oturur, Rose'un çalışmasını dinler ve manzarayı seyredirdim. Çoğu gece Beth ve Ian'ı yalnız bırakmaya özen gösterirdim ama haftada birkaç kez akşam yemeğinde onlara katılır ve Beth'in yeni bağış kampanyasını, Rose'un okuduğu kitabı ya da Ian'ın talepkâr müşterisini dinlerdim. O zamanları nasıl da özleyorum."

Birkaç dakika sonra Harriet ayağa kalkar, bastonunu sıkıca eline alana kadar biraz sallanır. "Gel, hava çok soğuyor. İçeri girelim."

Onu takip ediyorum. Evin özel bir köşesinde, belki de Harriet'in hiç görmediğim bodrum katındaki odasında konuşmaya devam edeceğimizi varsayıyorum.

Harriet beni mutfığa doğru götürüyor. Oturma odasının önünden geçiyoruz, ama Rose'un sırtı -parmakları tuşların üzerinde çılgınca dans ederken bir ütü masası kadar düz- bana dönük.

Ian ve Beth mutfak adasının yanında yan yana durmuş, bir oyunda repliklerini söylemeyi bekleyen karakterler gibiler. İkisi de beklenti dolu ifadelerle bana bakıyor.

Bana bir yumruk gibi çarptı: Beni bekliyorlarmış.

Bir tuzağın içine girdim. Burada neler olduğunu bilmeyen tek oyuncu benim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Konuyu ele alıyorum: "Görünüşe göre bir şeyler planlıyorsun. Ne var ne yok?"

Beth, "Bu biraz alışılmışın dışında olabilir ama hepimiz bu süreci bitirmek için acele ediyoruz," diye söze başlıyor. Hafif kırmızı boğumları olan solgun elleri birbirine dolanıyor. "Akşam yemeğine kalmak isteyebileceğinizi düşündük. Böylece hepimizle birlikte vakit geçirebilir ve sonuçlara daha çabuk varabilirsiniz."

Tezgâhın üzerinde tahta bir kâsede yeşil bir salata ve yanında gümüş bir tabakta sos görüyorum. Hava kızarmış patates kokuyor ve folyo kaplı alüminyum bir tepside beş kalın somon fileto duruyor.

Daha önce pek çok müvekkilimle bir araya geldim, ancak hiçbir zaman çirkin bir boşanmanın iki karşı tarafıyla medeni bir akşam yemeğine oturmadım.

Bu fırsatın asla izin vermeyeceğim. " isterim."

Harriet'in Beth'e rahatlamış bir bakış attığını görüyorum. Yine işbirliği yapıyorlar. Belki de bu komployu ikisi kurdu, sonra da Ian'ı getirdiler. Bakışlarını yakalamaya çalıştığımda, somonun üzerine turşu sürmekle meşguldü.

Beth yakut rengi bir sıvıyla dolu şeffaf bir sürahiye uzanıyor.

"Şarap isteyen?"

"Benim için sadece maden suyu." Harriet buzdolabına doğru yürür ve bir kutu çıkarır.

Normalde işte içki içmem ama Beth ve Ian'ın mümkün olduğunca gevşek olmasını istiyorum. Eğer ben içkiyi reddedersem, onlar da reddedebilir.

"Bir bardak isterim."

Beth dolabın kapağını açıyor ve sürahiyle uyumlu, zarif görünümlü üç bardak çıkarıyor. Her birine cömert bir porsiyon döküyor. Hissettiriyor

Kadifemsi şaraptan bir yudum aldığımda ve dudaklarım bardağın plastik kenarına kapandığında sarsılıyorum.

Müzik kısa bir süre durur, sonra tekrar başlar. Bu parça derin bir keder hissi uyandırıyor.

Beth bana "*Kara Ayin*" dedi. "Bu parçanın takma adı bu. Rose daha yeni öğrenmeye başladı. Müthiş karmaşık bir parça."

Notalar yoğunlaştıkça bir ürpertiye bastırıyorum, sanki çaresizlik içinde haykırıyor gibiler. "Çalışmanı ne zaman bitirmeyi düşünüyorsun, Stella?"

Harriet soruyor.

Rose yanlış bir notaya basar ve duraklar, sonra bölümü tekrar eder.

"Bunu söylemek zor. Sizlerle ne kadar çok zaman geçirirsem, tavsiyeme o kadar hızlı ulaşırım."

Beth ve Harriet bir kez daha bakıştılar. Alt metni okuyamıyorum.

Ian fırının kapağını açıp patatesleri kontrol ediyor, ardından somon tepsisini içeri kaydırıyor. Kurnazlık sanatında en az annesi kadar yetenekli. Rose ve ben akvaryumda yalnız vakit geçirirken bana birkaç telefon görüşmesi yapacağını söyledi. Bizi Shark Alley'e kadar takip edip Rose'un saldırganlığına şahit olduktan sonra Beth ve Harriet'i bilgilendirmiş olabilir mi?

Bu onların ani baskısını açıklayabilir. Beni mümkün olduğunca çabuk saf dışı bırakmak istiyorlar.

"Bize bir fikir vermeye ne dersin?" diye soruyor Beth. "Eğer hepimize çok fazla erişiminiz varsa, diyelim ki üç ya da dört gün içinde bitirebilir misiniz?"

Polis Tina'nın ölümüyle ilgili soruşturmayı resmen durdurdu. Zayıf Adam, Ashley, Bayan Li, Dedektif Garcia, üç yetişkin Barclays ile konuştum ve Rose ile biraz zaman geçirdim. Rose'un okul müdüründen ve Pete'den bazı bilgiler topladım ve yasal belgeleri ve medya haberlerini derinlemesine inceledim. Bu dava hakkında neredeyse takıntı derecesinde düşündüm.

Eğer bu tipik bir vaka olsaydı, nihai raporumu yazmaya hazırlanıyor olurum.

Ama bu artık benim Rose için en iyi velayet durumunu bulmaya çalışmamla ilgili bir mesele değil.

güvenmiyorum. Onlar usta illüzyonistler. "Bizden ne istiyorsunuz?" Beth soruyor.

"Dürüstlük," dedim ona. "Ve biraz daha zaman."

"Yeterince adil," diyor hafifçe.

Müzik kederli, uzun bir akorla kaybolurken hepimiz sessizliğe gömülüyoruz.

"Rose kulaktan çalabiliyor, biliyorsun," diyor Harriet bana. "Bir parçayı sadece bir kez duyarsa, onu taklit edebilir. Tabii bu daha basit parçalar için geçerli. Daha karmaşık olanları çalabilmesi için nota gerekiyor."

"Bu inanılmaz," diye cevap veriyorum.

Üç Barclay de bana bakıyor. Gözleri keskin iğneler gibi içime batıyor. Ne düşündüğümü bilmek için yanıp tutuşuyorlar.

"Rose akşam yemeğine geleceğimi biliyor mu?" Beth gülümsüyor. "Evet. Çok memnun oldu."

Sadece birkaç saniye önce dürüstlük istedim ve Beth'in bana yalan söylediğinden oldukça eminim. Rose görünüşümden hiç memnun olmadı.

★ ★ ★

Yemek odası mutfaktan çıkan dar bir koridorun sonunda yer alıyor. Alçak tavanı açıkta bırakılmış kirişlerle kesişen dikdörtgen bir alan. Koyu renk lambri, koyu bordoya boyanmış duvarların alt yarısını kaplıyor ve ağır metal bir avize, muhteşem görünümlü masanın üzerinde ortalıyor.

İlk fark ettiğim şey: Bu odada yumuşak köşeler yok; eski moda bir erkek av kulübü havası var.

İkincisi: Beş yer ayarında hiç bıçak yok.

Bebek biberiyeli patatesler tek lokmada yenebilecek kadar küçük ve somon çatalın kenarıyla kesilebilecek kadar yumuşak görünüyor. Focaccia'nın üzerine tereyağı yerine otlu zeytinyağı sürülmüş. Salata yaprakları ise kum tanesinden daha büyük olmayan parçalara ayrılmış.

Beth plastik şarap sürahisini masaya getiriyor ve önce benim bardağımı dolduruyor, sonra kendisininkini ve Ian'inkini dolduruyor.

Doldurmayı bitirdiğinde Rose odaya giriyor. Onu selamlıyorum ama başı öne eğik ve yüz ifadesi yine odun gibi. Akvaryumdaki kıyafetinin aynısını giyiyor ve vişne rengi dudak parlatıcısının hâlâ eteğinin cebinde olup olmadığını merak ediyorum.

"Oturalım mı?" Beth öneriyor.

Harriet hemen ortadaki sandalyeyi kaptı, Beth ve Ian da hemen onun yanına geçtiler. Bu da Rose ve benim onlara bakan iki sandalyeye oturmak zorunda kaldığımız anlamına geliyor. Koltuğumda dönmeden Rose'u görmek benim için çok zor. Acaba Barclays'in niyeti bu muydu, yakınlık illüzyonu sağlamak mı?

Üç yetişkin Barclay'in arkasında, kararar gökyüzüne karşı dev ağaçların iskeletlerini sergileyen büyük bir pencere var. Havayı dolduran Rose'un müziği olmadan her ses büyüyor: Ian'ın çatalının tabağına sürtünmesi, Harriet'in köpüklü suyunu yudumlarken yutkunması ve Rose'un sandalyesine vuran ayağı olduğunu anladığım hafif, tekrarlayan bir çarpma.

Acaba ayağı kafasının içinde duyduğu müziğe mi eşlik ediyor, yoksa tedirgin olduğunun bir işareti mi?

Bir patatesi mızraklayıp yemeye çalışıyorum ama boğazım tıkanıyor. Yutkunmak için çaba sarf ediyorum. Rose'un kasvetli, ıstıraplı müziğinin yankılarının havada asılı kaldığını duyabiliyorum.

Diğerleri bu evin içinde dolaşan, köşelere kıvrılan ve duman gibi etrafımızı saran karanlığı hissetmiyorlar mı?

"Çok lezzetli," diyor Harriet somonu göstererek. "Marine ederken soya sosu kullandınız mı?"

"Biraz," diye yanıtlıyor Ian.

"O zaman fazla yemeyeceğim. Soya sosu glüten içeriyor," diye araya giriyor Beth. "Öyle mi?" Ian'ın sesi kayıtsız.

Rose metodik bir şekilde tabağını inceliyor, ayakları bir metronom gibi sabit. Titreşimlerin tenimde yankılandığını hissedebiliyorum. Rose salatasından bir kuşkonmaz ucu seçerken göz ucuyla onu izliyorum. Onunla ilgili diğer her şey gibi, zevkleri de tipik bir üçüncü sınıf öğrencisinininkinden çok daha sofistike görünüyor.

"Stella, nerede büyüdü sen?" Beth'in sesi kavernöz odada yüksek ve aşırı neşeli.

"Bu bölgede. DC'de doğdum ve birkaç yıl Virginia'da yaşadım. zamandan beri tüm hayatım DC oldu."

"Bir yerli. Buralarda bizden pek yok," diye belirtiyor Ian.

Salatama bakıyorum. Marulun üzerinde birkaç parlak kırmızı bebek domates var. Onlara bakıyorum, aklımda bir fikir oluşuyor.

Çatalımı bir tanesine saplayıp havaya kaldırıyorum. "Bunlar senin bahçenden mi geldi?"

Harriet başını sallar. "Hayır, hava çok soğuk. Domatesler Eylül sonunda biter. En geç Ekim'in ilk haftası."

Rose kıpırdamıyor ama yemin ederim onun da yanımda gerildiğini hissedebiliyorum, sanki sinir sistemlerimiz birbirine bağlanmış gibi. Ayağı kısa bir süre duruyor, sonra tekrar başlıyor, şimdi daha hızlı, sadece benim duyabildiğim metronom aciliyet kazanıyor.

Beth bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben hemen araya giriyorum. Bu konu üzerinde kalmak istiyorum.

"Burada yetiştirdiğin sebzelerle marketten aldıkların arasındaki farkı tadabiliyor musun Harriet?"

"Ah, evet," diye başlıyor Harriet ve detaylandırmaya hevesli olduğu bir konuya girdiğimi anlayabiliyorum.

Tatları karşılaştırması bana zihinsel hesaplamalar yapmam için birkaç saniye kazandırırken ben başımı sallayıp dinliyormuş gibi yapıyorum: Bahçeden Rose'un odasına koşarak gitmenin ne kadar sürdüğünü zaten hesaplamıştım; bir dakikadan daha kısa bir sürede yapabildim. Tavan arasına bir kat daha tırmanmak kronometreye çok fazla saniye eklemeydi.

Harriet nefes almak için duraklar durmaz, "Kendi yiyeceğini yetiştirmek çok tatmin edici olmalı," diye geveliyorum. Bu ipin ucunu kaçıramam; nereye varacağını görmem gerek.

Harriet ışınlanıyor. Onun hassas noktasını yakaladım. Torununun başarılarından duyduğu gurur aşikâr olsa da Rose'a tam anlamıyla sahip çıkamıyor.

Ama bahçe sadece ona ait.

"Eğer yeşil bir parmağınız varsa ve öğrenmek için zaman ayırmaya istekliyseniz, çok bereketli bir hasat elde edersiniz. Ürünlerimizi yemeklerimize dahil ediyoruz ve Rose ile bir anlaşmamız var: Ne zaman sebze toplasak, Sugar ve Tabasco için birkaç havuç kazıyor ve önce onlara ikram ediyor."

Taptaptap. Rose'un ayağı şimdi çılgınca.

İçinde kaynayan duygular müziğinde ve ayak hareketlerinde ortaya çıkıyor. Ama sesinde asla serbest kalmıyorlar. Bir kreşendo oluşturuyor olmalılar. Rose şimdi bir ses çıkarabilseydi, eminim bu bir çığlık olurdu.

Rose, Harriet'in az önce yaptığı büyük hatanın farkında mı?

Rose'a bir bakış fırlatıyorum. Yüzü amansız, bakışları tabağına .

Harriet, Tina'nın ölümünü izleyen dakikalarda Rose'un yanında değildi. Bana o kadarını söyledi.

Rose'un rutini önce atları havuçla beslemektir.

Beni her zaman rahatsız eden bir ayrıntı zihnimde patlıyor. Eylül ayının sonlarında, özel bir arka bahçede dokuz yaşındaki olgun bir çocuğun başında kim durur ve onu her saniye izler?

Beş ya da altı dakikalık bir dikkat dağınıklığı yeterli olacaktır. Harriet'in birkaç bitkiden ölü yaprak koparması ya da torununun atlara havuç getirdiğini düşünerek gözlerini kapatıp yüzünde güneş ışığını hissetmesi için gereken süre.

Tina verandaya düştüğünde Harriet'in bahçeden topallayarak gelmesi biraz zaman alacaktı. Düşenin bir ağaç dalı olduğunu düşündü; acele etmezdi ve çalılar Tina'yı görmesini engellerdi. Rose iki kat merdiveni uçarak inebilir ve büyükannesinin yanında belirebilirdi.

Bayan Li, *Harriet'in Rose için her şeyi yapabileceğini* söyledi. Sahte bir mazeret bile yaratırdı sanırım.

Titreşimin kaybolduğunu hissediyorum. Rose'un ayağı hareket etmeyi kesiyor. Senfonisi sona erdi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kaçma dürtüsüne yenik düşmeden akşam yemeğini zar zor atlatıyorum. Tehdit, sanki yeni bir ev sahibi arıyormuş gibi açgözlülükle etrafımda dolanıyor. Beni öyle sıkı bir mengeneyle sarıyor ki sandalyeme çivilenmiş gibi hissediyorum.

Kimse fark etmemiş gibi görünüyor. Yetişkin Barclay'ler Rose'a çok takmış durumdalar.

Rose'un ayağı tıkırdamayı bıraktığında, önceden belirlenmiş hareketleri yapan bir kukla gibi olur: Düzgün, küçük ısırıklar alıyor, ara sıra keten peçetesiyle ağzını siliyor. Dirsekleri asla masayı sıyırmıyor.

İlk başta anne babası ve Harriet, Rose'un etkisini aşırı neşeli ünlemlerle mazur göstermeye çalışıyor gibi görünüyorlar.

Ian: "Rose, çok yorgun olmalısın!"

Beth: "Çok yoğun bir gün geçirdin, tatlım!"

Harriet: "Belki de biraz erken yatmalısın Rose."

Rose başını sallamadığında ya da göz göze gelmek için başını kaldırmadığında, stratejilerini değiştiriyor ve onun katılım eksikliğini telafi etmeye çalışıyor gibi görünüyorlar. Harriet ve Ian enerjik bir şekilde konuşarak, hava durumundan Rose'un öğrendiği yeni müzik parçasının kökenine ve Harriet'in kısa süre önce doktor muayenehanesine giderken gördüğü Cadılar Bayramı süslemelerine kadar her şeyi tartışırlar. Beth de sohbeta katılır ama yemeğini didikler ve üç kadeh şarap içer. Her yudumda düşmanlığı artıyor, cümleleri daha kesik kesik oluyor ve gülümsemesi sertleşiyor.

Ian arka bahçedeki yeni pizza fırınından bahsedip, deneme amacıyla içinde pişirdiği Margherita turtasının lezzetini övdüğünde, Beth'in yüzünde çığ bir nefret belirir. Pizza fırını bir hatırlatma olmalı; sadece Tina'nın ölümü yüzünden var.

Bu evdeki *her şey* bir hatırlatıcı olmalı.

Bu gece gittiğimde ne olacak? Ciğerlerimin daha az sıkışmasını sağlayacak bir pozisyon arayarak koltuğumda kayıyorum. Belki de Beth'in yatak odasında bir şarap zulası vardır - kutulanmış, şişelenmemiş tabii ki. Kendini tecrit ettiğini, solgun dudaklarının Cabernet tarafından koyu mora boyandığını ve alkolün uyuşturan kucağına yaslandığını hayal edebiliyorum. Belki de sadece bir kat üstünde gerçekleşen dayanılmaz ihanet eyleminin görüntülerini bastırmak için buna ihtiyacı vardır.

Rose boş tabağını işaret eder ve Beth'e bakar.

"Evet, izin alabilirsin tatlım. Neden şimdi yukarı çıkıp banyo yapmıyorsun?"

Rose tabağını mutfağa taşıyor. Koridorda kayboluşunu izliyorum, adımları küçük ve düzgün.

Beth'in ikram ettiği tatlıyı -üzüm, incir ve peynir- reddediyorum ve Ian bir süre sonra ayağa kalkıp masayı toplamaya başladığında neredeyse rahat bir nefes alıyorum. Harriet tabağımı almakta ısrar ediyor, her ne kadar onun mutfağa doğru topallayarak gidişini izlemek içime sinmese de.

"Eve gitmeliyim," diye geveledim. "Eminim hepinizin bu gece yapacak işleri vardır."

Ian lavaboyu sabunlu suyla dolduruyor, Beth de benimle kapıya kadar yürüyor. Evden kurtulmak için çaresizim. Ama Beth duraklıyor, eli kapı kolunun üzerinde, kapıyı açmaya çok yakın. Koridordaki fildişi duvar kağıdının desenini ilk kez net bir şekilde görüyorum. Düşündüğüm gibi çiçek kümeleri değil. Ağlayan söğütler.

Ağlayan söğütler yasın sembolüdür. Kayıp, keder ve ölüm ağaçlarıdır.

"Yarın sabah dönecek misin Stella? Sana ihtiyacın olan zamanı ayırabilmek için hepimiz programlarımızı mümkün olduğunca boşaltıyoruz."

"Evet, sabah 10'a ne dersin?" Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Ian'a sormam gerek ama bu uygun olur."

"Harika." Sesimin ne kadar boşuklaştığını duymuyor mu? Dışarı çıkmak için ne kadar çaresiz olduğumu hissettiği için fareyi tuzağa düşüren bir kedi gibi benimle alay mı ediyor?

Hayır. Sorun bende; şu anda algısı bozuk olan benim.

Sonunda Beth kapıyı açıyor ve bana veda ediyor. Koşmak istiyorum ama kendimi yürümeye zorluyorum.

Verandanın merdivenlerinden inerken, gecenin keskin havasını ciğerlerime çekiyorum. Evin kendisi mi yoksa içinde yaşayanlardan birinin ya da birkaçının karanlık enerjisi mi bana bu derin önseziyi aşıyor? Çünkü her geçen gün Rose'un olup bitenlerin sadece merkez üssünde değil, merkez üssü olduğu izlenimi daha da artırıyor olsa da, bu sonucun zihnimde pekişmesine izin vermeyeceğim.

Zihnimi biraz daha açık tutmalıyım. Riskler bir hata için çok yüksek.

Ve eğer müvekkilime hizmet etmenin en iyi yolunun sadece Ian'ın sırlarını değil, aynı zamanda önceki tüm davalarımda izlediğim protokolü de çiğnemek olduğuna ikna olursam, bunu yaparım.

Ama Rose için savaşmaktan vazgeçmeyeceğim. Bu dava korktuğum gibi sonuçlanırsa, Rose'a mümkün olan en iyi yardımı sağlamak için çalışacağım. Barclay'lerin imkanları var. Rose'un, bakıcıların bilgili ve nazik olduğu, en iyi ilaç kombinasyonlarını, yoğun terapiyi ve bilişsel davranış terapisini bulmak için bolca zaman harcanan bir yerde yatılı olarak kalmasını karşılayabilirler. Umudun ötesinde görünen çocuklar için böyle yerler var.

Ve arada bir, yoğun erken müdahaleyle, bir çocuk ortaya çıkmayı ve üretken, sağlıklı bir hayat yaşamayı başarır. Bunlar istisnai durumlardır, ama Rose'un onların arasında olmayacağını kim söyleyebilir?

Arabama ulaşmak sonsuza kadar sürüyor, rüzgâr düşmanım gibi beni eve doğru geri itiyor. Elim nihayet soğuk metal kolu kavradığında, arabaya atlayıp kilitleri açıyorum. Ay kalın bir bulut örtüsünün arkasında, sanki biri onu gece için kabarık bir yorganın altına sokmuş gibi ve uzun gaz lambaları mürekkepli gecede yüzen atlama taşları gibi görünen altın havuzlar oluşturuyor. Uzun farlarımı yakıyorum ve hız göstergesini saatte yirmi milde sabit tutmak için kendimi zorluyorum.

Dikiz aynamdan bir bakış çalışıyorum. Arkamda, Barclay malikanesi gölgelerle örtülmüş, verandanın ışığı etrafını saran uçsuz bucaksız karanlığın içinde bir kibrit alevi kadar önemsiz.

Gözlerimi önümdeki yola çeviriyorum ve soluk soluğa frene basıyorum.

Bir geyik yolumun üzerinde duruyor, keskin ışıktan kör olmuş.

Ağır çekimdeymiş gibi görünen yolda kayıyorum, zihnim çılgılık atıyor. O donmuş anda her şeyi görebiliyorum: Geyiğin yumuşak gözleri ve parlak siyah burnu. Kahverengi kürkü ve havaya doğru uzanan beyaz kuyruğu.

Lastiklerim pürüzsüz yolda çekiş için kazıyor. Küçük geyikten sadece birkaç adım ötede duruyorum.

Bir saniyeliğine göz göze geliyoruz. Sonra büyü bozuluyor ve o uzaklaşıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, uzanıp emniyet kemerinin kestiği omzuma masaj yapıyorum.

Gözlerimden yaşlar dökülüyor, ses ya da uyarı olmadan.

Babamın başına gelen de buydu. Zamanında duramadı, bu yüzden yoldan çıktı ve bir ağaca çarptı.

Bir mendil alıp yüzümü kabaca siliyorum, sonra görüntüleri uzaklaştırıyorum ve kendimi sürmeye devam etmeye zorluyorum. Dikkatimi dağıtmak için elimden geleni yapıyorum, müziğin sesini açıyorum ve camlarımı birkaç santim aşağı indiriyorum, soğuk hava bir tokat gibi geliyor.

Sarsıldım ve bitkin düştüm. Eve gitmeli, sıcak bir banyo yapmalı ve biraz uyumalıyım. Uyuyamamam için hiçbir sebep yok. Bu gece için takvimimde hiçbir şey yok. Bazı kadınlar hiçbir talep ya da zorunluluk olmadan önlerinde açık bir akşamı dört gözle bekler.

Ama bu düşünce bile beni endişeden sersemletiyor.

Daha önce flört uygulamalarını denedim, ancak şu anda bir tanesine girmek için doğru kafa yapısında değilim. Bir arkadaşımı ya da meslektaşımı arayıp bir şeyler içmeyi teklif edecek durumda da değilim. Hafif bir sohbet beni aşar.

Barclay davası mutlak odaklanmamı gerektiriyor. Sonuna kadar çalışmaktan başka bir şey yapamam.

Eve gitmem gerektiğini biliyorum.

Yine de kendimi DC sınırının hemen ötesindeki bir bara doğru yönelmiş buluyorum.

Şarabıma zar zor dokundum. Düzgün bir içki içeceğim, dedim kendime. Bu akşamki notlarımı yazacağım. Sinirlerimi yatıştıracağım.

On dakika sonra yarı dolu otoparka giriyorum. Barın kapısının hemen içindeki ışıklar, bangır bangır müzik ve sohbet sesleri can simidi gibi geliyor.

Yüksek masaların hepsi dolu ama bar tabureleri çoğunlukla boş. Kapıya en yakın uçta bir tane talep ediyorum.

Dışarısı serin, bu yüzden bir viski sipariş ediyorum ve çantamdan boş yasal defterimi çıkarıyorum.

Birkaç yıl önce Marco'nun bana doğum günümde hediye ettiği Montblanc arıyorum.

Çantamın her zaman sakladığım ince, dikdörtgen iç cebinde değil. Düşmüş olmalı.

Etrafı karıştırıyorum, parmaklarım kavırıyor. Çantamdaki her nesneyi arıyorum: güneş gözlüğü kılıfımı, cüzdanımı, küçük makyaj çantamı.

Kalemim kayıp.

Olabileceği tek bir yer var. Ve ben onu asla bilinçli olarak oraya koymazdım. Yine de Tina'nın halka küpesini sakladığım ikinci kare iç cebini kontrol ediyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Nefeslerim hızlı ve sık geliyor.

Parmaklarımın boş çıkacağını bilsem de tekrar kare cebe uzanıyorum. Kendimden şüphe etmeye, gerçeklik versiyonumun doğru olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Çünkü bu gerçekleşiyor olamaz.

Birkaç ay önce Tina, evine davetsiz bir misafirin girdiğini düşündüğü için polisi aradı.

Rose'u müşteri olarak aldıktan sonra aynı telefon görüşmesini yaptım. Tina sanki biri eşyalarını karıştırıyormuş gibi hissetti.

Ben de öyle, eve geldiğimde müziğimin kapalı olduğunu fark ettim.

Sonra Tina birinin eşyalarını aldığını söyledi.

Ve şimdi yıllardır değer verdiğim ve hiç kaybetmediğim Montblanc kalemim yok.

Barclay'lerden herhangi biri yapmış olabilir: Çantamı mutfakta unutmuşum. Ian ve Beth beni yemek odasına götürdükten ve yemek tabaklarını getirdikten sonra ayrı zamanlarda yalnız başlarına mutfağa girdiler. Harriet de yemeğinin ortasında bir maden suyu daha almak için mutfağa gitti. Biz yetişkinler masada kalırken Rose da tabağını lavaboya götürdü.

Bu gece biri çantamı karıştırmış. Bundan eminim; delirmiyorum.

Çünkü çantamda kaybolan tek şey kalemim değil. Tina'nın halka küpesi de gitmiş.

KIRKINCI BÖLÜM

Çoğu insan kendini tehdit altında hissettiğinde küçük yerler arar. Bu biyolojik bir tepkidir, Taş Devri atalarımızdan bize kalan genetik bir mirastır. Küçük bir hedefin gözden kaçma ya da fethetme çabasına değmeyeceği düşünülerek reddedilme şansı daha yüksektir.

Benim tepkim ise tam tersi. Kapana kısılma riskiyle yüzleşmeye dayanamıyorum. Bardan eve döner dönmez evimi didik didik eder, bütün iç kapıları açarım. Işıkları açıyorum ve müziğimin sesini birkaç kademe yükseltiyorum, Sheryl Crow'un sesinin havada süzülmesine izin veriyorum. Mümkün olduğunca çok yer kaplıyorum.

Yine de saatlerce uyuyamıyorum. Sanki nöbet tutuyor gibiyim. Tehlikenin beni buraya kadar takip edip etmediğini görmek için nöbet tutuyorum.

Sonunda, ufuk aydınlanmaya başladığında, gidiyorum.

Birkaç saat sonra uyanıyorum. Gözlerim bulanık ve bedenim ağır, ama artık benim için uyku olmayacağını biliyorum.

Aceleyle duşa giriyorum, vücuduma dönüşümlü olarak soğuk ve sıcak spreyler sıkarak halsizliğimi atmaya çalışıyorum.

Saçlarımı havluyla kurulayıp eski bir kot pantolon, siyah V yakalı bir kazak ve en sevdiğim botlarımı giyiyorum - rahat yemeklerin moda karşılığı. Yüzüme renkli nemlendirici sürdükten sonra birkaç rimel ve biraz dudak parlaticısı sürüyorum. Telefonuma uzanıyorum ve her zamanki ıvır zıvırın yanı sıra ben hazırlanırken iki önemli mesaj geldiğini görüyorum.

İlki Marco'dan bir mesaj: Annemin evine uğradığını duydum. Yakında bir şeyler içelim de seni Annie'yle tanıştırayım.

Her kelime göğsüme çakılan bir çivi gibi. Artık Marco ve ben yokuz. Şu andan itibaren, karşılaşmalarımız muhtemelen her zaman Annie'yi içerecek, güneşli, bandana giyen sarışın, kalbinde ve içinde yerimi aldı.

Ailesi. Onunla tanışmak istemiyorum. O yokmuş gibi davranmak daha kolay. Ama bunu açıklarsam Marco'yu tamamen kaybederim.

Bu olasılık üzerinde durmuyorum. Eğer yaparsam, yatağa geri dönebilirim. Marco'ya daha sonra cevap vermeye karar veriyorum ve ikinci mesaja geçiyorum.

Dedektif Garcia'dan bir e-posta, bugün saat 17:00'den önce ofisine uğrayıp uğrayamayacağımı soruyor.

Kelimelerinin arasındaki alt metni okudum. Annemin ölümü hakkında bilgi vermesini istedim. Elinde bilgi olmasa beni çağırmazdı.

Hemen cevap yazdım ve öğleden sonra orada olacağımı söyledim.

Sonra Beth'e mesaj atıp, zamanlama artık onun için uygun değilse sabah 10'da geleceğimi bildiriyorum.

Tost makineme bir parça tam tahıllı ekmek atıyorum ve aç olmasam da kendimi her lokmayı yemeye zorluyorum, iki fincan sert sade kahveyle yıkıyorum.

Fincanımı ve tabağımı durularken kendimi mutfak tezgâhımdaki kasap bloğunda duran bıçaklara bakarken buluyorum. Keskin, beş inçlik maket bıçağı çantama kolayca sığabilirdi. Onu yanımda taşıyabilirdim.

Ona doğru uzanıyorum, sonra elimi durmaya zorluyorum.

Barclays'e silah getiremem. Gündüz vakti orada, bir aile evinde olacağım. Korkum mantıksız.

Tina da bu düşünce sürecinden geçti. Kendini korumak için bir şok tabancası alacaktı.

Bedenimin, zihnimin kabul etmek istemediği bir olasılığa hazırlanmasını engelliyorum. Onu bıçak bloğundan uzaklaşmaya zorluyorum.

Sabahın keskin havasına adımımı atarken siyah puffer ceketimi üzerime çekiyorum. Kristal gibi bir gün ve yapraklar altın ve kırmızı tonlarına bürünmeye başlıyor.

Güzel hava içimde dönüp duran duygularla uyuşmuyor. Şu anda içinde yaşadığım dünya için fazla güzel, fazla saf bir gün.

Barclays'lerin evine bilindik yoldan gidiyorum, depomu doldurmak için bir benzin istasyonunda duruyorum ve tam saat 10'da varıyorum. Kapının yanındaki çimlerin üzerine Sotheby's emlak logolu küçük, düzenli bir *Satılık* tabelası çakılmış.

Tabelaya bakıyorum. Anladığım kadarıyla Barclay'ler evi satışa çıkarmak için velayet anlaşmazlığının çözülmesini bekleyeceklerdi.

Sanki üzerimde bir baskı katmanı daha oluşturunurlarmış gibi hissediyorum.

Güvenlik kapısındaki düğmeye bastığımda cevap veren olmadı. Tekrar basıyorum. Sonunda hoparlörden bir kadın sesi geliyor.

Birbirimizin arkasından konuştuğumuz şaşkın bir anın ardından adımı veriyorum ve Beth'in beni beklediği mesajını iletiyorum.

Uzun bir tereddüt oldu; sonra güvenlik kapısı yükseldi. İçeri giriyorum.

Kısraklar yine tarlada, durmadan otluyorlar. Great Outdoors tişörtleri giyen birkaç işçi arazide çalışıyor, yaprakları üflüyor ve ağaçları buduyor.

Kapıyı çaldığımda daha önce gördüğüm temizlikçi kapıyı açıyor. Ama beni içeri buyur etmek yerine, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Merhaba, ben Stella. Beth'i görmeye geldim." "O burada değil."

Kaşlarımı çattım. Özellikle Beth'in herkesin programını boşalttığını söylediği göz önüne alındığında, 10'da olduğumuzu varsaymışım.

"Ian ve Rose burada mı? Ya da Harriet?" Hizmetçi başını sallar. "Ne zaman döneceklerini biliyor musunuz?" "Üzgünüm, söyleyemem."

Bilmediğini mi kastediyor, yoksa bu bilgiyi açıklayamayacağı mı söylendi bilmiyorum.

Trafikte neredeyse otuz dakikalık bir yol var. Ayrılmak ve tekrar geri dönüp buraya gelmek zorunda kalmak istemiyorum.

Çantamdan telefonumu çıkardım. Barclay'lerden hiçbiri mesaj atmadı ya da aramadı.

Hizmetçiye içeride bekleyip bekleyemeyeceğimi sorabilirim ama onu rahatsız bir duruma sokmak istemiyorum. Ya da belki de içeride mümkün olduğunca az zaman geçirmek istediğim içindir.

Ön verandada bekleyebilirim ama gölgede çok soğuk olur. Diğer tek seçenek cipim.

Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor. Bir mesaj göndermek sadece saniyeler sürer. Beth neden cevap vermedi?

Hizmetçi beklenti içinde bana bakıyor. Yüzündeki çatışmayı görebiliyorum. Kaba davranıp kapıyı yüzüme kapatmak istemiyor ama evin içine soğuk hava sızıyor.

"Burada bekleyeceğim," diyorum, ses tonum ruh halimden daha yumuşak, çünkü bu kesinlikle onun hatası değil.

Arabama yöneldim ve kontağı açtım.

Birkaç dakika özel araç yolundaki viraja bakıp Barclays'in araçlarından birinin gelmesini bekledikten sonra huzursuzlanıyorum ve telefonuma uzanıyorum. Üzerinde çok fazla çalışamıyorum ama halledebileceğim bazı parçalar var.

Küpe artık çantamda olmayabilir ama benim alışkanlığım her şeyi belgelemektir. Onu keşfettiğim gün fotoğrafını çektim.

Resmi Ashley'e gönderdim, arka planı kırptığımdan emin oldum, böylece internette aldığım herhangi bir fotoğraf olabilir. Cevabı zaten biliyorum ama emin olmam gerekiyor: Tina'nın kayıp küpesi buna benziyor muydu?

Bir dakika sonra cevabı geldi: omg tam olarak bu nasıl bildin?

Şaşırmam da midem bulanıyor. Yazıyorum: Şimdi konuşabilir misin?

İşteyim ama saat 1'de mola veriyorum.

O kadar beklemek istemiyorum. Belki Ashley'nin telefonunu iş yerinde kullanmaması gerekiyordu ama gezegendeki diğer yirmili yaşlardaki herkes gibi o da muhtemelen telefonunu her zaman yanında taşıyor ve gelen bir mesajın hafif titreşimini görmezden gelemiyor.

Ashley'e bir sorum daha var.

Notlarıma bakmak istiyorum ama onları ya da dizüstü bilgisayarımı buraya getirmedim. Ashley'nin sözlerini tam olarak hatırlayamıyorum, o yüzden başka şekilde ifade ediyorum.

Beth'in Tina'ya hata yaptığı için kızdığından bahsetmiştin. Zamanı yanlış hesaplamakla ilgili bir şey mi?

Telefonuma bakarak bekliyorum. Ama ekran boş kalıyor.

Araç görünmeden önce bir motor sesi duyuyorum.

Siyah bir Cadillac, güçlü ve heybetli. Mükemmel cilalanmış. Zamansız ama klasik - bu araba başka bir çağdan çıkmış olabilir.

Beth'i direksiyon başında gördüğüme şaşırmadım. Tam da onun sahip olmasını beklediğim türden bir araba. Bir dakika sonra, Ian kırmızı arabasıyla onun arkasından geliyor.

Çamurlu lastikleri olan bir kamyonet.

Dışarı çıktım ve selamlamak için elimi kaldırdım.

Beth hareketimi yankılıyor. Ama bu kadar uzaktan bile, alnının ince, soluk derisinin kırıştığını görüyorum. Bana doğru yürümüyor.

Rose ve Ian bir saniye sonra kamyonundan çıkıyorlar.

"Hey, Stella!" Ian kolayca sesleniyor.

Rose'un elini tutuyor ve onu ön kapıya doğru götürüyor. Beth arkalarından bakıyor ve bir an için onun da aynı şeyi yapmak üzere olduğu ve beni burada bırakacağı hissine kapılıyorum.

Sonra bana doğru yürümeye başladı.

Onunla yarı yolda buluştum.

"Merhaba, Stella."

Beth planlanmış bir toplantımız olduğuna dair herhangi bir işaret vermiyor. Geç kaldığı için özür dilemiyor.

"Günaydın. Saat 10'da burada olacağımı bildiren mesajımı aldın mı?"

Beth kaşlarını çatıyor. "Ne kadar zaman önce gönderdin?" "Belki bir saat önce."

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirliyor. "O sırada çocuk doktoruyla birlikteydik. Mesajlarımı kontrol etmiyordum."

Belki de onun onayı olmadan buraya gelmemeliydim, ama yine de bu beni rahatsız etti, onu değil. Peki neden yanlış bir şey yapmışım gibi davranıyor?

"Rose hasta mı?"

Beth kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Soruma cevap vermek yerine alakasız bir bilgi sunuyor.

"Rose'u çocuk doktoruna götürdüğümüzde, onu oraya ben götürüyordum, eve de Ian götürüyordu. Şimdi kızımızı ikiye bölmüş durumdayız."

Beth bir şekilde onunla ilk tanıştığım zamankinden daha zayıf ama daha güçlü görünüyor. Sanki içinde bir şeyler yanıyor, onu hem besliyor hem de tüketiyor.

"Rose hasta mı?" Tekrar sordum.

"Rose zor bir gece geçirdi. Son zamanlarda bunlardan çok sık yaşıyor." Beth'in gözlerindeki gerginlik belirgin ve koyu halkalar solgun tenini lekeliyor. Geceler

onun için de zor olmalı.

"Rose için zor bir gece nasıl tezahür eder?" Ben soruyorum.

"Yatakta kalamıyor gibi görünüyor. Onu yatırıyoruz ve uyuyakalıyor gibi görünüyor. Ama sonra yorganın altından gizlice çıkıyor. Masasına oturup kitap okuyor. Bazen gelip benim ya da Ian'ın yatak odasının kapısının önünde oturuyor."

"Çocuk doktoru yardımcı oldu mu?"

Beth başını sallar. "Dokuz yaşındaki kızıma uyku hapi vermeyeceğim. Doğal ilaçlar deneyeceğiz."

Bu beni endişelendiriyor. Rose'un uyku haplarından çok daha güçlü ilaçlara ihtiyacı olabilir.

"Bugün daha sonra buluşmamızın bir sakıncası var mı?" Beth soruyor. "Dün gece hiçbirimiz fazla dinlenemedik. Ian gecenin ilk yarısında Rose'la kaldı ve gecenin ortasında ben devraldım. Biraz uyumuş olmalı ama itiraf etmeliyim ki pek emin değilim. Uyuyakaldığımı biliyorum ama uyandığımda gözleri açıktı."

Beth'in bunu soğuğa karşı bir tepki olarak algılamasını umarak ürperiyorum.

"Daha sonra gelebilirim." Umarım Beth sesimdeki küçük rahatlama notasını fark etmemiştir. O bunaltıcı eve girmekten kurtulmak için her türlü ertelemeye açığım. "Ama şimdi seninle birkaç dakika sohbet etmek istiyorum."

Beth, onun gibi birinin olabileceği kadar filtresiz. Ondan gerçeği öğrenmek için en iyi şansım bu olabilir.

"Tamam."

Yumruk atmam. "Ian'ın Tina ile ilişkisi olduğunda evliliğinizin durumu neydi?"

"?" Şimdi açıkça öfkeli.

Ses tonumu nötr tutarak sorumu tekrarlıyorum.

"Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum

Stella."

Onun dürüstlüğüne ihtiyacım var. Ben de ona kendiminkini veriyorum.

"Hikâyenin senin versiyonunun Ian'ınkiyle nasıl karşılaştırıldığını bilmem gerekiyor," diye açıklıyorum. "Bu bana onun karakteri hakkında fikir verebilir."

Belli ki düşünceleriyle boğuşuyor. Belki de bana mutlu bir evlilikleri olduğunu söylerse Ian'ı daha kötü bir duruma düşüreceğini biliyor. Yalan söylerse, velayet savaşında zemin kazanabilir.

"Evliliğimizin nasıl olduğunu bilmek ister misin?" Beth soruyor. "Ian ve ben ayrı yatak odalarındaydık. Boşanmayı konuşmamıştık ama kızımızın dadısıyla aile evimizde yattığında evliliğimiz esasen bitmişti."

Beth'in versiyonu Ian'inkiyle aynı. Ama onun karakterine birkaç laf sokma fırsatını da kaçırmıyor.

"Ian itiraf etmeden önce ilişkiden haberin var mıydı?"

Başını iki yana sallar. "En son karısı öğrenir, değil mi? Tina bazen Ian'ın yanında biraz kıkırdıyor gibi görünüyordu ama zararsız küçük bir aşkı olabileceğini düşündüm. Ian'ın bu işi daha ileri götürecek kadar sorumsuz olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ian iyi bir baba mı?"

Beth göz kırıyor. Onun da bu sorudan nefret ettiğini söyleyebilirim. Kelimelerini çok dikkatli seçiyor gibi görünüyor.

"Ian, Rose gibi son derece hassas bir çocuğun ihtiyaç duyduğu yapıyı her zaman sağlayamıyor ama onu seviyor."

Beth eve bakmak için döner. "Gidip onu kontrol etmeliyim."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ne zaman döneyim?"

Beth bana "Zamanı teyit etmek için sana mesaj atacağım," diyor. Sesinde azarlama gibi hissettiren bir not var. Bugün zamanlamayı teyit etmek için bana mesaj atmasını beklemediğimi hatırlatmak ister gibi bir hali var.

Bu yüzden mi gönderiliyorum? İnce bir cezalandırma şekli mi?

Beth'in beni sinirlendirdiğini belli etmedim. Sadece gülümsüyorum ve ondan haber almayı dört gözle beklediğimi söylüyorum.

Arabama ulaştığımda Ashley'nin mesajıma cevap verdiğini gördüm.

evethh beth bir keresinde tina rose'u okuldan almaya gittiğinde sinirlenmişti... beth rose'u almak istediğini söylemişti... ama beth bunu hiç onaylamamıştı, bu yüzden tina rose'un orada bekliyor olma riskini almak istemedi... tabii ki hepsi tina'nın suçuydu.

Zemin ayaklarımın altında düzensiz hissediyorum.

Kendimi mantık ve muhakeme yürütmeye zorluyorum. Beth'in, kendisi açıkça belirtmeden başkalarının onun isteklerini tahmin etmesini beklemesi, büyük servetinin verdiği haktan başka bir şey değil. İnsanların ona hizmet etmesine ve ihtiyaçlarını karşılamasına alışkın.

Benim ve Tina'nın deneyimleri arasındaki bu son paralellik uğursuz bir işaret değil.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Beth'in beni ne zaman geri çağıracağı hakkında hiçbir fikrim yok ama burada takılıp beklemeyeceğim.

Beth için çalışmıyorum. Artık benim zaman çizelgeme boyun eğmek zorunda kalacak.

Marco'nun mesajına cevap verip onunla ve Annie'yle bir şeyler içmeyi ayarlayamıyorum. Dedektif Garcia'ya e-posta gönderip 11'i biraz geçte orada olacağımı bildirdim.

Dedektif Garcia'nın çalıştığı Kuzeybatı DC polis karakoluna hiç gitmedim ama içeri girdiğimde bina tanıdık geliyor. Daha önce ziyaret ettiğim diğer polis merkezlerinin planını takip ediyor - bir keresinde hırsızlıktan alıkonulan genç bir müvekkili almak için, başka bir keresinde de velayet önerime şiddetle tepki gösteren bir anneye karşı yasaklama emri çıkarmak için.

Dedektif Garcia benimle resepsiyon alanında, yıllar boyunca üzerlerinde oturan kurbanların ve sanıkların ağırlığından solmuş ve yıpranmış uzun ahşap bankların yanında buluşuyor.

Krem rengi bir bluzun üzerine siyah pantolon ve blazer ceket giyiyor. Uzun, düz saçları dökülmüş ve biraz makyaj yapmış.

Kendimi onun özel hayatını merak ederken buluyorum. Parmağında evlilik yüzüğü yok, ama bu bir savunma tekniği olabilir. Dedektifler bir dava üzerinde çalışırken bilgi almak isterler, vermek değil.

Beni ön büroda çalışan iki üniformalı memurun yanından geçirip açık bölmedeki alçak bölmeli odacık çiftliğine götürüyor. Havada, eski tip bir Bay Kahve'den gelen taze demleme kokusuyla birlikte yoğun ama sessiz bir enerji tınısı dolaşıyor. Sergilenen hiçbir bitki, resim ya da aile fotoğrafı yok. Kimse bu acımasız yerde bebeğinin tatlı, sakızlı gülümsemesinin fotoğrafına bakmak istemez; tanıdığım her polisin bir

Bir tarafta iş, diğer tarafta aile olmak üzere beyinlerinin derinliklerine işlemiş bir ayırım çizgisi.

Dedektif beni köşedeki masasına götürüyor ve boş bir sandalye çekiyor.

Oturduğumuzda "Dava nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Hemen cevap vermedim. Veremem.

Düzgün masasının ortasında tek bir dosya klasörü var. Sekmedeki isim *Mary Hudson*.

Benim annem.

Yıllar, daktiloyla yazılmış harfleri yumuşak bir griye dönüştürmüştü. Elimi uzatmak, parmaklarımı annemin adının üzerinde gezdirmek için umutsuz bir özlem duyuyorum.

Dosya kalın değil, ama içinde ne varsa, aklımın onun öldüğü gece hakkında hatırlamama izin verdiğinden çok daha fazla.

"Stella?"

Yukarı bakıyorum. Dedektif Garcia dosyanın içindekilere duyduğum açlığı fark etmiş; bunu elini rahatça uzatıp dosyayı bana birkaç santim daha yaklaştırmasından anlıyorum. Ama iki parmağını dosyanın üzerinde tutuyor.

"Barclay davasını soruyordum. Nasıl gidiyor?"

"Ah. Ben, ah, fazla bir şey söyleyemem. Çok geçmeden velayet konusunda bir karara varmayı umuyorum ama ne zaman olacağını bilmiyorum."

Dedektifin ifadesi anlaşılmazdır. "Bu çok kötü."

Kaşlarım kalktı. "Neymiş o?"

"Hiçbir şey paylaşmaktan çekiniyorsun. Ama anlıyorum. Dosyalarınız gizlidir. Bana bilgi vererek hiçbir şeyi riske atmak istemezsiniz."

Konuşurken, tırnakları ısırılmış iki parmağıyla dosyayı benden daha uzağa çekiyor.

Zaman ayırdığı için ona teşekkür etmeli ve kalkıp gitmeliyim.

Ama yapamıyorum. Dosyanın içerdiği olasılıklar beni şaşkına çeviriyor. Annemin beni neden terk ettiğini öğrenmek için çıldırıyorum.

Eğer bu dosyada kadının uyuşturucuyu kızına tercih etmediğini gösteren bir şey varsa, eroin enjekte etmeye zorlandığını ya da

başka bir şekilde zarar görürse, belki sonunda biraz huzur bulabilirim. Belki sonunda dinlenebilirim.

Dedektif Garcia, neredeyse bir fısıltıya dönüşecek kadar yumuşak bir sesle, "Bu size kalmış," diyor.

Ahlaki ikilemle boğuşurken midem düğümleniyor: Genç müvekkilime mi yoksa bir zamanlar beni seven anneme mi sadakatim daha güçlü?

Mesleki yeminim, bir zamanlar sahip olduğum aileme olan sadakatimden daha mı zorlayıcı?

Dedektif Garcia'nın telefonu ama o görmezden geliyor.

Kulaklarımı dolduran diğer tüm sesler -kahve makinesinin yanında şakalaşan bir çift memur, uzaktan kısık sesle bir şeyler bağırان bir adam, çalan bir siren sesi- geri çekiliyor.

Birine ihanet etmek
zorundayım. Bu yüzden
Rose'u feda ediyorum.

"Gerçek şu ki, bence herhangi biri yapmış olabilir." Dedektif Garcia'nın neredeyse fısıltısına uyuyorum. "Beth, Ian, Harriet -belki de Beth ve Harriet birlikte çalışıyorlardır. Rose bile güçlü bir olasılık gibi görünüyor."

Gözleri keskinleşiyor. Yemin ederim enerjisindeki aksamayı hissedebiliyorum. Bu açıklama onun için sürpriz olmamış gibi görünüyor.

Ben yaptım. Uçurumun kenarına geldim.

Ama Dedektif Garcia tatmin olmadı. Ona daha fazlasını vermem gerektiğini söyleyebilirim.

"Rose sorunlu bir kız. Barclay'lerin onun etrafında duvarları var ama terapisti ve öğretmenleriyle konuştum ve onları aşmaya başlıyorum. Tina'ya gerçekten ne olduğunu araştırmazsam işimi yapamam ve bunu yapmak için erişimim var. Ve makul bir kesinlik elde ettiğimde, ilk başvuracağım kişi siz olacaksınız."

Dedektif Garcia başını sallıyor. Cep telefonuna uzanıyor ve rehberinde aşağı doğru kaydırma yaptığını görüyorum.

"Bana numaranı ver. Sana mesaj atmam gereken bir şey var."

Okuyorum ve mesajı ekranıma düşüyor. Samuel Prinze adında bir adam için bir iletişim kartı.

"Eskiden FBI için çalışıyordu. Sorunlu çocukları bilir. Seni benim gönderdiğimi söyle."

Ona teşekkür ediyorum ve o da başını sallıyor. Sonra beni tamamen hazırlıksız yakalayan bir şey yaptı.

Ayağa kalkıyor.

Tüm bunların bir tuzak olduğu ve bana her şeyi göstermek üzere olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

Sonra da "Burada bekleyebilir misiniz? Tuvaleti kullanmam gerekiyor. Beş dakika içinde döneceğim."

Başımı sallıyorum; kodu anlıyorum.

Gözden kaybolduğu anda dosyaya uzanıyorum ve açgözlülükle açıyorum.

Her sayfayı okuyacak vaktim yok. Ama fotoğraflarını çekebilirim. Üzerime sıçrayan kelimelere tepki vermeme izin vermiyorum: *İğne izleri... Boyunda bağ izi yok.. Savunma yarası yok... Konuşamayan kız karakola getirildi...*

Toksikoloji raporu ve olay yerindeki memurların ifadeleri var. Hepsini belgeliyorum, telefonumun her tıklaması başka bir kanıt parçası yakalıyor.

Sonra fotoğraflar geliyor.

Boğazımda yükselen safraya karşı sertçe yutkunuyorum ve fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyorum. Ellerim öylesine titriyor ki, ön kollarımı Dedektif Garcia'nın masasına dayayana kadar birkaç tanesi bulanıklaşıyor. Gördüklerim hakkında düşünmeme izin vermiyorum; otomatik pilota geçiyorum.

Sehpanın üzerinde, her birinde biraz açık kahverengi sıvı bulunan iki içki bardağı.

Annemin vücudu *yere* serilmişti.

Annemin iç dirseği, eski ve yeni iğne izleri ve kurumuş bir kan damlacığı *görülebiliyor*.

Annemin durgun yüzünün yakın çekimi, gözleri bulanık ve görmüyor-
Çabuk.

Bitiriyorum ve dosyayı kapatıyorum, zor nefes alıyorum. Panik beni bir mengenenin içinde sıkıştırıyor. Ayağa kalktım ve çılgınca etrafıma bakındım. Kahve makinesinin yanındaki iki polis şimdi bana bakıyor.

Buradan çıkmam lazım; duvarlar yıkılıyor. Titrek bacaklarımın üzerinde tökezleyerek resepsiyon alanına geri dönüyorum ve kalçamı bir masanın köşesindeki keskin kenara çarpıyorum.

Girişte Dedektif Garcia'nın yanından geçiyorum. Bana baktığında ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yok.

Bir şeyler söylüyor ama kafamın içindeki uğultudan duyamıyorum.
Dışarı fırladım, nefes nefese kaldım, keskin güneş ışığı beni kör etti.
Sonra koşmaya başlıyorum.

Kalbim patlamak üzere; çantamın içindekiler saatli bir bomba. Adrenalinin bir kısmı vücudumdan atılana kadar botlarım kaldırımlara ve sokak kavşaklarına vuruyor. Sonra bir çalının üzerine eğilip öğürüyorum.

Doğrulduğumda Washington Anıtı'ndan çok uzakta olmadığımı görüyorum. Birkaç düzine metre ötede gazoz, çubuk kraker ve sosisli sandviç satan bir satıcı var ve bir aile -baba, anne ve iki ya da üç yaşlarında görünen kızları- sıranın sonunda bekliyor.

Onların arkasında sıraya giriyorum; ağzımı çalkalamak için bir şişe suya ihtiyacım var.

Titriyorum ve hâlâ nefesimi tutamadım ama en azından kontrolümü yeniden kazandım. Su, ev, duş, öğle yemeği- zihinsel olarak önümdeki tüm görevleri listeliyorum, boş anların yokluğunda teselli buluyorum.

Anne ve babanın her biri kızlarının bir elini tutuyor. "Salla beni!" diye bağırıyor.

Anne ve babası itaat edip onu yerden kaldırıp birkaç adım ileri ve geri sallarken, küçük, keyifli kahkahası kulağımı dolduruyor.

Annesi gülümseyerek bana bakıyor. "Üzgünüm, o bir manyak."

"Oh, bu harika," diyorum ona.

Birbirine bağlı ellerine bakıyorum ve zihnim zamanda yolculuk yaparak dönmeye başlıyor. Bana beklenmedik bir hediye veriyor, bir şekilde kalbimi hem paramparça eden hem de dolduran bir hediye. Annemle babam da bana bunu yapmıştı. Uzun zamandır gömülü olan anı, karanlık suyun derinliklerinden yükselen gümüş bir baloncuk gibi şimdi su yüzüne çıkıyor. Bir park ya da tarla vardı - uçsuz bucaksız yeşil çimenlerin olduğu bir yer - ve her ikisi de küçük ellerimden birini tutup yürürken beni sallıyorlardı. Avuç içlerinin sıcaklığını ve hissettiğim saf neşe duygusunu neredeyse hissedebiliyorum.

Gözlerim doluyor ve sıranın önüne ulaşmadan önce taşacaklarını biliyorum.

Ben de başımı eğip döndüm ve arabama doğru yürüdüm, küçük kızın kahkahalarının sesi her adımda daha da azalıyordu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Beth aradığında dişlerimi fırçalamak ve öğle yemeği yemek için eve gidiyordum - besleyici ve rahatlatıcı, vücudumu sakinleştirmeye yardımcı olacak bir şey-.

"Stella, bu sabah için sana bir özür borçluyum."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Beth sanki benim hatammış gibi davranmıştı. Şimdi sorumluluğu üstleniyor. Belki de boşanmanın ardından kızına ne kadar erişebileceğini önerecek kişinin ben olduğumu hatırladı.

Ya da belki Beth de tıpkı Rose gibidir: bir an sıcak, bir an uzak ve derin bir öfke duyabilir - ki bunu daha dün akşam yemek masasında yüzünde gördüm.

"Müsait olup olmadığınızı merak ediyordum," diye devam ediyor.

Şu anda Barclays'e geri dönmekle ilgilenmiyorum. "Şu anda biraz meşgulüm ama birkaç saat içinde orada olabilirim."

"Elbette." Beth'in tonu uzlaşmacı.

"Dördünüz de orada olacak mısınız?"

"Ian'ın programını bilmiyorum. Bu öğleden sonra Rose ile birlikteyim. Harriet buralarda olacak. Ian da akşam yemeği için burada olmalı. Sen de kalabilirsin."

Barclays ile ne kadar çok zaman geçirirsem, bu işi o kadar çabuk bitiririm. Bir akşam yemeğine daha kalmak şu anda isteyeceğim son şey olsa da kabul ediyorum.

Dün gece Harriet'ten bazı değerli bilgiler aldım. Belki bu gece başka biri daha çıkar.

Eve gidip ılık bir duş aldıktan sonra Angela'nın zitisini buzdolabından çıkardım. Doğal olarak bana büyük bir porsiyon verdi, ben de dörtte birini bir tabağa alıp mikrodalgaya attım. Suyumu yudumluyorum ve arka planda Gwen Stefani şarkı söylerken e-postalarımı bakıyorum.

Önce eski FBI ajanı Samuel Prinze'ye mektup yazarak Dedektif Garcia'nın beni yönlendirdiğini söyledim ve bir görüşme talep ettim. Ardından Yargıç Cynthia Morton'a Barclay davasıyla ilgili kısa bir BIA raporu sunuyorum ve yaptığım görüşmeleri listeliyorum. Sonra annemin dosyasındaki belgelerin çıktısını alıp zımbalayarak bir klasöre koyuyor ve çantama atıyorum.

Mikrodalga çaldığında, zitiyi mutfak adama getiriyorum.

Ağır ağır bir tabureye çöküyorum, eklemlerim ağrıyor. Kendimi çok yorduğumun farkındayım. Stres, uykusuzluk ve düzenli yemek yememek, muhtemelen biraz da dehidrasyon - en yüksek performans için iyi bir reçete değil. Bu gece erken yatmaya yemin ettim.

Tuzlu, nefis kokulu zitinın üzerine biraz pul biber serpiyorum ve dalıyorum. Tadı, Angela'nın benim için yemek pişirdiği ilk zamanın anısına açılan bir kapı.

Marco ile birlikte yaşamaya başladıktan bir ay kadar sonra, Marco ağır bir gribe yakalandı. Meyve suyu ve NyQuil almak için markete koştum ve eve döndüğümde Angela'nın mutfağına el koyduğunu fark ettim.

Ev yapımı tavuklu erişte çorbası - erişteler bile sıfırdı - ocakta kaynıyordu ve tezgahımda bir somun ekmek kabarıyordu. İki gün içinde gribi yok edeceğine yemin ettiği bir iksir için taze zencefil rendeliyordu.

Sinirliydim. Bölgesel. Burası *benim* evimdi. Nişanlımdı.

Angela umursamıyor gibiydi. Kızgınlığım ve pek de ince olmayan yorumlarım teflon gibi ondan sekti.

Mutfağıma tertemiz bıraktı ama prensip olarak çorbasına ya da ekmeğine dokunmayı reddettim.

Birkaç gün sonra, Marco tam sağlığına kavuştuğunda, sanki hastalığı bana devrettiği bir sopaymış gibi gribe yakalandım.

Marco komodinin üzerine bir şişe portakal suyu, bir kutu mendil ve biraz ilaç bırakarak işe geri döndü.

O ilk sabah uykumdan uyandığımda birinin ısrarla kapımı çaldığını duydum.

Gitmeyecekleri belli olunca bornozumu giydim ve aşağıya indim.

Angela kapımın eşiğinde duruyordu, kolları alışveriş poşetleriyle doluydu. "Berbat görünüyorsun," dedi.

Birkaç saat sonra, sıcak, kabuklu bir dilim taze ekmeği tereyağladıktan ve bir kase sarımsak çorbasını ısıtıp sihirli iksiriyle birlikte bir tepside bana teslim ettikten sonra ayrıldı.

Hoşuma gitse de gitmese de beni kendisinden biri olarak kabul ediyordu.

Oraya ulaşmam biraz zaman aldı ama sonunda sevdim. Hem de çok sevdim.

Çatalımı bırakıp telefonuma uzandım. Marco'nun mesajını görmezden gelirim, kaybedeceğim sadece o olmayacak. Angela'yı da sonsuza dek kaybederim.

Marco'ya mesaj atmak yaptığım en zor şey değil. Bugün yaptığım en zor şey bile değil.

Yazıyorum: Annie ile tanışmayı çok isterim. Gelecek hafta için nasıl görünüyor?

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Barclays'e dönerken Charles aradı. Beni selamlamamdan bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar iyi tanıyor.

Charles hayatımda gerçekten güvenilebileceğim tek kişi. Bu yüzden ona her şeyi anlattım; Dedektif Garcia'yı gördüğümü, onun tuvalete gitmek için kalktığını ve benim annemin dosyasının fotoğrafını çektiğimi.

Neredeyse her şeyi yani. Çünkü Rose hakkında bilgi alışverişi yaptığım kısmı atlıyorum. Charles'ın tepkisinden korktuğum için atlamıyorum. İş unvanına rağmen, tanıdığım en az yargılayıcı insanlardan biri.

Ancak onu yasal olarak karanlık bir konunun tarafı haline getirerek kariyerini tehlikeye atmak istemiyorum.

"Annenin dosyasını okudun mu?" Charles'ın ses tonu nazik ve şefkatli. Sanki bugün ona ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi; sanki bana ulaşması gerektiğini sezmiş gibi.

"Henüz değil." Derin bir nefes alıyorum ve hikâyemi bitiriyorum, ona karakoldan kaçışımı ve çalılıklarda hastalandığımı anlatıyorum.

"Ah, Stella, çok üzgünüm." Sesinde düzensiz bir acı var; benimkinin de içerdiğini bildiğim duyguların bir yansıması. "İstersen dosyayı birlikte inceleyebiliriz. Bunun için yalnız kalmanı istemiyorum."

Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. "Bunu çok isterim."

"O zaman anlaştık. Ateş yanıyor olacak ve ben de bir şişe güzel bir şey açacağım. Bunun zor olduğunu biliyorum, ama doğru olan bu, Stella. Cevapları almayı hak ediyorsun."

"Barclays'den çıkar çıkmaz seni arayacağım," diye söz veriyorum ona. Telefonu kapattığımda bedenimdeki ağırlık hafifçe kalkıyor.

Yolculuğuma devam ederken, zihnimde depolanan dosyalardan bilgi çekiyorum. Bu sabahki karşılaşma bende şu konulara daha yakından bakma isteği uyandırdı

Beth.

Beth, tam zamanlı bir iş kadar büyük bir sorumluluk gerektiren dört hayır kurumunda görev yapıyor. Hiç kardeşi yok. Beth'in annesi ve babası bir saat uzaklıkta Upperville, Virginia'da yaşıyor, ancak büyükanne ve büyükbaba değiller.

Beth güçlü kişisel bağlantıları olmayan bir kadın. Kişisel takvimini inceledim; Rose'un tek bakıcısı olmak için yeterli zamanı olduğunu kanıtlamak için avukatı tarafından sunuldu. Beth'in tüm sosyal etkinlikleri hayır işleri etrafında dönüyor.

Belki de hayatı bir zamanlar sadece Ian'ın etrafında dönüyordu. Ian'la birlikte olmak için her şeyi mahvederek, bir aile dostunun oğlu olan mavi kanlı bir bankacıyla nişanını bozduğuna bakılırsa, ona derinden aşık olmuş olmalıydı. Ian onun steril, iyi huylu dünyasına seksapeli ve sert cazibesıyla kükreyerek girebilirdi.

Ian evliliklerini, halatı rıhtımdan gevşeyen ve hafif bir akıntıyla uzaklaşan bir sandal gibi yavaşça ayrı düşmek olarak tanımladı.

Bugün Beth'i yalnız yakalamak ve evliliklerine dair hikâyesini dinlemek istiyorum. İki versiyonu karşılaştırmayı ve örtüşmeyen kenarları incelemeyi merak ediyorum.

Çünkü Dedektif Garcia'dan birkaç bilgi sakladım.

Beth ve Ian'ın çirkin velayet savaşına rağmen, Beth'in sözde cam korkusu konusunda beni kandırmak için işbirliği yaptıklarını söylemedim. Plastik evi potansiyel silahları Rose'un elinden uzak tutmak için yarattıkları çok açık; aklıma başka bir açıklama gelmiyor.

Bu durum Rose'un etrafında dönen karanlık olasılıklara daha da ağırlık katarken, diğer senaryoları da görmezden gelemem.

Beth ve Ian, dağınık sorunları ortadan kaldırmak için birlikte çalışabileceklerini kanıtladılar.

Tina çok dağınık bir problemli.

Ve daha bu sabah Beth, Tina'nın deneyimiyle benim son paralelliğimi tasarladı.

Beth'in başka neler yapabileceğini sorgulamama neden oluyor.

★ ★ ★

Barclay malikanesine vardığımda, artık tanıdık gelen o korku hissi üzerime çöküyor.

Gökyüzü kesintisiz bir gök mavisi, ama cipimden indiğimde rüzgârın ısırtığı, yaprakların solacağı ve canlıların hayatta kalmak için umutsuz bir arayış içinde toprağa gömüleceği çorak mevsimin habercisi.

Eski terapistimin sesi aklıma geliyor, sanki yolcu koltuğunda yanımda oturuyormuş gibi net.

Chelsea bir keresinde bana, *ne kadar güçlü olduğun konusunda kendine yeterince değer vermiyorsun*, demişti.

O kadar güçlü değilim, diye cevap verdim yanımdaki kutudan bir mendil alıp parçalamaya başlarken.

Ben katılmıyorum.

İşini doğru yaptığından emin değilim. Söylediğim her şeyi onaylayan gerekmiyor mu?

Gülümsedi ama ses tonu ciddiye. *Senin yaşadıklarını yaşayan başka bir çocuk çok farklı olabilirdi Stella. Hayatta kaldığın için muazzam şeyler yapabilecek kapasiteye sahipsin. Ayrıca işlememiz gereken bir sürü travman var.*

Ben onun sözlerini geçiştirdim ama o mesajını iletmekte inat etti. Belki de kapısından çıkıp gitmeme ve bir daha geri dönmememe bir seans daha sezmişti.

Acınızı bu dünyada iyilik yapmak, diğer çocuklara yardım etmek için kullanıyorsunuz. Sen de yardımı hak etmiyor musun?

Kendimi, Chelsea'ye annem hakkındaki dosyayı ele geçirdiğimi söylesem ne düşünürdü diye merak ederken buluyorum. Kesin bir şey söyleyemem ama memnun olacağını tahmin ediyorum.

Verandanın basamaklarını tırmanıp kapı zilini çalıyorum. Neredeyse tam bir dakika bekliyorum ve Beth kapıyı açtığında tekrar çalmak üzereyim.

İstemsizce bir adım geri atıyorum, gözlerim açılıyor.

Bunun birkaç saat önce gördüğüm kadın inanamıyorum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beth'in teni çizilmiş ve o kadar beyaz ki neredeyse yarı saydam görünüyor. Saçları bu sabah taktığı düzgün bukleden kurtulmuş, dağınık teller yüzünü çevreliyor. Önünde soluk harflerle *Hamilton Koleji* yazılı bir sweatshirt ve yumuşak görümlü bir çift siyah taytla alışılmadık bir özensizlikle giyinmiş.

"Stella... Ben... oh, hayır..." Elini ağzına kapatır ve koridordan aşağı koşar.

Suyun aktığını duyuyorum ve sonra Beth tekrar fuayeye geliyor.

"İstiridye," diye . "Öğle yemeğinde yedik, bu sezon ilk kez... Rose'un favorisi. Ian onları ayıkladı. Birkaç tanesi kötü olmalı."

Beth duvara yaslanmış, elleriyle karnını tutuyor. Numara yapmasına imkân yok. Akademi Ödüllü bir aktris bile birkaç saat içinde yüzündeki tüm rengin akmasına ve on yıl yaşlanmış gibi görünmesine neden olamazdı.

Kaydettiğim garip bir ayrıntı daha var: Harriet'in Beth'in Yale'de okuduğunu söylediğinden eminim. Peki Beth neden başka bir üniversitenin tişörtünü giyiyor?

"Başka hasta olan var mı?"

"Ian ve Harriet de öyle. Ama Rose iyi görünüyor."

İçimden bir elektrik akımı geçiyor. Rose dışında herkes, yumuşakçaların genel olarak yenmesinin güvenli olduğu düşünülen bir ayda, bir parti taze isticiridyeden mi hastalandı? İstatistiksel olarak mümkün görünmüyor.

"O zaman Rose'la biraz yalnız vakit geçireceğim," diyorum ona.

Beth ağzını açıyor ve itiraz etmek üzere olduğunu anlayabiliyorum. Ona fırsat vermedim.

"Hepiniz hasta olduğunuz için üzgünüm. Ama bugün buraya iki kez geldim ve herkesin bu davayı sonuçlandırmak için ne kadar hevesli olduğunu duyup duruyorum. Rose'la biraz vakit geçiremezsem raporumu yazmam çok daha uzun sürecek."

Beth gözlerini sıkıca kapatır ve mide bulantısı görünen bir dalgayla savaşıır.

"İyi," diyor bana, sesi cızırtılı. "Harriet aşağıda, Ian da ofisteki kanepede uyukluyor... Ben aile odasında dinleneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Birimiz seni duyacaktır."

Yetişkinler evin üç katına da dağılmış durumda. Kasıtlı yapılmış gibi. Çoğu insan midesi bulandığında ofis koltuğunda ya da bitişiğinde banyo olmayan bir aile odasında dinlenmeyi tercih etmez. Barclay'ler birlikte çalışarak Rose ve benim asla ulaşamayacak kadar uzakta olmamamızı sağlıyor olabilirler.

"Rose yatak odasında." Beth sanki merdivenleri tırmanmaya niyetliymiş gibi bir adım öne çıkıyor. Bocalıyor ve kendini sabitlemek için tekrar duvara uzanıyor.

"Ben yolu biliyorum. Git biraz dinlen."

Basamakları tırmanıyorum, eski ahşap ağırlığının altında gıcırıyor. Çerçevelerinde hala çıplak duran fotoğrafların yanından geçiyorum, Rose'un sabit bakışları her birinden dışarı bakıyor.

İkinci kattaki tüm kapılar yine kapalı. Rose'unkine yürüyorum ve Ian'ın sadece bir düzine metre ötede dinlendiğini düşünerek yavaşça kapıyı çalıyorum.

Cevap yok.

Eski pirinç topuzu çevirip kapıyı iterek açıyorum.

Yatak özenle hazırlanmış, masada her zamanki gibi düzenli eşyalar var ve perdeler geriye çekilerek güneş ışığının odadan içeri girmesine izin verilmiş.

Rose burada değil. Ona çok benzeyen oyuncak bebek de yok. Acaba Ian, Rose onu tavan penceresinden içeri ittikten sonra mı ondan kurtuldu?

Yatağının üstünde Mary Oliver'ın bir şiir kitabı var. Bir yetişkine daha uygun bir okuma materyali, ama Rose'un her nüansı anladığından şüphem yok - eğer okuduğu gerçekten Mary Oliver ise. Ceketin altına bakıyorum ama başka bir kitabı gizlemiyor.

Rose'u aramak için bir sonraki mantıklı yer tavan arası. Ama hemen oraya gitmek istemiyorum. Rose'un yokluğu bana bir fırsat verdi.

Beth, Rose'un odasını karıştırdığım için beni nazikçe azarladı. Ama şimdi bir bahanem var: Onu arıyorum.

Niyetim onu bulmanın biraz zaman alacağı.

Biri yaklaşırsa diye bariyerin bana birkaç saniyelik uyarı sağlayacağını umarak kapıyı kapatıyorum. Sonra aceleyle Rose'un mücevher kutusuna gidip en alttaki çekmeceyi açıyorum.

Birkaç gün önce burada gördüğüm tüm potansiyel silahlar -buz kıracağı, bıçaklar ve cam parçaları- kayıp. Yetişkin Barclay'lerden biri onları almış olabilir ya da Rose odasını keşfettiğimi fark ettikten sonra onları başka bir yere saklamış olabilir.

Rose şu anda silahları cebinde tutuyor bile olabilir.

Tekrar kapıya doğru yürüyorum ve aniden çekip açıyorum. Koridor hâlâ boş.

Rose'un bazı sırlarını zaten keşfettim, ama bu Beth'inkileri araştırmak için tek fırsatım olabilir.

Sessizce bir kapıya doğru ilerliyorum ve çekip açıyorum. Koridordaki bir banyoya açılıyor. Başka bir kapıyı deniyorum, sorgulanırsam diye zihnimde gizli hikâyemi tekrarlıyorum: *Sadece Rose'u arıyorum.*

Işıklar kapalı ve ağır ham ipek perdeler çekili. Dekor güvercin grisi ve krem tonlarında yapılmış, yatağın kırlentlerinde ve kilim deseninde safir mavisi sıçramalar . Bu oda tıpkı Beth gibi: zarif ve ölçülü, gölgeli kısımları var.

Bir köşede bir şezlong, cılız bir ahşap sandalyesi olan eski moda bir yazı masası ve çerçeveli resimlerle kaplı uzun antika bir büro var.

bakmak için kendime altmış saniye ayırıyorum; bu alan Beth'in şu anda dinlendiği aile odasının hemen üstünde. Eğer yerlerin gıcırdadığını duyarsa, araştırmaya gelebilir.

Aceleyle banyoya girip ecza dolabını açıyorum. Reçetesiz satılan ilaçlardan -Advil, Neosporin, DayQuil- ve süslü banyo malzemelerinden başka bir şey yok. Hava yasemin ve sandal ağacı kokuyor, Beth'in teninden tanıdığım bir koku. Kokunun kaynağını makyaj masasının en üst çekmecesindeki Givenchy losyon tüpünde buluyorum. Bir an için Beth'in parfümünü nerede sakladığını merak ediyorum.

Sonra kızının onları silaha dönüştürmesini engellemek için cam şişelerden kurtulmuş olması gerektiğini fark ettim.

Çekmecede vücut losyonunun yanında küçük bir şişe var. Onu alıp etiketini okudum: *Ipecac şurubu*.

Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum; yıllar önce çalıştığım genç müşterilerden birinin de bir şişesi vardı. Bulimia hastasıydı ve kusturmak için eczaneden bir şişe almıştı.

Beth de aynı amaçla saklıyor olabilir.

Başka bir olasılığı düşünürken tüylerim diken diken oluyor. İlacı çabucak buldum. Rose annesinin eşyalarını karıştırmaya yatkınsa, o da karıştırmıştır.

Rose, ailesinin yediği istiridyelerin üzerine birkaç damla serpmiş olabilir mi?

Şişeyi kontrol ettim. Açık ve içindekilerin yaklaşık yarısı kullanılmış.

Hızlıca bir fotoğrafını çekip aceleyle yatak odasına dönüyorum. Şifonyerin üzerindeki fotoğraflar dikkatimi çekti.

Hemen dikkatimi çekti: Buradaki her çerçevenin camı da eksik.

Fotoğraflara göz gezdiriyorum: İlkinde Rose bebekken, aile yadigârı gibi görünen uzun, ipeksi beyaz bir vaftiz elbisesi giymiş, solgun yüzünde kocaman gözleri var. Sonraki fotoğrafta Rose bir atın üzerinde, bir çitin üzerinden atlarken, jodhpurs ve süslü siyah bir binicilik ceketini giymiş, ifadesi son derece odaklanmış. Kümenin ortasında, piyanonun başında dik oturan Rose, tipik kıyafetlerinden daha da eski moda görünen dantelli yakalı ekose bir elbise giymiş. Geçen gün alıştırma yaparken yanından geçerken gördüğüm sert ve affetmez duruşunu sergiliyor.

Rose'un ilkokul mezuniyet törenine benzeyen bir sonraki fotoğrafına bakmaya başlıyorum ama bir şey gözümü tekrar onun piyano çalarken çekilmiş fotoğrafına çekiyor. O fotoğraf zaman içinde solmuş gibi görünüyor.

Piyano da farklı görünüyor.

Daha yakına eğildim.

İşte o zaman Rose olmadığını anladım.

Beth'miş.

Beth, aynı yaştaki kızının aynadaki görüntüsü gibi; sadece yüz hatları ve rengi değil, duruşu ve ellerinin klavyenin üzerindeki açısı da öyle. Piyanonun şeklinin farklı olduğunu fark etmemiş olsaydım, aradaki farkı göremeyebilirdim.

Beth'in piyano bilmiyordum. Kimse bundan bahsetmemişti.

Birkaç fotoğraf çekiyorum, sonra Beth'in merdivenlerden sürünerek çıkması ya da Ian'ın koridorda gizlenmesi ihtimaline karşı Rose'un adını tekrar söylüyorum.

Burada bir dakikadan fazla kaldım. Gitme vakti geldi. Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Nefesim kesiliyor. Rose'un yatak odası ardına kadar açık. Başımı eğiyorum ve onu masasında otururken görüyorum.

Direkt bana bakıyor.

Annesinin odasını gözetlediğimi biliyor.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Belki de Rose Beth'in odasının kapısını açmış, ben odayı keşfederken sessizce beni izliyordu. Bu olasılık içimi ürpertiyor: Rose içeri süzülüyor, ben masanın üzerindeki fotoğrafları incelerken bana biraz daha yaklaşıyor, halı arkamdan gelen ayak seslerini yutuyor.

Zihnim dönüp duruyor, en kötü açıklamaya atlıyor. Sanki bu evde olduğum her an bataklığın çekiliyor, çırpınıyor ve çaresiz kalıyorum. Burada sağlıklı düşünmem imkansız.

Rose korkumu hissedebiliyor mu? Onu net olarak göremiyorum; güçlü güneş ışığı onu arkadan aydınlatıyor.

Gözlerimi hızla kırıştırarak görüşümdeki güneş lekelerinden kurtulmaya çalışıyorum.

Rose beni birçok kez hazırlıksız yakaladı. Sorumluluğun bende olması gerekiyordu. Ama güç dinamiği onun lehine değişmiş gibi hissediyorum.

Rose üstünlüğü ele geçirdiğini hissetmeden önce bu son sorunla başa çıkmalıyım.

Rose'un odasına girerken kendime dik durmam gerektiğini hatırlatıyorum. Mary Oliver'ın şiir kitabı kucağında yüzükoyun yatıyor. Ama Rose'un tüm dikkati bende.

Gözlerime güneş vurmasa bile yüz ifadesini okuyamıyorum. Bugün hangi Rose'la buluşacağımı bilmiyorum.

Onunla son kez odasına gittiğimde yanına çömelmişim. Kendimi onun seviyesine indirmek istedim.

Bugün, bu istediğim son şey.

Birkaç metre uzağa tüneyip yatağının kenarına oturuyorum. Rose cepli, desenli, mavi-sarı bir elbise giyiyor. Kumaştaki kıvrımlar ceplerinin dolu olup olmadığını anlamayı imkânsız kılıyor. Gözlerimi onlardan ayırıyorum.

"Seni arıyordum," dedim ona. "Annenin odasında olabileceğini düşündüm. Seslendiğimi duymadın mı?"

Rose başını sallar, sadece bir kez. Yine de, bu bir iletişim.

Bunun için minnettar hissetmekten nefret ediyorum. Bu genç kızın beni bu kadar dengesiz hissettirmesi ve neler yapabileceğinden emin olamamak gerçeküstü, özellikle de kolay korkan biri olmadığımı düşünülduğünde. Çalışmalarım sırasında birden fazla ebeveyn tarafından tehdit edildim - hatta birkaç yıl önce birkaç aylığına özel bir güvenlik şirketi tutmak zorunda kaldım - ve bir anne hoşuna gitmeyen bir soru sorduğumda arabama atlayıp kaçtı ve beni akşam karanlığında tekinsiz bir mahalledeki bir parkta çantam ya da telefonum olmadan yalnız bıraktı.

Ebeveynler, çocuklarıyla aralarına birinin gireceğini düşündüklerinde agresif bir şekilde davranırlar; bu vahşi bir tepkidir.

Ancak ilk defa bir çocuk müvekkil tarafından derinden sarsıldığımı hissediyorum.

Karşımdaki hafif, tuhaf bir şekilde resmi kıza bakıyorum ve bunu tekrar kabul ediyorum: Rose'un neler yapabileceği ya da içinde ne gibi sırlar barındırdığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama zaman bana karşı. O yüzden öğrenmem gerek.

Masasına doğru yürüyorum ama yüzüne bakmıyorum. Gözlerimi ellerinden ayırmıyorum. Bir keresinde bir polis bana böyle yapmamı söylemişti: Eğer biri silahını çekerse, ellerine bakarsan daha çabuk görürsün.

Rose'un elleri kucağında, yüzü aşağıya dönük kitabın üzerinde kavuşturulmuş duruyor. Tırnakları düzgünce törpülenmiş, diplerinde mükemmel yarım aylar var.

Etrafından dolanıyorum, o kadar yakınım ki istese uzanıp bana dokunabilir. Beyaz tahtayı ve mavi kuru silme kalemini alıp yataktaki yerime dönüyorum.

Yazıyorum: *Boşandıktan sonra zamanınızı ebeveynleriniz arasında eşit olarak bölüştürmek istiyor musunuz? Yoksa tercih edeceğiniz başka bir düzenleme var mı?*

Beyaz tahtayı çevirip havaya kaldırıyorum.

Rose'un okuduğunu biliyorum; gözlerinin soldan sağa hareket ettiğini görebiliyorum. Tahtayı ve kalemi ona uzatıyorum.

Onlara uzanmıyorum.

Nefes veriyorum ve ilk mesajımın hemen altına bir mesaj daha basıyorum.

Lütfen cevap verin. Duygularınız benim için önemli.

Mesajımı anlaması için ona bolca zaman tanıyarak tahtayı kaldırıyorum; sonra tekrar ona sunuyorum.

Bu sefer Rose ona uzanıyor.

Kendi mesajını yazarken nefesimi tutuyorum. Kâğıdı tutuş şeklinden dolayı ne göremiyorum.

Sonra Rose pedi ters çevirir.

İki kelime. Restoranın paspasında bana yazdığı mesajın ürkütücü bir yankısı.

GIDIN BURADAN.

Elimi uzatıp tahtayı ondan çekiyorum, öfke alevleniyor. Benimle oyun mu oynuyor? Bunu Tina'ya da mı yaptı?

Onda bir tepki uyandıracığını bildiğim altı kelime yazıyorum. Sadece ne tür bir tepki olacağını bilmiyorum. Defterimi çeviriyorum ve bunları okurken yüzünün nasıl değiştiğini izliyorum.

Tina'nın memnun musun?

Gözlerinde fırtınalar kopuyor.

Onu çalkalayan duyguları görebiliyorum, güçlü ve çalkantılı. Kontrolünü kaybetmenin eşiğinde. Aramızdaki hava metalik ve şişmiş bir hal alıyor.

Bana neyden göster, onu zihinsel olarak kışkırtıyorum. Bana doğru gel. Ya da gözyaşlarına boğul. Bana en kötü sırlarını anlat. Her neyse, görmeme izin ver.

Eşikte. İçinde tuttuğu şeyi bilmeye çok yakınım.

Sonra kendini geri çekiyor.

Rose yüzünü benden saklayarak Mary Oliver kitabını kaldırıyor.

Kendini kapatmış, sanki sadece kendisinin erişebileceği bir düğme varmış gibi.

Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, Rose bana bir daha bakmıyor. Ona yalvarıyorum, nerede yaşaması gerektiğine karar vermek için yardımına ihtiyacım olduğunu, benim için en önemli olanın onun fikri olduğunu söylüyorum. Beni Sugar ve Tabasco ile tanıştırmasını istiyorum. Bugün ona daha fazla zor soru sormayacağıma söz veriyorum. Eğer sadece bana bakarsa, onu Lucille ve yavru sincapları görmeye tekrar götüreceğimi söylüyorum.

Ama bana hiçbir şey vermiyor. Sanki ben yokmuşum gibi.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca yatağında oturup onu izleyerek bekledim. Bir ara bir kapının açıldığını ve birinin koridorda aceleyle yürüdüğünü duyuyorum. Bir an sonra bir tuvaletin sifonu çekiliyor, ardından borulardan akan suyun sesi etrafımızdaki duvarlardan geçiyor. Bu Ian olmalı - bu kattaki diğer tek kişi o- ama Rose'u kontrol etmeye gelmiyor. Onun yerine, ofisine geri dönerken ayak sesleri tekrar duyuluyor, bu sefer daha az hızlı.

Rose bunların hiçbirine tepki vermiyor. Arada sırada bir sayfayı çeviriyor, sesi sessiz odasında yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor.

Sonunda ayağa kalktım, seçeneklerim tamamen tükenmişti.

Rose'a "Yakında görüşürüz," diyorum, durum üzerinde bir nebze de olsa kontrolüm varmış gibi davranmaya çalışarak. Ama ikimizi de kandıramıyorum.

Barclay'lerin evinden çıktım ve arabama doğru yürüdüm. Koltuğuma gömülüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Motoru çalıştırmadan önce e-postalarımı kontrol ediyorum.

Samuel Prinz cevap verdi ve görüşme talebimi kabul etti. Yargıç Morton da bu kez benden bir taleple cevap yazdı. Raporum için bir hedef tarih istiyor: *Hafta sonu mümkün mü?*

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Seçeneklerim tükeniyor.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Daha önce hiç cinayet odası görmemiştim.

Bu ev, Silver Spring, Maryland'de düzenli bir mahallede kırmızı tuğlalı bir evin bodrum katında yer alıyor. Waze uygulamam beni bu sokağa yönlendirdikten sonra, bebek arabasında bebek iten bir kadının, araba yolunda potaya basket atan birkaç çocuğun ve Chevy'sinde çalışan kaslı tişörtlü yaşlı bir adamın yanından geçtim.

Bu tür mahallelere aşinayım; gençken bir tanesinde yaşadım. Zor kazandıkları paralarla aldıkları ev ve bahçeyle gurur duyan işçi sınıfı aileler; kendi işlerine bakan ama yine de birbirlerini kollayan insanlar.

İçlerinden herhangi biri bu penceresiz bodrum katındaki dehşetten haberdar mı?

Samuel Prinze bana "Emekli olduğumda bunların çoğunu eve getirdim" diyor.

Herkesin kendisine Sam dediğini söyleyen Samuel'in bugün konuşmak için müsait olduğunu ve bunu yüz yüze yapmanın en iyisi olacağını söylemesi üzerine Barclays'den doğruca buraya geldim.

Şimdi kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, her şeyi kavramamı izliyor: duvarlara özenle bantlanmış eski, sararmış gazete kupürleri, çılgık atan ürkütücü başlıklar. Kurbanların fotoğrafları; oyun parkında, tren raylarında, yatak odasında. Faillerin vesikalık fotoğrafları, isimlerini ve yaşlarını açıklayan başlıklar: Yeni yürümeye başlayan bir çocuğu kaçırp öldüren on yaşında bir çift okul çocuğu. Küçük kardeşini bıçaklayarak öldüren on iki yaşında bir kız. Annesini öldüren ve ardından diğer aile üyelerini zehirleyen on dört yaşında bir çocuk.

Zehir. Rose'un Beth'in çekmecesindeki ipeka şurubunu alıp yeni ayıklanmış istiridyelerin üzerine damlattığı görüntü aklımdan geçiyor.

Bu penceresiz oda, Samuel'in ikinci karısıyla paylaştığı sıcacık evin duvarlarının derinliklerinde bir tümör gibidir; burada pişen lezzetli bir şeyin mayalı kokusu havada süzülür ve oturma odasındaki koltuklar çiçek desenleriyle kaplıdır.

Duvardan uzaklaşıp Sam'e dönüyorum.

Kısa boylu, kırpılmış, kırılmış saçları var ve hâlâ genç bir adamın kaslı fiziğini koruyor. Onunla ilgili her şey düzenli: Chino pantolonu ve mavi golf gömleği ütülü, gözlükleri lekesiz ve bıyığı düzgünce kesilmiş.

Çalışma alanı aynı: masasının üzerinde düzgün bir şekilde yığılmış dosyalar, duvarda renk kodlu iğnelerle işaretlenmiş bir harita ve bir ilan panosuna yapıştırılmış net, bloklu el yazısıyla kaplı dizin kartları. Burada hiçbir yabancı nesne yok -masa sandalyesinin arkasına asılmış bir ceket, köşede tekmelenmiş bir çift ayakkabı, hatta yarısı ılık sıvıyla dolu bir kahve fincanı bile yok.

Bulaşıkları lavaboda ya da kirli çamaşırları yerde bırakmaya dayanamayan kendi kişisel tikimi düşünüyorum ve anlıyorum.

Etrafımız tehlike ve belirsizlikle çevriliyken, kişisel alanımızı kontrol altında tutmanın önemli olduğunu hissediyoruz.

İlk sorumu sormak için ağzımı açtım. Ama planladığım soru ağzımdan çıkmadı. Onun yerine, "Her gün buna bakmaya nasıl dayanabiliyorsunuz?" diyorum. Sadece kurbanların fotoğraflarını değil, genç katilleri de işaret ediyorum.

Sam'in cevap vermesi biraz zaman alıyor. Görünüşe göre yaptığı her şey düşünülmüş.

"Başka tarafa bakmak istiyorsan seni suçlamıyorum. Ama ben yapamam." Cevabı da çalışma alanı gibi: net ve seyrek.

Sam köşedeki düz arkalı sandalyeye oturmamı işaret ediyor. Öyle yapıyorum ve o da karşımdaki masa sandalyesine oturup sandalyeyi biraz daha yaklaştırıyor.

Hoş sohbet istemez. O kovalamaca adamıdır.

"Size anlatacağım her şey varsayımsal," diye başıyorum. "Ama önce bu konuşmayı kaydedip kaydetmediğinizi sormam gerekiyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Hayır, . Ya sen?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Diyelim ki şiddet eğilimi bir çocuk tanırırsunuz."

Sam araya giriyor. "Ne kadar vahşi?"

"Cinayete meyilli."

Devam etmem için başını sallıyor, yüz ifadesi değişmiyor.

"Bu çocuğun öldürebileceğine dair bazı olası kanıtlar *var* - belki de Öldürüldü. Ama emin değilsiniz. Oradan nereye gideceksiniz?"

"Bu varsayımsal çocuk hayvanlara zarar veriyor mu?"

Aklıma Şeker ve Tabasco geliyor ve başımı sallamaya başıyorum. Sonra bilmediğimi fark ettim. Rose'u Lucille'e götürdüğümde, sincaplara karşı şefkatli görünüyordu. Tabii ki izlendiğini biliyordu. Eğer ellerini sımsıkı kavrayıp, tuttuğu narin hayvanların canını sıkma isteği duysaydı, bunu bize göstermezdi.

Sam sessizlikten hoşlanan bir adam. Düşünce sürecimin çözülmesine izin vererek beni bekliyor gibi görünüyor.

Zihnimi Lucille's'teki o öğleden sonraya geri götürdüm ve sahneyi daha keskin bir odak noktasına getirdim. Gözüme en çok çarpan parça kayıp maket bıçağıydı. Şimdi karşılaşmamızın diğer anlarını inceliyorum. Rose, Lucille'in ona gösterdiği farklı hayvan resimlerinden, gelip geçen başarı öykülerinden etkilenmiş görünüyordu.

Ama özellikle uzun süre baktığı, kanadı yaralı bir şahin resmiydi. Şahin, Lucille'in albümündeki kötü yaralanmış tek yaratıktı.

Rose'un bakışlarında şefkat olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de görmek istediğim şeyi yansıttım.

Belki de Rose bu yaratığın çektiği acı ve ıstıraptan büyülenmişti. Ya da daha kötüsü, bundan gıdıklanıyorum.

"Bir hayvana kötü davrandığına dair elimde hiçbir kanıt yok," diyorum sonunda. "Ama bunu göz ardı edemem."

Sam'in gözleri, sürçmem karşısında kalın kaşlarının altında keskinleşiyor. Varsayımsal çocuğumun artık bir zamiri var.

Bir nefes alıyorum ve cinayet odasına tekrar bakıyorum. Sam'e güvenebileceğimi hissetsem de konuşurken daha dikkatli olmam gerekiyor.

Gözlerim, üvey annesini uyurken başından vurduğu için birinci derece cinayetten hüküm giyen on bir yaşındaki bir çocukla ilgili kırılgan görünümlü bir gazete kupürüne takılıyor. Başlığı okumak için yaklaşıyorum. Yıllar sonra çocuk amlandı. Ancak acele verilmiş bir karar yüzünden hayatı paramparça olmuş.

Üstlendiğim sorumluluğun büyüklüğü bir kez daha yüzüme çarptı.

"Günde iki saat," diyor Sam, sarmal düşünce sürecimi kırarak. "Karımla yaptığım anlaşma bu: Burada bir dakika bile fazla kalmayacağım. Ve yukarı çıktığımda tüm bunları arkamda bırakacağım. İşimin başka bir evliliği daha öldürmesini istemiyorum."

Sam'in onu gerçekten geride bıraktığından şüpheliyim ama başımı sallıyorum.

"Kariyerimi sizin sorduğunuz sorunun aynısıyla uğraşarak " diyor. "Kötülük bazı insanlarda doğal bir güç müdür, yoksa insan tarafından mı yaratılmıştır?"

Ağzım kurudu. Sam hafife alınacak bir adam değil. Zihnimde dönüp duran kafa karıştırıcı düşüncelerin özüne indi.

"Ne sonuca vardınız?"

Öne doğru eğilip parmak uçlarını dikleştiriyor. "Aynı evde büyüyen iki çocuğu ele alalım. Korkunç istismara maruz kalmışlar ve tanık olmuşlar. Yine de birbirlerinin zıttı olarak ortaya çıkıyorlar. Biri kalıpları kıran biri oluyor ve hayatını katilleri yakalamaya adıyor. Diğeri ise aynı bildik yolda ilerleyerek ailesinin şiddet ve kargaşa mirasını derinleştiriyor."

Sam ayağa kalkıyor ve ofisinin uzak duvarına doğru yürüyor. On iki ve on dört yaşlarında görünen iki çocuğun fotoğraflarının önünde duruyor ve Sam'in bana az önce anlattığı örneğin de varsayımsal bir senaryo olmadığını anlıyorum.

Bunu çocukların yüzlerinde görebiliyorum: İkisi de siyah saçlı ve gülümsemiyorlar. Ama küçük olanın ağırlaşmış gözlerinde beni iliklerime kadar ürperten bir şey var.

Bakışlarımı neredeyse çekemiyorum - eski bir fotoğrafta bile onun zehirli enerjisinin gücü bu.

Sonra büyük çocuğa bakıyorum ve nefesimi içime çekiyorum.

Kalın kaşları ve belirgin çeneyi tanıyorum. Şu anda önünde duran adamın daha genç bir görüntüsü; Sam'in gençliği.

Sam'in ifadesinden, benimle paylaştıklarını kaydettiğimi bildiğini anlayabiliyorum. Ama geçmişinin böylesine hayati bir parçasını anlamama izin verdiğini başka türlü kabul etmiyor.

"Kötülüğün doğal bir güç olduğuna inanıyorum, tıpkı aç bir virüs gibi, sürekli havada dönüyor ve sızacak yer arıyor. Çoğumuz ona karşı kapıyı kapatırız." Sam sandalyesine geri dönüyor ve tekrar oturuyor. "Diğerleri ise onu içeri buyur eder."

Sam aşırı şiddet eğilimli bir çocukla birlikte yaşadı; küçük kardeşinin resmine dikkatimi çektiğinde bana bunu söyledi. Ve tüm kariyerini kardeşinin yaptığı ya da yapacağı her şeyi dengelemeye çalışarak geçirdi. O madalyonun diğer yüzü, karanlık aile mirasının yıkıcısı.

Öne doğru eğildim, bir sonraki söyleyeceği şeyi içime çekmeye hevesliydim.

"Eğer bir çocuk birini öldürmüş ve bundan zevk almışsa, bunu tekrar yapacaktır. Bu bir "eğer" sorusu değil. Sadece ne zaman olacağıdır. On yıl sonra da olabilir. Yarın da olabilir."

"Yani yapabileceğim bir şey yok mu? Katil olup olmadıklarını anlamak için bekleyip çocuğun tekrar öldürüp öldürmeyeceğini mi görmem gerekiyor?"

Sam uzun bir nefes verir. "Öğrenmeye çalışmanın başka bir yolu daha var."

Odadaki sıcaklık düşmüş gibi hissediyorum. Sam'in bana söyleyeceklerini duymak için hem çaresiz hem de dehşete düşmüş .

"İlk cinayeti neyin tetiklediğini düşün," diyor Sam usulca. Tepedeki ışık şeffaf gözlüklerinden parıltıyor ve gözlerini görmek zorlaşıyor. "Büyük bir stres faktörü olabilir mi? Büyük bir hayat değişikliği?"

Tina ve Ian'ın ilişkisini ve Tina'nın gizli hamileliğini düşünüyorum. Rose, Tina'nın o gece Ashley'e bebeğin varlığını Ian'a açıklama planlarını anlattığını duysaydı, dünyasının yıkılmak üzere olduğunu bilirdi.

"Evet. Yaklaşan büyük bir hayat değişikliği bunu tetiklemiş olabilir."

"Eğer benzer başka bir stres faktörü ortaya çıkarsa, çocuk aynı şekilde tepki verebilir. Değişim ajanından kurtulmaya çalışabilir."

Tina değişimin ilk temsilcisiydi ve şimdi o yok.

Sam'in sesi daha yüksek ve daha acil çıkıyor. "Bu ocuğa baskı yapmalısın. İnsanlar o zaman patlar. Onun patlamasını sağla."

Kariyerimi ocuklara yardım etmeye, hissettikleri baskı ve acıyı hafifletmeye çalışarak geçirdim.

şimdi Sam bana tam tersini yapmamı söylüyor.

Dahası, bana kendimi hedef olarak konumlandıracağım bir senaryo hazırlamamı söylüyor. Bunu yaparsam, hayatının son haftalarında Tina'nın ayak izlerini gerçekten takip etmiş olacağım.

Çünkü ben değişimin yeni temsilcisiyim.

Üstümüzde hafif bir bip sesi patlıyor ve bir an sonra kesiliyor. Sam'in karısının fırından bir şeyler çıkardığı anlamına gelen metal şangırtısı duyuluyor. Sonra tekrar sessizlik kyor.

"Anlıyorum," diyorum Sam'e.

Başını sallıyor. Tekrar konuştuğunda sesinde yorgun, neredeyse umutsuz bir ton duyuyorum. Sam, öldüren çocukların zihinlerine girme işinin ilişkilerine verdiği zararı bana zaten anlatmıştı. Ama bu, yakın saplantısının ona neye mal olduğunun ilk göstergesi; o huzuru olmayan bir adam.

Sam bana, "Eğer böyle biriye, baskı altında patlar," dedi. "ok ama çok dikkatli olun. Sırf ocuk olduğu için onu hafife alma hatasına asla düşme."

BÖLÜM KIRK YEDİ

Zihnim olasılıkları gözden geçirirken Potomac'ın inişli çıkışlı tepeleri boyunca kilometrelerce yol alıyorum. Çiftlik evlerinin, benzin istasyonlarının, mısır tarlalarının ve balkabağı bahçelerinin yanından geçiyorum. Etrafımı saran doğal güzelliğe neredeyse hiç dikkat etmiyorum; farklı senaryoları çalıştırmaya, unsurları düşünmeye ve değiştirmeye, değişkenleri azaltmaya odaklanmış durumdayım.

Rose zaten yoğun stres altında. Artık okula gitmiyor. Anne ve babası kavga ediyor. Ev ortamı son derece gergin.

Ancak raporumu yayınladığımda Rose daha önce hiç yaşamadığı bir stres ve kaosla karşı karşıya kalacak. Zamanını tamamen yeni iki ev arasında paylaşılacak ve atlarından bahsetmeye bile gerek yok, anne babasını ya da büyükannesini neredeyse hiç göremeyecek. Tüm hayatı alt üst olacak.

Rose'u maksimum strese sokacak şekilde sahte bir rapor hazırlarsam ve bunu gördüğünden emin olursam, bu onu uçurumun kenarına getirecektir.

Sam bana ne yapmam gerektiğini söyledi. Şimdi nasıl yapacağımı biliyorum.

Yazdığım raporlar, davanın karmaşıklığına bağlı olarak on ila kırk sayfa arasında olabilir. Her zaman mevcut velayet durumunu tanımlayarak başlıyorum, ardından çocuğun sağlığı ve eğitim ortamına ilişkin gözlemlerimi detaylandırıyorum ve son olarak tavsiyelerimi sunuyorum.

Raporumda bazı hukuki terimler kullanıyorum, ancak çoğu sade ve açık bir dille yazılmıştır. Raporum çıktığında süreçteki rolüm tamamen ortaya çıkar. Raporda, her bir ebeveynin ne kadar istikrarlı, sevgi dolu ve yetenekli olduğuna dair filtrelenmemiş görüşlerimi belirtiyorum ve ayrıca beni endişelendiren olayları veya konuşmaları detaylandırıyorum.

Başka bir deyişle, ebeveynleri yargılıyorum. Ve bunu arkamda büyük bir güçle yapıyorum.

Araba kullanırken zihnimde cümleler kurmaya başlıyorum: *Benim güçlü görüşüm ... çocuğun yüksek yararı ... geleneksel okul ortamına derhal yeniden entegrasyon ... terapiyi haftada dörde çıkarmak ... tam velayet ...'e verilmelidir.*

Muhtemelen Barclay'leri bir iki gün daha göremeyeceğim, çünkü üç yetişkin Barclay de bir tür gıda zehirlenmesinden dolayı hasta.

İyi hazırlanmak için zamanım var.

Küçük bir sebze tezgahının yanından geçiyorum ve düşüncesizce kenara çekiyorum, lastiklerim kahverengi bir toprak bulutu oluşturuyor.

Sonbahar meyve ve sebze kutularına bakıyorum, brokoli demetlerini, gevrek elmaları ve salata için yemyeşil marul yapraklarını seçiyorum. Charles'ın ikinci çayının yanında hoşuna gidebileceğini düşünerek bir kavanoz kehribar balı ekliyorum. Çiftlik standını işleten kadına ödeme yapmaya gittiğimde, çiçek kovaları görüyorum: petunyalar ve güller, altın yapraklarla çevrili büyük yüzlü ayçiçekleri ve narin pembeler ve turuncular içinde zambak grupları.

Bir kovaya uzanıp bir buket turuncu zambak seçiyorum.

"İyi seçim," diyor kasiyer paramı alırken. "Zambaklar benim favorimdir."

"Birisi bir keresinde bana onların zor koşullar altında geliştiğini söylemişti."

Sapları kahverengi bir kâğıda sararken başını sallıyor. "Sıcağa, soğuğa dayanabiliyorlar, büyümek için çok fazla suya ihtiyaç duymuyorlar... Muhtemelen bu yüzden onları en çok seviyorum."

Parasını ödeyip arabama geri dönüyorum ve zambakları dikkatlice yolcu koltuğuna yerleştiriyorum.

Onları bu akşam Charles'a vereceğim, çiftlikten taze yiyeceklerle birlikte. Lise mezuniyetime bir buket zambakla gelmesinin benim için ne kadar önemli olduğunu ona daha önce söylediğimden emin değilim.

O zamanlar sadece birkaç haftadır onun için çalışıyordum, resepsiyonistinin beni eğitebilmesi için okul biter bitmez ofisine koşmuştum. Harika bir iş çıkarmaya kararlıyım; pozisyon sadece iyi bir ücret ödemekle kalmıyor, aynı zamanda sağlık hizmeti, iki haftalık ücretli tatil ve hastalık izni de sunuyordu. Başka kimsenin bir lise son sınıf öğrencisine bu tür avantajlar ya da maaş vermeyeceğini biliyordum ve bu şansı kaybetmeyecektim. Charles geceleri beni neredeyse ofisten kovmak zorunda kalıyordu; yapacak küçük şeyler bulmaya devam ediyordum.

Eski dosyalarına daha kolay bakabilmesi için dosyalarını tarayıp bilgisayara yüklemek gibi işler benim için vazgeçilmezdi. Hatta okuldaki atölye öğretmeninden tavsiye istedikten sonra masasının yanında her zaman takılı kalan pencereyi bile tamir ettim. Bana daktilo yazmayı öğretmeyi vaat eden bir kitap buldum ve çalışma salonu öğretmenimi kütüphanedeki bilgisayarlarda pratik yapmama izin vermesi için ikna ettim. En büyük öğrenme eğrim buydu, ancak parlak mavi mezuniyet cübbemi ve kepimi giydiğimde dakikada kırk iki kelimede ustalaşmışım.

Amcam mezuniyet günümde seyahatleydi ve teyzemin gelmeyeceğini biliyordum. istemiyordum; bir gün bana karşı yumuşayacağına, hatta beni seveceğine dair umudumu uzun zaman önce yitirmiştim. O zamana kadar birbirimizden hiç hoşlanmamıştık.

Sahneye alfabetik sırayla çağrılırdık ve daha As bitmeden seyirciler arasında kimlerin büyük aileleri olduğu anlaşılırdı. Yüzleri gülen öğrenciler müdürün elini sıkıp diplomalarını alırken çılgınca alkışlarla birlikte kükremeler de havayı doldururdu.

Sıra bana geldiğinde, kibar bir alkış sesi duydum. Kimse adımı haykırmadı. Bir düzine kameradan gelen kör edici flaşlar yoktu.

Sonra, tam diplomamı almak için uzandığım sırada, biri adımı haykırdı, tek başına yaptığı tezahürat sessiz havayı doldurdu. Başladım, sonra seyirciye doğru döndüm.

Dördüncü sırada oturan bir adam beni ayakta alkışlıyordu. Charles'ı tanıdığımda yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Göz göze geldiğimizde daha da yüksek sesle alkışladı. İnsanların koyu renk takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle bu uzun boylu, seçkin adama bakmak için döndüklerini görebiliyordum.

Salon dışında beni bekledi, kolları turuncu zambaklarla doluydu.

Bana verdiği kartta, çiçeğin azmini ve çiçek açmak için nelere katlandıklarını yazmıştı.

Bana seni hatırlatıyorlar, Stella.

★ ★ ★

"O günü dün gibi hatırlıyorum," diyor Charles kadehimi doldururken, damlatmamak için şişeyi ustalıkla çeviriyor. O her zamanki berjer koltuğunda, ben oturma odasındaki kanepede, önümüzdeki sehpanın üzerinde zeytin, humus ve pide dolu bir tepsi duruyordu. Getirdiğim brokolinin bir kısmını kesmiş ve onu da tepsiye eklemiştim.

Charles bu gece bizim için en sevdiği şişelerden birini çıkardı, Silver Ghost adında bir Cabernet Sauvignon. Yudumlamadan önce burnumla içime çekiyorum ama şarabın içerdiği böğürtlen ve menekşe notalarını alamıyorum. Yine de tadı lezzetli ve boğazımı ve göğsümü ısıtıyor.

"Neden mezuniyetime geldin?" Bu soruyu sormamın yirmi yıl sürdüğüne inanamıyorum. Ama ben gençken insanlara olan güvenim o kadar sarsılmıştı ki Charles'ın bana karşı gösterdiği nezaket bir balon gibi kırılğan, uçup kaybolabilecek bir şey gibi geliyordu.

Charles bardağını bırakıyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak doğrudan bana bakıyor. Gözleri benimkileri kavırıyor ve bana önemli bir şey söylemek üzere olduğunu anlıyorum.

"Benimle çalışmak için başvuru formunu doldururken, sana ulaşmam gerekirse diye teyzenin evinin telefon numarasını yazmışsın."

Başımı salladım; bu mantıklı. O zamanlar cep telefonum yoktu, bu yüzden bana ulaşmanın en etkili yolu bu olurdu.

"Bir keresinde aramıştım," diye devam etti Charles. "Bir müvekkilim için aniden mahkemeye gitmem gerekti ve sana öğleden sonra izin almanı söylemek istedim. Ama sen çoktan okula gitmiştin. Telefonu Susan teyzen açtı."

Onun adını anmak bile irkilmeme neden oluyor.

"Ondan mesajı iletmesini istedim. Yeni bir işe girdiğinden haberi yoktu."

Teyzeme hiçbir şey söylemedim. Bu ona bana karşı kullanabileceği daha az cephane veriyordu.

"Bana seni neden işe aldığımı sordu. Bu nazik bir soru değildi, Stella. Bu ses tonuyla değil."

Çok garip ama gözlerim yaşardı. Teyzemin yaptığı ya da söylediği herhangi bir şeyi umursamayış çoktan geçtiğimi sanıyordum ama belki de Charles'la bu gece yapmayı planladığımız şey yüzünden ham kaldım. Bu gece yapmayı planladığımız şeyin

Annem hakkındaki polis dosyasının fotoğrafları ve benim dosyamın kopyası omuz çantamda, ayaklarımın dibinde, krem rengi manılanın en üst kısmı dışarıda. Bunun son derece farkındayım.

"Kendi ses tonumla ne demek istediğini sordum. Ama o geri adım atmadı. Şimdi bu konuya girmeyeceğim, ama sonunda cümlenin ortasında telefonu yüzüne kapattım. Zamanımı harcamaya değmezdi. Her neyse, mezun olacağın günü biliyordum çünkü o saatlerde işten izin istemiştin. Seni önemseyen birinin yanında olmasını hak ettiğini düşündüm."

İki damla gözyaşı serbest kalıp yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve eski acıdan yeni bir minnettarlığa dönüşüyor. Onları parmak uçlarımla fırçalıyorum ve kendimi toparlarken şaraptan derin bir yudum alıyorum.

Charles ve ben bir süre sessizce oturduk. Sonra "Başlamaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet." Kelimem boğuk bir mırıltı olarak çıkıyor. Omuz çantama uzanıyorum ve annemin ölüm hikâyesinin parçalarını içeren ince manila dosyayı çıkarıyorum. Önümüzdeki sehpanın üzerine koyuyorum.

Kapağı açtım ve ilk sayfaya baktım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yedi yaşındayım ve yapayalnızım.

Annem bu gece erken saatlerde dışarı çıktı, birkaç ışığı açık bıraktı ve eski televizyonumuzu bir yarışma programına ayarladı. Yakında eve döneceğine söz vermişti ama gitmeden önce bana Eskimo öpücüğü vermeyi unuttu. Koridordan aşağı indiğini duyabiliyorum, parmak arası terlikleri topuklarına öyle hızlı çarpıyor ki sanki kaçıyormuş gibi geliyor.

Öpücükleri hatırlamasını ve arkasını dönmesini bekliyorum. Ama dönmedi.

Paylaştığımız yatağın altını ve tek odalı küçük evimizin dolabını kontrol ediyorum, kimse saklanmıyor. Ama dışarıda hava karardığında, her şey farklı görünüyor.

Çarşaflar ekşi kokuyor ve keşke annem onları Cumartesi sabahları yaptığımız gibi çamaşırhaneye götürse ve Tide gibi kokmalarını sağlasa. Aylardır oraya gitmedik. Annem bu günlerde sabahları hep çok yorgun oluyor; ona buzdolabından bir kola ve buzlu bir Pop-Tart getirmemi istiyor, ama eskiden bana şekerin beni hiperaktif yaptığını söylese de, onun üzerinde tam tersi bir etkisi var gibi görünüyor. Öğleden sonraya kadar yataktan kanepeye zar zor geçiyor.

Uyumam gerektiğini biliyorum, ama sesler beni sarsmaya devam ediyor - koridorda bir kapının çarpması, bir adamın bağırması, bir kadının ritmik bir şekilde sevinçle haykırması, binamızın önünden geçen arabaların müziği, apartmanın duvarlarını titretecek kadar yüksek sesle çalıyor.

Bulutlara benzetmeye çalıştığım, üzerinde su lekeleri olan tavana bakıyorum. Dışarısı mürekkep siyahına bürünüyor ve sesler gittikçe , bu da onları daha da korkutucu hale getiriyor

oluyor. Yataktan kalkıp ocağın üzerindeki küçük saate bakmak istiyorum ama hareket edemeyecek kadar korkuyorum.

Annem daha önce hiç bu kadar uzun süre dışarıda kalmamıştı. Araba kullanmıyor çünkü artık bir arabamız yok, bu yüzden bir geyik onun önüne atlayıp babama yaptığı gibi kaza yapmasına neden olamazdı.

Ama korkunç bir şey olmuş olmalı. Beni daha önce hiç bütün gece yalnız bırakmamıştı.

Penceremin dışındaki gökyüzü siyahtan açık griye ve maviye dönene kadar saatlerce uyanık yatıyorum. Sonunda bir anahtarın kilide sürtündüğünü duyuyorum. Annem tökezleyerek içeri girerken ben oturma odasına koşuyorum. Uzun saçları birbirine karışmış ve makyajı o kadar dağılmış ki iki siyah gözü varmış gibi görünüyor. Bir parmak arası terliği eksik ve çıplak ayağının tabanı şehrin sokaklarından gelen pislikle kaplı. Gözleri tuhaf bakıyor; sanki beni görmüyor bile. Sanki bu kadar uzun süre yok olması önemli değilmiş gibi.

Ama beni görmüş olmalı ki konuştu. "Bana bir kola getirir misin, bebeğim?"

★ ★ ★

"Stella?"

Charles'ın sesi beni geçmişten koparıyor. Bana uzattığı peçeteyi alıp yüzümü siliyorum.

Annemin ölümünden birkaç ay önce tutuklandığına dair bir belge üzerindeki basit bir not beni bu korkunç anıya sürüklemeye yetiyorsa, yerde serili fotoğraflarını incelediğimde ne olacak?

Annemin parmak arası terliğini kaybettiği gece tutuklandığını biliyordum çünkü bir arkadaşına bir ara sokağa kadar kovalayan ve yakalayan polisleri anlattığını duymuştum. Geceyi birkaç fahişeye birlikte bir nezarethanede geçirdiğini söylemişti.

Şimdi o uzun zaman önceki geceden birkaç ayrıntı siyah beyaz olarak önümde duruyor: 40 yaşındaki Mary Hudson eroin bulundurmaktan tutuklanmış. Ertesi gün serbest bırakılmış ve bir sonraki hafta için mahkeme tarihi belirlenmiş.

Hukuk defterime bir not düştüm. O mahkeme kayıtlarını almam lazım.

Eğer birisi annemin kefaletini ödediyse ya da onun adına tanıklık ettiyse - bir arkadaş, sevgili ya da komşu- onları bulmaya çalışabilirdim. Belki de o sırada annemin hayatında olan insanlar hakkında bana bilgi verecek kadar onu iyi tanıyorlardı. Hatta beni o son gece kapımızı çalan adama bile götürebilirler.

Charles bana, "Hazır olduğunuzda bir sonraki sayfaya geçebilirim," diyor.

Hazır değilim, diye haykırıyor zihnim. Asla hazır olamayacağım.

Kendimi "Devam et." demeye zorluyorum.

Bir sonraki sayfa, annemin öldüğü sabah yazılan, olaya müdahale eden polis memurlarının raporu. Sağlık görevlilerinin geldiğini yazıyor ama ben hatırlamıyorum. Memurların geliş saatini not ediyor: Sabah 7:06.

Yaklaşık on iki saat dolapta kalmış olmalıyım.

Kısa raporu okurken kendimi tutabiliyorum ve hatta otopsi bulgularını kendime bunun sadece bir sayfadaki kelimeler olduğunu hatırlatarak atlatabiliyorum. Otuz yıllık bir vakayla ilgili herhangi bir ayrıntıyı hatırlayacağından şüphelensem de adli tabibin adını not ediyorum. Yine de denemek zorundayım.

Telefonumu çıkarıp annemin cesedinin fotoğraflarını gösterdiğimde midem bulanıyor ve kalp atışlarım . Charles öne doğru eğiliyor, ben de ekranı eğiyorum ki resimleri görebilsin.

"Oh, hayır, Stella." Charles'ın sesini ıstırap dolduruyor. Bir şekilde beni uçurumun kenarından geri çekiyor.

"Her zaman böyle görünmezdi," diyorum duraksayarak. "Çok güzeldi. Çok gülümserdi ve yatmadan önce bana şarkı söylerdi. Bana okul için öğle yemeği hazırlardı ve her gün bir sürpriz koyardı: bir not, bir çıkartma ya da bir parça şeker."

Başını iki yana sallar. "Çok küçüktün. Bu hiç adil değil."

Kendimi resimlere tekrar bakmaya zorluyorum. Burası en keskin olmam gereken yer, başım o kadar dönüyor ki bayılacakmışım gibi hissetmeme rağmen ipuçlarını bulmak için resimleri incelemem gerekiyor.

O dairede yaşayan diğer tek kişi benim. Eğer fotoğraflarda olağandışı bir şey varsa, bunu tespit edebilecek tek kişi benim.

Annemin bedenine bakmıyorum. Bunun řu anda benim için çok fazla olduğunu biliyorum. Bunun yerine, parmak uçlarımla ayrıntıları yakınlaştırarak odadaki diğerk nesneleri inceliyorum: Yanık izleri olan ucuz ahşap sehpa ve taşan kül tablası. Ćirkin kaneye ve tavşan kulaklı büyük, hantal televizyon. Kahverengi tüylü halı. Hafızamda bir şimşek ĉakıyor - halı ayaklarımla altında her zaman biraz sert ve ĉırtıtlı hissettirmiştir.

Sehpanın üzerindeki iki bardağı inceliyorum, her birinin dibinde bir inĉ kadar sulu kahverengi sıvı var. Bardaklar birbirine yakındı. Bu, annem ve misafirinin de birbirine yakın oturduğı anlamına mı geliyordu?

Ucuz viski içiyor olmalılar; annemin marka bir şey almaya gücü yetmezdi. Acaba polis bardaklardan parmak izi alma zahmetine girmiş midir?

Olaya müdahale eden memurları bulmaya ĉalışabilirim. Artık emekli olmuş olabilirler ama belki de onlara dairenin kapısını aĉan ve annesinin yerdeki cesedini gösteren genç, dilsiz kızı hatırlayacaklardır. Belki de raporlarında yer almayan bir bilgi vardır, o gece ne olduğına dair hikayeyi ĉözebilecek uçuk kaçık bir detay, şimdi biri nihayet soracak kadar önemsiyorsa.

"bunu yapamam," diye fısıldıyorum Charles'a.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum. Yorgunluk güçlü bir dalga gibi üzerime ĉöküyor ve beni içine ĉekiyor. Zihnim kapanmaya başlıyor. Gözyaşlarımla yanaklarımı ıslattığını hissediyorum ama hareket edemiyorum.

Gecenin sessizliğinde, "Çok üzgünüm tatlım" diye fısıldadığını duyuyorum.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah kanepede uyandım. Charles beni yumuşak mavi bir battaniyeye sarmış, başımın altında da bir yastık var.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve iliklerime kadar bitkin hissederek orada uzanıyorum. Sonra taze kahve kokusu alıyorum.

Bu beni ayağa kalkmaya ve battaniyeyi düzgün bir dikdörtgen şeklinde katlamadan önce silkelemeye teşvik ediyor. Aceleyle üst kattaki misafir banyosuna çıkıp saçlarımı ve dişlerimi fırçalıyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum.

Şakaklarımın arasındaki donuk zonklama, bir şişe Tylenol almak için ecza dolabına uzanmama neden oluyor. Ellerimi suyla dolduruyorum, sonra iki beyaz hapi yıkamak için yudumluyorum.

Aşağı inerken midem gurulduyor. Dün neredeyse hiçbir şey yemediğimi fark ettim.

Mutfağa girdiğimde Charles'ın ona verdiğim, üzerinde blok harflerle *Let Me Be the Judge of That* yazan kupadan yudumladığını görüyorum. Kahveyi eski usul yapıyor; kapsülleri makineye atmak yerine kendi çekirdeklerini öğütüyor. Marco da öyle yapardı. Mutfağımız her zaman inanılmaz kokardı.

"Günaydın," diyorum. Sesim boğuk çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum.

"Günaydın." Charles ikinci bir fincan dolduruyor, biraz yulaf sütü ekliyor ve bana uzatıyor. Beni inceliyor gibi görünüyor, sanki ondan nasıl bir ton istediğimi anlamaya çalışıyor.

Doğru olana karar verir. Sıradan. "Yumurtanı nasıl istersin?" "Çırpılmış yumurta repertuarınızda var mı?" Şaka yapıyorum.

"Sanırım bunu başarabilirim."

Sempati şu anda beni mahveder; işlevimi sürdürebilmemin tek yolu hareket etmek, hissetmek değil.

Bir görev için mutfağı tarıyorum ve Charles iki dilim çok tahıllı ekmeğı tost makinesine yerleştirirken tezgahın üzerindeki kapaklı kaptaki çilekleri durulayıp kesmeye karar veriyorum.

Ben meyveleri bitirdiğimde Charles yumurtaların altını kapatıyor. Tost makinesinden iki parça kızarmış ekmek çıkarken yumurtaları tabaklarımıza paylaşıyor.

"Kondüktör gibisin," diyorum ona. "Her şeyin zamanlamasını mükemmel yaptın."

Sahte bir selam veriyor, sonra dolaba uzanıyor ve bir şişe multivitamin çıkartıyor, birini bana vermeden önce iki tanesini elinde sallıyor.

"Pek çok insanda D vitamini eksikliği olduğunu biliyor musunuz? Bence bunun nedeni, günümüzde vücudumuzun doğal olarak vitamin üretmesine yardımcı olan güneş ışığından kaçınmamız."

Kahvaltıda konuştuklarımız bunlar: takviyeler, hava durumu ve manşetlerde yer alan, hayır kurumu aracılığıyla kara para aklayan bir politikacı hakkındaki haber.

İkinci bir fincan kahveden sonra, ikimiz de gün için dışarı çıktık. Dün geceki kederim haydut bir dalgaydı; üzerime çöktü ve beni alkaladı, nefesimi çaldı, beni yüzeye çıkmak için çaresiz bıraktı. Charles benim şamandıramdı.

Ailemin yasını tutmayı bitirmediğimi biliyorum. Belki de hiç . Ama bugün geçmişe değil, bugüne doğru ilerlemem gerekiyor.

Rose Barclay'i öfkeyle dolduracak bir rapor yazmak için eve gideceğim.

★ ★ ★

İki saat sonra bilgisayarın bir tuşuna basıyorum ve sayfaların ofisimdeki yazıcıdan çıkışını izliyorum.

Rose da dahil olmak üzere herkesi memnun edecek bir karar vermemin imkânı yoktu. Sadece Rose'u değil, tüm ev halkını maksimum strese sokacak sahte bir karar tasarlamak çok daha kolaydı. Barclay evinde ne kadar çok baskı oluşursa, benim sapkın amaçlarım için o kadar iyi olacaktı.

Sayfaları birbirine tutturuyorum, bir klasörün içine koyuyorum ve şöyle yazıyorum *Barclay*, siyah bir Sharpie ile üst tarafa yakın büyük blok harflerle.

Omuz çantama uzanıyorum ve annemle ilgili belgeleri içeren dosyayı çıkarıp masamın üst çekmecesine kilitliyorum. Sonra *Barclay* raporunu çantamla değiştiriyorum. Klasörü desteklemek için altına kalın ciltsiz bir kitap sıkıştırıyorum, ta ki isim kenarını zar zor geçene kadar, eşyalarımı merak eden herkes tarafından görülebilsin.

Annemin ölümüyle ilgili sorularla ilgili birkaç şeyi halletmem gerekiyor, bu yüzden zihnimi dağıtmak için Miranda Lambert eşliğinde şarkı söylerken Dedektif Garcia'ya iki satırlık bir e-posta yazıyorum ve annemin davasıyla ilgili temin edebileceği tüm belgeleri istiyorum. Sonra Google'da adli tabibin adını arattım. Hâlâ çalışıyor ve resmi e-postasını bulmak kolay, bu yüzden ona da kısa bir not yazıyorum. Eski dairemizin kapısına gelen polisleri bulamıyorum, bu yüzden Dedektif Garcia'ya tekrar yazıyorum, isimlerini ve rozet numaralarını listeliyorum ve onları bulup bulamayacağını soruyorum.

Tüm bunları yapmamın karşılığında benden ne isteyeceğini düşünmek bile istemiyorum.

Son e-postamı tam gönder tuşuna basmıştım ki ön kapımın gürültülü bir şekilde çalınması başımı kaldırmama neden oldu.

Oturma odasındaki büyük cumbalı pencere evimi izleyen herkese nerede olduğumu gösterdiğinden ne kadar savunmasız olduğumu fark ederek aşağıya iniyorum.

Biri tekrar kapıma vurduğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Kim o?" Sertçe sordum.

"Benim. Lucille."

Sürgünün kilidini açıp kapımı fırlattığımda içimi bir rahatlama kaplıyor. En sevdiğim komşum merdivenlerimde duruyor, nazik yüzü endişeyle buruşmuş. Lucille'in elinde her zaman ziyarete geldiğinde yanında taşıdığı bir tabak kek ya da bir avuç taze nane yerine başka bir şey var.

Bir cep telefonu.

"İçeri gel." Onu oturma odama götürüyorum ve kanepeye oturtuyorum. Telefonunu kavrayan Lucille'in ellerinin arkasındaki engebeli mavi damarlar her zamankinden daha belirgin görünüyor.

"Sana ay getireyim mi?" Teklif ediyorum.

Başını sallıyor. Hayal ; Lucille solgun ve sarsılmış görünüyor. "Bu sabah çok tuhaf bir mesaj aldım."

Aklıma yaşlıları avlayan dolandırıcılar geliyor. Bir öfke dalgası hissediyorum. Eğer biri Lucille'le uğraşmaya kalkarsa, onu hemen susturacağım.

"Ne yazıyordu?"

" de bu. Hiçbir şey yazmıyordu. Sadece bir fotoğrafı."

Telefonu bana uzattı. Ekrandaki korkunç görüntüyü gördüğümde neredeyse düşürüyordum.

Ölü bir sincap, yola saçılmış, vücudu lastiklerle ezilmiş. "Bunu sana kim gönderdi?" Talep ediyorum.

Lucille başını sallar. "Bilmiyorum." Sıkıntısı aşıkâr. Birisi Lucille'in en çok sevdiği şeyi -yaralı canlılara yardım etmeyi- almış ve onun iyi kalpliliğine karşı çirkin bir silaha dönüştürmüş.

"Bu kişi sizinle daha önce hiç iletişime geçti mi?"

"Asla. Bu, o numaradan gelen ilk mesaj."

Ekranından silmeye başladım, sonra tekrar düşündüm. "Bir saniye bekle." Hemen yukarı çıkıp masamın üzerinde şarjda duran cep telefonumu alıyorum, sonra aceleyle aşağı inip fotoğrafı çekiyor ve fotoğrafın gönderildiği telefon numarasını da kaydetmeyi ihmal etmiyorum. Alan kodu 240. Bu da Maryland'e bağlı olduğunu gösteriyor.

"Onları aramak istiyorum," diyorum Lucille'e. "Onları konuşturacağım ve bakalım herhangi bir bilgi alabilecek miyiz?"

Başını sallarken alınıdaki kırışıklıklar derinleşiyor.

Numarayı geri aramak için rakamları giriyorum, sonra Lucille dinleyebilsin diye hoparlöre basıyorum.

Robotik bir sesle kaydedilmiş bir mesaj hatta gelir: "Bu telefon numarası şu anda arama kabul etmemektedir."

Lucille'in sesi şaşkındı. "Bu ne anlama geliyor?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yavaş yavaş korkunç bir şeyin farkına varıyorum. "Ne oldu Stella? Neler oluyor?"

Bir keresinde bir müşterimin babası tavsiyeme o kadar sinirlendi ki beni arayıp kulağıma zehir saçmaya başladı. Ben de onu engelledim. Ama önce

tekrar aramaya çalıştığında ne tür bir mesaj alacağını araştırdı ve tam kelimeleri hala hatırlıyorum.

Az önce duyduklarımızın aynısı.

"Bu önceden kaydedilmiş bir mesaj. Birisi numaranızı engellediğinde bunu alırsınız."

Lucille'in elleri havada çırpınır. "Ama bu hiç mantıklı değil. Fotoğraf *bana* gönderildi. *Senin* arayacağını nereden bilebilirler ki?"

Lucille akıllı bir kadın. Bir an sonra onun sulu mavi gözlerindeki farkındalığı görüyorum. Beni saran aynı döngülerden geçerken yüzünde duygular oynuyor: inançsızlık, öfke, korku.

Ama şok değil.

Çünkü eminim ki Lucille'in buraya, doğrudan bana gelmesinin nedeni, bilinçli olarak farkında bile olmadığı, altta yatan bir şüpheyi sahip olmasıydı.

Birinin bu zalim mesajı iletebilmesi için birkaç şeyi bilmesi gerekiyordu: Lucille'in telefon numarası. Lucille'in yavru sincaplara bakması. Lucille ile olan bağlantım. Ve benim telefon numaram.

Numaram çok az kişide var; listede yok. Ama müşterilerime her zaman veririm.

Yani Barclays'in elinde.

Ama Barclay ailesinin Lucille ile olan bağlantımı bilen tek üyesi Rose.

Ian bana Rose'un telefonu olmadığını söyledi. Ama eğer gizli bir telefona erişimi varsa, bu sadece bu mesajı değil, aynı zamanda polisin gece yarısı evime gelmesini de açıklayabilir, çünkü 911'e mesaj atmak mümkün.

"Sence o küçük kız bunu yapmış olabilir mi? Bana mesaj atmak için numaramı nereden bulmuş olabilir?"

Telefonumla Google'da Lucille'in adını ve adresini arattım. Telefon numarası çıkıyor.

Ekranı görebilmesi için telefonumu çeviriyorum. "Bunlar artık çocukların içinde yüzdüğü sular. Birkaç tıklamayla her türlü şeyi öğrenebiliyorlar."

"Eğer o küçük kızsaa..." Lucille sertçe yutkunuyor ve ellerine bakıyor. Sonra bana bakıyor ve beklemediğim bir şey görüyorum. Bir tür

vahşetin.

"Yardıma ihtiyacı var, Stella. Evde ciddi bir sorun olmadığı sürece çocuklar bu tür şeyler yapmazlar."

Çocukların tamamen ev yaşamlarının ve yetiştirilme tarzlarının bir ürünü olduğuna inandığımdan emin olmasam da Lucille'in iddiasına karşı çıkmıyorum.

Bunun yerine, "Söz veriyorum, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım" diyorum. "Yapacağını biliyorum." Lucille ayağa kalktı.

"Eve dönmeliyim."

Kapımın önündeki dolaptan hafif bir ceket alıyorum, böylece ona sokakta eşlik edebiliyorum.

Lucille hâlâ sarsılmış görünüyor, bu yüzden dik ön merdivenlerimden inerken düşmesini engellemek için koluna uzanıyorum.

Bunu yaparken beynimde bir soru uçuşuyor.

Eğer Rose Tina'yı kasıtlı olarak ölüme ittiyse ve bunu yapmaktan zevk aldıysa, o zaman neden travmatik mutizmden muzdarip olsun?

Olası bir cevap şimşek gibi çakıyor ve beni derinden sarsıyor.

Tabii değilse.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Öfke, sakın görünen bir yüzeyin altından süzüldüğünde daha tehditkârdır. Öfkesini kontrol edebilen, onu bir kırbaç gibi savurup geri çekeabilen insanlar benim için bir anda patlayanlardan çok daha tedirgin edicidir.

Çoğumuzu bir öfke nöbeti sardığında, zihnimiz bize rehberlik etmiyor gibi görünür. Ancak duygunun harareti geçtikten sonra bizi etkisi altına aldığını fark ederiz. Duruma bağlı olarak pişmanlık, utanç ya da memnuniyet hissedebiliriz.

Ama öfke bir seçim olduğunda ve zihin bedenın fizyolojisiyle senkronize çalıştığında, onu ne zaman ve nerede serbest bırakacağını hesaplayıp planladığında?

Son derece korkutucu.

Sahte raporımın ne tür bir öfkeye yol açacağını merak ediyorum.

Saat öğleden sonra iki, Barclay malikânesine son gelişimin üzerinden yirmi dört saatten biraz fazla zaman geçti. Bu sabah Lucille'i eve bıraktıktan kısa bir süre sonra Beth aradı ve herkesin gıda zehirlenmesinden kurtulduğunu haber verdi.

"Herhangi birimizin bir daha deniz ürünü yemek istemesi için bir süre geçmesi gerekecek," demişti.

Dayanamadım, "Rose hariç tabii ki. Onun istiridyeleri iyiydi. Onun dışında herkesin hastalanması çok garip."

Beth sanki altta yatan anlamımı çözümlüyormuş gibi duraksadı. Boşluğu bir açıklamayla doldurmak ya da yorumumu yumuşatmak için acele etmedim. Beth'in tedirgin olmasını *istiyorum*. Bu sadece benim sahte raporım değil, aynı zamanda büyük bir ton değişikliğine de işaret edecek. Bugün ziyarete geldiğimde ben de yeni bir kişiliğe bürüneceğim.

Sonunda Beth sessizliği bozdu, sesi birkaç derece daha soğuktu. "Evet, sizi davet etmek istiyoruz. Bu akşam bir yönetim kurulu toplantım var ama bugün herkes evde olacak."

Oraya vardığımda, kapının yanında hala *Satılık* tabelasını , emlakçının gülümseyen yüzü şirket logosunun altında resmedilmiş. Arazi her zamanki gibi zarif ağaçların çevrelediği muhteşem bir yeşil alan. Sonbahar yaprakları sarı ve turuncu tonlarında renklendirmeye başlamış.

Beth kapıyı açıp beni içeri aldığı an, onu tekrar hissediyorum. Pürüzsüz, yıpranmamış yüzeyin altındaki karanlık akıntıyı; henüz tanımlayamadığım şeyi.

"Daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun." Beth'e gülümsüyorum ve uzun, hafif yün paltomu çıkarmak için bir davet beklemiyorum. "Bunu dolaba asmamın bir sakıncası var mı?"

Bugünkü etkimin güçlü olması gerekiyor. Aktarmak istediğim izlenim, yolumdan emin olduğum ve kapanışın yakın olduğu yönünde.

"Tabii ki. Lütfen, izin verin." Beth ceketime uzanıyor. O asarken ben de birkaç adım öne çıkıp oturma odasına bakıyorum.

Harriet sert görünümlü kanepede oturmuş, elinde iğne iplik, Rose'a ait olduğu anlaşılan mor bir kazağın cebini onarıyor.

"Seni görmek güzel, Harriet!" Ona neşeli bir el sallıyorum.

"Stella, dün için çok üzgünüm." Harriet kazağını ve dikiş malzemelerini yere bırakıp bastonuna uzandı.

Avucumu ona doğru kaldırıyorum. "Sakin kalkma. Beth'le birkaç dakika konuşacağım, sonra Rose'la yalnız görüşmem gerek."

Harriet iletmeye çalıştığım izlenimi hemen anlamış görünüyor.
-Artık burada bir gözlemci olarak bulunmuyorum çünkü bir otorite rolüne adım attım.

Hayal etmiyorum; Harriet ve Beth birbirlerine bakarken aralarında elle tutulur bir enerji kıvılcımı oluşuyor. Kibar gülümsemeleri kayboluyor ve altından tam olarak çıkaramadığım bir şey çıkıyor. Ama şundan eminim: Rose'la yalnız kalmamı istemiyorlar.

Rose'la yalnız kalmamı *hiç* istemediler.

Bakışlarım küçük kazağa kayıyor. Rose sakın, kontrollü bir çocuk. Kıyafetlerine dikkatsiz davrandığını ya da jimnastik salonunda zıplayıp yanlışlıkla cebini yırttığını düşünemiyorum.

Ancak bıçak gibi keskin bir cisim, yumuşak kumaşa sıkıştığında kolayca yırtılmaya neden olabilir.

Harriet artık bana bakmıyor. Büyük omuz çantama bakıyor. Barclay ismi tepeden görünüyor.

Sahte raporuma bakması için ona uzun, kışkırtıcı bir an tanıyorum; sonra uzanıp Beth'in koluna dokunuyorum. Tahmin etmiyorum; hafifçe irkildi. Dokunulmaktan hoşlanmıyor mu, yoksa küçük bir sürpriz onu sarsacak kadar gergin mi?

"Neden mutfakta özel olarak konuşmuyoruz, Beth? Sonra Rose'un bana atları göstermesini istiyorum. Onun için ne kadar önemli olduklarını biliyorum. Ondan sonra Harriet, seninle oturma odanda konuşabileceğimizi umuyorum. Rose'un şu anki ortamı hakkında bir fikir edinmek benim için önemli ve ben bu evin alt katını hiç görmedim."

"Elbette," diye yanıtlıyor Harriet. "Siz hazır olana kadar burada bekleyeceğim."

Beth ile mutfakta tek başıma konuşmak istemiyorum. Ama evdeki herkesin oraya gitmek için bir bahanesi var: su içmek, bir şeyler atıştırmak, ellerini yıkamak gibi. En az bunun kadar önemlisi, mutfaktan verandaya açılan büyük pleksiglas kapılar arka bahçeyi iyi bir şekilde görüyor, bu yüzden Rose ve ben atlara bakmaya gittiğimizde ve çantamı adada bıraktığımda, nerede olduğumu izlemek isteyen herkes gelip gittiğimi izleyebilecek.

Eşyalarımı bakmak için can atan her kimse, bunu yapmak için mükemmel bir fırsata sahip olacak.

Beth'in mutfaka gitmesini beklemek yerine, ben ona yol gösteriyorum. Çantamı adanın üzerine bırakıyorum ve sanki askıların ağırlığından kurtulduğum için rahatlamışım gibi diğer elimle omzumu hafifçe ovuyorum.

Beth'in üzerinde bir servete mal olacak kadar sade ve zarif, A kesim siyah bir etek ve kazak var. Alçak topuklu ayakkabıları ve birkaç parça abartısız altın takısı var. Bahse girerim sadece bir kot pantolonu vardır ve o da dolabının arka tarafına saklanmıştı. Hoş bir kadın ama o kadar bastırılmış ve kontrollü ki karizmanın zerresinden bile yoksun.

"Sana bir şey ikram edebilir miyim, Stella?" Beth soruyor.

Sözleri çok resmi. Çok resmi, tıpkı kızı gibi.

Tıpkı kızı gibi. Kelimeler zihnimde yankılanıyor, bilincimin köşelerini çekiştiriyor. Bu basit cümle sinapslarımı harekete geçirdi ve onlara dikkat etmem için beni uyardı.

Beth ve Rose'un benzer yönlerini zihnimde sıralıyorum. Birbirlerine çok benziyorlar, öyle ki Beth çocukken Rose'la tek yumurta ikizi bile olabilirlerdi.

İkisi de piyano çalıyor.

Eski moda görünüyorlar. İkisi de zaman zaman soğuk davranıyor. DC metro bölgesinde büyümesine ve hayatının çoğunu burada geçirmesine rağmen Beth'in hiç yakın arkadaşı yok.

Rose da öyle.

Beth'in üniversiteden iyi bir arkadaşı bile yok gibi görünüyor, ki bu birçok insanın hayat boyu bağ kurduğu bir dönemdir-

Düşünce trenim bir anda durdu.

Başta önemli bulmadığım bir benzerlik daha var. Rose yakın zamanda prestijli okulundan ayrıldı.

Beth'in de aynısını yapmış olması mümkün mü?

Beth'in Hamilton Koleji'nden Yale'e transfer olduğunu düşünmüştüm. Ama ya tam tersiyse?

Çoğu insan Ivy League'in en iyisi olan Yale'den transfer olmaz. Eğer öyle olduysa, Beth neden Ivy League dışındaki bir üniversiteye gitmek için ayrılırsın ki?

"Stella, iyi misin?" Beth bana bakıyor.

"Gayet iyi." Ona gülümsüyorum. "Ve hayır, içecek bir şeye ihtiyacım yok. İşimi bitirmem için ne kadar hevesli olduğunuzu biliyorum ve size sonuçlarımı oluşturduğumu söylemekten memnuniyet duyuyorum. Raporumu Cuma günü mahkemeye sunmam gerekiyor, bu yüzden önerilerimi sizinle paylaşamam, ancak yakında bunları öğreneceğinizi bilmenizi istedim."

Bunu sindirmek için bir an verdim. Çantamdan hafifçe uzaklaşıyorum ve onu tezgahın üzerinde, ağzı hafifçe açık bir şekilde bırakıyorum.

Beth'in yüzündeki rengin bir kısmı kayboldu. Raporumda yazacaklardan korkuyor olmalı.

Tekrar çantama doğru ilerliyorum ve elimi gelişigüzel çantamın üzerine koyuyorum. Ve sonra oluyor. Beth'in gözleri hareketlerimi takip ediyor. Yüzünde görüyorum, tam olarak

O anda üstünde ailesinin adının yazılı olduğu dosyayı görür.

Bunu anlaması için ona fazla zaman vermedim. "Rose'u görmeden önce Ian'la bir dakika konuşmak istiyorum. Gidip onu getirmek ister misin, yoksa ben mi yapayım?"

Beth yutkunuyor. Bir an için neredeyse onun için üzüliyorum. Dün şiddetli bir fiziksel hastalıkla sarsılmıştı ve şimdi de zihinsel olarak aşırı yıprandığını görebiliyorum.

Sonra kendime onun kollarındaki gücü hatırlatıyorum. Beth Tina'nın cenazesine gitmedi. Ian ve Tina'nın ilişkisine duyduğu öfke ve utançtan mı? Yoksa daha kötü bir şey mi?

"Ben... Affedersiniz, gidip onu getireyim. Ofisinde." Beth aceleyle uzaklaşır ve birkaç dakika sonra Ian içeri girer.

Ian'ın dosyayı fark etmesi biraz daha uzun sürüyor; dosyayı fark etmesi için çantamdan bir mendil alıp hapşırıyormuş gibi yapmam gerekiyor.

Ama onu gördüğünde, Ian'ın tepkisi hepsinden daha rahatsız edici olur.

Yüzü kızarmıyor, irkilmiyor ya da keskin bir ilgi göstermiyor. Her ne hissediyorsa, yüzeyin çok altında süzülüyor.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rose ve benim atlarla yirmi dakika geçirdiğimizden emin oluyorum. Sahte raporum birkaç sayfa uzunluğunda; Barclay'lerin onu okumak için zamana ihtiyacı var. Belki içlerinden biri fotoğrafını çeker, böylece kelimelerimi inceleyip beyinlerine kazınmasını sağlayabilirler.

Ben izlerken Rose Tabasco'nun üzerinde fırçasını gezdiriyor. Vuruşları nazik görünüyor ve at tımardan hoşlanıyor gibi görünüyor. Rose'la herhangi bir iletişim kurmaya çalışmıyorum. Bugün burada olma sebebim bu değil. Sadece ahırın kenarına yaslanıyorum, saman balyalarının hafif tatlı kokusunu kokluyorum ve Tabasco'nun ara sıra burun deliklerinden gürültülü bir şekilde nefes verişini dinliyorum.

Rose'un mutfaktan çıkmadan önce dosyamı gördüğünü biliyorum - odaya girer girmez gözleri çantama gitti. Acaba bu, kalemimi ve Tina'nın küpesini alan kişinin o olduğuna dair bir işaret mi? Belki de Rose'un eşyalarım ile ilgili farkındalığının artması onun suçluluğunun bir göstergesidir.

Rose ve ben mutfağa geri döndüğümüzde oda . Hemen çimento tezgahlı blok adaya bakıyorum. Çantam bıraktığım yerdeydi.

Ritmik bir tıklama sesi beni Harriet'in yaklaştığına dair uyarıyor.

"Merhaba hanımlar." Harriet kapı aralığında duraksarken bastonuna dayanıyor. "Kısraklarla güzel bir ziyaret yaptınız mı?"

"Harikaydı," diye cevap veriyorum. "Rose Tabasco'yu fırçaladı."

"Onlarla arası çok iyi. Atlar insanlara bağlanır, bilirsiniz ve bu ikisi Rose'u seçti."

Cevap vermeyeceğim. Onun yerine Rose'a döndüm. "Şimdi aşağıda bir süre büyükannenle konuşacağım."

Sonra beklemediğim bir şey oldu.

Harriet mutfağın derinliklerine doğru adım atar ve bir panele basar. Geri çekiliyor ve asansörün açık ağzını ortaya çıkarıyor. İçeri giriyor, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyor.

Harriet'in yaşam alanını görmek istediğimde asansörü nasıl unutmuş olabilirim?

Her zaman merdivenleri kullanırım. Dr. Markman'ın ofisine altı kat tırmanmak anlamına gelse bile.

Kapalı kalmak benim Aşıl topuğumdur. Klostrofobi, sadece birkaç metre ötemde annemin yaşamı tükenirken geceyi çok küçük bir alanda geçirdikten hemen sonra içimde hızlı ve derin bir şekilde kök saldı.

"Stella?" Harriet'in sesi beynimde yankılanıyor gibi.

Hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Rose dosyamla yalnız kalsın diye asansöre doğru yürüyorum.

Harriet bir düğmeye basar ve kapı kayarak kapanır. Asansör küçük bir sarsıntı geçirir, ardından alçalmaya başlarken bir gıcırtı sesi çıkarır.

Sadece bir kat aşağıda, kendime hatırlatıyorum.

Ama nefes nefese kalıyorum. Kollarımın altında ve yüzümde ter oluşuyor.

"Pek çok insan asansörlerde rahatsız olur," diyor Harriet yatıştırıcı bir şekilde. Sıkıntımı görmeli.

Boğazım cevap veremeyecek kadar sıkışık; bu küçük kabın içinde yeterince hava alamıyorum.

"Neredeyse geldik," diyor Harriet bana. "Birkaç saniye daha. Söylesene Stella, daha önce hiç bir atı yakından gördün mü?"

Sözleri dehşet bulutumun içine sızıyor. Bir şekilde Harriet paniğimin pençesini hafifletebilecek tek şeyi yapıyor: Zihnimi dağıtıyor.

"Evet, bir müşteri, bir atı vardı, Pacino."

"O müşteri kaç yaşındaydı, Stella?"

Başka ne yapmış olursa olsun ve şu anda ne yapıyor olursa olsun, doğru olan tek bir şey var: Şu anda Harriet benim müttefikim.

Paniğim tam bir saldırıya dönüşmenin eşiğinde. Harriet'in soruları bu çizginin gerisinde kalmasını sağlıyor.

"On dört," diye nefes nefese kaldım.

Asansör durur. Kapı kayarak açılır, acı verici bir şekilde yavaşça.

Boşluk yeterince büyük olduğu anda umutsuzca hava emerek dışarı çıkıyorum.

"İyi misin?" Harriet bana bakıyor.

Başımı sallıyorum ama kalbimin çarpıntısının durması bir dakika sürüyor.

"Bunun için üzgünüm," diyorum sonunda. Bacaklarım güçsüz hissediyor ama zihnim yeniden berraklaştı. Oturmak için içimdeki dürtüye direniyorum. Devam etmek zorundayım. "Demek burası senin evin?"

"En azından ev satılana kadar," diye yanıtlıyor Harriet.

Burası beklediğim gibi karanlık, sıkışık bir bodrum değil. Yerin üstünde, hava ve ışık almak için çok sayıda penceresi var. Düzinelerce odaya bölünmüş olan evin geri kalanının aksine, bu alan çoğunlukla açık ve sadece birkaç destek kirişi var. Zemin yumuşak gri bir halıyla kaplı ve yemyeşil bitkiler pencerelerin yanında gruplanmış, güneş ışığı canlı yeşil yapraklarının üzerinden dökülüyor. Sarı bir kanepa, uyumlu bir sediri olan büyük bir uzanma koltuğu ve ciltli kitaplarla dolu birkaç kitaplık var. Bir köşede, ocağın üzerinde duran bakır bir çaydanlık ve tezgahı süsleyen bir kase nemli kırmızı üzüm ile ustaca tasarlanmış bir mini mutfak yer alıyor.

Kitap raflarına doğru yürüyorum. Harriet gizem ve tarihi kurgu dışı kitaplara yöneliyor.

"Beth okumayı sevdiğimi biliyor, bu yüzden doğum günümde bana Ayın Kitabı aboneliği aldı," diyor Harriet. "Haftada iki kitap bitiriyorum."

Üstümüzdeki mutfakta ayak sesleri duyuyorum, biri hareket ettikçe başlayıp duruyor. Harriet haklı; bu evin eski kemikleri çok fazla yastıklama ya da ses yalıtımı sağlamıyor. Burada her şeyi duyabilirsiniz.

Keşke ben de her şeyi görebilseydim. Şu anda, tam şu anda, birisi raporumu inceliyor olabilir, öfkesi artıyor olabilir.

Havaya ve boşluğa rağmen bodrumda rahat değilim. Bu sadece asansörde hissettiğim paniğin bir kalıntısı değil. Bu evi saran yoğun, bastırıcı akım buraya da akıyor.

Burada bir dakika daha kalmaya dayanamadığımda, Harriet'e bana etrafı gösterdiği için teşekkür ediyorum. İpucunu anlıyor ve beni yatak odasının geçirerek bir deponun yanında uzak bir köşeye sıkışmış olan döner merdivene götürüyor.

"Seninle yukarıda buluşuruz," dedi bana. Sonra dönüp asansöre doğru yürüyor.

O bunu yaparken, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey duyuyorum.

Yemin ederim "Merhaba!" diyen bir kız sesi.

Rose'un arkamda durduğunu görmeyi umarak dönüyorum. Ama boşluk boştu.

"Rose?" Sesleniyorum, sesim titriyor.

Harriet dönüp bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Rose burada değil, Stella."

Rose'un "Merhaba!" dediğini duydum. Duymadım mı?

Bir mobilyanın arkasından çıkıp bana Waffle House'da gösterdiği o sırtıyla gülümsemesini bekleyerek etrafıma bakıyorum.

Harriet asansöre doğru topallayarak yürümeye devam ediyor, ben de sarmal merdiveni hızla çıkıyorum, adımlarımın altındaki metal çınlıyor ve kendimi daha önce görmediğim başka bir odada buluyorum. Koyu mor kadife bir kanepe ve ona uygun sandalyeler var, pencereleri kalın perdeler örtüyor. Gereksiz bir alan hissi veriyor, aslında hiç kullanılmayan bir oda. Rose burada, merdivene yaslanmış, o tek kelimeyi söylemiş olabilir mi?

Bu mümkün. Sesi bir duman dedektöründen gelen ilk bip sesi gibiydi, tek bir referans noktasıyla yerini tespit etmek imkânsızdı. Herhangi bir yerden gelmiş olabilir.

Ya da hayal gücüm en büyük korkumu farklı bir sesin üzerine yerleştirmiş olabilir.

Etrafımda dönüp duruyorum, etrafımı tarıyorum. Her santimim açıkta hissediyorum.

Bir gök gürültüsü gibi çarptı: Bu Tina'ya oldu.

Bu evde de ürkütücü sesler onu çağırıyordu. Ashley bana Tina'nın büyükbabasının gece onun adını söylediğini duyduğunu söyledi.

Harriet'in asansörden indiğini görmek için tam zamanında mutfığa gidiyorum. Etrafta başka kimse yoktu. Gözlerim hemen çantama gidiyor. Tam bıraktığım yerdeydi, Barclay ismi hâlâ üstünden görünüyordu. Ona uzanıp omzuma asıyorum.

"Lütfen herkese bugün ayırdıkları zaman için teşekkür ettiğimi söyleyin."

Harriet'in kaşları kalktı. "Hemen gidiyor musun?"

Planladığım cümleleri hatırlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Ama bu beni son görüşün değil. Rose'a veda etme şansım olduğundan emin olacağım."

Harriet kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibi. "Bunun bittiğine inanmak çok zor." "Neredeyse," diye cevap veriyorum.

Sonra ön kapıya doğru yürüyorum ve verandaya çıkıyorum.

Birinin beni izlediğine dair tüylerimi diken diken eden bir hisle hızla arabama doğru ilerliyorum.

Bu plastik evde başka neler olup bittiğinden bağımsız olarak, şundan eminim: Barclay ailesinin her bir üyesi dosyamı karıştırma fırsatına sahip oldu.

Birileri baştan çıkarılabilirdi. Birileri ne yazdığımı öğrenmek için yanıp tutuşacaktı.

Birileri patlayacak.

BÖLÜM ELLİ İKİ

MONTGOMERY COUNTY YÜKSEK MAHKEMESİ, MD
AİLE MAHKEMESİ
Aile İçi İlişkiler Şubesi

ELIZABETH BARCLAY,	)	
	)	
Plaintiff,	)	Case no. DRB 1014
	)	Judge Cynthia Morton
v.	)	
	)	
IAN BARCLAY,	)	
	)	
Defendant.	)	

EN YÜKSEK MENFAAT AVUKATI RAPORU

Küçük çocuk Rose Barclay'in En İyi İlgı Avukatı (BİA) Stella Hudson, Rose'un durumu hakkında Mahkemeyi bilgilendirmek ve Rose'un yüksek menfaatlerine ilişkin tavsiyelerde bulunmak üzere işbu raporu sunmaktadır.

Rose Barclay, ebeveynleri Elizabeth "Beth" Barclay ve Ian Barclay'in tek çocuğı olan 9 yaşında bir kız çocuğıdır. Bu yılın 26 Eylül tarihinde Bayan Barclay boşanma davası açmış ve Mahkemeden Rose'un yasal ve fiziksel velayetinin kendisine verilmesini talep etmiştir. İki gün sonra

28 Eylül'de Bay Barclay şikâyeteye bir cevap sunmuş ve Rose'un yasal ve fiziksel velayetinin kendisine verilmesini talep etmiştir.

VELAYET/ZİYARET

Her iki tarafın da "yerlerinde ayrıldıklarını" ve bu konu karara bağlanana kadar Potomac, Maryland'de aynı konutta ikamet etmeyi planladıklarını belirten ifadelerini dinledikten sonra, bu Sayın Mahkeme, bu yılın 2 Ekim tarihinde, davalı ve şikayetçinin her birinin kesin bir karar verilene kadar Rose ile eşit süre geçirmesini öngören bir Karar almıştır.

İmzasız avukat bu davaya 8 Ekim tarihinde atanmıştır. İmzasız avukat, Rose'un travmatik mutizm teşhisi nedeniyle, devam eden velayet davasıyla ilgili duyguları hakkında Rose ile özel olarak iletişim kuramamıştır. Bununla birlikte, bu BIA, Rose ile zaman geçirme ve onu her iki ebeveyninin yanı sıra babaannesi Harriet Barclay'in huzurunda gözlemleme fırsatı bulmuştur. BIA, bu vakanın dinamiklerini daha iyi anlamak için Bay ve Bayan Barclay'in yanı sıra Harriet Barclay ile Rose'un huzurunda konuşmuştur. Ayrıca, bu BIA Rose'un terapisti, piyano ve Çince öğretmenleriyle de görüşmüştür.

Bu BIA Rose'u ilk olarak annesiyle birlikte ziyaret etmiştir. Rose travma geçirmiş, zaman zaman öfkelenen, son derece zeki ancak duygularını kontrol etmekte zorlanan bir çocuktur. Bu BIA'nın Rose ile yaptığı kısa ilk ziyaret sırasında, Rose'un annesinin varlığında rahat görüldüğünü, ancak Bayan Barclay'e karşı özellikle sıcak veya sevecen görünmediğini fark etti, bu da aralarındaki bağda bir kırılmaya işaret edebilir.

Buna karşın Rose, BIA'nın tanık olduğu birkaç olayda babasıyla daha ilgili görünüyordu. Rose'un babasıyla vakit geçirmekten hoşlandığı, rahat vücut dilinden ve babası yanındayken sık sık gülümsemesinden anlaşılmaktadır.

BIA ilk görüşme için Bay Barclay'i evindeki ofisinde ziyaret etmiştir. Rose evin başka bir bölümünde bulunduğu sırada Bay Barclay ve aşağıda imzası bulunan avukat bir süre konuşmuşlardır. BIA şu bulgulara ulaşmıştır

Bay Barclay, ailenin dadısı Tina de la Cruz ile yaşadığı kısa süreli ilişkiden duyduğu pişmanlığı dile getirirken çok açıktı. Bay Barclay, Bayan Barclay ile birkaç yıldır fiilen ayrı yaşadıklarını ve bu nedenle evlilik dışı bir ilişki aradığını açıkladı. Konuşmadan önce sözlerini dikkatle değerlendirdiği görülen Bayan Barclay'in aksine, Bay Barclay hesapsız ve açık sözlü olarak görüldü.

İmza sahibi avukat, Harriet Barclay'in Rose'un özel okuldan ayrılmasının ardından Rose'a evde eğitim verdiğini bildirmiştir. Bu BIA, Harriet ile aile evinin arazisinde yetiştirdiği bahçenin yakınında görüştüğünde, Harriet görüşlerini açık bir şekilde ifade etmiştir. Harriet, Rose'un velayeti konusunda bu BIA'ya açıklığa kavuşturmak istediği endişelerini dile getirdi. Harriet, Bayan Barclay'e tam velayet verilmesi ve Bay Barclay'e de ziyaret hakkı tanınması gerektiğini düşünmektedir. Ancak Harriet'in bu bakış açısının gerekçesi Bay Barclay'in Bayan Barclay'i aldatmış olması ve bu nedenle "bencil" olmasıdır. Harriet, Bay Barclay'in iyi bir baba olduğunu kabul etmekle birlikte "aileyi parçaladığı" için ona kızgın görünmektedir ve bu nedenle BIA'nın görüşüne göre Harriet'in Bayan Barclay'i velayet sahibi ebeveyn olarak desteklemesi, Rose'un refahı için neyin en iyi olacağına dair gerçek bir düşünceden ziyade oğlunu cezalandırmak için sunulmaktadır.

Bu BIA'nın Rose ile geçirdiği süre boyunca, küçük kız velayet isteklerini ilettiğinden, en iyi ve en besleyici ortamın belirlenmesi bu BIA'ya bırakılmıştır.

SAGLIK

Rose'un fiziksel sağlığının iyi olduğu bildiriliyor. Duygusal durumu ise çok daha sıkıntılı. Rose öfkeli, içine kapanık ve hatta zaman zaman kinci görünmektedir. Bu BIA Rose'u en sevdiği yemek için Waffle House'a götürdüğünde, Rose kasıtlı gibi görünen bir hareketle bir bardak sodayı bu BIA'nın kucığına düşürdü. Bayan Barclay bu BIA'ya Rose'un Rollingwood İlkokulu'ndan aile üzerindeki stres nedeniyle geri çekildiğini söylemiş olsa da, bu BIA bunun doğru olmadığını öğrendi. Rollingwood'un müdürü bu BIA'ya Rose'un

okula bıçak getirdiği için okuldan atılmıştır. Bu olay Rose'un boşanma nedeniyle hissettiği öfkenin bir tezahürü ve basit bir "dışa vurum" olsa da, bu BIA Rose'un ruh sağlığı konusunda derin endişe duymaktadır. Rose haftada bir kez terapiye gitmesine rağmen, duygusal sorunlarını ele almak için başka bir çaba görünmemektedir.

EĞİTİM

Bu BIA'nın anlayışına göre, Barclay'ler Rose'un öngörülebilir gelecekte Harriet tarafından piyano ve Çince dersleriyle birlikte evde eğitilmeye devam etmesini amaçlamaktadır. Ancak bu BIA, bunun küçük çocuğun yüksek yararına olmadığına inanmaktadır. Rose'un kendi yaşındaki çocuklarla hiçbir etkileşimi yoktur ve tecrit nedeniyle kritik sosyal ve duygusal gelişimden mahrum kalmaktadır.

ÖNERİLER

BIA'nın elindeki bilgiler ve Bayan Barclay, Bay Barclay, Harriet Barclay, Rose'un eski okul müdürü ve Rose'un terapisti ile yapılan görüşmeler göz önüne alındığında, Rose'un babasına bağlı bir çocuk olduğu ve onunla vakit geçirmekten büyük keyif aldığı açıktır. Rose annesini de seviyor gibi görünüyor. Ne yazık ki, aşağıda imzası bulunan avukat, şu anda Rose'un zamanını ebeveynleri arasında bölüştürmesinin onun yararına olacağına inanmamaktadır. Bayan Barclay ve Bay Barclay'in çocuk yetiştirme konusunda çok farklı fikirleri ve felsefeleri vardır ve bu farklılıklara dayanarak, yasal velayetin paylaşılmasının uzun vadede Rose'un yararına olmayabileceği muhtemeldir.

BIA, ideal velayet programının Rose'un tam zamanlı olarak babasıyla yaşaması ve annesinin haftada iki öğleden sonra okuldan hemen sonra saat 15:30'dan 19:30'a kadar ve her Cumartesi sabah 9'dan akşam 7'ye kadar Rose'u ziyaret etmesi olacağına inanmaktadır. Atlarının annesinde kalacağını varsayarsak, Rose bu süre zarfında atlarını da görebilmelidir.

Rose, büyükannesi Harriet Barclay'e özellikle bağlı görünmüyor, ancak şu anda çok fazla zaman geçirdikleri göz önüne alındığında

Birlikte, Bu BIA tavsiye eder o Gül olmak ziyaret etti tarafından büyükannesi haftada bir kez iki saati geçmeyecek bir süre için.

Bu BIA ayrıca Rose'un bireysel terapi seanslarının derhal artırılmasını önermektedir. Rose son zamanlarda çok büyük bir stres yaşamıştır ve yoğun yardıma ihtiyacı vardır. Bu BIA, Rose'un haftada dört kez terapiye katılmasını önermekte ve terapistin bu programın artırılması gerekmesi durumunda mahkemeye ve her iki ebeveyne düzenli güncellemeler sunmasını tavsiye etmektedir.

Bu BIA ayrıca Rose'un mümkün olan en kısa sürede tam zamanlı bir okula kaydedilmesini ve bu okulun özel duygusal ihtiyaçları olan çocuklar için tasarlanmış bir okul olmasını önermektedir. Yaşam koşullarının belirsizliği ve bakıcısının boşanması ve ölümünden kaynaklanan çalkantılar nedeniyle Rose'un diğer çocuklarla ve öğretmenleriyle ilişkilerini bir ortama dönmesi gerekmektedir. Rose'un okula bıçak getirme geçmişi ve Waffle House'da bu BIA'nın yaralanmasıyla sonuçlanabilecek öfke patlaması göz önüne alındığında, Rose okulda da yakından izlenmelidir. Bu BIA'nın görüşüne göre Rose'un erken ve hızlı bir müdahaleye ve velayet anlaşmazlığının mümkün olan en hızlı şekilde çözülmesine ihtiyacı vardır.

Saygılarımla,
Stella Hudson
Baro No.
MD92871502

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Birisi öfkeleniyor, duyguları çılgınca bir zirveye mi çıkıyor?

Bunu gizleme konusunda iyidirler; gerektiğinde maske takabilirler.

Onları uçurumun kenarına getirmek için her şeyi ayarladım. Şimdi tek yapmam gereken beklemek ve nasıl tepki vereceklerini görmek.

Rose'un uzaklardan gelen belli belirsiz bir sesle "Merhaba!" deyişinin yankısını hâlâ duyabiliyorum ama geçen zaman bunun gerçekten yaşandığına olan inancımı azaltıyor. Barclay'lerin evine her gittiğimde olduğu gibi, bu sefer de başım dönmüştü. Başka bir şey olabilir miydi - Ian'ın mutfakta telefonundan izlediği bir videonun ince döşeme tahtalarından sızan bir parçası ya da önümüzdeki soğuk hava için hazırlanan bir radyatörden gelen bir tıslama?

Belki de zihnim bana oyun oynuyordu.

Biraz zaman geçirmek için kendimi markete gitmeye zorluyorum. Nadiren yemek yaparım ama smoothie ve sandviç için gerekli malzemelerin elimin altında olmasını isterim. Daha da önemlisi, kahvem neredeyse bitmek üzere.

Muz seçerken telefonum çaldığında, arabamı park edip onu kapıyorum.

"Stella, evde misin?" Dedektif Garcia soruyor.

Başlamak için garip bir soru.

"Hayır, ama on dakika uzaklıktayım," diyorum ona.

"Neden?" "Sizin mahalledeyim. Bir diye düşündüm."

Dedektif Garcia'ya hiç adresimi vermedim ama eminim hakkımda bulduğu tek bilgi bu değildir.

El arabamı bırakıp çıkışa doğru yürümeye başladım. "Birazdan görüşürüz." Sonra dönüp az önce öğüttüğüm ve bebek koltuğuna değerli bir yük gibi yerleştirdiğim kara kavrulmuş fasulye torbasına bakıyorum. "Aslında, on beş dakika olsun."

Dedektif Garcia beni mutfağa kadar takip ederken "Güzel ev," diyor. "Burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Bunun cevabını zaten bildiğinden neden eminim?" Aldıklarımı tezgâha bırakıyorum ve smoothie'lerimde kullandığım büyük yeşil meyve suyu şişesini çıkarıp buzdolabımdaki boş bir rafa koyuyorum.

"Orada tek başına yalnız kalmayacak mı?" Dedektif Garcia'nın sesi alaycı. Bana daha önce hiç görmediğim bir yönünü gösteriyor. "Senin buzdolabın da benimki kadar kötü. En azından ben marul falan alıp çürüyene kadar çöpe atıyorum."

"Marulum var! Organik olduğu için muhtemelen daha çabuk çürür." Alışveriş çantamdan kapaklı bir roka kabı çıkardım ve onu bir ödül gibi havaya kaldırdım.

Onunla mutfağımda bu kadar rahat olduğuma inanamıyorum; Dedektif Garcia'nın varlığı Barclays'e yaptığım rahatsız edici ziyaretin etkilerini yok ediyor. Garip koşullar altında tanışmış olmamıza ve onu çok az tanımama rağmen, mutfağımda onunla şakalaşmak uzun zamandır başıma gelen en normal şey gibi geliyor.

Dedektif Garcia koyu renk bir takım elbise yerine kot pantolon ve altın sarısı tenine çok yakışan kırmızı V yakalı bir kazak giyiyor. Saçları yine açık, uzun ve parlak. İşim gereği pek çok polisle tanıştım ve görevde olmasalar bile her zaman silahlarını taşıdıklarını biliyorum. Ama Dedektif Garcia'nın dar kesim kot pantolonunun içinde silahını nereye sakladığını anlayamıyorum, tabii ayak bileğinde bir kılıf yoksa.

Dedektif Garcia bana lavabomun üstündeki pencereyi göstererek, "O pencereye daha iyi bir kilit takmalısın," diyor.

"?" Marco taşındıktan sonra kendime yeni bir tane .

"Birinin tek ihtiyacı olan düz uçlu bir tornavidadır ve yaklaşık doksan saniye içinde geçebilir."

"Bir merdivene de ihtiyaçları olacak," diye belirtiyorum. Pencere yerden üç metre yüksekte.

Dedektif Garcia bana bakıyor - *gerçekten* bakıyor - ve koyu renk gözlerinde yanan yoğunluğu görüyorum. Şakacılığı kayboldu.

"Yani tecavüzcüler tembel olduğu için güvende olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Komşularınızdan hiçbiri çim biçerken ya da olukları temizlerken merdiveni dışarıda bırakmayacak mı? Lanet olası beş doları harca ve pencerenin köşesi için bir iğne al."

Tüm kahkahalar ve rahatlık odadan çekilmiştir. Gerginlik doruğa ulaştığında bir sessizlik oluyor ve sonra dağılmaya başlıyor.

Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor ve açtığında yoğunluğu kayboluyor.

"Eskiden SVU'da çalışıyordum."

Açıklama olarak söylemesi gereken tek şey bu. SVU cinsel saldırı davalarına bakar.

"Bir iğne alacağım," dedim ona. "Ciddiyim."

Çantamdan kahveyi çıkarıp makinemin dahili filtresine kaşıkla biraz koyuyorum. Tezgahtan iki fincan alıp birini Dedektif Garcia'önüne koyuyorum.

Ben makinenin haznesini buzdolabımın içindeki musluktan filtrelenmiş suyla doldururken o da bir tabureye kayıyor. Marco onun bakıcısıyken çok daha iyi görünen hüzünlü küçük bitkiden, ekmek kızartma makinemin yanındaki sepette yığılı duran ve gözden geçirmem gereken posta yığınının kadar mutfığımdaki her şeyi incelediğini hissediyorum.

Ayrıca beni incelerken yakalıyorum.

Yanaklarım kızarıyor. Görmemesi için arkamı dönüyorum, midemde alışık olmadığım bir kıpırdanma hissediyorum.

Bunun ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor:

Heyecan. Bunu inkar edemem: Dedektif Garcia çok çekici.

Ama daha önce de güzel kadınlarla birlikte oldum. Bu farklı hissettiriyor.

Kadınlara hiç ilgi duymadım. Son zamanlarda duygularım allak bullak oldu; bu sadece son tezahürü, diyorum kendime.

Kahvenin son damlası da düştüğünde yanaklarım yeniden serinliyor. Fincanlarımızı doldurup onunkinin yanındaki tabureye oturuyorum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde vücudumu döndürüyorum.

"Annenin eski mahkeme dosyalarını buldum," dedi bana. "Bu hızlı oldu."

Omuz silkiyor. "Birkaç torpil yaptım. Şimdi bunun bir cinayet olup olmadığını merak ediyorum. Bulmacaları severim."

Buraya bana mahkeme dosyasını göstermeye geldi. Annemin son ayları hakkında daha fazla şey öğreneceğim.

"Duyarsız görünmek istememiştim. İşin tehlikesi." Dedektif Garcia bana bakıyor, alnı kırıışmış.

"Hayır, yapmadın, sadece o zamanları hatırlamak zor," diye onu temin ediyorum. Bunu düşünmüyorum bile; içgüdüsel olarak uzanıp eline dokunuyorum.

Tenini hissettiğim anda, bir elektrik sarsıntısı koluma kadar yayılıyor.

Elimi geri çektim. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

O da etkilenmiş mi? Bunu söyleyemem. Poker suratı takınmak için eğitilmiş. Belki de ona bu kadar yakın oturduğum ve az önce ona dokunduğum için rahatsız olmuştur. Kadınlarla romantik olarak ilgilenmiyor olabilir. Ya da evde biri olabilir.

Kendine gel, dedim kendime.

"Dosyalar yanınızda mı, yoksa elektronik mi?" Tedirginliğimi örtmek için ağzımdan kaçırdım.

"Belgelerin çıktısını aldım." Çenesini çantasına doğru uzatıyor.

Bunları paylaşmadan önce benden bilgi istiyor olmalı. Bu işler böyle yürür.

"Barclay'lerden herhangi birinin Tina'yı öldürüp öldürmediğini hâlâ bilmiyorum," diye başlıyorum. "Ama bazı gevşek ipuçlarını takip ediyorum. Beth Barclay hem Yale hem de Hamilton Koleji'ne gitmiş ama sırasından emin değilim. Geçmişinde ailesinin örtbas ettiği bir şey olup olmadığını, Yale'den ayrılmak zorunda kalmasının bir nedeni olup olmadığını merak ediyorum. Ve Harriet, büyükanne. Ian'a karşı çok sert. Velayeti almaması gerektiğini düşünüyor. Belki de Ian'ın Tina'yı ittiğini düşünüyor ve bu yüzden onu Rose'dan uzak tutmak istiyordur diye düşünmeye başladım."

Kahvemden bir yudum alıyorum. "Ama en büyük açık kutu Rose. Onda gerçekten garip bir şeyler var - çok hızlı ruh hali değiştiriyor."

"Bak, buraya gelme sebebim bu değil. Yani, bana anlattığına sevindim. Ama buraya gelmemin nedeni, annene ne olduğunu araştıran kişi olmayı gerçekten isteyip istemediğini sormak."

Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. "Başka kim var?"

Dedektif Garcia kahvesinden uzun bir yudum alır, sonra fincanını bırakır.
"Ben."

"Senden bunu yapmanı
isteyemem." "İstemedin. Ben
teklif ettim."

"Neden?"

"Geçen sefer karakoldan kaçtığında yüzündeki ifadeyi gördüm."

Benim için acı verici olduğunu bildiği için mi evime kadar gelip yardım teklif etti? Bu konuda çok fazla yorum yapamam. Farkında bile olmadığım bir gündemi olabilir, daha sonra keşfedeceğim bir tür karşılık.

Dedektif Garcia, "Size söyledim, bulmacaları severim," diyor.

"Teşekkürler. Ama sanırım bunu yapmam gerekiyor." Tereddüt ediyorum.
"Gördüğün şeyler -mahkeme kayıtları ve otopsi raporu- annem her zaman böyle değildi. Gerçek annem bu değildi."

Dedektif Garcia başını sallar. Çantasına uzanır ve katlanmış birkaç kâğıt parçası çıkarır. "Hepsi bu kadar."

Bardağını boşaltıyor ve ayağa kalkıyor. Kendimi hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. O gidiyor ve ben istemiyorum.

"Senin için şu Yale meselesine bakabilirim," diye
teklif etti. "Bu harika olur," diyorum ona.

"Nasıl gittiğini bana haber ver."

"Evet, çok yakında Barclays hakkında daha fazla bilgi almayı umuyorum."

"Hayır, anneni kastetmiştim. İstersen buldukların hakkında benimle konuşabilirsin."

Ona cevap vermeden önce kendimi toparlayabilmek için kupalarımızı lavaboya taşıyorum. Arkasından geçerken hafif bir narenciye kokusu alıyorum. Belki şampuanı ya da parfümünden kalan bir iz.

Olanlar biraz kafa karıştırıcı, her zaman açık mavi olduğunu düşündüğünüz gözlerinizin aslında gri olduğunu söylemesi gibi.

Ama Dedektif Garcia her şeyi soğukkanlılıkla karşılıyor. İlgisi tamamen profesyonel mi yoksa işin içinde başka bir şey mi var, hiçbir fikrim yok. Eğer öyleyse, belki de cevap verdiğim şey budur: bana olan ilgisi.

"Teşekkürler," diyorum ona.

Ön kapıya doğru yürüyorum ve açıyorum -ben açarken kilitleri kontrol ettiğini görebiliyorum- ve o dışarı çıkıyor. Merdivenlerden inişini izliyorum. Ne zaman

Sonuncusuna ulaştığında arkasını dönüyor ve bana gülümsüyor.

Güzel bir gülümsemeye her zaman bayılmışımdır. Onunki bir nakavt.

Kapıyı kapatıp mutfağa döndüğümde, tezgahın üzerinde bana bir şey bıraktığını gördüm. Bir kartvizit.

İş numaraları listelenmiş. Ve yanında, mavi mürekkeple, kişisel cep telefonunun el yazısıyla yazılmış bir numarası var.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Annemle ilgili mahkeme kayıtlarını okuduğumda tam olarak nerede olmam gerektiğini biliyorum. Sadece uzun zamandır oraya gitmediğim için utanıyorum.

Güneş batı ufkuna doğru alçalırken pırıl pırıl parlıyor ama hava kapıdan çıkarken bir ceket almamı gerektirecek kadar serin. DC'den Maryland'e geçen Wisconsin Caddesi boyunca ilerliyorum ve her zaman küçük bir bitki seçkisinin bulunduğu Trader Joe's'da duruyorum. Turuncu çiçekleri olan bir tane seçiyorum. Turuncu annemin en sevdiği renk, babamın da en sevdiği meyveydi. Bu konuda küçük bir şakaları vardı - babamın sesinin boğuk tınısını ve annemin daha yüksek, daha keskin olanının yanıtını neredeyse duyabiliyorum - ama bu aile içi şakanın tam kelimeleri benim için sonsuza dek kayboldu.

Bitkiyi dikkatlice yolcu tarafındaki paspasın üzerine yerleştiriyorum ve sürmeye devam ediyorum. Şehir manzarası dikiz aynamdan uzaklaştıkça yüksek binalar ve sıkışık trafik şeritleri yerini arazilere ve dağınık evlere bırakıyor. doğru birkaç mil ilerlediğimde, bana Barclay malikanesini kapatan kapıları hatırlatan süslü metal kapılar varış noktama geldiğimi işaret ediyor.

Mezarlığı oluşturan dönümlük alan düzgün sıralı mezar taşlarıyla doludur. Kıvrımlı taş patikalar çimlerin arasından dolanıyor ve meşe ve akçaağaç ağaçlarının altında küçük banklar bulunuyor. Arazinin sakin ve davetkâr görünmesi için yapılan tüm girişimler buranın ne olduğunu gizleyemiyor: hüznle dolu bir yer.

Park edip bitkiye uzandım, sonra dışarı çıktım. Etrafta, patikalardan birinde yürüyen, başı öne eğik, beyaz saçlı bir adamdan başka kimse görünmüyor.

Annemin cenazesi olmadı -ben hariç kimin gelmek isteyeceğinden emin değilim- ama teyzem iyi bir şey yaptı: Annemin cenazesine katılmamı sağladı.

annem babamın yanına gömüldü. Acaba teyzem bunu bir noktada kız kardeşini gerçekten önemseydiği için mi yaptı - belki de ikisi de küçük birer kızken, teyzemin kıskançlığı ve acısı onu içten dışa zehirlemeden önce.

Annemle babamın mezar taşlarına kısa bir yürüyüş mesafesinde. Yıllardır buraya gelmemiş olmama rağmen, sarı ve kırmızı yapraklarını dökmüş ağaçların arasından geçerek yolumu kolayca buluyorum.

Küçük ikiz sütunların önünde durup üzerlerine kazınmış kelimelere bakıyorum.

Daniel Stewart Hudson, sevgili eş ve baba. Mary

Grace Hudson, sevgili eş ve anne.

Bacaklarım o kadar güçsüz hissediyor ki, altıma çökmekle tehdit ediyorlar. Çimlerin üzerine çöküyorum.

Anılar, eski videolardan bir dizi kare gibi zihnimden geçiyor: Babamın Bingo ile halat çekme oyunu oynamak için düğümlemiş bir ip parçası kullanması. Annem saçlarımı okşarken ayaklarını babamın kucağına koyar, üçümüz kanepede birbirimize sokulurduk. Babam beni yatağa götürürken omzunun üzerinden atardı.

Kollarımı kendime sararken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Bir şekilde bu yalnızlıktan hem korkuyor hem de onu arzuluyorum. Yalnızlık, beni her zaman içine çekmeye çalışan, bana rahatlatıcı aşinalık ve umutsuzluk paradoksunu vaat eden batık bir çukur.

Cebimden bir mendil çıkarıp yüzümü siliyor ve burnumu sümkürüyorum. Sonra çantamdan katlanmış iki kâğıt çıkardım.

Kısa ve hukuki terimlerin içerdiği hikâye, okudukça şekillenmeye başlıyor.

Annem gece geç saatlerde üzerinde tek bir doz için yeterli olan az miktarda eroinle tutuklandı. Sarhoş görünüyordu, sözlü olarak kavgacıydı ve iki memur ona yaklaştığında kaçmaya çalıştı. Tutuklanmış ve avukatına ulaşmak için tek bir telefon görüşmesi yapmıştır. Avukatı ertesi sabah serbest bırakılması için pazarlık yaptı.

Avukatının adının altı hafifçe çizilmiş, sanki biri kalemi alıp adının altındaki noktayı sıyırmış gibi.

İsmi görüyorum ama bir an için algılayamıyorum. Beynim hata yapıyormuş gibi hissediyorum.

Sonra bilincime çarpıyor: Charles Q. Huxley, davalının avukatı.

Vücudum geriye doğru sarsılıyor ve zihnim tanıdık ismi işlemekte zorlanırken sayfaları bırakıyorum.

Charles.

Dünya ekseninden kayıyor; artık hiçbir şeyin anlamı yok. Charles'ın yargıç olmadan çok önce savunma avukatı olduğunu biliyordum. Ama *annemi* savunmuş olması nasıl mümkün olabilir?

Görüşüm bulanıklaşıyor. Mezar taşları etrafımda dönüyor gibi görünüyor.

Bunu anlayamıyorum. Ama bunun bir hata olmasına imkan yok. Kanıt tam orada, siyah beyaz. Yıllardır orada, sadece benim keşfetmemi bekliyordu.

Charles tanıştığımızda tam olarak kim olduğumu biliyor olmalıydı. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağını düşündüğüm tek yetişkin, hayatım boyunca bana yalan söylemiş.

"Hayır!" Rüzgâra karşı nafil bir protesto
çılgılığı atıyorum. Hayal edilemez olan artık
benim gerçeğim.

Mide bulantısı içimde dolaşırken başımı ellerimin arasına alıyorum.

Başımı kaldırdığımda, düşürdüğüm kâğıtlar bir esintiyle uçuşmaya başlıyor. İleri atılıp onları yakalıyorum.

Bunu hayal mi ettim? İsme tekrar baktım. Adı hâlâ orada: Charles Q. Huxley. *Q*, Quince için. Bu bir aile ismi.

O dönemde DC bölgesinde çalışan ve aynı sıra dışı isme sahip iki savunma avukatı olamaz. Bu o. Benim Charles'ım.

Bütün vücudum titriyor.

Charles benim için her zaman istikrarı ve dürüstlüğü temsil etmiştir. Bunu nasıl yapabildi?

Bunu aklım almıyor. Charles annemi tanıyordu. Ben küçük bir kızken onun hayatındaydı, çalıştığım restorana gelmeden on yıl önce.

Düşüncelerim bir düzine yöne dağılıyor ve bir kaleydoskopdaki renkli parçalar gibi kendilerini yeniden düzenliyorlar.

Bu bir tesadüf olamaz; Charles'ın müthiş bir hafızası vardır. Soyadımdaki benzerlikleri ve hikâyemdeki ayrıntıların annemle olan karşılaşmalarıyla örtüştüğünü fark etmiş olmalı. Tesadüfen karşılaşmış olsaydık, bana mutlaka söylerdi.

Bu da bizi bir araya getiren para çantasının tesadüfı olmadığı anlamına geliyor. Bunun farkına varmam nefesimi kesen bir yumruk gibi oldu.

Charles bulmam için yerleştirmiş olmalı. Benimle tanışmak için bir bahane arıyordu, beni hayatına çekmek için.

En güvendiğim adamın bir başka büyük aldatmacası.

Keskin bir gıklama başımı kaldırmama neden oluyor. Bir kuş sürüsü tepemde uçuyor, sanki bir şeyden kaçmak için çılgınca kanat çırpıyorlar.

Bedenim de savaş ya da kaç modunda; ama kendimi kalmaya zorluyorum. Düşünmeye.

Çünkü kaleydoskopun içinde dönen başka bir şey var, incelemem gereken özel bir parça.

Annemin öldüğü gece kapıya gelen kişi bir adamdı. Charles gibi çok kalın bir sesi vardı.

İkinci babam olarak gördüğüm Charles olabilir mi? Hayatıma ne yaptı?

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Güneş gökyüzünün derinliklerine doğru batarken ellerim ve ayak parmaklarım da iç organlarım gibi uyuşuyor. Bir ara yanımdan bir kadın geçiyor ve bana bir şeyler söylüyor -belki de "İyi misin?"- ama cevap vermiyorum ve kısa bir tereddütten sonra yoluna devam ediyor.

Bir zil sesi sonunda beni şimdiki ana çekiyor. Cep telefonum çalıyor. Neredeyse görmezden geliyorum; sonra çantamı karıştırıyorum ve parmaklarımı sert kılıfın etrafına kapatıyorum.

Ekranda adını görmeden önce bile Charles olduğunu hissediyorum. "Sadece nasıl olduğunu görmek için kontrol ediyordum."

"Ben iyiyim."

"Sesinden öyle olmadığını duyabiliyorum. Bu sürecin acı verici olduğunu biliyorum Stella."

Nazik sesi neredeyse diktiğim zırhı parçalıyor. Ama çabuk toparlanıyorum. Bu konuşmayı Charles ile telefonda yapmayacağım.

Dedektif Garcia'nın bana verdiği bilgilerle onu yüzleştirdiğimde yüzünü görmek istiyorum.

Hayatımda pek çok yalancıyla tanıştım. Onları ayıklamakta iyi olduğumu sanırdım. Ama Charles kendi liginde.

Şimdi onu kandırmak için elimden geleni yapmalıyım. Sürpriz unsuru elimdeki tek silah.

"Haklısın." Nefes veriyorum. "Düşündüğümde daha zormuş. Bir içki içebilirim. Boş musun?"

"Kesinlikle. Buraya gelmek ya da bir yerde buluşmak ister misin?"

"Ben sana geleceğim." Ayağa kalktım ve arabama doğru yürümeye başladım. "Yakında görüşürüz."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Riskler arttığında yalanlar güç kazanır.

Herkes yalan söyler - birinin adını hatırlıyormuş gibi yaparak ya da bir akşam yemeği davetinden kaçmak için - ancak bu gerçek dışı yalanlar, bir başkasının duygularını bağışlama ya da garip bir andan kaçınma arzusundan kaynaklanır. Bunlar beyaz yalanlardır. Genelde zararsızdırlar.

Burada, Washington'da yalanlar bahar havasındaki polenler kadar yaygındır. İktidardaki birinin altını oymak ya da kendi beklentilerini yükseltmek için yayılırlar. Bazen yalanlar çürütülür. Diğer zamanlarda ise kamu bilincine öylesine yerleşirler ki, gerçek bile olabilirler.

En kararlı yalancı, hayatı için savaşan kişidir.
Her şeyi söylerler, herkes gibi davranırlar.

Bu farklı yalan türlerinin tek ortak noktası oyunun sonudur: Bir amaca hizmet ederler. Yalancıya fayda sağlarlar.

Bunların hiçbiri sadece yalan söylemenin heyecanı için yalan söyleyen insanlar için geçerli değildir. Charles hangi tip? Merak ediyorum.

Bir kadehe sağlıklı bir kırmızı döküyor ve bana uzatıyor, sonra kendisi servis ediyor.

Öfkem yanan sıcak bir kömür gibi. Yine de ellerinin ne kadar yaşlı görüldüğünü fark ettiğimde -kemikli, sırtında birkaç kahverengi leke var- kalbim hala sevgi gibi hissettiren bir şeyle kasılıyor.

Charles'ın gözlerinin içine bakmak imkansız.

Bunca yıl boyunca benimkine nasıl bakabildi?

Bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Bu yüzden Charles bunu benim için yaptığında biraz şaşıyorum.

"Dün gece bir molaya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama merak ediyorum, şimdi herhangi bir belgeyi birlikte incelemeye hazır mısınız?" diye soruyor.

Başımı salladım ve şarap kadehimi yere bıraktım. Tek bir yudum bile almadım. Bu konuşma için beynimin berrak olmasını istiyorum.

Çantama uzanıp Dedektif Garcia'dan aldığım hafif buruşuk çarşafları çıkarıyorum.

Onları Charles'ın önündeki sehpayı bırakıyorum ve o okuma gözlüğünü göğüs cebinden çıkarıp kâğıtları düzeltirken bekliyorum.

Bundan sonra olacaklar hayatımın dönüm noktalarından biri, her şeyin değiştiği bir an olacak -tıpkı elimde bir bavulla teyzemin evine ilk girdiğimde ya da Marco'nun gözleri yaşlı bir şekilde bana dönüp alyansını çıkardığında olduğu gibi.

Charles okurken odadaki sessizlik üzerime çöküyor.

Tam gerginliğe daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda başını kaldırıyor. Daha önce yaşlı görüldüğünü düşünüyordum ama şimdi birkaç dakika içinde on yıl yaşlanmış.

Tüm öfkem ve acım tek bir kelimeye dönüşüyor ve içimden bir kurşun gibi patlıyor: "Neden?"

"Neden ben annenin avukatıydım?"

Bu kadar sakın olduğuna inanmıyorum. Ama belki de bu konuşmanın geleceğini hep biliyordu. Buna hazırlanmak için yılları vardı, benim aksime.

"Bilmen gereken en önemli şey, seni kızım gibi sevdiğimdir."

Sözünü kestim. "Onun başından beri annem olduğunu biliyor muydun?" Başını salladı ve ben şiddetle geri çekildim.

"Bunu nasıl !"

"Lütfen Stella, açıklamama izin verir misin?"

Sehpayı devirip evden kaçmak istiyorum. Ama daha büyük bir parçam, bunun Charles'ın sözleriyle sihirli bir şekilde düzeltereği bir tür karmaşık yanlış anlaşılma olması için çaresiz.

Ben de devam etmesi için işaret ettim.

Derin nefes alıyor. "Annen ilk kez sarhoşluktan tutuklandığında onun avukatı oldum. O suçlamalar düştü. İkinizin de neler konuştuk. Onun için üzüldüm. Yardıma ihtiyacı olduğunda beni aramasını söyledim."

Kulağa çok onurlu geliyor. Ne zaman çarpık ve aldatıcı hale geldi?

"Arkadaş olduk. Ve bu sana hiç söylemediğim bir şey, ama" - duraksıyor ve gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor - "o zamanlar ben de kullanıyordum."

"Eroin mi kullandın?" Bu şaşırtıcı bir itiraf; Charles bundan hiç bahsetmemişti.

"Hiç içmedim ama tüttürdüm. O zamanlar farklı bir adam olduğumu söylemiştim."

"Sen de mi bağımlıydın?"

Başını sallıyor. "Şanslıydım. Beni o şekilde ele geçirmedi. Kullanmaya devam etseydim belki daha da kötüleşebilirdim ama bunu sadece bir düzine kadar yaptım."

Bir düzine kadar. Muhtemelen bu kadar şaşırmamalıydım; insanlar her türlü şeyi yapabilir. Herkes içinde bir parça karanlık barındırır. Ve belli ki Charles'ı sandığım kadar iyi tanıımıyordum.

"Annen bana sürekli hayatını düzeltmek istediğini söylüyordu. Ama sonra tekrar kullanmaya başladı. Tutuklanıp bir gece hapiste tutulduğunda beni aradı." Kağıtları işaret ediyor ve başını sallıyor. "Ondan sonra ayılmaya kararlıydı."

Annemin son günlerinin ayrıntılarını açıklayanın Charles olduğuna inanamıyorum. Onunla birlikte olduğuna, onun zihniyetini bildiğine.

Öfkem ve şaşkınlığım, bilme arzum tarafından geçici olarak bastırıldı.

"O gece orada mıydın-" Sesim boğuk çıkıyor.

Yutkunuyor. "Beni aradı. Kaşıntıyı çok kötü hissediyormuş. Ona babanı hatırlatan bir şey olmuştu. Evet, öldüğü gece yanına geldim."

Charles cebinden bir mendil çıkarır ve gözlerini siler. Benim de ağlamam gerekirdi ama ağlayamıyorum. İçimin tamamen boş olduğunu hissediyorum.

"Onun gerçekte nasıl bir kadın olduğunu görebiliyordum Stella. Acı onun için çok büyüktü; onu tüketiyordu. O gece onunla konuşmaya çalıştım. Ve sonra bir şey oldu."

Nefesimi tutuyorum.

"Kollarımı ona doladım ve o da bana doğru eğildi. Birinin ona sarılması için ne kadar özlem duyduğunu hissedebiliyordum. Ve gerçek şu ki, ben

bir o kadar da özlüyordum. Sonra onu öpmeye çalıştım."

Charles'ın sesi kesilir. "Bana hayır dedi. Başka bir adamla birlikte olamayacağını, babanı hâlâ ne kadar sevdiğini söyledi."

Hayır... Lütfen. Dolabın içinden duyduğum bu sözleri hayal etmemiştim. Ama benim düşündüğüm şeyi kastetmiyorlardı; kimse onu uyuşturucu kullanmaya .

Onun protestosu babama bir övgü niteliğindeydi. Bir zamanlar sahip olduğumuz aileye.

"Gururum incinmişti. Evliliğim- Bu bir mazeret değil. Ayağa kalktım, özür diledim ve sonra da ayrıldım."

Zar zor konuşabiliyorum. Neredeyse yeniden yedi yaşındaymışım gibi, boğazım umutsuzca dile getirmem gereken kelimelerle tıkanıyor: "Sen gittikten sonra ne oldu?"

Charles başını ellerinin arasına aldı. Sonra kaldırıyor ve kırmızı çerçeveli gözlerle bana bakıyor.

"Bunu sayamayacağım kadar çok saat düşündüm. O zamanlar çok sayıda bağımlının avukatlığını ve iş bağımlılıktan kurtulmaya geldiğinde inanılmaz derecede becerikliydiler. Bırakmaya kararlı olanlar bile. Bazıları temizlenmeye çalışırken neredeyse bir güvenlik battaniyesi olarak etrafta biraz uyuşturucu bulunduruyordu, böylece bırakma o kadar korkutucu olmuyordu. Öldükten birkaç gün sonra polisler eski dairene girmeme izin verdi. Tuvaletin arkasına bantlanmış birkaç küçük torba buldum. Sanırım ben o gece ayrılırken onlardan birini kullanmış olmalı."

Annem son eylemi olarak eroinin rahatlığını seçti. Kimse onu buna zorlamadı.

Titremeye başladım.

Charles'ın yüzü kederle kaplanır. "Kendimi suçluyorum. Belki onu öpmeye çalışmam onu uçurumun kenarına getirdi ama bu sadece fiziksel bir şey değildi Stella. Annenin kalbi o kadar güzeldi ve o kadar savunmasızdı ki. Birlikte olabileceğimizi hayal ettim. Ona aşık olabileceğimi, temizlenmesine yardım edebileceğimi düşündüm. Ama o bana karşı hiç böyle hissetmedi. Sanırım ona bir daha kimseye karşı böyle hissedemeyeceğini fark ettirdim. Bu onun için çok fazlaydı."

Dolaba gelip beni almak ve bana tutunmak yerine, unutulmanın kucağını seçti.

Charles elime dokunmak için uzandı. Elini geri çektim.

"Bana söylemediğin başka şeyler de var. O çantayı bana sen ayarladın."

"Stella, anneni kurtaramadım. Bu yüzden seni kurtarmaya çalışmaya başladım."

Başım dönüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"O dolapta olduğunu bilmiyordum. Annenin bir çocuğu olduğunu biliyordum, ama sanırım bir çocuk bakımı düzenlemesi olduğunu varsaydım. *Seni hiç düşünmedim bile.* Bunun için kendimi asla affedemem. Orada olduğunu bilseydim... Ama öğrendiğimde seni düşünmeden *edemedim.*"

Sesi artık düzensiz, nefesi daha hızlı geliyor.

"Elimden geldiğince sana göz kulak olmaya çalıştım."

Sesim sanki çok geliyormuş tiz. "Anlamıyorum.

Beni nasıl izledin?"

Charles'ın kelimeleri, sanki onları uzun süredir içinde tutuyormuş gibi, biriken basınçtan dışarı fırlıyor.

"Hayatını daha iyi hale getirmek için küçük şeyler yapmaya çalıştım. Yas kampına gitmeni ayarladım-"

"Bekle, o *sen miydin?* Komşum olduğunu sanmıştım."

"Kampa sizi bir komşunuzun aday gösterdiğini söylemesini istedim. Her şeyi anonim olarak yaptım. Ama bazen seni okuldan eve yürürken izlerdim, böylece sana bakabilir ve iyi görüldüğünden emin olabilirdim."

Hızla göz kırpmıyorum. "Her şeyi anonim olarak mı yaptın? Başka ne yaptınız?"

Sonra tıklıyor. O cevap vermeden ben cevap veriyorum. "Okul danışmanımdan gelen doğum günü hediyeleri. Bunu sen ayarladın."

Tabii ki yaptı. Hangi okul danışmanı, başka birinin vekili olmadığı sürece, belirli bir öğrenci için doğum günü kutlaması yapmak için bu kadar zaman ve para harcar?

Charles başını sallar. "Hayatın boyunca seni kurtarmaya çalıştım, Stella."

Öne eğildim ve alnımı dizlerime dayadım. O kadar başım dönüyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Bu yüzden şarküteriye eski bir evrak çantası bıraktım. Ya parayı alırsın - çoğu insan alırdı- ya da bu bana seni tanımak bir bahane verir diye düşündüm."

Zihnim o kadar dolu ki gerçekte ne dediğini anlamam bir dakikamı alıyor.

"Bana tuzak kurdun. Bunların hiçbirisi gerçek değildi."

"Hayır, hayır, lütfen böyle söyleme. Ben sadece sana yardım etmek istedim, Stella. Ve seni tanımaya başlar başlamaz, seni sevmeye başladım. Yemin ederim."

Başımı kaldırıyorum ama ona bakacak gücü kendimde bulamadığım için ayaklarıma bakıyorum.

"Neden bana söylemedin? O kadar çok fırsatın vardı ki..."

"Yapamadım." Sesi düzensiz. "Önce kendime çok genç olduğumu söyledim, sonra zaman ilerledikçe şansımı kaçırmışım gibi geldi. Hayatlarımızın nasıl bir araya geldiğinin bir önemi yokmuş gibi davrandım. Kendime, benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın olduğunu söyledim. Ayrıca annen ve onun nasıl öldüğü hakkında daha fazla şey öğrenmeye hazır olmadığını düşündüm. Yanılmış mıyım?"

Ona cevap veremiyorum. Birkaç dakika daha sessizlik içinde oturuyoruz. Sonunda kendimi ona bakmaya zorluyorum. Son derece tanıdık ama bir o kadar da yabancı.

-Charles'ımın yerini DNA'sı neredeyse aynı ama ruhu farklı bir ikiz almış gibi.

"Bunun senin için çok fazla olduğunu biliyorum. Ama sana söylemem gereken daha çok şey var."

Avucumu ona doğru kaldırıyorum. Beynim hırpalanmış gibi hissediyorum, sanki biri beni sarsıyor ve kafatasımın içinde çarpıştırıyor. Başka hiçbir şeyi ememiyor.

"Stella-"

Charles devam edemedi telefonum çaldı.

İçgüdüsel olarak sehpanın üzerine bakıyorum ve gözlerimin açıldığını hissediyorum. Boğazımda bir çığlık yükseliyor.

Bu mümkün değil.

Ekranda yanıp sönen isim *Tina de la Cruz*.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Telefona cevap veriyorum ve dehşeti işaret eden hızlı, kesik kesik nefesler duyuyorum.

Tüylerim diken oldu. "Kim bu?" Fısıldıyorum. Cevap yok. Sadece nefes alıyorum.

Mantık kendini gösteriyor, kontrolü ele alıyor: Tina öldü. Öldüğü gün telefonu kayboldu. Birinin elinde olmalı.

"Pete?" Sanırım. "Beth?"

Daha çılgınca nefes alıyorum. "Rose, sen misin?"

Hat kesildi.

"Kimdi o?" Charles sorar. "Neler oluyor?"

Net bir düşünce zinciri kurmak için mücadele ediyorum. Rose'u Lucille'e götürdükten hemen sonra ona kartvizitimi verdim ve eğer biri ararsa ve nefes alışını duyarsam onun olduğunu bileceğimi söyledim. Hemen gelirdim.

Raporumda Barclay'lerin evine yerleştirilen bomba her neyse patlamak üzere olmalı. Rose birinin yapabileceklerinden korktuğu için mi beni arıyor? Yoksa kendi yapabileceklerinden mi korkuyor?

Tabii ki bu bir tuzak olabilir. Ve şu anki ruh halimle Barclays'e koşmak pek de akıllıca bir hareket olmayabilir.

Ama Rose'un masum olma ihtimali hâlâ var. Eğer tehlikedeyse, onu kurtarmalıyım.

Bunu yapabilecek tek kişi sensin.

Charles'ın İtalyan restoranında beni bu davayı almaya ikna etmeye çalışırken söylediği sözler aklıma geliyor.

Charles bana pek çok konuda yalan söyledi. Ama o tek satır, şimdiye kadar söylediği en önemli gerçek olabilir.

"Stella? Her şey yolunda mı?"

Charles'a bakıyorum. Solgunluğu griye dönmüştü ve şarap kadehini almak için elini uzattığında eli o kadar kötü titriyordu ki yakut renkli sıvı kadehin içinde etrafa saçılıyordu.

Yıllar süren aldatmacasıyla içimde ateşlediği duyguları çözmeye bile başlamadım. Ama onunla sert bir şekilde konuşmayı kendime yediremiyorum.

"Sanırım o Rose'du," diyorum.

Telefonum yine çaldı: *Tina de la Cruz*.

Bu sefer cevap verdiğimde, nefes almak yerine, hafif boğuk sesler duyuyorum - sanki telefonu tutan kişi bir konuşmadan biraz uzaktaymış gibi.

"Rose'un hasta olduğunu ve kimseyle

görüşemediğini söyleyebiliriz." Bu Beth'in sesi.

Ama kiminle konuşuyor?

Dikkatle dinliyorum, vücudum telefonun etrafında

kıvrılıyor. "Stella asla inanmaz-"

Harriet'in cümlesinin geri kalanı, sanki Barclay'lerin evinden biri ocağın üzerine kabaca bir tava koymuş gibi çıkan bir şangırtı sesiyle yok olur.

"Ne yapacağız, Rose'u hayatının sonuna kadar balonlu ambalajda mı tutacağız?" Ian'ın sesi o kadar yüksek ki irkiliyorum. Telefona en yakın kişi o olmalı, üstelik bağılıyor. "Dünyadan uzakta mı saklayacağız?"

Harriet yatıştırıcı bir mırıltıyla cevap veriyor; kelimeleri zar zor seçebiliyorum. "Hayatının geri kalanı için değil. Sadece kısa bir süre için, iyileşene kadar."

Rose herhangi bir yerde olabilirdi; mutfak kapısının hemen dışında ya da asansörde bile gizlenmiş olabilirdi.

Harriet'in bir sonraki cümlesinin ilk kısmını kaçırıyorum ama söylediklerinin özünü yakalıyorum: "... Rose'un eve bağlı kalmasına neden olan kronik bir hastalığı varsa Dr. Markman'ı göremez... Bize gelen başka bir terapist buluruz, biraz daha gösterişsiz birini." Harriet'in sesi net ve sakin; konuşmayı yönlendiriyor. Ian ve Beth'i bir sonuca doğru yönlendiriyor. "Rose'un ciddi bir sağlık sorunu varken Stella nasıl okul eğitimini belirleyebilir?"

"İşin bu noktaya geldiğine inanamıyorum." Beth'in sesi o kadar çığ ve acı ki neredeyse tanıyamıyorum. "Yani boşanmayı iptal mi edelim?"

"Sadece ismen," diye yatıştırıyor Harriet. "Kısa bir süre için en güvenli yol bu."

Harriet'in sesi şimdi daha yüksek, sanki telefonu tutan kişi ona doğru yaklaşıyor. "Sen ve Ian hâlâ ayrı yaşayabilirsiniz. Kulübeyi olabildiğince çabuk onun için bir misafirhaneye dönüştüreceğiz. Şimdilik Rose'a evde eğitim vermeye devam edeceğim. Boşanmayı iptal ettiğimizde Stella'nın ne kadar gücü olacağından emin değilim, ama Rose'un kronik hasta olmasını bir yedek olarak almak en iyisi."

Barclays'in hepsi raporumu okumuş olmalı. Şimdi karşı saldırıya geçiyorlar.

Gerçekten de Rose'u okula gidemeyecek kadar hasta edecek bir şey vermeyi mi planlıyorlar? Yoksa sadece ne onu söyleyecek bir doktor mu bulacaklar?

Yüz elli milyon dolar, yozlaşmış bir doktor ve terapistin sözleri de dahil olmak üzere hemen hemen her şeyi satın alabilir. Bu tür bir para yanlış türden insanları kukla olmaya ikna edebilir.

Rose kurnazdır. Sofistike. Zeki. Tina'nın cep telefonunu gecenin bir yarısı evime polis çağırmak ve rahatsız edici fotoğrafı Lucille'e mesaj atmak için kullanabilirdi.

Ama bu konuşmayı ayarlayabileceği bir yol göremiyorum.

Rose yetişkinlerin onu daha da yalnızlaştırma planlarını duymamı istedi. Beth ve Ian'ın boşanmalarını iptal etmeleri için hazırlıklı olmamı istedi.

Rose, Tina'nın telefonunu saklamış olmalı, tıpkı dudak parlaticısını sakladığı gibi.

Samuel Prinze, çocuk katillerinin resimleriyle çevrili cinayet odasında dururken, *onu hafife alma*, diye uyardı beni.

"Bence Rose'a biraz Valium vermeye başlamalıyız," diyor Harriet, sanki küçük bir kıza ilaç vermeyi önermek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Bütün bunlar çözülene kadar. Bu onu sakın ve huzurlu tutacaktır. Ve eğer mahkeme herhangi bir değerlendirme yapılmasını isterse, Rose buna katılamayacak."

"Bu çılgınlık," diye yanıtlıyor Ian.

"Rose'u korumaya çalışıyor!" Beth tersledi. "Harriet'in başından beri yaptığı tek şey bu! Harriet olmasaydı, Rose için her şey çok kötü olabilirdi!"

"Küçük bir doz," diye tekrarlıyor Harriet. "Tamamen zararsızdır. Bunu araştırdım. Bu gece başlayabiliriz, böylece Rose sonunda biraz uyuyabilir, hepimiz de uyuyabiliriz."

"Bu ılgınlık." Ian'ın protestosu artık daha zayıf. Mücadele gücü tükeniyor; sayıca az olduğunu biliyor. Yakında teslim olacağını hissediyorum.

Sesler gittikçe azalıyor ve boğuklaşıyor. Rose uzaklaşıyor, telefonu da yanında taşıyor olmalı. Sonra hat kesilir.

Rose sonunda bana ulaşmaya alışıyor. Ve ona bana ihtiyaı olursa yanında olacağıma söz verdim.

Hayatındaki yetişkinler onu uyulşturmayı ve dünyanın geri kalanından ayrı tutmayı planlıyor.

Çocukken kendimi düşünüyorum, yalnızlık ve korku benim sürekli yoldaşlarımdı. Başka bir küçük kızı buna mahkum edersem kendimle nasıl yaşayabilirim?

Ayağa fırladım ve zihnim bir karar verdiğimi fark etmeden önce kapıya doğru ilerliyorum.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

"Nereye gidiyorsun?" Charles peşimden koşuyor.

"Tina'nın eski telefonundan arayan Rose'du. Bana ihtiyacı varmış." "Konuşmayı bitirmek için bu gece geri gelecek misin?"

"Sanmıyorum, hayır" cevap verirken dolaptan puffer montumu alıyorum.

Omuzları çöktü. Normalde ona veda etmek için sarılırdım ama kollarım yanlarımdan ayrılmayı reddediyor.

Acı dolu bir süre öylece duruyoruz; sonra ön kapıya uzanıyor ve açıyor. Dışarı çıkarken tek söylediği "Yakında tekrar konuşalım" oluyor.

Cipime atlarken ona dönüp baktım. Hâlâ kapıda duruyor, yüzü asık. Tekrar dışarı fırlayıp yanına koşmak ve ona iyi olacağımızı, bunu atlatacağımızı söylemek istiyorum. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Bunun yerine, yüzümü önümdeki yola çeviriyorum ve gaza basıyorum.

Şu anda Harriet Rose'a bir hap ve bir bardak su veriyor ve bunun yeni bir vitamin olduğunu söylüyor olabilir. Yaklaşık yirmi dakika uzaklıktayım. Trafik varsa daha fazla. Valium'un sisteminize tutunması ne kadar sürer? Merak ediyorum.

Yeterince yüksek bir dozun Rose'u geçici bir zombiye dönüştürebileceğini biliyorum. Hafıza kaybına, yoğun uyuşukluğa ve kas güçsüzlüğüne neden olabilir.

Rose'u geri aramak için yanıp tutuşuyorum ama bu güvenli değil. Eğer yetişkinler yakınlardaysa, herhangi bir ses onları Rose'un gizli telefonunun varlığından haberdar edebilir.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavrarken hız göstergem hız sınırının üzerine çıkıyor.

Son zamanlarda dünyamda patlayan diğer her şey -Charles'ın itirafı ve Dedektif Garcia ile hissettiğim elektrik bağı- geri planda kalıyor. Tüm ben

Rose'u o ürkütücü, ağır evde odasında tek başına görürken, yetişkinler onu nasıl kapatacakları konusunda komplo kuruyor.

Sarı ışıkta geçiyor, yavaş giden bir kamyonu geçiyor ve kırmızıda yasadışı bir sağa dönüş yaparak yolculuğumdan çok değerli dakikalar kazanıyorum. Barclay malikanesinin kapısına rekor sürede ulaştım.

Tamamen ıkla. Rose bunu içeri girebilmem için mi yaptı?

Yoksa başka biri beni mi bekliyor?

Direksiyonu sağa kırıp yolun kenarına çekiyor ve cep telefonuma . Güvenlik ağı olmadan o eve girmemin imkanı yok.

"Stella?" Charles'ın sesi umut doludur. "ok sevindim-"

Sözünü kestim. "Uzun konuşamam. Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum. şu anda Barclays'deyim ve Rose'u görmeye gidiyorum. ıkarken seni ararım."

"Orada ne kadar kalacaksınız?"

"En fazla bir saat. Ama benden haber alamazsanız, bu numarayı arayıp Dedektif Garcia'ya neler olduğunu anlatmanızı istiyorum." Dedektif Garcia'nın kartındaki cep telefonu numarasını okuyup cüzdanıma geri koyuyorum.

"Stella, tehlikede misin?"

Tereddüt ediyorum, sonra kendime Tina gibi olmadığımı hatırlatıyorum, deneyimlerimizdeki paralelliklere rağmen. Gardımı almış durumdayım; kimse beni gafil avlayamaz. "Bana hiçbir şey olmayacak," diye Charles'ı temin ediyorum.

"O zaman neden-"

Yine sözünü kestim. "Üzgünüm Charles, ama gitmem gerek. Bir saat sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum ve asfalt özel yol boyunca, titreyen gazlı kasırğa fenerlerini takip ederek sürmeye devam ediyorum. Saat ancak 6:30, ama alacakaranlık gökyüzünü koyu mor bir renge bürümüş. Patikadan dönüp Barclay'lerin evinin uzakta beliren devasa silüetini gördüğümde nabzım hızlanıyor.

Her zamanki park yerime geri dönüyorum, kaslarımın tanıdık kasılmasını hissediyorum. Kan damarlarımdan akıyor, kulaklarımın arasında kükrüyor.

Mantıklı aklım bana güvende olduğumu söyleyebilir. Hayvani beynim buradan gitmemi istiyor.

Arabamdan indim ve eve doğru yürüdüm.

"Hey!"

Arkamı döndüm, kalbim boğazıma kaçtı. Ian garajın yanındaki gölgelerden çıktı.

"Ne yapıyorsun?" Şaşkınlık ses tonumu keskinleştiriyor. "Şey... Ben de tam sana bunu soracaktım."

Ian kot pantolon ve L.L.Bean tarzı kanvas bir ceket giyiyor. Duruşu tehditkâr değil ve sapından tuttuğu küçük bir çantası var. İlk bakışta, yerel bara giden bir adam gibi görünüyor. Sonra gözlerinin altındaki koyu halkaları, ceketinin altından sarkan gömlek kuyruğunu ve yüz hatlarını aşağı çeken yorgunluğu görüyorum.

"Rose'u görmem gerek."

Ian topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır. "Çoktan uyumuş olabilir." "Bu kadar erken mi?"

Aşağı bakıyor. "Evet."

Ön kapının açılıp hızla kapanma sesini duyunca ikimiz de dönüyoruz. Beth ön verandanın merdivenlerinden aceleyle iniyor, uzun deve rengi paltosu arkasından süzülüyor ve cep telefonu ile konuşuyor.

"... onlara bensiz başlamamalarını söyle. Yapamam-"

Beni görünce gözleri açılıyor. "Seni sonra ararım," diyor telefonda.

Ian ve bana doğru yürüyor, yüzünde bir gülümseme var ama yapmacık görünüyor. Beth, şık saçları ve ceketinin altındaki ince siyah pantolon takımıyla Ian'dan çok daha derli toplu, ama ondan yayılan gerginlik hissediliyor.

"Stella, bu ne sürpriz."

"Rose'u görmem gerek. Bu çok önemli."

Beth, Ian'a bakıyor. konuşulmayan mesajı okuyamıyorum. "Habersiz bir ziyaret için biraz geç değil mi?"

Onun pasif agresifliğini kaldıracak havada değilim.

"İkinizin de dışarı çıkması için çok geç değil gibi görünüyor. Rose'un yatma saati akşam 8 değil miydi?"

Beth'in telefonu çalmaya başladı. Telefona bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Rose kendini iyi hissetmiyor. Erken yattı."

"Uzun süre kalmayacağım. Sadece onu görmem gerekiyor ki raporuma son bir değerlendirme ekleyebileyim, dosyamda yirmi dört saat itibariyle güvende ve sağlıklı olduğunu söyleyebileyim. İstedğim kadar bekleyebilirim. Belki birazdan uyanır. Uyanmazsa da yatak odasına bir göz atıp onu görebilirim ve işimiz biter."

Beth'in yüzü gerilir. "Bana bir dakika verin."

Dönüyor ve aceleyle verandanın basamaklarını çıkıyor. Ne yapacak? Merak ediyorum. Muhtemelen Harriet'i geldiğime dair uyaracak ve Rose'un kafasının güzel olduğundan emin olacak.

Ian'a dönüp bakıyorum. "Sen de mi geceyi dışarıda geçireceksin?" Omuz silkiyor. "Birkaç saatliğine."

"Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermek yerine elindeki nesneyi kaldırıyor ve bunun küçük, yumuşak kenarlı bir soğutucu olduğunu görüyorum.

Yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Bazen burası çok kalabalık olduğunda, arazinin sonuna kadar yürüyorum ve birkaç bira içiyorum. Geçen yıl orada küçük bir ateş çukuru yapmıştım. Taşları sürükledim, bir kamp sandalyesi kurdum. Oturup yalnız kalmak için güzel bir yer. İstersen sana gösterebilirim. Yaklaşık bir milin üçte biri uzaklıkta." Evin arkasını işaret ediyor.

Garip bir davet gibi geliyor. Ben cevap veremedim Beth verandaya geri döndü. İçerideyken her ne olduysa onu sakinleştirmiş gibi görünüyor. Merdivenlerden öncekinden daha yavaş iniyor, sonra bana sesleniyor.

"Rose uyuyor, ben de yönetim kurulu toplantısına gidiyorum ama Harriet evde. Onunla birkaç dakika konuşabilir ve uyanmazsa Rose'a göz atabilirsiniz."

Rose'a ulaşmak üç bekçi yerine bir bekçiyle daha kolay olacak. Ve eğer Rose Valium'la ilgili planı duyduysa, belki herkesi alt edip onu tükürmüş ya da cebine saklamıştır. Rose bir şeyler saklamakta iyidir.

Evde olduğumu bilirse, belki Rose fark edilmemenin bir yolunu bulur, gölgeli evden sessizce geçer ve beni bulur.

Beth'e teşekkür ediyorum ve eve doğru yürüyorum.

Acelesi varmış gibi görünen Beth hiç kıpırdamıyor. Verandanın merdivenlerini tırmanıp kapıyı çalarken onun ve Ian'ın beni izlediğini hissedebiliyorum.

Harriet'in geleceğimi önceden bildirmiş olmasına rağmen cevap vermesi tam bir dakika sürdü.

"Stella, lütfen içeri gel."

Beth biraz buzve Ian biraz fazla arkadaş canlısıyken, Harriet orta yolu buluyor. Ne sıcak ne de soğuk. Satış işlemlerini yürüten yoğun bir mağaza görevlisine benzer şekilde neredeyse iş gibi görünüyor.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Beth ve Ian kıpırdamadan duruyorlar. Gölgeler içinde gizlenmişler; yüz ifadelerini göremiyorum.

Hala fikrimi değiştirebilirim. Arabama binip gidebilir ve Dedektif Garcia'yı arayabilirdim.

Ama o zaman ne olacak? Dedektif Garcia buraya gelebilir ama hattın diğer ucunda nefes alan birinin olduğu bir telefon görüşmesi arama emri için bir neden değildir. Giderdi.

Ve Rose onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilecekti, tıpkı dünyasındaki diğer tüm yetişkinler gibi.

Bu duygu şu anda bana çok tanıdık geliyor.

Küçük bir kız bu garip, ürkütücü evin içinde tek başına, ona yardım etmemi bekliyor.

Eğer içinde bir karanlıkla boğuşuyorsa -eğer onu gerçekten korkutan şey buysa- o zaman bana ulaşmış olması hâlâ kurtarılabilir sınırlar içinde olduğu anlamına gelebilir.

Ve eğer başka biri onu korkutuyorsa, onu kurtarmam da aynı derecede önemli.

Diğer olasılık - Rose'un beni buraya başka bir amaç için çekmiş olması - göz ardı edemeyeceğim bir olasılık.

Her şeye hazırlıklı olmalıyım.

İleriye, evin içine doğru adım atıyorum.

Harriet kapıyı kapatıp beni içeri kapattı.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Ev tamamen sessiz.

Ortam gürültüsü yok; piyano müziği, inşaat sesleri, yaprak üfleyicilerin gürültüsü veya insanlar hareket ederken zemin gıcirtısı yok.

Kulaklarımın arasında atan nabzımdan başka bir şey duyamıyorum.

"Çay ister misiniz?" Harriet teklif ediyor. Üzerinde mavi bir eşofman var ve kısa gri bukleleri sanki evde dinlendirici bir gece geçiriyormuş gibi yüzünden geriye doğru taranmış.

Barclays'in hazırladığı hiçbir şeyi yemem ya da içmem mümkün değil. "Ben iyiyim, teşekkürler. Sadece Rose'u görmem gerek."

Harriet başını sallar. "Ona birkaç dakika daha verelim ve uyanıp uyanmayacağına bakalım. Sadece kestiriyor olabilir. Eğer yakında uyanmazsa, sizi odasına götüreceğim."

Oyalanıyor. Valium etkisini gösterene kadar oyalamaya mı çalışıyor?

"Onu *hemen* görmem gerek." Belki de Harriet bu güç savaşını kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağını hissediyor çünkü kısa bir tereddütten sonra tekrar başını sallıyor.

". "

Merdivenleri işaret ediyor. "Arkamdan takip edebilir misiniz? Geçirdiğim kazadan beri merdivenlerde biraz beceriksizim."

"Benimle gelmene gerek yok. Aslında yalnız gitmeyi tercih ederim."

Harriet sanki bunu bekliyormuş gibi hızlıca cevap verir: "Beth'e söz verdim."

Bu planlanmış bir ziyaret olmadığından ve Rose kendini iyi hissetmediğinden, Rose ile etkileşime girdiğinizde ben de orada olacağım."

Büyük merdivene doğru ilerlerken bastonuna vuruyor. Talimatlara uygun olarak, sağ bacağıyla adım atarken, sol bacağına yana doğru çevirip ayağını ilk basamağa doğru sürüklerken ben de onun arkasında duruyorum. Aynı şeyi tekrarlıyor.

sağ eliyle tırabzanı tutarak ve sol eliyle bastonuna dayanarak devam etti.

Yarı yolda duraklıyor. "Nefesimi toplamam için bana biraz zaman ver."

Onu bu yolculuğa çıkardığım için en ufak bir suçluluk hissetmiyorum. Rose'a ilaç verme fikrini ortaya atan Harriet'ti.

Alt kattan gelen boğuk bir gümbürtü sesiyle hızla arkamı dönüyorum. Ama görüş alanım sınırlı; kimseyi göremiyorum.

Zihnim beni rahatlatmak için çabalıyor: Gürültü muhtemelen huzursuz yaşlı evin yerleşmesinden ya da Ian'ın battaniye ya da cips almak için içeri dalmasından kaynaklanıyordu. Ayrıca, hâlâ ceketimi giyiyorum ve telefonum cebinde. Ve Charles nerede olduğumu biliyor. Benden haber alamazsa elli dakika içinde polisi arayacak.

Başımı eğip dikkatle dinliyorum ama başka bir şey duymuyorum.

Camsız çerçevelerden bize bakan Rose'un resimlerinin önünden geçerek yavaş yavaş ilerlemeye devam ediyoruz.

Sonunda sahanlığa ulaşıyoruz ve Harriet topallayarak ikinci kat koridoruna iniyor. Bu kattaki tüm kapılar zamanki gibi kapalı ve çok loş, sadece alt kattan süzülen zayıf bir ışık var. Bir çocuğu gece vakti bu karanlık katta yalnız bırakmak zalimce görünüyor. Sanki Rose'u çoktan dünyadan uzaklaştırmaya başlamışlar gibi.

Harriet, Rose'un kapısının önünde durur ve yavaşça kapıyı çalar, sonra tokmağı çevirir ve kapıyı iterek açar.

İçeri bakmam için eliyle işaret etti.

Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ama alıştığında Rose'un yorganın altında olduğunu, saçlarının yastık kılıfının üzerine yayılmış olduğunu görüyorum. Uyuyor gibi görünüyor.

Burada olduğumu bildiğini ve bana bir tür sinyal göndereceğini umarak odaya bir adım daha atıyorum.

"Rose?" Usulca
fısıldıyorum. Hareket
etmiyor.

Harriet kaşlarını çatıyor ve parmağını dudaklarına götürüyor. Bana çok yakın eğiliyor: "Sana hasta olduğumu söylemiştim."

Geri çekiliyorum; fısıltısından çıkan ılık nefes kulak kanalımdan aşağı süzülüp beynime girmiş gibi hissediyorum.

Birkaç dakika daha bekliyorum ama Rose hareket etmiyor. Nefes alışıını bile duyamıyorum.

Harriet koluma dokunuyor ve ben de onu silkeleme isteğimi bastırıyorum. Kapıyı kapatabilmesi için koridora çıkmamı işaret ediyor. Bakışlarımı Rose'a sabitleyerek geri çekiliyorum.

Son saniyede, kapı sadece birkaç adım açıkken ve hızla kapanırken, Rose'un göz kapakları uçarak açılır, gözlerinin akı gecenin içinde parıldar.

Doğrudan bana bakıyor.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Harriet tepki vermiyor; fark etmediğinden oldukça eminim.

"Şimdi geri dönüş yolculuğu zamanı. Her ihtimale karşı bu sefer önümde durursanız çok memnun olurum."

Aklımdan farklı senaryolar geçiyor: Harriet'e çay teklifini kabul etmek istediğimi söylersem, o mutfaktayken üst kata sıvışabilirim. Ya da belki Rose kendi başına bir şeyler planlıyordur; belki bana gelir.

"Stella?" Harriet bana yaklaşıyor, bana tekrar dokunacakmış gibi uzanıyor.

"değil," diyorum hemen.

Harriet bana bastonunu veriyor ve ben de onun önüne geçiyorum. Yüzünü tırabzana dönüyor ve iki eliyle tırabzanı tutuyor. Sağ ayağıyla ilerliyor, sonra aynı işlemi tekrarlamadan önce sol ayağını aynı basamağa kaydırıyor.

Yavaş ve zahmetli bir şekilde aşağıya iniyoruz. Birinci kata ulaştığımızda Harriet zor nefes alıyordu.

"Oturma odasında oturmamızın sakıncası var mı?" Harriet bana kapıyı göstermeden önce soruyorum. "Dürüst olmak gerekirse, uzun bir gün geçirdim ve benim de biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Piyanonun yanındaki sandalyeye yerleşen Harriet'in yüz ifadesi gergindir.

Sırtımı duvara yaslamak için sert, resmi koltuğa oturuyorum ve telefonumun hala orada olduğuna emin olmak için elimi cebime sokuyorum.

Harriet'in dikkatini dağıtmalıyım. Onu etkisiz hale getirmeliyim. Rose ve ben birbirimize ulaşmanın bir yolunu bulana kadar zaman kazanmalıyım. Bu yüzden hızlı konuşmaya başladım.

"Beni yukarı çıkardığınız için teşekkür ederim. Ne kadar zor olduğunu biliyorum. Şimdi mahkemeye tavsiyemi sunabilirim. Ama merak ediyordum da biraz sohbet edebilir miyiz, sadece gayri resmi olarak."

Beth, Harriet ve Ian raporumu atlatmak için bir plan yapmışlar. Muhtemelen yarın ilk iş olarak Ian'ın çalışma ekibini buraya getirecekler ve iki katlı barakayı Ian'ın yeni yaşam alanına dönüştürecekler. Beth boşanma dilekçesini geri çekecek. Ve ben Rose'a yardım edemeyeceğim, hatta onu bir daha göremeyeceğim.

Bir anlık bir kararla kurdukları komplonun içine girmeye karar verdim. Belki Harriet hakime sunabileceğim ve Barclay'lerin ne yaptığına dair kanıt olarak kullanabileceğim bir şey söyler. Onu yasal olarak kaydedemem ama saygın bir tanık olabilirim.

"Beth ve Ian'ı bu gece dışarıda gördüğümde aralarının çok daha iyi olduğunu fark ettim," diyorum gelişigüzel.

Harriet öne doğru eğiliyor, gözleri parlıyor.

"Ben de aynı şeyi fark ettim. Gitmeden önce mutfakta güldüklerini duydum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sence bunun nedeni yakında bir çözümün geleceğini ve boşanmaya devam edebileceklerini bilmeleri mi?" Harriet başını sallıyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama aslında tam tersi olduğunu düşünüyorum. Beth, Ian ve ben daha önce uzun uzun konuştuk. O anın sıcaklığına kendilerini o kadar kaptırmışlar ki, neyin ne olduğunu gözden kaçırmışlar.

önemli. Şimdi nihayet Rose'u ilk sıraya koyuyorlar."

İçimde öfke kabarıyor; bu ailede kimse Rose'a öncelik vermiyor. Yüzümü nötr tutmak için mücadele ediyorum.

"Bu harika. Ama bu Beth ve Ian için ileriye dönük ne anlama geliyor? Gerçekten bir uzlaşmanın mümkün olduğunu düşünüyor musunuz?"

Başını sallayan Harriet'in yüzüne bir gülümseme yayılır. "Bu harika olmaz mıydı?"

"Çirkin bir boşanma aileler için çok korkunç," diye devam ediyor. "İnanın bana, Ian küçük bir çocukken ben de bir boşanma yaşadım ve bu beni o kadar derinden yaraladı ki bir daha kimseyle ciddi bir şekilde çıkmadım. Ian'ı babasının yaptıklarının en kötüsünden korumaya çalıştım ama o çok kötü etkilendi. Babası yan komşumuzun karısıyla yatairken nasıl etkilenmesin ki? Belki de Ian'ın Tina'ya karşı böyle davranmasının nedeni buydu; erkek rol modelinden öğrendiği eski kalıpları tekrarlıyordu. Ian nihayet bu aileye yaptıklarının sorumluluğunu almaya başladı."

Bana doğru eğiliyor. "Yani evet, Ian ve Beth'in barışmaya çalışabileceklerine dair gerçek bir ihtimal olduğunu düşünüyorum."

Tepeden bir ses geliyor. Açılan bir kapının gıcirtısı mı? Rose koridorda sürünüyor olabilir. Ama daha fazla ipucu için dinleyemem çünkü Harriet da duyabilir.

Aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum: "Beth için Ian'a tekrar güvenmek zor olabilir ama bence güven kazanılabilir."

"Kesinlikle." Harriet şimdi gülümsüyor. "Beth ona ikinci bir şans verirse, Ian'ın bir daha evliliğin dışına çıkmayacağını söylemek yanlış olmaz. Biraz zaman alacak ama sonunda ikisi de bu ailenin ne kadar önemli olduğunu ve hayatı tek başına sürdürmenin ne kadar zor olacağını anlayacaklar." Tepemde bir ayak sesi gibi bir şey duyuyorum. Rose'un daha sessiz olması gerekiyor; Çok fazla gürültü yapıyor.

Saçmalamaya devam ediyorum. "Ve tabii ki, bana kadınların ipuçlarını aramayı bilirlirse iki kez yanmayacaklarını söyleyen sendin. Ne demiştiniz? Bir erkek cep telefonu konusunda garip davranıyorsa..."

Bir elektrik şimşeği vücudumu delip geçiyor.

Harriet'e bakıyorum, zihnim birkaç gece öncesine, Harriet'in verandadaki salıncakta sallandığı ve bir aldatmacanın işaretlerinden birini tarif ettiği zamana dönerken gözlerimin açıldığını hissediyorum.

Birdenbire telefonlarına karşı gergin ve sahiplenici oluyorlar.

Beni heyecanlandıran, dikkatimi vermemi emreden ayrıntı buydu.

Bir şeyler gitmiyor.

Çünkü Harriet'in kocası Ian daha çocukken onu aldatmış. Otuz yıldan fazla zaman önce. O zamanlar cep telefonları yaygın değildi. Bugün olduğu gibi anlık mesajlaşma ve selfie gönderimi için kullanılmadıkları da kesin. Peki Harriet neden bu özel ipucuna atıfta bulundu?

Belki televizyonda gördüğü ya da bir kitapta okuduğu bir şeydir.

Ama sesi öyle gelmiyordu. Ses tonunda son derece kişisel hissettiren acı bir yan vardı.

"Stella?" Harriet bana bakıyor. "Biraz solgun görünüyorsun. Biraz su ister misin?"

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum ama bu ev kadar plastik geliyor.

Başka bir anı, parçalanmış bir vazoyu yeniden birleştirirken pürüzlü bir parçanın yerine oturması gibi beynime kayıyor.

Harriet'in tarif ettiği şekilde cep telefonuyla garip davranan bir erkekle hiç birlikte olmadım. Ama öyle birini *tanıyorum*: Ian. Bana bile söyledi.

Onunla ilk tanıştığımda, Ian yemek masasında oturduğunu ve kızına daha fazla yeşil fasulye isteyip istemediğini sorarken cep telefonunun masaya çarparak Tina'nın iç çamaşırılı bir selfie'sinin geldiğini haber verdiğini anlattı.

Rose, Beth ve Harriet, Ian telefonunu eline alıp fotoğrafa baktığında onun tepkisini ölçme fırsatına sahip olacaklardı.

Beth ipucunu nasıl arayacağını bilmiyor olabilir.

Ama Harriet bana çoktan anlatmıştı. Kocasından bir kez yakılmış ve ailesi yok edilmişti. Ian ve Beth'in yavaş yavaş birbirlerinden uzaklaştıklarını fark ederdi. Başka sorun işaretleri için tetikte olurdu.

Piyano öğretmenini Phillip bile Tina'nın ne kadar çabuk her şeyi bırakıp Ian'ın yanına koştuğuna dikkat çekti. Harriet'in bu tür durumlarla ilgili yüksek farkındalığıyla Tina'nın Ian'a özlem dolu bakışlarını ve onunla birlikte olmak için duyduğu hevesi fark etmiş olması gerekirdi.

"Ben de bir şeyler içebilirim," diyor Harriet, bastonuna uzanıp kendini ayağa kaldırarak.

Ben de ayağa kalkıyorum ve elimi tekrar ceketimin cebine sokup parmaklarımı telefonumun etrafına kapatıyorum.

Daha önce dikkate almadığım bir başka önemli unsur daha var: Sesler bu evde katlar arasında dolaşıyor.

Ian ve Tina ilk öpücüklerini mutfakta, Harriet'in yaşam alanının hemen üstünde paylaştılar.

Zihnim, çözmeye çalıştığım sorunun merkezindeki kalın, sert düğümün içine dalıyor ve sonunda gevşemeye başladığını hissediyor.

Eğer Harriet, Ian'ın Tina ile olan ilişkisinden haberdarsa ve aile onun için bu kadar önemliyse, neden buna bir son vermek için bir şeyler yapmasın?

Zihnimde üç kelime uçuşurken ağzım kurudu:

Tabii o yapmadıysa.

"Belki su yerine biraz Chardonnay iyi gelir," diyor Harriet. "Belki sen de biraz istersin, Stella?"

Boğazım o kadar kuru ki "Kulağa hoş geliyor." diyemiyorum. Yavaşça mutfağa gitmesi düğümü çözmeme için bana daha fazla zaman kazandıracak.

"buyurun." Harriet sandalyesinin yanında duruyor ve bana mutfağa gitmemi işaret ediyor.

Mutfakla aramdaki en kısa yol, sehpanın içinden geçmemi ve Harriet'in çok yakınından geçmemi gerektiriyordu.

İçgüdülerim ona yaklaşmamam için bağılıyor.

Ben de sehpanın diğer ucuna doğru yürüyorum, odanın etrafında geniş bir çizerek göz ucuyla Harriet'i izliyorum.

Harriet bana bakıyor. İfadesini okuyamıyorum. Ama gözlerinde bir şeyler değişiyor.

"Şarap kulağa harika geliyor," diyorum yüksek sesle, umarım sesim Rose'a ulaşır ve mutfağa gittiğimiz konusunda onu uyarır.

Parçalanmış parçalar şimdi hızla bir araya geliyor. Ne yapacağımı biliyorum, tıpkı Charles'ın söz verdiği gibi.

Rose'u bu evden olabildiğince çabuk çıkarmalıyım.

Sonunda bu eve nüfuz eden karanlık enerjinin kaynağını tespit ettim. Fısıltısı gri bir duman kıvrımı gibi kulağımın derinliklerine sızdığında bunu hissettim. Her zaman var çünkü *o her zaman var*.

Harriet'ten geliyor.

Harriet, Tina'nın ölümü sırasında Rose'un tanığı gibi davrandı. Ama bence Harriet aslında Rose'u şahit olarak kullanıyordu.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Harriet'in arkamda, görüş alanımın dışında yürümesinden hoşlanmıyorum.

En azından bastonunun yere vuruşu bir referans noktası sağlıyor. Mutfağa varıp açık kapının yanına eğilene kadar tuttuğum nefesi bırakmıyorum.

"Normalde özel bir durum olmadıkça alkol almam ama bu öyle hissettiriyor." Harriet'in sesi ondan bir an önce odaya giriyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ian ve Beth'in olası uzlaşmasından bahsetmek beni şenlik havasına soktu. Beth'in boşanma dilekçesini yakında geri çekeceğini umuyorum."

Harriet'in eli eşofmanının cebinde. Bir şey tutuyor.

-Hantal bir nesne. Silah mı?

Mutfağa bir göz attım. Kasap bıçakları yok. Tezgâhta ağır bir cam şişe zeytinyağı ya da adada büyük bir kristal çiçek vazosu yok. Kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok.

Harriet hâlâ benimle kapı arasında duruyor. Neşeli maskesi soyuluyor ve altında yatan şeyi ortaya çıkarıyor: çaresizlik.

Bana bir adım daha yaklaştı. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, aramızda yaklaşık bir metre mesafe bırakıyorum. "Oh, Stella. Bunu ne zaman anladın?"

"Neyi anlamaya?"

"Numara yapma. Oturma odasında bir şeyler değişti. Hata yaptım, değil mi?"

Rose yakınlardaysa, gerçeği duyması gerek. Ona inandığımı bilmeli. Sonunda neler olup bittiğini anladığımı.

Onu bir daha asla feda edemem.

Bu yüzden yüksek sesle söyledim: "Tina'yı öldürdüğünü biliyorum."

Harriet'in gözleri gerçek bir ıstıraba benzer bir ifadeyle dolar. "Hayır, hayır, bir kazaydı. Ona elimi bile sürmedim. Ama o pencereden içeri girdiğinde ben oradaydım, tavan arasındaydım."

"Madem Tina'nın ölümünün bir kaza olduğunu biliyordunuz, neden bunu söylemediniz?"

Başını iki yana sallıyor. "Bana kim inanırdı ki? Ve hafifletici sebepler de vardı. Hayatımın geri kalanını kolayca hapiste geçirebilirdim. Ve şimdi işler daha da karıştı. Polise gidip bildiklerini anlatmana izin veremem. Benim için iyi bitmez. Beth, Ian ve Rose benden nefret edecekler. Ailemi sonsuza dek kaybederim."

Harriet öne doğru bir adım atıyor, ben de ona karşılık olarak geriye doğru bir adım daha atıyorum. "Neden bu gece buraya gelmek zorundaydın Stella? Bu çok yakındı bitiyor."

Korkunç bir hata yaptım; ellerine bakmayı unuttum.

Sağ eli havaya kalkıyor ve silahı andıran blok halindeki bir metal parçasını göğsüme doğrultuyor.

Sol eliyle bastonunu kaldırıyor. Bir an için bana onunla vuracağını düşünüyorum. Belki onu elinden alabilirim, diye düşünüyorum çılgınca. Onsuz hareket etmesi zor olacak.

Ama Harriet bastonunun ucuyla paneli dürtüyor. Kayarak açıldı ve asansör ortaya çıktı.

"Beth'in doğum günüm için bana verdiği özel bir şişe şarabım var. Bu gece içmemizi istiyorum."

Boğazımda safra birikiyor. O küçük alana tekrar giremem.

Başımı sallıyorum. "Hayır."

Rose, Tina'nın düğtüğü dakikalarda Harriet'in orada olmadığını farkında olmalıydı. Bu yüzden bacağı yemek masasına umutsuzca vuruyordu.

Ama genç müşterimi hayal kırıklığına uğrattım. Onun sözsüz ipucuna kulak asmadım.

"O şey de ne?" Bu küçük, klostrofobi yaratan yerden uzak durmak için çaresizce oyalanıyorum.

"Şok tabancalarını internetten satın alabileceğinizi ve size gönderilmesini sağlayabileceğinizi biliyor muydunuz?"

Pete bana Tina'nın bir tane almak istediğini söyledi. Belki de Harriet bu fikre böyle kapılmıştır.

"Üç kadar sayacağım ve sonra bu şeyi ateşleyeceğim. Ne olacağına dair bazı videolar izledim. Mesanenin kontrolünü kaybedebilirsin. Muhtemelen bayılacaksın. Sonra seni asansöre sürükleyeceğim. Ama lütfen bana bunu yaptırma."

Harriet'in dediğini yaparsam, dar bir alanda sıkışıp kalacağız. Belki de en büyük korkumu avantaja çevirebilirim. Ona doğru hamle yapıp şok cihazını elinden alabilirim. Ya da kötü dizine tekme atabilirim.

"Bir."

Hafif puf montumu giyiyorum. Fermuarı açık, göğsümü açıkta bırakıyor, ama onu bir kalkan gibi kullanırsam, Harriet bana ateş etse bile şok tabancasının etkilerini azaltabilir.

Rose ona yardım etmemi bekliyor. Eğer onun için bir şeyler yapmazsam, Harriet'in hükümdarlığı altında bir hayata mahkum olacak.

"İki."

Asansöre doğru bir adım atıyorum. Harriet arkamdan eşiği geçtiği anda dönüp kavga edeceğim.

Asansöre adım atıyorum. Görüşüm bulanıklaşırken duvarlar bükülüyor gibi görünüyor. Tırnaklarımı avuçlarıma olabildiğince sert batırıyorum, keskin acı patlaması kısa süreliğine beynimin dikkatini dağıtıyor.

Bir adım daha atıyorum, dehşet bedenimin gücünü tüketirken bacaklarımın zayıfladığını hissediyorum.

Kulaklarımı panik atağın yaklaştığına işaret eden alçak bir kükreme sesi dolduruyor.

Kendimi Harriet'in bastonunun sesini dinlemeye zorluyorum. İçeri girdiğinde, etrafta dolanacağım.

Tıkırtıları duyuyorum.

Etrafımda dönmeye başladım. Sonra vücudumun içinden kaynaklanıyormuş gibi görünen muazzam bir şok patlıyor. Bacaklarım tutmuyor. Hareket edemiyorum ya da düşünemiyorum. Nefes bile alamıyorum.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

"Stella?" Harriet'in sesi çok geliyor gibi.

Kulaklarım çınılıyor ve kaslarım jöle gibi hissediyor.

Ama zihnimdeki baskın düşünce açık: Rose'u kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım.

Onu kalabalık bir sokak köşesinde gördüğüm ilk günden beri en derin korkum, bana çaresizce ihtiyaç duyması ve benim onu yüzüstü bırakmamdı.

Ona yardım edebilecek tek kişi sensin.

Duyularım yeniden canlanıyor. Yanağımın altındaki sert asansör zemininin farkına varıyorum. Temizlikçinin burada paspaslamış olması gereken temizlik ürünlerinin kimyasal izlerinin kokusunu alıyorum. Keskin amonyak kokusu zihnimdeki donukluğu biraz olsun gideriyor.

Harriet'in beni neden bodruma götürdüğünü bilmiyorum ama bir şişe şarap almak için değil.

Bir gıcırdama sesi asansör kapısının kapandığını gösteriyor. Evin derinliklerine doğru inmeye başlıyoruz.

"Uyanık mısın?" Harriet'in sesi artık çok yakınımda. Asansörde, tepemde belirliyor. "Arkana döndüğünü gördüm ve seni çarpmak zorunda kaldım. Acıttığımı biliyorum."

Sürpriz unsurunun elimdeki tek şey olduğunu bilerek gözlerimi kapalı tutuyorum.

Aşağı inmeye başladığımızda asansör yalpalıyor.

İçim artık kasılmıyormuş gibi hissediyorum. Ama henüz savaştık kadar güçlü değilim.

Charles en az otuz kırk dakika polisi çağırmayacak. Çok geç kalabilir.

Ama Rose'da Tina'nın telefonu var. 911'e mesaj atabilir. Belki Rose beyaz tahtasını kullanarak polis kapıya geldiğinde onlara bir mesaj yazabilir. Arabam hâlâ dışarıda, evde olduğumu kanıtlıyor. Belki Rose saklandığı yerden dinliyordu ve polisi *çoktan* çağırırdı.

Tek yapmam gereken biri gelene kadar ya da Rose'u çıkarana kadar hayatta kalmak.

Kalçamda bir darbe hissediyorum. Harriet bastonunun ucuyla beni dürtüyor.

Harriet, "Eğer seni buradan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalırsam, gerçekten baygın olduğundan emin olmak için seni tekrar bayıltmam gerekecek," diye beni uyarıyor.

Beni tekrar dürtüyor, daha sert. Ama şimdi buna hazırım.

Ellerim havaya kalkıp sopanın ucunu tuttuğumda gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Harriet'in elinden almaya çalışmıyorum. Bunu beklerdi. Bunun yerine, bastonu kendime doğru çekiyorum, sonra aniden kolumun hareketini tersine çeviriyorum ve bastonu geriye ve yukarı doğru olabildiğince sert bir şekilde itiyorum. Kavisli sap Harriet'in yüzünün ortasına çarptı.

Asansörün duvarına yaslanıp sendeleyerek geri çekilirken burnundan kan fışkırır. Bastonu bırakır ve bir elini yüzüne götürür ama şok tabancasını tutmaya devam eder.

Acı patlayıcı olmalı; muhtemelen gözleri sulanıyordur. Şansımız varsa görme yetisi geçici olarak tehlikeye girmiştir.

Şok tabancasını kaldırmaya ve tam panel kapısı açılırken bana doğrultmaya başladı.

Muhtemelen ayağa fırlayıp koşmamı bekliyor. Onun yerine sürünüyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, olabildiğince hızlı hareket ederek, hâlâ Harriet'in bastonuna tutunarak dışarı fırlıyorum.

Asansörden bir düzine metre uzaklaştığımda bacaklarım ağırlığımı taşıyabilecek kadar sağlamlaşmıştı. Deponun yanından geçen döner merdivene doğru koşuyorum ve tırmanmaya başlarken ince metal trabzanı kavriyorum.

Arkamda hiçbir şey duymuyorum. Harriet muhtemelen asansörü ana kata çıkarıyor ya da belki de oturma odasında veya yatak odasında saklanıp saklanmadığımı kontrol ediyor. Geçici bir baston bulana kadar normalden daha yavaş hareket etmesi gerekecek. Rose ve benim, Harriet ön koridora varmadan arabama ulaşacak zamanımız olabilir.

Ciğerlerim elektrik akımından hâlâ kurtulamadı; kendimi daha hızlı hareket etmeye zorlayıp merdivenlerin tepesine parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Mor kanepeli ve ağır perdeli garip, steril odadan geçip ana koridora yöneliyorum.

"Rose!" Bağırıyorum. Sesim zayıf, ama bu eski ev ilk kez benim müttefikim. Gürültü ince döşemelerinde dolaşüyor; beni duyabilmeli. "Acele et! Ön kapıya koş! Buradan çıkmamız gerek!"

Bana koşmasını beklerken telefonumu almak için cebime uzanıyorum.

Ama cevap yok.

Ve telefonum kayıp.

Ben bayıldığımda Harriet almış olmalı.

"Rose!" Tekrar bağırıyorum, sesim sessizlikte yankılanıyor.

Hiçbir şey yok.

Rose bana gelmezse, onu bulmak zorunda kalacağım. Aceleyle merdivene gidip tırabzana tutunuyorum ve kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden yukarı atıyorum. Sahanlığa ulaştım ve Rose'un yatak odasına doğru döndüm.

Kapısı kapalı. Açıyorum.

İlk başta onu göremiyorum; oda çok karanlık. Sonra köşedeki sandalyesinde oturduğunu, ileri geri sallandığını, kollarını dizlerine doladığını fark ediyorum. Üzerinde ince beyaz bir gecelik var ve ayakları çıplak.

Onu iki gün önce böyle görseydim, ürkütücü görüldüğünü düşünürdüm.

Şimdi tek gördüğüm korkmuş küçük bir kız.

Ona doğru koşuyorum ve halının üzerine diz çöküp ona bakıyorum.

"Rose, Harriet'in kötü şeyler yaptığını biliyorum. Bunu daha önce anlayamadığım için çok üzgünüm. Ama şimdi bana güvenmeni istiyorum. Aileni alıp polise gideceğiz."

Rose bir nefes almak için tamamen hareketsiz kalıyor ve ben çok geç kaldığımdan, kendi içine o kadar çekildiğinden ve bir daha çıkamayacağından korkuyorum.

Yüz ifadesi tahta gibi. Bu bakışı daha önce yanlış yorumlamışım. Rose'un kasten kalkanını indirdiğini sanmıştım. Şimdi ise çok fazla şey hissettiği için içine kapandığını biliyorum.

Sonra kirpikleri titriyor ve beni ilk kez görüyor gibi oluyor.

Gözlerinde beliren şey kalbimi kırıyor.

Bu umut.

Rose'un gördüğüm tüm yönleri arasında, onu bir kez bile umutlu görmedim.

Elini tuttum. "Haydi!"

Koridora koşuyoruz ve merdivenlere yöneliyoruz. En üst basamağa ulaşmadan hemen önce, Harriet'in gelip gelmediğini görmek için tırabzanın üzerinden eğildim. Tüm nefesim ciğerlerimden fışkırıyor.

Harriet elinde şok tabancasıyla sahanlığın köşesinden hızla dönüyor.

Gördüklerime inanamıyorum.

Resmen *koşuyor*.

Harriet'in bastona ihtiyacı olmadığı açık. Başından beri numara yapıyordu. Bu da istediği zaman evin içinde hızlıca ve sessizce hareket edebildiği anlamına geliyor.

Harriet ilk basamağı, sözde sakat bacağını kullanarak tırmanıyor. Burnu hâlâ kanıyor ve koridorda küçük kırmızı lekelerden oluşan bir iz bırakıyor.

"Bu taraftan!" Rose'a tıslıyorum, koridorun diğer ucuna doğru koşarken hâlâ elini tutuyorum. Yolun yarısında duruyorum ve Rose'un yatak odasının kapısını olabildiğince sessizce kapatıyorum, umarım Harriet önce orayı arar ve bize zaman kazandırır. Sonra Tina'nın eski odasına çıkan merdivenlere giden kapıyı çekerek açıyorum.

"Burada saklanacak bir yerin var mı?" Basamakları parmak ucunda çıkmaya başladığımızda Rose'a fısıldıyorum.

Başını sallıyor.

"Oraya girmeni ve annenin, babanın ya da benim sana seslendiğimi duyana kadar beklemeni istiyorum. Başka kimse için dışarı çıkma, tamam mı?"

Tekrar başını sallıyor.

Eli benimkinde çok yumuşak ve küçük hissediyor. Aramızdaki şeylerin neden ya da nasıl değiştiğini bilmiyorum ama artık bana güveniyor.

Tina'nın eski odasına vardığımızda "Bana saklandığın yeri göster," diye fısıldıyorum.

Rose benden birkaç adım uzaklaşıyor ve duvara basıyor. Gömme bir kapı açılıyor ve küçük bir dolap büyüklüğünde bir alan ortaya çıkıyor. Daha önce hiç fark etmemiştim çünkü dışarıda menteşe ya da topuz yoktu. Yerde bir

Tina'nın öpücük üflerken çekilmiş bir fotoğrafının ekran koruyucu olarak kullanıldığı pırıltılı pembe bir kılıfın içindeki telefon. Görür görmez kalbim yerinden fırlıyor; Rose yardım çağırabilir.

Tam bir çarpma sesi duyuyorum. Harriet bizi arıyor. Yakında burada olur.

Eğildim ve Rose'un gözlerinin içine baktım. "Tina öldüğünde Harriet'in tavan arasında olduğunu biliyorum. Ailene anlatmalısın. Sana inanacaklardır. Harriet'i senden uzak tutacaklardır."

Bunu söyler söylemez, bunun doğru olmayabileceğini fark ettim. Harriet çoktan Ian ve Beth'in zihinlerine şüphe yerleştirmiş, onları kızlarının rahatsız olabileceğine ikna etmiştir. Harriet, Rose'un söylediği her şeyi, Rose'un akli dengesinin yerinde olmadığını bir başka kanıtı olarak gösterecek.

"Ne duyarsan duy, annen, baban ya da ben seni çağırana kadar dışarı çıkma, tamam mı?"

Rose'un gözleri kocaman, bana bakıyor ve başını sallıyor.

Bir çarpma sesi daha geliyor, bu sefer daha yakından. Harriet geliyor.

"Tina'nın telefonunun sessiz modda olduğundan emin olun, sonra 9-1-1'e mesaj atmak için kullanın. Onlara Harriet'in yaptığı her şeyi anlat. Dr. Markman için de yaz. Ona söylemenin bir yolunu mutlaka bul. Gerekirse ona bir mektup gönder."

Çatı katının kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum. Sadece birkaç saniyem var. "Gürültü yapma." Kapıyı kapatıp Rose'un gözden kaybolmasını sağlıyorum.

Mide bulantısı boğazımı dolduruyor. Bir çocuk dolaba kapatılmış, saklanmıştı - tıpkı yıllar önce benim olduğum gibi. Ve dışarı çıktığımda, tüm dünya alt üst olmuştu.

"Stella? Burada olduğunu biliyorum." Harriet neredeyse üzerime geliyor.

Eğer Rose'u koruma çabamda başarısız olursam - eğer dolaptan çıktığında beni yerde bulursa, şok tabancasıyla hareketsiz bırakılırsam ya da daha da kötüsü sonsuza dek gidersem - Harriet onun hayatını yönetecek. Rose'u ona inanacak ya da yardım edecek herkesten uzak tutacaktır.

Yaşanan travma Rose'un dayanamayacağı kadar büyük olabilir.

Benim elimde tahta bir bastondan başka bir şey yok, Harriet'in elinde ise şok tabancası var.

Gizli dolaptan mümkün olduğunca uzakta durmak için odanın diğer tarafına geçiyorum. Harriet'in kapıyı çevreleyen ince dikişi görmesini istemiyorum.

Rose'un istemeden çıkardığı herhangi bir sesi duymak. Son bir koruma katmanı olarak paltomun fermuarını çekiyorum.

Harriet merdivenlerin başında belirir, yüzünün alt yarısı ve pudra mavisi bluzu kan içindedir.

"İşte buradasın!" diye bağırıyor.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Harriet'in ayak seslerinin simetrik düzeni yabancı geliyor. Gelişini işaret etmek için bastonuna vurmuyor.

Yaptığı hilenin büyüklüğü şaşırtıcı. Harriet yıllarca yaralanmış numarası yaptı. Son oyunu neydi?

Tahta bastonu kavrayıp ağırlığını test ediyorum.

"Beth ve Ian kanını görecek!" Ağzımdan kaçırđım. "Her şeyi temizleyemeyeceksin. Burada bir şey olduğunu anlayacaklar."

Harriet yüzünü buruşturuyor. "Neden bana vurmak zorundaydın ki? Rose için durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Eğer ona dokunursan-"

"Asla yapmam!" Harriet'in sesi neredeyse kızgın geliyor. "O benim torunum. Sanırım olan şey, ona okumayı bırakıp uyuması gerektiğini söylediğimde kitabını odanın diğer ucuna fırlatmasıydı. Onunla yüzüme vurmak istemedi."

Harriet hikayeyi çarpıtıyor ve şekillendiriyor, Ian ve Beth'i kızları hakkında en kötüsünden korkmaları için manipüle ediyor. Benim de korkmamı sağladı.

"Rose nerede?" Harriet soruyor. "Odasında değil. Burada mı saklanıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ben onu bulurum." Harriet omuz silkiyor.

"Neden topallıyormuş gibi yaptın?" Rose'a talimatlarımı takip edip polise mesaj atması için zaman vermeyi umarak ağzımdan kaçırđım.

"Hiç mavi yakalı bir işte çalıştın mı Stella? Bir başkasının pis banyosunu fırçalamanın ve bütün gün ağır bir elektrikli süpürgeyi merdivenlerden indirip çıkarmanın, sonra da eve gelip televizyon karşısında yalnız bir akşam yemeği yemenin ne kadar ruh öldürücü olduğunu biliyor musunuz? Dizimden ameliyat olduğumda Beth beni

İyileşme sürecimde buraya taşınmak bir rüyaya adım atmak gibiydi. Taze sıkılmış portakal suyu ve kahve her sabah temizlikçi tarafından bir tepside bana teslim ediliyordu. Bahçeler, atlar, manzara. Ve hepsinden önemlisi, aile yemekleri."

Sesi özlem dolu bir nitelik kazanıyor. "Geceleri aşçı lezzetli bir şeyler hazırlarken Rose piyano çalardı ve sonra hep birlikte masanın etrafına otururduk. Ian'ın babası gittiğinden beri yalnızdım. Buraya gelene kadar ne kadar bitkin ve yalnız olduğumu bilmiyordum. Ameliyattan çıktığımda Beth'in beni evime geri göndereceğini biliyordum. Bu yüzden iyileşemedim."

Harriet bir adım daha atıyor. Sırtımı duvara dayadım. Kaçacak bir yer yok.

"Ian ve Tina'nın bir ilişkisi olduğunu biliyordun." Rose'un her kelimeyi duyabilmesi için bağıryorum. "Tina'nın Ian ve Beth'in evliliğini bozmaya çalışmasına çok kızmıştın çünkü boşanırlarsa hiçbir şeyin kalmayacaktı! Tina'yı o pencereden aşağı ittin!"

Rose'un bilmesini istiyorum ki, büyükannesi Rose'u gerçekliğinin yanlış olduğuna ikna etmeye çalışmış olsa bile, ben gerçeği görüyorum.

"İşte burada yanılıyorsun," diyor Harriet bana. "Tina'nın evde olduğunu bilmiyordum. Dışarı çıkacağını söylemişti. Başka bir şey yapmak için gizlice odasına girdim ve telefonda arkadaşına hamile olduğunu söylediğini duydum. Ama sana söyledim, ona elimi bile sürmedim."

Harriet şok tabancasının açısını ayarlayarak göğsüme doğrultuyor. "Aşağıya yürümeni istiyorum. Ben hemen arkada olacağım."

"Torununa bunu nasıl yaparsın?" Bağıryorum. "Şüpheleri üzerinden uzaklaştırmak için onu kullandın!"

Harriet'in sesi kırılarak şöyle der: "Rose için zor bir dönem olduğunu biliyorum. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Ama tüm bunlar sona erdiğinde okula geri dönecek ve artık ilaca ihtiyacı kalmayacak. Bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlamıyor musunuz? Rose'un birkaç aylık kısa hayatının altüst olması, benimse geri kalan yıllarımı bir kaza yüzünden hapishane hücresinde geçirmem. Bu kadar karmaşık olmaması gerekiyordu, Stella. Neredeyse başarmıştık."

Harriet'in arkasında, dolabın kapısı sessizce açılır.

"Rose'a yaptığın şey affedilemez," diye karşılık veriyorum Harriet'e.

"Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim! Ben sadece Tina'nın işi bırakmasını sağlamaya çalışıyordum!" Harriet'in gözleri yaşlarla dolar. Sesi titriyor. "Kimsenin ölmemesi gerekiyordu! Bu aileyi bir arada tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum!"

Rose, Harriet'in arkasından sürünerek yaklaşıyor, çıplak ayakları halının üzerinde sessizce duruyor. "Bana ne yapacaksın?" Bağırıyorum, herhangi bir gürültüyü örtmeye çalışıyorum

Rose yapabilir. *Aşağıya koş!* Onu sessizce teşvik ediyorum.

"Gitmene izin veremem. Belki de buradayken korkunç bir kaza geçirdin. Beth ve Ian eve geldiklerinde seni arazide bulabilirler."

Kanım dondu. "Beth ve Ian bunun bir kaza olduğuna asla inanmazlar."

"Evet, yaparlar. Ve Rose'un istemeden buna neden olduğunu düşünürlerse örtbas edilmesine yardımcı olacaklardır. Onlar şiddetle seven ebeveynler, Stella ve kızlarını korumak için her şeyi yaparlar. Sen aradan çıktıktan sonra, bir aile olarak devam edebiliriz. Rose iyi olacak, ben hapse girmeyeceğim ve kısa bir süre sonra her şey eskisi gibi olacak."

Uzaklaş, Rose! istiyorum ama yapamıyorum.

Artık ona yardım edemem. Bir şey yapmak için tamamen gszm.

Ama Rose değil.

Bir sonraki anda dönüşür. Gözleri parlıyor ve koşmaya başlarken kk, ince vücudu hissedilir bir öfkeyle titreşiyor. İki kolunu önüne uzatıyor ve Harriet'e çarpıyor, öfkeli, umutsuz bir hareketle itiyor -aynen Tina'yı üçüncü kat penceresinden ittiğini hayal ettiğim gibi.

Harriet öne doğru tökezler ve ağır bir şekilde dizlerinin üzerine dşer.

şok iğneye benzeyen uçları yanımdan geçerken silah elinden kayıyor.

Karar vermek için bir saniyem var: şok tabancasına atlayabilirim ama Harriet daha önce ulaşabilir. Ya da Rose'a ulaşabilirim.

Bu bir seçim bile değil. Rose'a doğru koşuyorum, hala bastonu tutuyor, "Aşağıya!" diye bağırıyorum.

İkinci kata tırmanırken, "Baban arazinin kenarında. Dışarı çıktığımızda şenlik ateşini ara!"

şok tabancası sırtıma isabet ederse yere düşerim ama en azından Rose'un bir şansı olur. Benim üzerimde ceketim var, Rose'un üzerinde ise sadece ince bir gecelik var;

Vurulmasına izin veremem. Hayatta kalamayabilir.

Harriet'in tavan arası merdivenlerinden gürleyerek indiğini duyduğumda karanlık, gölgeli ikinci kat koridoruna henüz varmıştık.

Koridorda hızla ilerliyor ve bir sonraki merdivene doğru dönüyoruz. İlk basamakta tökezliyorum ama Rose'a çarpmadan önce kendimi yakalıyorum.

En alt basamağa ulaştığımızda Rose'un omuzlarından tutup onu mutfağa doğru yönlendiriyorum. Ian sadece bir milin üçte biri kadar uzakta. Ona ulaşmak için tek ihtiyacımız olan birkaç dakika.

Asansörden gelen kan izlerinin yanından geçip mutfağa doğru koşuyoruz.

Harriet'in mutfağa giren ağır ayak seslerini duyduğumda arka kapının kilidini açmak için değerli saniyelerimi harcıyorum. Neredeyse üzerimize geliyor gibi hissediyorum, taşıdığı karanlık akım etrafımızı sarıyor ve bizi tekrar avucunun içine çekmeye çalışıyor, mandal teslim olduğunda ve kapıdan içeri daldığımızda, arkamızda açık bırakıyoruz.

Soğuk, keskin hava yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Rose tam önümde bir hayalet gibi, beyaz geceliğiyle avluda uçuyor. Başka bir hayalete ait olan yerden, Tina'nın kırık bedeninin bir zamanlar yattığı yerden geçiyor.

Rose başından beri ne olduğunu biliyor olmalıydı.

Harriet içeri girip Tina'yı ittiğinde Rose ahırda olsaydı bile Tina'nın verandaya indiğini duyardı. Harriet'in evin *içinden* geldiğini görmüş olmalı.

Rose bir kâbusun içinde yaşıyordu.

Ciğerlerim ağrıyor; derin nefes almak çok zor. Başımın arkasında bir elektrik dalgalanması hissetmeyi bekliyorum; çarpılmamak için düz bir çizgide hareket etmekten kaçınmaya çalışıyorum.

Hilal şeklindeki ay loş bir ışık sağlıyor ama Rose'un geceliği beyaz bir duman gibi göze çarpıyor. Harriet bizi takip etmek için bunu kullanabilir. Siper arıyorum: Yükseltilmiş sebze yatakları çok alçak, ama biraz daha geride büyük ağaçlar ve dolgun, yapraklı çalılar var.

Harriet'ten çok daha hızlıyız. Kaçacağız.

Sonra Rose, sanki biri bacaklarını altından çekip almış gibi aniden yere yığılır.

Kayarak duruyorum ve eğilip onun ayağını tuttuğunu, sessiz gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. Küçük bir dalın ucu ayak parmaklarının hemen altındaki derisine gömülmüş.

Onu çıkarmaya çalışmadım. Rose'u kucağıma aldım ve kollarının boynuma dolandığını hissettim. Yanakları sessiz gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Başını omzuma yaslarken, "Yanıdayım Rose," diye fısıldıyorum.

Ceketim ve pantolonum siyah, saçlarım da koyu renk. Harriet muhtemelen beni göremez ve şimdi Rose'un geceliğini engellediğim için bizi sadece sesle takip etmek zorunda kalacak.

Ama zemin kaybediyorum. Bacaklarım sanki bataklıkta debeleniyormuşum gibi ağır ve koordinasyonsuz hissediyor. Kucağımdaki çocuğun ağırlığı, araziye aşına olmayışım, karanlıkta sınırlı görüşüm, hepsi beni yavaşlatıyor.

bir çarpma sesi duyuyorum. Harriet yaklaşıyor mu? "Yardım edin!" Sesin Ian'a ulaşmasını umarak çığlık atıyorum.

Büyük bir kayaya takıldım, neredeyse düşüyordum ve Rose'u düşürüyordum. Mide bulandırıcı bir gerçekle yüzleşiyorum: Harriet, ben Ian'a ulaşmadan önce bize ulaşabilir.

Biraz ileride ve sağımda dolgun, bodur bir çalı var. Olabildiğince sessizce ona doğru yöneliyorum ve arkasına geçip Rose'u altına bırakıyorum. "Burada kal," diye fısıldıyorum. "Senin için geri geleceğim."

Çalıktan hızla uzaklaşıyorum, artık sessiz kalmak gibi bir kaygım yok. Harriet'in dikkatini üzerimde tutmak için gürültü yapmak istiyorum.

Arkama bakıyorum ve Harriet'i bir düzine metre kadar arkamda görüyorum. Ian için tekrar bağıriyorum, sonra aradığım şeyi görüyorum: uzaktaki kalın gövdeli bir ağaç.

Ian'ın beni duyup duymadığını ya da ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum. Artık şenlik ateşinde bile olmayabilir; fikrini değiştirip bir bara gitmiş olabilir.

Nefesimi tutamıyorum; ciğerlerim yanıyor. Ağacın yanından hızla geçiyorum, sonra geri dönüp kendimi ağacın arkasına sıkıştırıyorum, nefes nefese.

Harriet'in bana doğru geldiğini, ayakkabılarının altında dalların kırıldığını, yüksek sesle ve gergin nefes aldığını duyuyorum.

Bastonu bir beyzbol sopası gibi kaldırıyorum ve nefesimi tutuyorum, ciğerlerim hava almak için çırpınıyor. Yerimi belli edemem.

Kalbim çılgınca çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve sahip olduğum tüm konsantrasyonumu onun ayak seslerini takip etmeye yönlendiriyorum. Belki on metre uzakta. Sonra sekiz.

Oksijene ihtiyacım var; hırpalanmış bedenimin şu anda buna ihtiyacı var. Ama nefes alamıyorum; beni duyabilir.

Beş metre.

Gözlerimi açıyorum, ciğerlerim çığlık atıyor.

Sonra ağacın arkasından fırlayıp bastonu geniş ve güçlü bir kavisle sallayarak kafatasına saplamayı hedefliyorum.

Ama bir saniye erken davranıyorum; sopa Harriet'e tam olarak ulaşmıyor.

Baston boş havada vızıldarken, Harriet rotasını tersine çevirir. Darbeden kaçınmak için kendini geriye doğru iterken kolları ters bir kavis çiziyor.

O donmuş anda, Tina'nın aynı hareketi yapan bir yankısını görüyorum.

Sonunda Tina'nın nasıl öldüğünü tam olarak biliyorum.

Harriet, evdeki herkesin meşgul olduğundan ve Rose'un atlarla birlikte olduğundan emin olduğunda Tina'nın odasına gizlice girdi. Tina'nın evden taşınmasını sağlamak için yürüttüğü kampanyanın bir parçası olarak Tina'yı sinirlendirecek bir şey yapmayı planlıyordu. Bunun yerine, Tina'nın Ashley'e hamilelikten bahsettiğine kulak misafiri oldu.

Harriet kontrolünü kaybetti; Tina aileyi yok etmek üzereydi. Harriet kaldırdı, Tina'yı uyaran küçük bir ses çıkardı - ya da belki Tina arkasındaki enerjinin değiştiğini, tehditkâr hale geldiğini hissetti. Tina, Harriet'in sopayı savurduğunu görmek için arkasını döndüğünde, hemen arkasındaki ince, eski pencereyi düşünmeden, acı darbeden kaçınmak için geriye doğru sıçradı.

Harriet Tina'yı öldürmek niyetinde değildi ama haklı, ona kim inanırdı ki?

"Ian, yardım et!" Tekrar çığlık attım.

Uzaktan Ian'ın sesini duyuyorum, bir şeyler bağıyor.

"Harriet'in şok tabancası var!" Bağıyorum. "Tina'yı öldürdü! Polisi arayın!"

Ne yapacağını görmek için beklemiyorum. Soluma dönüp rotamı tersine çeviriyorum, ağaçların arasından zag çiziyorum. Gücüm yerine geliyor, ayaklarım hafif ve neredeyse sessiz, gözlerim etrafı tarayıp Rose'u saklayan çalığı arıyor.

Karanlıkta beyaz bir fener görüyorum, sanki ay bana yol göstermek için parlayan bir daire çizmiş gibi. Bu Rose'du, titreyen bir topun içinde toplanmıştı, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı.

Sanki bir tüyden daha ağır değilmiş gibi onu kucağıma alıyorum.

Çocukken duymak istediğim sözleri söyledim. Ona söyleyebileceğim en güzel sözleri. "Güvendesin."

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Eve geri döndükten sonra bile Rose'u bırakmıyorum. Arka kapıyı kilitleyip sabit telefonu ararken onu yanımda taşıyorum. Tezgâhtaki bir meyve kâsesinin arkasında buldum.

911'i arıyorum ve Tina de la Cruz'un ölümünün bir kaza olmadığını söyleyerek Barclays'in adresini soluk soluğa veriyorum.

"Harriet Barclay bastonuyla Tina'ya vurmaya çalıştı ve Tina pencereden aşağı düştü," diyorum kayıtlı bir hatta olduğumu bilerek. "Ve sanırım Harriet bu gece beni öldürecekti."

Mutfak kapısında yüksek bir ses duyduğumda, sanki bir silah sesi gibi geri çekiliyorum. Ama Rose'u bırakmıyorum.

Bunun yerine, vücudumu onunla herhangi bir tehlike arasına koyarak dönerken onu kavrayışım sıkılaşıyor.

"Yanımdayım," diye söz veriyorum ona, ahizeyi yerine koyup 911 hattını açık tutarken. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ian orada duruyor, yüz hatları endişe ve şaşkınlıkla çarpılmış.

Kapıya doğru koşuyorum, elim kilide uzanıyor. Sonra arkasındaki karanlıktan topallayarak çıkan Harriet'i görüyorum.

Şu anda şok tabancasını kullanmıyor. Geçici bir olarak bir sopa kullanıyor ve kan hala yüzünü ve pudra mavisi sweatshirt'ünü lekeliyor. Yaralı, güçsüz bir büyükanneye benziyor; bu kişiliği bir Cadılar Bayramı kostümü gibi kendi üzerine giymiş.

"Neler oluyor?" Ian bağılıyor, sesi pleksiglas tarafından hafifçe boğuluyor. "Stella, neler oluyor?"

Arkasını gösteriyorum. Dönüyor ve Harriet'i görüyor. Dudakları kıpırdıyor, müthiş kurnazlığını ve hilekârlığını kullanarak Ian'ın kulaklarını dolduran bir hikâye anlatmaya başlıyor.

Benim duyamayacağım kadar alçak sesle konuşuyor ama Ian dikkatle onu dinliyor. Ona inanıyor mu? Harriet, Rose'u tehdit edenin *ben olduğuma* onu ikna mı ediyor?

"Onu dinlemeyin!" Bağırıyorum. "Yalan söylüyor! Her konuda yalan söyledi!" "Lütfen, Ian..." Harriet oğluna yaklaşırken sesi alçalıyor. "Tina'nın ölümünden Harriet sorumlu!" Sesini bastırmaya çalışarak bağırıyorum.

onun sözleri. "Ve suçu Rose'un üzerine atıyor!"

Harriet üzüntüyle başını sallar.

"Rose, tatlım? Buraya gel ve bizi içeri al," diye sesleniyor Harriet.

Ian bir bana bir Harriet'e bakıyor. Gözlerinden anlayabiliyorum; kime inanacağını bilemiyor. O onun annesi; beni sadece kısa bir süredir tanıyor. Onu suçladığım korkunç şeyleri nasıl yapabilir?

Sonra kalbimin durmasına neden olan bir şey yaptı. Elini cebine attı ve anahtarlarını çıkardı.

Gözlerimi Harriet'ten ayırmadan geri çekiliyorum.

Ian anahtarı kilide sokuyor, küçük kazıma sesi sessizlikle daha da büyüyor.

Rose başını kaldırdı. İlk defa bir ses çıkardığını duyuyorum.

Tiz ve iniltili bir feryat koparıyor. Feryat devam ediyor, sanki ruhunun derinliklerinden yükseliyor. Pleksiglas tabakanın arkasından Harriet'i işaret ediyor ve şeytanı görmüş gibi çılgık atıyor.

Ian gözlerini açarak Rose'a bakar. Sonra Rose'un parmağının yönünü takip eder ve Harriet'e bakmak için döner.

"Kes şunu Rose! Sadece biraz dinlenmen gerek!" Harriet bağırıyor. "Ian, beni içeri al da onu yatırayım!"

Rose'un çılgılığı yoğunlaşıyor. İlkel bir dehşetin pençesinde. Ve kaynağını yanlış anlamak mümkün değil: Hâlâ gözlerini dikmiş, kapıyı tıkırdatarak içeri girmeye çalışan Harriet'e bakıyor.

"Hayır, anne!" Ian bağırıyor. "Bekle!" Ama Harriet durmuyor. Ian'ı kabaca kenara iter ve kilidin içindeki anahtarla boğuşur.

Ian kendini tekrar kapının önüne zorlayarak Harriet'i uzaklaştırır. Sonra arka kapıyı açar, anahtarı çekip çıkarır, içeri atlar ve kapıyı çarpıp kilitleyerek Harriet'i dışarıda bırakır.

Rose'un çığlığı azalıyor. Bana doğru yığılırken nefesi yüksek sesle, hıçkıra hıçkıra geliyor.

"Neler oluyor?" Ian bağırır. Asansörün yanında yerdeki kanı gördüğünde kafası sarsılır. Rose'a bakar, bir yarası olup olmadığını kontrol eder, kollarını ona doğru uzatır. "Seni kim yaraladı, Rose? Stella mı, Harriet mi? Kim olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bu Harriet'in kanı, Rose'un değil," diyorum ona. "Bana şok tabancası kullandıktan sonra ona bastonuyla vurdum."

şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Annem ne yaptı?"

Duyması gereken sözleri söyledim: "Tina'nın ölümünden annen sorumluydu. Bastona da ihtiyaı yok çünkü dizinde bir sorun yok."

Başını iki yana sallar. "Hayır, hayır, bu mümkün değil. Tina'yı annem öldürmedi. Bunların hiçbiri mümkün değil. Dizi kötü; tavan arasına bile çıkamıyor. Ameliyatı başarısız olduktan sonra iki cerraha göründü."

"Teşhisini ilk elden bir doktordan duydunuz mu? Yoksa sadece Harriet'in söylediklerine mi inandınız?"

Ian sessizleşiyor, genişleyen gözleri bana cevabı söylüyor.

"Rose hiç kimseyi incitmedi, en azından Tina'yı," diyorum. "Ama Harriet şüpheleri kendisinden uzaklaştırmak için herkesi onun yapmış olabileceğine inandırdı."

Ian sendeleyerek ilerler ve adanın kenarına tutunur. Yüzü solgunlaşır. içine işlediğini görüyorum. Söylediğim her kelimenin doğru olduğunu biliyor; Rose'un ığlığında bunu duydu.

Uzaktan, yaklaşan siren seslerini duyuyorum.

Rose'un nefesleri şimdi köprücük kemiğime karşı sabit ve sıcak. Nefes alış verişi benimkiyle eşleşene kadar yavaşlıyor, sistemlerimiz birbirininkiyle senkronize oluyor.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zaman bulanıklaşıyor. Ev, Rose'un Tina'nın telefonundan attığı mesaj ve ardından benim 911'i aramamla çağrılan polislerle doluyor. Beth ön kapıdan uçarak geliyor, gözleri kocaman ve çılgınca, Rose'un adını bağıyor.

Polise ifade vermenin tam ortasında durup oturma odasına bakıyorum ve Beth ile Ian'ın Rose'a sarıldıklarını görüyorum.

İlk defa bir aile gibi görünüyorlar.

İşim bittiğinde, yorgunluktan başım dönmüş bir halde onlara katıldım. Rose kanepede Ian ve Beth'in arasına sıkışmış, ben de Harriet'in bu gece erken saatlerde oturduğu sandalyeye oturmıştım. Harriet'in kelepçelenip polis merkezine götürüldüğünü bilsem de kendimi Rose ile odanın giriş noktası arasında konumlandığımın farkındayım. Gözlerimi genç müvekkilimden ayırmak zor.

Sanki onu daha önce hiç görmemişim gibi hissediyorum.

Beth ve Ian birer kollarını Rose'a dolamış, onu birlikte kucaklıyorlar. Rose uyuyor, başı annesinin omzuna yaslanmış, ayağındaki kesik kalın bir yara bandıyla kapatılmış.

İlk gününden başlayarak Harriet'le son karşılaşmama kadar davayla olan ilişkimin tüm ayrıntılarını polise anlattım.

Ama Rose'dan şüphelenmeye başladığımı söylemedim. Bu sözlerin resmi bir kayıta yer almasını asla istemezdim; gazeteler bunu yayabilir ve çarpıtabilir, Harriet'in gerçekten Rose'un suçunu üstlenip üstlenmediği konusunda halkın zihnine şüphe tohumları saçabilirdi.

"Annemin tüm bunları yaptığına inanamıyorum." Ian'ın sesi gergin ve alçak. "Sence Rose, Tina'yla tavan arasında olduğunu biliyor muydu?"

birlikte?"

Başımı salladım. "Harriet bu yüzden Rose'u izole etmek istedi."

"Rose çok korkmuş olmalı." Beth ürperiyor ve Rose'un saçlarını hafifçe öpmek için başını eğiyor. "Uyuyamıyordu, kendini korumak için silah topluyordu... ve Harriet bize Rose'un Tina'yı kazara ya da bilerek öldürdüğünü düşündürdü. Tina düştükten sonra Rose'un koşarak evden çıktığını söyledi. Kim küçük bir kızı suçlayabilir ki?"

Ian'ın yüzü öfkeyle kızarıyor. "Rose o bıçağı sırt çantasına sakladı çünkü okula gidip gelirken Harriet ile yalnızdı ve çok korkmuştu. Ama annem her şeyi çarpıttı. Kızımın akıl sağlığından şüphe etmeye başlamama neden oldu."

Beth'e bakıyorum. Yüzünde Ian'la aynı ifade var: suçluluk ve utançla karışık bir öfke. "Senin hiç cam fobin olmadı."

"Hayır." Gözlerini indiriyor. "Çaresizdik. Rose silah toplamaya devam etti ve evdeki tüm bıçaklardan kurtulduğumuzda, camları kırmaya ve sivri parçaları yatağının altına ya da araba koltuklarının altına saklamaya başladı, biz de camlardan kurtulduk ... Rose'u durdurmak için aklımıza her şeyi yaptık. Tina öldükten sonra çok farklı görünüyordu. Ve Harriet bize sürekli küçük çocukların bile cinayetten hüküm giydiklerinde hapse atılabileceğini söylüyordu. Rose'un Tina'yla birlikte olduğunu ve bir kaza geçirdiğini düşündüm ama biri öğrenirse bunun başka bir şeymiş gibi gösterilebileceğini biliyordum... Rose'un tüm hayatı mahvolurdu. Rose'la konuştuk ve Tina düştüğünde tavan arasındaysa ona kızmayacağımızı, sadece ne olduğunu bize bildirmesi gerektiğini söyledik."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır. "Rose ondan şüphelendiğimizi biliyordu. Bundan sonra ne yapabileceğinden biraz korktuğumuzu da. Kendini çok yalnız hissetmiş olmalı. Biz ona ne yaptık?"

Onlara suçsuz olduklarını ve birkaç gün önce kendimi savunmam gerekirse diye bir bıçak alıp çantama koymayı düşündüğümü, ancak Rose'un da tam olarak bunu yaptığını göremediğimi söyledim.

Ian hala her şeyi anlamlandırmaya çalışıyor; zihnindeki eski görüntüleri eğip büküyor ve yeni bakış açıları kazanıyor. "Bebeğini tavan arasından nasıl attığını hatırlıyor musun?" Ian bana bakıyor, gözleri büyüyor. "Sence Rose

Harriet'in onu pencerenin üstündeki çubukla bile itip itemeyeceğini mi kontrol ediyordu?"

"Olabilirdi," diyorum. "Rose da Tina'ya tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyor olabilir. Rose çok zekidir; olaylara anlam vermeye çalışıyordu. Harriet'i ve bu kadar kötü bir şey yapmış birinin bunu onu iyi tanıyan insanlardan nasıl gizleyebildiğini anlamak istiyordu."

Yanımdaki Yabancı kitabı tam da bu temayı işliyor. Rose da bu yüzden okuyordu.

O ipucunu ben de kaçırdım.

Arkamda Charles'ın adımı söylediğini duyuyorum. Arkamı dönüyorum ve o da bana doğru koşuyor, yüzünü rahatlama kaplıyor.

"Bir saat içinde aramadınız," diye ağlıyor. "Bana verdiğiniz numarayı aradım ve açan dedektife buraya gelmesini söyledim ve sonra sizi aramaya devam ettim. Ama cevap vermediniz..."

Mavi ceket ve haki pantolonuyla her zamanki gibi şık görünüyor ama ayakkabıları uyumsuz -biri siyah diğeri kahverengi- sanki yardıma ihtiyacım olursa diye kapıdan çıkarken giymiş gibi.

Yüzünde bunun tüm gücünü, benim adıma taşıdığı korku ve endişeyi görüyorum. Sadece bu gece değil, hayatım boyunca.

Ona karşı kalbimdeki sertlik biraz yumuşuyor.

Göğsümde derin bir sızı hissederek ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum. Tereddüt ediyorum, sonra ona sarılıyorum. "Ben iyiyim," diyorum Charles'a.

Bu tam bir gerçek değil, ama şimdilik yeterince yakın.

Ondan uzaklaşırken, Dedektif Garcia'nın ön kapının yanında durduğunu görüyorum. Deri ceket ve kot pantolon giymişti. İyi görünüyor.

Gözlerimiz kilitlendi.

"Oldukça iyi bir gece geçirdin," diyor sakince. "Kendini nasıl hissediyorsun? Herhangi bir yaralanma var mı?"

"Birkaç çürük var ama önemli bir şey yok."

"Sizi kontrol ettirmek istiyorum. Şaka değil. Benimle gelir misin? Dışarıda bekleyen bir sağlık görevlisi var."

Mideme bir sıcaklık yayılıyor. Sadece işini yapıyor olabilir ama umursuyor gibi görünmesi hoşuma gidiyor.

"Sen git," dedi Charles bana. "Seni burada bekleyeceğim."

Dedektif Garcia kollarını kavuşturuyor ve ceketinin kolları yukarı kalkıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum çünkü az önce gördüklerime inanamıyorum.

İç bileğinde kanatlarını açmış uçan bir kartalın küçük bir dövmesi var.

İşaretlere inanmam ama arabulucunun ofisindeki umut vaat eden kartal heykelini düşünmeden edemiyorum.

Sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyorum. Çünkü işaretlere inanmasam da risk almaya inanırım.

"Seninle gelmek için hiç sorun değil," diyorum.

Ve yemin ederim görüyorum: dudaklarının köşesinde küçük bir hareket, kanat çırpışı kadar hızlı, bana ne demek istediğimi tam olarak anladığını söylüyor. Ve bundan daha fazlası, hoşuna gidiyor.

BİR AY SONRA

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu ev çok farklı hissettiriyor. Cam her yerde: koridordaki avizeyi oluşturan kürelerde, girişteki dekoratif aynada ve önümüzde duran sehpanın üzerindeki içki takımlarında.

Boğucu alt akıntı - o çaresiz, tiksindirici kıyamet duygusu - Harriet'i hapishane hücrelerine kadar takip etmiş olmalı. Buradaki hava parlak ve temiz, hafif limon kokuyor.

Aile odasında, Beth ve Ian'ın karşısındaki mavi kesitli kanepeye oturmuş, onları inceliyorum. Beth siyah pantolon ve ipeksi bej bir bluz giymiş, makyajı hafif ve zarif. Kulak memelerinde pırlantalar parıldıyor. Ian yıpranmış bir kot pantolon ve yeşil bir polar ceket giymiş, çenesi ve boynu kirli sakallarla kaplı.

Onlardaki değişimi görmek için çok yakından bakmanız gerekiyor. Ama gözleri yaşadıkları her şeyin hikayesini anlatıyor.

Gözleri artık paramparça olmuş cam gibi görünüyor.

"Harriet'in beni kızıma uyuşturucu vermeye ikna etmesine izin verdim. Ben nasıl bir anneyim?" Beth soruyor.

Tam cevap vermek üzereydim ki Ian yakında eski eşi olacak kadına doğru eğildi. "İyi bir tane," diyor kararlı bir şekilde.

Sözlerinin aklımda yer etmesi için biraz bekledim.

"Rose, Harriet'i alt etti. Valium'u asla yutmadı," diye ekliyorum. Ama Beth'in bundan daha fazlası için endişelendiğini biliyorum.

"Raporum tamamen yanlıştı." Bunu ona daha önce de söyledim ama tekrar duyması gerekiyor. "Eğer şimdi bir rapor yazmak zorunda kalsaydım, ortak velayet önerirdim. Yarı yarıya. Ama senin ayarlama şeklini daha çok beğendim."

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, tüm Barclay'ler var olduğunu bilmediğim yönlerini ortaya çıkardılar.

Her şey Beth ile başladı. Potomac'ta yakın bir mahallede güzel -ama eski ya da zengin olmayan- bir ev satın aldı. Tamamen nakit bir teklif yaptığı ve ev taşınmaya hazır olduğu için yıldırım hızında bir işlemi.

Sonra Beth olağanüstü bir şey yaptı. Ian için aynı mahallede, sadece iki blok ötede ikinci bir ev satın .

Beth, "Rose'un şu anda ikimize de olabildiğince çok ihtiyacı var," diye açıkladı. "Bu şekilde bizi her gün görebilecek."

Beth'in şu anda toplandığımız evi dört dönümlük bir araziyle çevrili, çitlerle çevrili bir otlak ve Şeker ve Tabasco için bir ahır var. Rose'un çok sevdiği piyanosunu da buraya taşımak için özel nakliyeciler tuttu. Ian yeni evine taşınmadan önce çalışma ekibini getirdi ve Rose'un yatak odasının bir köşesinden onun için küçük bir sanat stüdyosuna dönüştüreceği odaya açılan parlak mavi bir kaydırak kurdu. Ayrıca bir hayvan barınağına gitti ve bana biraz Bingo'yu hatırlatan sıska bir köpek sahiplendi.

Onlar son derece sadık ebeveynler. Harriet bu konuda haklıydı.

"Stella, ironik olan şu ki Rose senin sahte raporunu okuduğunda, onu Harriet'ten uzaklaştırmaya çalışan tek kişinin sen olduğunu fark etti. Rose umutsuzca okula geri dönmek istiyordu. Harriet ile yaşamaya daha fazla dayanamadı. Bu yüzden sonunda yardım için size ulaştı." Ian yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, annemin yaptığı şeyleri düşündüğümde..."

Barclay'lerden en az birinin mutfakta başıboş duran çantamdaki dosyayı çekip almaktan kendini alamayacağını düşünmüştüm. *Hepsinin* bunu yaptığını öğrenmek biraz şaşırtıcıydı.

Raporum sahte olabilir ama Ian ve Beth rapordaki tavsiyelerden birine uyuyorlar: Rose haftada dört kez Dr. Markman'ı görüyor. Rose'un hikayesi yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

Harriet sürekli olarak Rose'un kulağına fısıldıyor, küçük kızın zihnini sıcak, kokuşmuş bir yahniye dönüştürüyordu. Rose'un bana güvenmesini ve potansiyel olarak bana sır vermesini istemiyordu, bu yüzden Rose'u onu her iki ebeveyninden de alacağıma ikna etti. Harriet, ebeveynleri boşanmış bir genç kızın koruyucu ailede kalmasının daha iyi olacağına inandığı için çocuk hizmetlerini devreye sokan bir BIA ile ilgili eski bir haber bile buldu. Harriet

Rose'a da aynısını yapmayı planladığının kanıtı olarak sundu. Bu yüzden Rose zaman zaman benden nefret ediyormuş gibi davranıyor ve gitmemi istiyordu.

Harriet ayrıca Beth ve Ian'ın Rose'dan şüphelenmeye başladığını düşünmeleri halinde beni hayatlarından çıkarmak ve kızlarını kurtarmak için her şeyi yapabileceklerini de biliyordu
-Hatta boşanmalarını bile iptal edebilirler.

Rose'u koruduğuna inanacağımı düşünerek bana Rose'un tavan arasına hiç çıkmadığını söyleyerek kasıtlı olarak hata yapmış gibi davrandı. Ayrıca gecenin bir yarısı evime polis çağırdı, çantamdan bir şeyler aldı - polis Montblanc kalemimi onun yatak odasında buldu - ve Ian ve Beth'in yediği istiridyelere ilaç katarak onları hasta etti ve Rose'a karşı daha da dikkatli olmam için kendisi de hasta numarası yaptı.

Harriet, Rose'a ne kadar sert bakarsam, Harriet'in suçluluğunu o kadar az göreceğimi ve Ian ile Beth'in ailelerinin etrafını o kadar çabuk saracaklarını biliyordu.

Ancak Harriet'in gitmesi, gerçeğin bilinmesi ve anne babasının bir ekip gibi davranmasıyla Rose nihayet iyileşmeye başlayabileceği güvenli bir yerdedir.

"Rose bugün geleceğimi biliyor mu?" Ben soruyorum.

Beth başını sallar. "Sugar ve Tabasco'ya havuç ve nane şekeri vermeye gitti. Başında dikilmemeye çalışıyorum çünkü Dr. Markman kaygı ve suçluluk duygularımın Rose'a davranışımı etkilemesine izin vermemem söyledi. O tam orada, ahırda."

Beth cumbalı pencereden evin elli metre kadar ötesindeki basit ahşap ahırını işaret ediyor.

"Onu görmeye gitmek ister misin?" Ian sorar.

"Çok isterim." Ben ayağa kalkıyorum, Beth ve Ian da aynısını yapıyor.

Mutfaktan geçip arka kapıdan içeri adım atıyoruz. Kasım ayının sert ve rüzgârlı bir günü ama güneş masmavi gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor. Arka bahçede bir elma ağacı var ve yan tarafta ahşap bir oyun yapısı görüyorum. Bu bana Rose'un yeni mahallesinde bir arkadaş edineceği umudunu veriyor.

Ben ahıra yaklaşırken Rose, Sugar'ı züppe fırçasıyla tımar ediyor. O kadar küçük ki atının bacağının üst kısmına ancak gelebiliyor ama kolunu yukarı doğru uzatarak atının tüylerindeki tozu fırçalamak için elinden geleni yapıyor.

"Sen , Stella," diyor Ian. "Biz burada bekleyeceğiz."

"Bugünlerde kızımızın etrafındaki pek çok kişiye güvenmiyoruz," diye ekliyor Beth. "Yeni okulunu ve öğretmenlerini ne kadar dikkatle araştırdığımıza inanamazsın. Ama sana, Stella, tamamen güveniyoruz."

Boğazımda bir duygu kabarması hissederek onlara başımı sallıyorum.

Rose'a yaklaşıp çalışmasını izliyorum. Varlığımı hissetmiş gibi görünürken eli Sugar'ı okşamayı bırakıyor.

Yavaşça dönüyor ve beni görünce fırça elinden yere düşüyor.

"Merhaba Rose," diyorum usulca.

Bir sonraki hamleyi ona bırakıyorum. Rose'un önünde uzun bir yol olduğunu biliyorum. Yıllarca terapi görecektir. Bazı eski danışanlarımla iletişim halindeyim ama onlardan biri olmak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum.

Bana bakıyor, donmuş gibi görünüyor ve acaba ben onun tüm yaşadıklarının istenmeyen bir hatırlatıcısı mıyım diye merak ediyorum.

Sonra Rose bana doğru koşmaya başladı, saçları güneş ışığının altında parlak bir alevdi.

Eğilip kollarımı uzatıyorum, kalbimin yükseldiğini hissediyorum.

Rose bana ulaştığında onu kucaklıyorum ve kollarının boynuma dolandığını hissediyorum, tıpkı Harriet'le birlikte savaştığımız gecede olduğu gibi. Birbirimizi kurtardığımız zaman.

Tatlı nane kokan nefesi yanağımı okşuyor. Ve Rose ilk kez benimle konuşuyor.

Onun sözlerini sonsuza dek kalbimde taşıyacağım. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Bugün yapmam gereken bir yolculuk daha var. Bu iki ziyareti bilerek üst üste koydum. Bunlar şu anda hayatımın yin ve yang'ı, tıpkı arabulucunun ofisindeki dengeleyici semboller gibi.

Barclays'i görmek bana umut verdi.

Charles'ı görmek içimin sıkışmasına neden oluyor.

Kapısının önünde durduğumda parlak öğleden sonra güneşi ufukta pembe ve mor bulutlara karışıp kaybolmuştu. Burada yalnız yaşıyor; bunu artık biliyorum. Bana karısının kız kardeşinin yanına taşındığını söyledi. Evlilikleri onlarca yıl önce bitmiş. Sonunda bunu resmileştiriyorlar.

Boşanmam sırasında beni ayakta tutan Charles oldu. Birkaç günde bir aradı ve Pazar geceleri beni yemeğe götürdü. O bir danışman, baba ve en iyi arkadaşı.

Yıllar boyunca beni başka pek çok şekilde destekledi. Koruyucu bir meleğin hediyesi olarak gördüğüm anları daha çok hatırlıyorum, ki sanırım bir bakıma öyleydiler. Çocukluğum ve gençlik yıllarım boyunca elime geçen yas tutma ve dayanıklılık üzerine yararlı, yaşıma uygun kitaplar. İlkokuldan eve yürürken -dört ayrı kez- karşıma çıkan yirmi dolarlık banknotlar. Yanında çalışmaya başladıktan birkaç hafta sonra Charles'ın ofisinin yakınında kirası inanılmaz derecede düşük olan küçük ve şirin daire.

Tüm bunlar Charles'ın görünmez tasarımı sayesinde oldu.

Kapıyı açtığı anda üzerinde düğmeli bir hırka ve ten rengi bir pantolon vardı, gümüş rengi saçları taranmış ve yüzü yeni tıraş edilmişti.

"Stella."

Tek söylediği bu, sadece benim adım, ama bunu umut ve kederle de dolduruyor.

Her şeyi oturma odasına yerleştirmiş: zeytin, kuruyemiş ve peynir tepsi, birbiriyle uyumlu buzlu çaylar. Bardaklar sehpanın üzerinde birbirine yakın duruyor, tıpkı aşırı dozdan ölmenden önce annemle içki paylaştığı gecede olduğu gibi.

"Nasılsın?" diye soruyor, her zamanki sandalyesine oturarak.

Kanepeye oturup ona bakarken, "Bir ay oldu," diye cevap veriyorum.

Barclay davasıyla ilgili birkaç soruyu yanıtlamak için karakola geldikten sonra bana her şeyi anlatan Dedektif Garcia oldu. Bilgileri bir cerrahın hassas ve hayati bir kesik atması gibi hızlı ve net bir şekilde ortaya koydu; sonra beni cipime kadar geçirdi ve eve güvenle gidebileceğimden emin olana kadar bekledi.

Charles'ı bu yüzden son zamanlarda görmedim: Kendimi doğru kafa yapısına sokmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Peki Rose iyi mi?" diye soruyor.

"Yeni okulunu ve öğretmenini seviyor. Küçük bir Montessori okulu. Sınıfta bir gerbil ve bir betta balığı var, bu da onu mutlu ediyor."

"Bu harika. Normal konuşuyor mu?"

"Normalde onun için -yani bir yetişkinin kelime dağarcığı ve duruşuyla konuşuyor."

Charles buzlu çayından bir yudum alıyor ama ben konuşmayı sürdürmüyorum.

Boğazını temizliyor ve kadehini yere bırakıyor. "Stella, son konuştuğumuzda... söylemek istediğim daha çok şey vardı."

Kendimi uzak, baş döndürücü bir zirveye doğru yükselen bir hız trenine bağlanmış gibi hissediyorum. Artık çok geç; dişlilerin harekete geçmesini engelleyemiyorum.

Bundan sonra olacaklar ilişkimizi sonsuza dek değiştirebilir. Bunu Charles'ın sözlerindeki duraksamadan ve yüzündeki solgunluktan anlıyorum.

Ellerini dua ediyormuş gibi birleştiriyor. Belki de öyledir, çünkü uzun bir süre sessiz kalır. Sonra sadece söylüyor.

"Annenizin avukatı olmak için rastgele atanmadım. Davayı aldım çünkü onu tutuklanmadan önce tanıyordum."

Dedektif Garcia bana bu bilgiyi ilk söylediğinde yaşadığım sersemlik hissi yine başıma geliyor ama o kadar yoğun değil. Beni hazırladığı için minnettarım.

Sertçe yutkunuyorum ve Charles'ın gözlerine bakmaya devam etmek için kendimi zorluyorum.

o. Titreyen elini masanın üzerinden bana doğru uzattı, sonra geri çekti.

Nefes almak çok zor. Umarım bir sonraki kesimi hızlı yapar, her ne kadar hız daha az acıtmaz.

"Babanın öldüğü gece ben de oradaydım."

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Nasıl hissedeceğimi bilmek zor; Charles'ın bana karşı dürüst olup olmayacağından emin değildim. Olmazsa nasıl ilerleyeceğimizi bilmiyordum.

Ve şimdi nasıl ilerleyeceğimizden de emin değilim.

Başından beri hayatımdaki en büyük cevapsız sorunun anneme ne olduğu olduğunu düşünüyordum.

Ama asıl sır babama ne olduğuydu.

Babamın öldüğü gece yolda bir geyik vardı; annemin bana anlattığı hikayenin bu kısmı doğrudu. Ama Charles'ın kullandığı başka bir araba daha varmış.

Dedektif Garcia bana annem hakkında daha fazla bilgi edinmeme yardımcı olmak için eski bilgileri araştırdığını ve babamın ölümüyle ilgili polis raporunda Charles'ın adını fark ettiğini söyleyene kadar hikayenin bu kritik parçasını bilmiyordum. Barclay davası için onu ilk aradığımda Charles'ı referans olarak verdiğimi hatırlattı. Annemle ilgili dosyayı okuduğunda Charles' adı gözüne çarpmıştı -kalemiyle altına hafif bir çizgi çizmişti. Babamın kazasında onun da bulunduğunu görünce hemen telefona uzanmış ve beni aramıştı.

Okumama izin verdiği eski raporlardan neler olduğunu yeniden yapılandırdım: O gece hava karanlıktı. Yolda keskin bir viraj vardı. Babam işten eve dönmek için acele ediyordu. Charles da öyleydi. Arabaları dönüş zıt yönlerden girmiş, her biri ortadaki sarı ayırım çizgisine çok yakınmış. Neredeyse çarpışıyorlardı ve babam aşırı düzeltme yaptı ve neredeyse Chevy'sinin kaybediyordu. Başarabilirdi ama bir düzine metre ilerisinde bir geyik onun şeridine doğru belirsiz bir adım atıyordu. Babam ondan kaçınmak için direksiyonu kırdı, hala eski Chevy'sinin kontrolü için mücadele ediyordu. Bir ağaca çarptı ve anında öldü.

Kazaya şahit olan diğer iki sürücü, araçlardan birinin mi yoksa her ikisinin de mi hız yaptığını ve her iki aracın da çarpışmadan hemen önce orta çizgiyi geçip geçmediğini tartıştı.

Tanık ifadelerini okudum; net cevaplar ortaya çıkmadı. Ama bir şey göze çarpıyordu: Charles'ın vücudunda alkol vardı. Yasal sınırın altındaydı, ama çok az.

Sonunda, herhangi bir suçlama yapılmadı. Kimse kusurlu bulunmadı.

Babamın ölümünde binlerce unsur rol oynadı: kör noktalarıyla keskin virajlı yol, gecenin aysız karanlığı, geyiğin asfalt yolda duraklayan adımı. Ve hatta bundan önce, sayısız mikro karar ölümcül ana yol açtı: Charles'ın büyük bir davanın sonuçlanmasını kutlamak için başka bir avukatla içtiği üç viski. Charles ve babam tam o anda işten çıkıp arabalarına bindiler. Kırmızı ve yeşil trafik ışıklarına çarpmaları ya da geçmeleri. Ayaklarının gaz pedallarına verdiği ağırlık. Çarpışma rotaları tüm bu değişkenler tarafından belirlendi.

"Babanın araba kazasını gördükten sonra arabamdan atladım ve ona yardım etmek için koştum. Ama o çoktan gitmişti, Stella. Çok ama çok üzgünüm."

Yüzümü ona doğru kaldırıma kadar birlikte sessizce oturuyoruz. Onun da yanaklarından süzülen gözyaşlarını görüyorum.

Çok korkmuş görünüyor. Kapısından çıkıp gideceğimden ve onunla bir daha konuşmayacağımdan korktuğunu biliyorum. Elinde kalan tek ailesini de kaybedecek.

"Annem tüm bunları biliyor muydu?"

"Evet," diyor hemen. "Babanın kazasından kısa bir süre sonra ona ulaştım. Bir kafede buluştuk ve tüm sorularını dürüstçe yanıtladım. Ona babanın anında öldüğünü, acı çekmediğini söyledim. Ayrıca bir şeye ihtiyacı olursa beni aramasını istedim. Tam olarak arkadaş sayılmazdık ama bir şekilde birbirimize bağlanmıştık. İrtibatı koparmadık. Bu şekilde onun avukatı oldum."

Başımı sallıyorum. Babamın bir geyiğe çarpmamak için direksiyonu kıldığını söylemek annemin kararıydı - hikayeyi genç zihnim için daha idare edilebilir bir hale getirmek için. Ya da belki de kendisinin vardıgı sonuç buydu, kimsenin sorumlu olmadığı, bunun korkunç bir kazadan başka bir şey olmadığı. Öyle bir kaza ki, ilk kazadan daha fazla hayatı parçalıyor.

"Babanın öldüğü geceden sonra işler benim için biraz rayından çıktı. İşimi yaptım ama başka bir şey yapmadım. Eve geldim ve doğruca içki dolabına gidip kendime bir şeyler doldurdum. Bütün gece bardağımı doldururdum, düşünmeden edemediğim tek şey bu olmasına rağmen: Belki de o üçüncü sert viskiyi içmemiş olsaydım, farklı bir şey yapmış olurdum ve baban hala hayatta olurdu."

Charles'ın nefes alış verışı gergin bir hal alıyor.

"Bir süre sonra başka uyuşturucularla da uğraşmaya başladım. Onları elde etmek kolaydı.

-Müşterilerimin yarısı satıcıydı. Elimden ne gelirse denedim: Valium, kokain, speed, eroin. Neyse ki o zamanlar OxyContin yoktu, yoksa ben de kullanırdım. Bu beni . Ve sonra, annen öldükten sonra... İçki dışında her şeyi bıraktım ve onu da azalttım. Ailem benden umudu kesmişti. Uğruna yaşayacak pek bir şeyim yoktu Stella. Ama eğer seni kurtarabilirsem..."

Annemin ölümünde de binlerce unsur rol oynadı: bir torba eroini tuvaletin arkasına bantlama kararı, Charles'tan gelen öpücük ve Rose'un başım belaya girdiğinde yaptığı gibi kapıyı açmak yerine itaatkâr bir şekilde dolapta kalmam. Ondan da önce, babamla aynı anda köşedeki şarküteriye girip sandviçlerini beklerken onunla konuşmaya başlaması gibi bir seçim yapmıştı. Annemle babamın çarpışma rotası, gökyüzündeki ışık noktaları kadar çok değişken tarafından belirlenmişti.

"Hazır olduğunda gerçeği öğreneceğini biliyordum ve bana sorularınla geldiğinde sana karşı dürüst olacağıma söz verdim. Senden af dilemeye hakkım olmadığını biliyorum, Stella. Seni çok uzun süre kandırdım."

"Sen yaptın," dedim ona.

Başını eğiyor, yüz hatlarını acı kaplıyor. Hemen

"Hayır, kastettiğim bu değildi" diyorum.

Bana tekrar bakana kadar bekliyorum. Bunu bilmesini istiyorum; bu ona söyleyeceğim en önemli ikinci şey olabilir.

"Beni kurtardın."

Ayağa kalkıp kollarımı uzatıyorum ve bir anda orada, bana sıkıca sarılıyor. Bu sefer kulağına fısıldayan bendim. Ve ona

ilk, en önemli şey. "Senden asla nefret edemem. Seni bunun için çok seviyorum."

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

"Charles'la nasıl gitti?" diye soruyor.

Yüksek bar masasının karşısındaki Dedektif Natalia Garcia'ya bakıyorum. İşten çıkıp doğruca benimle buluşmaya geldi ve tırnağını kemirip durmasından bugün kolay kolay atlatamayacağı bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Belki de sıkıntılı yeni bir dava.

Cevap vermeden önce garson içkilerimizi getirene kadar bekliyorum için buzlu viski ve benim için bir Malbec-.

"Onu affetmenin bu kadar kolay olması beni şaşırttı. Charles'ın neden böyle bir şey yaptığını anlayabiliyorum. Sadece beni kurtarabileceğini düşündü... Olan her şeyi sileceğinden değil ama-" Açıklamak için kelimeler bulmaya çalışıyorum.

"Anlıyorum," diye araya giriyor. "Doğru nedenlerle yanlış şeyler yaptı. En önemlisi, kalbi her zaman doğru yerdeydi."

Her şeyi çok basit ve doğru bir şekilde özetliyor. Anlaşılacak iyi hissettiriyor. Şaraptan bir yudum alıyorum, sıcaklığını mideme kadar hissediyorum. Hoparlörlerden Adele'in zengin, duygulu sesi geliyor ve masamızın üzerindeki adak ışığı Natalia'nın bronz tenine altın bir parlaklık veriyor. Başka bir yerde olmak istediğimi hayal bile edemiyorum.

"Sence Harriet hâlâ hayattayken hapisten çıkacak mı?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen," diyor Natalia. "Savunmasını yapıyor ama on ila on beş yıldan fazla yatacağını sanmıyorum. Ondan sonra on yıl özgür kalabilir."

Rose o zamana kadar genç bir yetişkin olacak. Harriet'le nasıl bir ilişki yaşayacağı onun kontrolünde olacak.

Ben olsaydım, Harriet'i hayatımdan sonsuza dek çıkarırdım. Harriet'in çaresizlikten doğan kurnazlığı nefes kesiciydi: Tina ve Ian'ın ilk kez birlikte yattıklarını öğrendikten sonra, Tina'nın işi bırakmasını sağlayabileceğini düşünerek Rose'u Tina'ya karşı kıskırtmaya çalıştı. Harriet Rose'a ilişkiden bahsetti ve Tina'nın Ian'la yaşamayı ve onun yeni annesi olmayı planladığını söyledi. Rose, Tina'nın Ian'dan çok hoşlandığını görebiliyordu; Harriet'in hikayelerini göz ardı edemezdi. Bu yüzden Rose'un kafası çok karıştı; Tina'yı gerçekten hem seviyor hem nefret ediyor hem de ondan korkuyordu.

Tina gitmeyince, Harriet kampanyasını hızlandırdı. Polis onun gizli elektronik eşya zulasını buldu: Tina ve Ian'ın buluşmalarını izlemek ve ilişkinin ciddiyetini ölçmek için Tina'nın odasına mini kameralar saklamıştı. Bu da Tina'ya kırmızı elbiseyi giymesi gerektiğini söyleyen tüyler ürpertici nota yol açtı.

Rose'u Lucille'e götürdüğümde Harriet de Rose'un paltosuna küçük bir iz sürücü saklamıştı. Harriet, Rose'un yavru sincabı kucaklarken çekilmiş fotoğrafını görünce Lucille'e yoldaki ölümlerin fotoğrafını mesaj atarak Rose'un özellikle rahatsız görünmesini sağladı.

"Az önce seni kaybettim," diyor Natalia. "Ne düşünüyordun ki?"

Şarap kadehimi sapından tutup yavaşça çeviriyorum.

"Harriet ile birlikteyken Rose'un bir şeyler söylediğini duyduğumu sandım. Meğer Harriet, Rose'un kameraya el sallayıp 'Merhaba' dediği eski bir video indirmiş ve ben bodrumdayken Rose'un konuşmamayı tercih ettiğini düşünmemi sağlamak için bunu oynatmış."

"Bu doğal bir varsayım olurdu," diyor Natalia bana.

Ama ben daha iyi biliyorum. İnsanların konuşamadığıma inanmadığı zamanların nasıl olduğunu hatırlıyorum.

"O eski Frank Sinatra şarkısı Tina'yı gerçekten korkutmuş olmalı," diyor Natalia, Harriet'in telefonunda bulunan bir başka kayda atıfta bulunarak: Frank Sinatra'nın "Tina" şarkısından bir kesit. Harriet polise, Tina'yı korkutmak için gece geç saatlerde tavan arasına açılan hava kanalından bu şarkıyı çaldığını söyledi.

"Harriet Tina'yı kovmak için aklına gelen her şeyi yaptı. Ama Tina'nın hamile olduğunu anlayınca kontrolü kaybetti." Başımı sallıyorum. "Gerçekten Rose'un birkaç ay sonra hiçbir şey olmamış gibi normale döneceğini mi düşündü?"

"Harriet bunun bedelini ödeyecek." Natalia'nın omuzları dikleştı, sanki bir kavgaya hazırlanıyor gibiydi. Charles'ın Barclay davasını almam için beni teşvik ederken söylediği şeyi düşünüyorum - bıkkın olmadığımı. Natalia da bıkmadı. İnsanların birbirlerine yapabileceği en kötü şeyleri içeren davaları alıyor. Doğrudan fırtınanın içine koşuyor. Onu neyin harekete geçirdiğini merak ediyorum.

"Beth'in Yale'den neden ayrıldığını ben de öğrendim," diyor. "Öyle mi?"

"Biraz utangaçtı ve kızı gibi diğer kızlardan farklıydı. Bir erkek arkadaşıyla ilgili bir olay oldu - bir gece birlikteydiler ve Beth'in haberi olmadan birkaç arkadaşını izlemeye davet etti. Haber kampüste yayılmış. Adam okuldan atıldı ve Beth de ayrılmaya karar verdi."

Burada da Rose ve Beth arasında bir paralellik var ama korktuğum gibi değil. Rose gerçekten de Rollingwood'dan önce gittiği okulda zorbalığa uğramış ve bu yüzden okulu bırakmış.

"Rose nasıl?" diye soruyor.

"Daha iyi," diyorum ona. "Gelecek ay onun piyano resitaline gideceğim."

Viskisinden bir yudum alıyor. "Yine kuralını bozup daha fazla genç çocukla mı çalışacaksın?"

Ellerime bakıyorum. "Bilmiyorum. Sertler. Bazen kendi gerçeklerini çarpıtıyorlar. Diğer zamanlarda insanlar bunu onlar için kasten yaparlar."

"Senin için zor olmalarının tek nedeni bu mu?" O da beni neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyor.

"Büyük çocuklarla çalışmak benim için daha kolay. Onların daha fazla yetkisi var, musun?" Tüm dürüstlüğümü hak ediyor. "Ve açıkçası ben de harika bir çocukluk geçirmedim, o yüzden..."

Yüz ifadesinden anlıyorum, benim içimde bir muadilimin olduğunu fark ediyor. Aramızda bir süre sessizlik oluyor ama rahatsız edici değil.

"Anlıyorum," diye araya giriyor. "Mesele şu ki, bizim gibi insanlar zamanda geriye gidip bir şeyleri kendimiz için değiştirmek istiyoruz. Ama yapamayız. Ama diğer insanlara yardım ettiğimizde... bu bizi düzeltmiyor. Ama bir süreliğine, ne zaman bir davayı kapatsam ve bir mağdur için adalet sağlasam, şu duyguya kapılıyorum

."

"Barış."

"Aynen öyle."

Gözlerimiz kilitleniyor ve biraz başım dönüyor.

"Peki hafta sonları eğlenmek için ne yaparsın?" diye soruyor.

"Cumartesi günü eski kocam ve onun yeni kız arkadaşıyla bir şeyler içmeye gideceğim."

Gülümsüyor, tam . Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Kulağa ilginç geliyor."

Soru sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi içimden akıp . "Bize katılmak ister misin?"

Tekrar görüyorum: Ağzının kenarları titriyor. Cevabı mükemmel. "Bu bir randevu."

Küçük yuvarlak masanın üzerinden bana çok yakın bir şekilde eğiliyor.

"Ofisimde sana bulmacaları sevdiğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum; onun yakınlığı nefesimi kesiyor.

Birkaç santim daha yaklaşıyor ve beni hafifçe öpüyor. Dudakları viski tadında ve bir söz gibi.

"Sen bir bulmacasın," diye fısıldıyor.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapı açıldığında ve onun yüzünü gördüğümde ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Şu anda arkamı dönüp gidebilirim. Çok yoğun olduğumu iddia edebilirim - zamanımı almak için yarışan çok fazla vakam var.

Ama o zaman kendime yalan söylemiş olurum.

Ellerimi silkeliyorum ve vücuduma biraz gevşeklik kazandırmaya çalışarak birkaç boyun yuvarlaması yapıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve bana güç veren ve yeni kararlılığımı şekillendiren hayatımdaki yeni mihenk taşı düşünüyorum: Rose'un kollarını boynuma dolması ve kulağıma fısıldayarak *teşekkür etmesi*.

Pirinç tokmağı aldım ve iki kez vurdum.

Ofisin kapısı açılıyor ve işte orada, saçları onu son gördüğümde daha kısa ama ifadesi hatırladığım kadar sıcak.

"Selam, Stella."

Eski terapistim Chelsea, ofisine girmem için yolu açarak kenara çekildi.

Derin bir nefes alıp içeri giriyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bu romanın kıvılcımını ateşleyen BIA'daki işinden bana bahsetmekle kalmayıp benim için harika kitap partileri de düzenleyen harika arkadaşım Jamie Desjardins'e minnettarım.

Çok sevdiğim ve yorulmak bilmeyen editörüm Jennifer Enderlin, kitabın başlarında olay örgüsü üzerine beyin fırtınası yaparken bana katıldı ve kitabın adından kapağına kadar her şeyde onun parmağı vardı. Jen, seninle çalışmaya bayılıyorum ve birlikte daha birçok kitap yazmayı dört gözle bekliyorum. Ayrıca artık St. Martin's Press'te ailem gibi hissettiren akıllı, çalışkan ve eğlenceli ekibin geri da minnettarım. Martin's Press'teki ailem gibi hissettiren zeki, çalışkan ve eğlenceli ekibin geri kalanına da derinden minnettarım: Reklamcı Katie Bassel, pazarlama uzmanları Erica Martirano ve Brant Janeway ve Robert Allen, Jeff Dodes, Marta Fleming, Olga Grlic, Tracey Guest, Sarah La Cotti, Christina Lopez, Kim Ludlam, Kerry Nordling, Erik Platt, Gisela Ramos, Sally Richardson, Lisa Senz, Michael Storrings, Tom Thompson ve Dori Weintraub. Guy Oldfield, Mary Beth Roche, Emily Dyer ve Drew Kilman'dan oluşan mükemmel ses ekibine özel bir teşekkür.

William Morris Endeavor'daki harika ekibime, özellikle de edebi temsilcim Margaret Riley King'e, film temsilcilerim Hilary Zaitz Michael ve Sylvie Rabineau'ya, yabancı haklar direktörü Tracy Fisher'a ve Celia Rogers, Jack Nielson ve David Rafailovich-Sokolov'a teşekkür ederim. Eğlence avukatı Darren Trattner ve Robin Budd'a da şükranlarımı sunarım.

Laurie Prinz, erken bir okuyucu ve akıllı bir eleştirmen, her yönden sondaj tahtası ve ilham kaynağı olduğun için teşekkürler. İlk taslağıma geliştiren okuyuculara minnettarım: Jamie Desjardins, Suzy Wagner, John Pekkanen, Lynn Pekkanen, Ben Pekkanen ve Tammi Hogan. Ve yazarken bana destek olan arkadaşlarıma ve aileme, özellikle Rachel Baker, Laura Hillenbrand, Amy ve Chris Smith, Cathy Hines, Lucinda Eagle ve

Robert ve Saadia Pekkanen. Ve Alex Finlay- umarım daha uzun yıllar birlikte yazar yürüyüşleri, söyleşiler ve kitap etkinlikleri yaparız.

Sosyal medya oyunumu geliştirmeme yardımcı olan Suzy Wagner ve Karlee Rockstroh'a ve bir karakterin adını satın almak için Henry için Umut açık artırmasını kazanan Chelsea Schneiders'a büyük teşekkürler. Ve kartal gözlü Roger Aarons'a her zaman sayfalarımı okuduğu ve aksi takdirde gözden kaçabilecek ilginç hataları yakaladığı için.

Oğullarım Jackson, Will ve Dylan'a. Üçünüz de bana her gün ilham veriyorsunuz. Sizi daha fazla sevemezdim.

Ve son olarak, tüm Bookstagrammer'lara, sosyal medya arkadaşlarıma, kütüphanecilere, kitapçılara ve okuyuculara... Günümün en önemli anlarından biri Instagram ve Facebook'ta sizlerle etkileşimde bulunmak. *House of Glass* hakkında ne düşündüğünüzü duymak istiyorum. Lütfen beni etiketleyin ki bağlantı kurabilelim!

AYRICA SARAH PEKKANEN TARAFINDAN

Benim Zıttım Bir Ritim

Atlıyor

Bu Kızlar En

İyilerimiz

Havayı

Yakalıyor

Mükemmel Komşulara

Söyleyemeyeceğiniz

Şeyler The Ever After

Gone Tonight

GREER HENDRICKS İLE

Aramızdaki Eş Anonim

Bir Kız Yalnız Değilsin

Altın Çift

YAZAR HAKKINDA

Sarah Pekkanen, aralarında *Altın Çift'in de* bulunduğu dört gerilim romanının *New York Times* çoksatan bir numaralı ortak yazarı ve *Gone Tonight* ve *House of Glass* adlı gerilim romanlarının tek yazarıdır. Aynı zamanda uluslararası çok satan sekiz kadın kurgu kitabının tek yazarı ve ödüllü eski bir gazetecidir. RRSA Hindistan'ın ABD elçisi olarak görev yapmakta ve Hindistan'da sokak köpeklerini kurtarmak için çalışmaktadır. Ailesiyle birlikte Washington DC'nin hemen dışında yaşamaktadır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin _

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press, an imprint of St. Martin's Publishing Group tarafından yayımlanmıştır.

CAMDAN EV. Telif hakkı © 2024 Sarah Pekkanen'e aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Olga Grlic'e

ait

Kapak resmi: kadın © Anna Rakhvalova / Trevillion Images; kırık cam© Grenar/Shutterstock

eISBN 9781250284006

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefonda veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2024

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı Bildirimi](#)

[İthaf Epigraf](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci n](#)

[n Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On Üçüncü](#)

[Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[OBölüm On Altıncı](#)

[Bölüm OYedinci](#)

[Bölüm](#)

On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu Bölüm
Yirmi Yirmi Yirmi
Yirminci Bölüm İkinci
Bölüm Birinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi Yirmi
Bölüm
YirmiDokuzBölüm
Beşinci Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
OtuzOtuz Otuz Bölüm
Otuz BirOtuz Otuz
Otuz Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Sekiz
Bölüm
İkiÜçDörtBeşAltıOtuz
Otuz Otuz DokuzYedi
Bölüm Kırk
Bölüm Kırk BirKırk
Kırk Kırk Kırk
Bölüm İki Bölüm
Bölüm ÜçDört
Bölüm Beş

Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Bölüm Kırk
SekizKırk Dokuz
Bölüm Bölüm
Bölüm İki Bölüm
Elli Bölüm Elli
Bölüm ElliElli
BirElli
ÜçDörtElliBeş Elli
Altı Bölüm Elli Yedi
Elli Bölüm Sekiz Elli
Bölüm Dokuz Bölüm
Altmış Altmış
Altmış Altmış
Altmış Bölüm Bir
Bölümİki BölümÜç
BölümDört Bölüm
Bir Ay Sonra Altmış
Beşinci Bölüm Altmış
Altıncı Altmış Bölüm
Yedinci BölümBölüm
Altmış Sekizinci

Teşekkür Sarah
Pekkanen tarafından da
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

